

Chỉ Ôn Nhu Mình Em, Hạ Thiên

Contents

Chỉ Ôn Nhu Mình Em, Hạ Thiên	2
1. Chương 1: Xấu hổ Gặp Lại	2
2. Chương 2: Gặp Gỡ Ôn Hi Thừa	6
3. Chương 3: Chết Non Mỗi Tình Đầu	10
4. Chương 4: Cảm Giác Động Tâm	13
5. Chương 5: Ứng Thuận Hứa Hẹn	17
6. Chương 6: Bí Mật Che Dấu	20
7. Chương 7: Nụ Hôn Đầu Thiếu Dương Khí	23
8. Chương 8: Tình Yêu Hoàn Mỹ	26
9. Chương 9: Người Nhà Tiếp Nhận	30
10. Chương 10: Bi Thương Chuyện Cũ	33
11. Chương 11: Mỗi Tình Đầu Gây Họa	37
12. Chương 12: Lần Đầu Tiên Xa Cách	40
13. Chương 13: Anh Muốn Đính Hôn	43
14. Chương 14: Lời Xin Lỗi Muộn Màng	47
15. Chương 15: Làm Huỳnh Đệ Của Em	51
16. Chương 16: Đối Thoại Không Thành	54
17. Chương 17: Thật Sự Vui Vẻ Sao	59
18. Chương 18: Tự Hối Tan Vỡ	63
19. Chương 19: Gian Nan Lựa Chọn	66
20. Chương 20: Bãi Đỗ Xe Vô Tình Gặp Được	69
21. Chương 21: Ngây Thơ Chiến Đấu	73
22. Chương 22: Cuộc Sống U Ám	76
23. Chương 23: Công Ty Đại Hội Thể Dục Thể Thao	80
24. Chương 24: Tình Cảm Thâm Sâu	83
25. Chương 25: Trở Lại Lúc Đại Học	87
26. Chương 26: Săn Sóc Quản Lý Kinh Doanh	90
27. Chương 27: Quán Bar Chơi Trò Mập Mờ	94
28. Chương 28: Ngây Ngốc Cô Nường	98
29. Chương 29: Thần Bí Cuồng Hoan (vui Vẻ Đến Điên Cuồng)	101
30. Chương 30: Triệt Để Buông Tha	105
31. Chương 31: Đẩy Lòng Oán Hận	108
32. Chương 32: Khoái Cảm Trả Thù	112
33. Chương 33: Nước Mi Bốn Năm	115
34. Chương 34: Tết Nguyên Đán Đi Leo Núi	118
35. Chương 35: Thương Cảm Giao Thừa	122
36. Chương 36:	125
37. Chương 37: Bỏ Nhiệm Nhân Sự	129
38. Chương 38: Quỷ Dị Hôn Nồng Nhiệt	132
39. Chương 39: Đi Hồng Môn Yến	135
40. Chương 40: Tình Yêu Thăng Hoa	139
41. Chương 41: Vương Tử Lột Xác	142

42. Chương 42: Chương 42	146
43. Chương 43: Yếu Ốt Khác Thường	150
44. Chương 44: Ngày Giỗ Ông Nội	153
45. Chương 45: bá Đạo Cường Hôn	156
46. Chương 46: Tình Bạn Thuần Chắt	160
47. Chương 47: Lại Bắt Đầu Đau Đớn	163
48. Chương 48: Tình Cảm Luân Hồi	167
49. Chương 49: Làm Bạn Gái Của Anh	172
50. Chương 50: Amy Đã Trở Lại	176
51. Chương 51: Anh Chỉ Tin Tưởng Em	180
52. Chương 52: Quyết Định	183
53. Chương 53: Phùng Tô Xuyên Nằm Viện	187
54. Chương 54: Tình Yêu Là Cái Gì?	191
55. Chương 55: Diễn Trò Hôn Nồng Nhiệt	195
56. Chương 56: Đứng Ở Chỗ Nào	199
57. Chương 57: Quyết Định Như Thế	202
58. Chương 58: Người Thắng Cuối Cùng	205
59. Chương 59: Dũng Khí Cùng Kiên Trì	211
60. Chương 60: Phòng Bệnh Gặp Lại	214
61. Chương 61: Đêm 30 Về Nhà	218
62. Chương 62: 2 Năm Chuyện Kia	222
63. Chương 63: Chúng Ta Kết Hôn Đi	225
64. Chương 64: Chấm Dứt Cùng Bắt Đầu	229

Chỉ Ôn Nhu Minh Em, Hạ Thiên

Giới thiệu

Truyện Chỉ Ôn Nhu Minh Em, Hạ Thiên là một truyện tình yêu với nhiều cung bậc cảm xúc khác nh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chỉ-on-nhu-minh-em-ha-thien>

1. Chương 1: Xấu hổ Gặp Lại

Nếu em nói tình yêu của em không có nếu như
 Thật sự yêu, em liền buông tay đánh cược một lần
 Còn muốn cái gì, còn sợ cái gì
 Nhanh nắm tay em
 Có người nói

Trên thế giới, khoảng cách xa xôi nhất không phải là
Sinh cùng tử
Mà là
Em ở trước mặt anh
Nhưng anh không biết em yêu anh
Người ta thường nói
Con người nếu như yêu một người, chính mình sẽ bị trói chặt lại ở...
Tận thế kia...

Không cần đợi cho đến khi Trái Đất hủy diệt
Nếu như em nói tình yêu của em không có nếu như
Bỏ qua anh có phải hay không sẽ khổ sở

Dường như nếu dùng lý do như thế có phải hay không có quá trẻ con

Sáng sớm bảy giờ, cô trong căn hộ nhỏ yên tĩnh giọng hát nhu hòa ngọt ngào tràn ngập cả không gian, cô đứng ở buồng vệ sinh, quay mặt về phía tấm gương, vòng eo không quá nhỏ vận vẹo theo tiếng nhạc, nhổ ra bọt trắng trong miệng, cô bấm véo chống nạnh thắt lưng nhiều ra một vòng, nghĩ thầm buổi tối nhất định phải đi tập Yoga!

Cuộc sống quá an nhàn rồi, đáng người bắt đầu kháng nghị!

Mới vừa ăn xong điểm tâm, chuông điện thoại di động đúng giờ vang lên, cô một bên đi giày nhấn nút trả lời, miệng cười: “Một phút nữa xuống dưới tầng!”

Dưới tầng một chiếc Q7 bá đạo chiếm hai vị trí đỗ xe, cô chạy tới ngồi trên xe, người đàn ông bên cạnh cúi người lại hôn lên mặt cô một cái, khoe miệng cong lên một chút nở nụ cười chào buổi sáng, “Morning, baby!”

Cô ngượng ngùng quay đầu đáp lời “Chào buổi sáng !”

Người đàn ông này rất tuấn tú, phẩm chất tốt, quần áo Tây màu xám bạc cùng khí chất cao quý dung hợp không chê vào đâu được, sơ mi màu tím nhạt bên trong làm nổi bật hương vị độc đáo của mình, khuy măng sét vàng trong ánh bình minh rực rỡ tỏa sáng.

32 tuổi, Phùng Tô Xuyên là người đàn ông chú trọng cuộc sống thành đạt, cũng là bạn trai cô gặp gỡ hai tháng.

Cách công ty còn có một giao lộ, cô xuống xe, chạy chậm vào cao ốc văn phòng, quét thẻ, mở máy tính, xem xét bưu kiện, công việc một ngày bắt đầu.

Cô tên là Hạ Thiên, trưởng phòng quản lý hợp đồng của công ty công trình ở Âu Mỹ, dưới có hai nhân viên, Tranh Tranh cùng Tiểu Dương, đều là sinh viên vừa tốt nghiệp, tiểu cô nương hoạt bát sáng sủa, tràn ngập sức sống .

Các cuộc họp thường xuyên bắt đầu vào 9h sáng, văn phòng sáng sủa rộng rãi có thể chứa hơn hai mươi người, trong đó có các trưởng phòng điều hành những bộ phận khác nhau của công ty.

Tổng giám đốc đem công việc đầu tuần làm một bản tóm tắt đơn giản, các trưởng phòng bắt đầu nói, cô ngồi ở phía sau, cúi đầu chép loạn trên cuốn vở, một thanh âm trầm thấp khêu gợi vang lên , cô ngẩng đầu nhếch miệng nở nụ cười .

Lời nói của Phùng Tô Xuyên đang nhanh rõ ràng chậm lại, cô nhìn hẩn nhếch miệng lên đồng thời cúi đầu tiếp tục ghi chép, không đầy một lát trên cuốn vở xuất hiện một cái đầu heo, trưởng phòng thiết kế Tống Đình bên cạnh thấy được, liền “PHỤT” một tiếng bật cười, thu hút nhiều người trước mặt để ý, cô vội vàng

thu hồi vở, chống lại ánh mắt cảnh cáo của tổng giám đốc, cô lè lưỡi cười cười, không sai bên cạnh hân người nào đó đang xem kịch vui với ánh mắt sùng sục.

Không sai, cô cùng Phùng Tô Xuyên cùng một công ty, chính xác mà nói là cùng một ngành, rất không may, hân là ông chủ của cô, trưởng phòng quản lý kinh doanh, hợp đồng của công ty.

Tình yêu hai người không thể công khai, bởi vì trong công ty, không cho phép các nhân viên yêu đương, việc này được “Nhật ký thăng chức của Đỗ Lạp Lạp”* miêu tả kỹ càng, nhưng cô không có mục tiêu làm việc lớn như Tiểu Đỗ, nếu bị phát hiện, cô sẽ không chút do dự lựa chọn từ chức, cô cùng Phùng Tô Xuyên nói vấn đề này, hân rất bình tĩnh đáp lại cô “Không sao, cùng lắm anh nuôi em!”

(Nhật ký thăng chức của Đỗ Lạp Lạp là một bộ phim truyền hình Trung Quốc chuyển thể từ tiểu thuyết kể về mối tình nơi công sở, bạn nào hay xem VTC thì chắc cũng biết phim này vì nó chiếu đi chiếu lại rất nhiều lần.)

Đời thật cùng tiểu thuyết khác nhau, trong tiểu thuyết Vương Vỹ* có thể vì Lạp Lạp rời công ty, mà người chủ nghĩa nam quyền Phùng Tô Xuyên tuyệt đối sẽ không làm như vậy. (Vương Vỹ là nam chính trong “Nhật ký thăng chức...”)

Cô cho tới bây giờ chưa bao giờ nghĩ mình sẽ thích người đàn ông chủ nghĩa nam quyền, trên thực tế, cô chưa bao giờ nghĩ tới Ôn Hi Thừa sau khi bỏ đi lại còn sẽ thích người khác.

Giữa trưa Phùng Tô Xuyên trên MSN nói với cô hân muốn cùng cấp trên đi gặp khách hàng, cô phát cái biểu cảm ủy khuất qua, hân đưa tới một cái hôn gió.

Cô cười đứng dậy, hướng phòng làm việc của hân nhìn thoáng qua, vách ngăn thủy tinh đối diện nụ cười của hân ôn hòa thanh thoát, cô rất trấn định quay người cười trộm đi tìm Tống Dĩnh.

Trong phòng ăn, bọn cô bàn về bát quái trong công ty, ông chủ biến thái, nhà tư bản xấu xa.

“Ứng cử viên bộ phận chúng ta cuối cùng đã đến.” Tống Dĩnh đang giảm béo, gạt mấy miếng cà chua nhỏ, thiếu thiếu bộ dạng hứng thú.

Nhìn Tô Dĩnh, cô cười hì hì nói “Không phải đã sớm biết muốn hàng không* sao? Chị còn chưa hết hi vọng đi!” (*hàng không: người được cử đến, có vẻ như là do chị này ko đ. c thăng chức)

Tống Dĩnh đâm chọc thìa trên bàn ăn, âm thanh leng keng phát ra, có chút phẫn hận nói “Chị tới công ty sáu năm rồi, nghĩ thâm cuối cùng hết khổ rồi, không nghĩ tới không ngờ xuất hiện rùa biển chết bầm, mới 26 tuổi, so với chị còn nhỏ hai tuổi, em nói xem chị sao có thể nuốt xuống cơn tức này!”

An ủi cô ấy, sau đó thuận tiện đem miếng cà chua cuối cùng trong khay bỏ vào trong miệng, nói “Đừng tức giận, đến lúc đó chúng ta nghĩ biện pháp chinh hân, nói không chừng qua một thời gian ngắn hân chịu không được áp lực liên tục từ chức.”

Tống Dĩnh miệng vênh lên, nếp nhăn nơi khoé mắt mơ hồ có thể thấy được, ai thán một tiếng nói “Nói sau đi, chị rất tò mò, không biết có phải hay không là một mỹ nam, tên rất êm tai, Ôn Hi Thừa, nghe như quý tộc.”

“Ba~” một tiếng, thìa cô đánh rơi trên mặt bàn, cô nghĩ bộ dáng của cô nhất định rất khủng bố, Tống Dĩnh khẩn trương nhìn cô “Hạ Thiên, em làm sao vậy? Không thoải mái? Như thế nào sắc mặt trông khó coi như vậy.”

Cô gian nan mở miệng nói “Chị nói anh ta tên gì?”

“Người nào? Quản lý kinh doanh tương lai chúng ta, Ôn Hi Thừa ah, làm sao vậy? Em quen hân?”

Cô hít sâu vài ngụm khí, đứng lên nói “Không biết, em làm sao có thể biết được.”

Không có dư thừa khí lực, cô hốt hoảng mà chạy.

Trở lại văn phòng, cô nhanh chóng kiểm tra thông báo buổi sáng nhận được nhưng chưa xem.

Tổng bộ công ty:

Do nhu cầu, công ty quyết định, bổ nhiệm Ôn Hi Thừa làm trưởng phòng thiết kế quản lý kinh doanh.

Nghị định bổ nhiệm có hiệu lực từ hôm nay.

Đặc biệt thông báo!

Cô cảm giác được rõ ràng trống ngực càng lúc càng nhanh, xem giống như là muốn đánh vỡ lồng ngực .

Ôn Hi Thừa đã trở lại, không có nói cho bất luận kẻ nào, không, có lẽ là người khác, chỉ là ba năm trước đây cô cùng với mọi người nói “Về sau tôi không muốn nghe về bất cứ tin tức gì của hân!”

Cô cố gắng hô hấp , muốn điều chỉnh tâm tình, lại phát hiện căn bản là uổng công.

Cô rất không tiền đồ hy vọng này chỉ là trời cao đùa cô, Ôn Hi Thừa này không phải Ôn Hi Thừa kia, nhưng khi bộ phận nhân sự quản lý kinh doanh dẫn một người anh tuấn đến làm cho tất cả nữ nhân viên che miệng thấp giọng hô xuất hiện ở hành lang , hy vọng của cô tan vỡ.

Ôn Hi Thừa, như trước đây tên kia là hoàng tử có thể mê đảo tất cả trái tim phụ nữ yếu đuối, thân hình mảnh khảnh, khuôn mặt trắng mịn cô quen thuộc cười dịu dàng, có dấu vết năm tháng điêu khắc, thể hiện sự sắc sảo rõ ràng, càng thêm hoàn mỹ, đôi mắt đen láy thâm thúy hiện ra lộng lẫy mê người, hàng mi như cũ vẫn dày và đậm, một độ cong nho nhỏ, nhẹ nhàng rung động.

Ánh mắt của anh lướt qua mọi người dừng ở trên người cô, trong lúc này ẩn hàm cảm xúc phức tạp, hình như có thiên ngôn vạn ngữ, cô xem không hiểu, một lát sau giây dựa, cô thông xuống mí mắt.

Ôn Hi Thừa đi đến bên cạnh cô nhẹ nhàng kêu một tiếng “Hạ Thiên.” Thanh âm của anh rất trầm, những người khác không có chú ý, cô cúi đầu không có đáp lại, bút máy nắm trên tay cơ hồ bị cô làm gãy.

Mà ánh mắt anh rất nhanh dời đi.

Sau đó giới thiệu đơn giản, anh đi cùng Phùng Tô Xuyên xử lý công việc, cô làm mấy cái hít sâu, đứng dậy đi ra ngoài.

Bốn năm sau cách biệt, gặp lại, anh vẫn làm cho cô hăm sâu trong đó, không thể hô hấp!

Cô trở lại văn phòng , Ôn Hi Thừa đã rời đi, Phùng Tô Xuyên bị tổng giám đốc gọi đi ra ngoài, cô ngồi ở trên ghế ngắn người, suy nghĩ duy nhất là chạy trốn.

Sau khi tan làm, cô không có đợi Phùng Tô Xuyên mà một mình rời công ty.

Mua một ly trà sữa, cô ngồi ở trên quảng trường nhìn người ta qua lại, trong đầu trống rỗng.

Cô chưa bao giờ nghĩ tới sẽ quên Ôn Hi Thừa, nhưng là cũng cho là bọn họ vĩnh viễn không thể gặp lại.

Cho là anh cùng người khác đính hôn , cô thật sự cầu nguyện vĩnh viễn không cần phải lại lần nữa để cho chúng ta gặp lại!

Điện thoại trong túi reo lên lại ngừng, tới tới lui lui mấy mươi lần.

Ánh trăng chọc người, cô lại trôi vào ký ức sâu dưới không cách nào tự kiềm chế.

Rốt cục lấy lại tinh thần, trên quảng trường đã có vết chân tịch liêu, cô đứng dậy, mang theo một thân uể oải ánh trăng bao lấy trong trẻo nhưng lạnh lùng đi ven đường.

Thuê xe tới nhà trọ , chuẩn bị giao tiền xe , cửa chỗ ngồi phía sau bị người nhẹ nhàng giựt...lại, trong tay cô nắm túi tiền, nhìn thấy khuôn mặt lạ lẫm quen thuộc, tất cả qua lại như thủy triều đem cô bao phủ, cuối cùng trở về bình tĩnh.

Cô ngơ ngác nhìn anh thanh toán tiền xe, nhìn anh đem cô kéo xuống taxi, nhìn anh đóng cửa xe, nhìn anh lưng áo trắng tấp đứng trước mặt cô .

Một lát sau, anh cười cười, như lúc trước vô số lần ôm lấy cổ của cô, cúi người đem mặt chôn ở gáy, nhẹ nhàng phả hơi nóng “Hạ Thiên, anh đã trở về.”

Tay bên cạnh hơi nóng , thanh âm của anh trước sau như một dịu dàng ngọt ngào, trong lòng của cô lại là một mảnh lạnh buốt, cô đem cánh tay của anh lấy ra, thấy trong mắt của anh có thương tích đau nhức chợt lóe lên, cúi đầu nhẹ nhàng ứng một câu “Ừm, đã lâu không gặp.”

Ôn Hi Thừa thu tay lại, bỏ vào trong túi quần, trên mặt tiếp tục bảo trì dáng tươi cười dịu dàng mang theo chút ít bất cần đời, anh đi về phía trước một bước, xoay người đem mặt đối diện trước mắt cô, nhếch miệng lên một cái độ cong nhu hòa, mở hai mắt nói “Có nhớ anh không?”

Cô lui về phía sau một chút, trầm mặc hai giây , ngẩng đầu nhìn thẳng mắt anh, thấp giọng nói “Ôn Hi Thừa, tôi đã có bạn trai.”

Người đàn ông anh tuấn khuôn mặt lập tức tràn đầy kinh ngạc, nụ cười trên mặt cứng tại , rất lâu sau, anh nghiêng đầu thở ra một hơi, cười nhạt nói “Người nào xui xẻo như vậy ah!” Âm thanh run rẩy.

Gió đêm thổi tới, mang đến nhè nhẹ hương thơm bùn đất, anh trên trán giương lên tóc đen vẫn như trong ấn tượng mềm mại, nhưng không cách nào tạo nên bất cứ rung động gì trong lòng cô.

Cô dõi theo thân người anh căng cứng, mấy phút đồng hồ sau hướng anh vươn tay chân thành nói “Ôn Hi Thừa, hoan nghênh anh trở về!”

Ôn Hi Thừa di chuyển đầu, màu đen trong đôi mắt lẳng lẳng chảy xuôi theo ảm đạm vô tận, anh không vươn tay, cũng không có nói, cúi đầu đi qua sát bên người cô.

Cô quay người ánh mắt đuổi theo bóng lưng của anh.

Anh từng bước một rời xa, dần dần khuất tầm mắt của cô.

Cô ngửa đầu để cho nước mắt chảy vào trong, ngẩng đầu nhìn trời đầy ánh sao mỉm cười.

Thời niên thiếu ấy, chúng ta sớm đã bỏ qua!

2. Chương 2: Gặp Gỡ Ôn Hi Thừa

Ôn Hi Thừa là bạn học cùng lớp thời đại học của cô, nhỏ hơn cô một tuổi.

Cô lần đầu tiên chân chính quen biết Ôn Hi Thừa là ở đại học năm thứ nhất, khi đó mọi người vừa báo danh không bao lâu, lớp trưởng vì muốn tăng tình hữu nghị mới tổ chức cái hoạt động dỡ hơi kia.

Lớp của cô có tất cả 24 người, 8 nữ sinh và 16 nam sinh.Hôm ăn tiệc, nam nữ ngồi xen kẽ nhau ở một cái bàn dài, hào khí ngút trời.Đúng cái thời điểm mà cô định đứng dậy đi lấy thêm rau cải thì nghe được có người gọi tên cúng cơm của mình.Cô ngẩng đầu nghi hoặc nhìn sang:” Làm sao vậy?”

Đoàn bí thư chỉ bộ cười đến độ muốn ăn đòn nhìn cô:” Hạ Thiên, cậu cảm thấy lớp trưởng chúng ta đẹp trai hơn hay là Ôn Hi Thừa đẹp trai hơn?”

Cô nhìn nhìn cái tên đang tự sướng kia, mắt lại lướt qua một vòng các nam sinh trong lớp, nghi hoặc nói:” Ai là Ôn Hi Thừa, đứng lên cho tôi xem xem”.

Một tràng cười vang lên sau lưng, nam sinh ngồi đối diện cô đứng lên, có chút không được tự nhiên, một giọng ôn hòa truyền đến”Tôi”.

Cô ngẩng đầu, ánh mắt vừa vận dừng ở ngực hắn, mấy cúc áo phía trên được hắn thoải mái mở ra, lộ phần xương quai xanh gầy gò khiêu gợi, những đường cong trên cơ thể của hắn như là được chính tay thượng đế chạm khắc nên, hoàn mỹ mà xinh đẹp vô cùng, cảm giác được một luồng nhiệt đang xông thẳng lên mặt, vội vàng nói:”Lớp trưởng không đẹp trai bằng hắn”.

Nói xong phán quyết, cô nhìn thấy được yết hầu của hắn giật giật, lòng cô cũng theo đó mà nhảy lên.

Đó là ấn tượng đầu tiên của cô đối với nam sinh Ôn Hi Thừa này, con mẹ nó xương quai xanh thật đúng là khiêu gợi mà.

Từ ngày đó, cái tên Ôn Hi Thừa không còn quan hệ với cô trong một đoạn thời gian.

Ký túc xá của cô có 6 người, dựa theo lớn nhỏ mà xếp, cô được xếp vào hàng lão Tam.

Nằm trong phòng, cơ bản tất cả các câu chuyện đều quay chung quanh hần, nói hần có bao nhiêu đẹp trai, trong nhà có tiền, nói hần đối với nữ sinh đều rất ôn nhu, nói hần cười rộ lên rất mê người, có mà giống yêu nghiệt thì có, cô nhủ thầm, cô rất ít tham gia cái vấn đề thảo luận của các nàng, đối với YY(tự sướng) này gần đây cô không có hứng thú.

Năm thứ nhất đại học, cuối học kỳ cô có người theo đuổi, tên Cổ Ninh này thật đúng là dư thừa tinh lực mà, phòng tự học, phòng học bên ngoài, ký túc xá khắp nơi đều có bóng dáng của hần, hần như âm hồn bất tán đuổi mãi không đi, cô đã vô số lần ra ám hiệu cự tuyệt, cuối cùng thật sự không có biên pháp, phải hẹn hần ra đàm phán.

Ngày đó ánh nắng tươi sáng, xuân ý dạt dào, cô và Cổ Ninh ngồi ở thư viện ngay trên bãi cỏ trong trường học, xung quanh bày một đồng bia, vừa uống vừa trò chuyện, cuối cùng cô cũng thành công đưa hần ra khỏi con đường lạc lối, hần từ bỏ nhận thức cho rằng cô là bạn gái lý tưởng của hần, lúc biết được điều đó cô suýt phun hết bia vào mặt hần, muốn xem bên trong đầu hần nào được cấu tạo như thế nào, TMD thật đúng là máu chó. Hần muốn làm bạn với cô, cô cũng không hề tránh né hần, thôi thì thêm bạn bớt thù, mọi người nắm tay giảng hòa, từ bây giờ chính là huynh đệ tương xứng, đồng cam cộng khổ.

Đó là lần đầu tiên cô cùng nam sinh xưng huynh gọi đệ, cảm giác thật tốt, nghĩ lại hần cũng không đến nỗi đáng ghét như cô tưởng chỉ là hơi phiền một chút!

Năm thứ nhất đại học nhanh chóng kết thúc, Ôn Hi Thừa đã trở thành nhân vật phong vân trong trường, bởi vì hần đánh bóng rổ rất tuyệt, là sinh viên năm đầu duy nhất được đứng trong đội bóng rổ cùng với các trưởng bối, mà cô nghe lịch sử tình trường của hần, bên cạnh hần nữ sinh thay đổi như cơm bữa.

Có lần, vừa về đến ký túc xá, lão Lục nói Tiểu Ny cùng Ôn Hi Thừa mới từ một chỗ về, sau lần đó ấn tượng của cô đối với Ôn Hi Thừa chính là Hoa Hoa công tử, là một kẻ hoa tâm!

Thoắt cái cô đã trở thành sinh viên đại học năm 2, vì có quan hệ với Cổ Ninh, nên cũng dần dần quen biết được với bọn Hạ Tử Phi và Khương Dương, không biết là nên nói số cô đỏ hay đen, bởi vì Hạ Tử Phi cùng Ôn Hi Thừa quan hệ rất tốt, cho nên thời gian dần qua cô theo chân bọn họ cũng đến gần được với tên Ôn Thừa Hi hoa tâm này.

Cô đối với Ôn Hi Thừa vẫn luôn có chút bất hòa, cái nam sinh có sinh hoạt cá nhân hỗn loạn kia từ đáy lòng mang theo cảm giác bài xích, mỗi lần mọi người tụ hội, Ôn Hi Thừa đều mang theo nữ sinh dự họp, nhưng không lần nào là cùng một người, hần luôn ôm eo các nàng, ân cần chiều cổ các nàng.

Cô cùng Hạ Tử Phi và Khương Dương tính cách thực giống nhau, thích chạy lung tung, hay nói giỡn, trêu chọc, đựng rượu, nhiều lần ánh mắt cô và ánh mắt Ôn Hi Thừa giao nhau, hần sẽ mang theo một chút nghi vấn nhìn cô, những lúc như vậy cô đều lắc đầu cười cười, mà lông mày hần sẽ nhẹ nhàng nhăn lên rồi hạ xuống, sau đó rũ mắt xuống. Có đôi khi, cô cảm thấy cái cúi đầu trong nháy mắt đó của hần, có chút cô độc. Ánh mắt hần sâu thẳm, lông mi cong khê rung lên khiến cô nhìn đến thất thần.

Ở đại học năm 2, cô có thích một người, hần gọi là Tiểu Triết, cũng là một soái ca, nhưng so với Ôn Hi Thừa khí chất quả thật bất đồng. Nếu Ôn Hi Thừa mang đến một loại khí chất cao quý, mà ôn nhu nho nhã thì Tiểu Triết lại tỏa ra sự lạnh khốc.

Kỳ thật ở đại học năm nhất cô có nghe qua tên của anh, chính là tại mùa xuân đại hội thể dục thể thao do nhà trường tổ chức, anh đã phá vỡ kỷ lục chạy 5000m, lúc ấy cảnh tượng quả thật có chút không tưởng.

Lúc ấy cô chẳng có ấn tượng gì về anh, mà cô thật sự đối với Tiểu Triết động tâm là ở đại học năm 2, cũng tại đại hội thể dục thể thao chỉ khác là lần này diễn ra vào mùa thu, ngày đó cô ngồi trên khán đài cổ vũ cho các vận động viên, ngay thời điểm anh chạy qua lớp cô, mấy nữ sinh lớp bên cạnh gào thét tên của anh, anh có chút quay lại, nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, mồ hôi thuận thế đổ xuống, anh hướng khán đài nhìn lướt qua, sau đó liền nở nụ cười.

Cái dáng vẻ tươi cười của anh, nên phải hình dung như thế nào đây, rất thanh khiết, rất đơn thuần, nhưng là mang theo một chút xấu hổ cùng ngượng ngùng theo khóe miệng của anh giương lên, lòng bắt đầu kinh hoàng, cô nghĩ cô đối với anh xem như là nhất kiến chung tình, vừa thấy đã yêu đi.

Thầm mến là một điều rất thông khổ, mỗi ngày tại căn tin cô không ngừng cầm theo hộp cơm chạy qua các cửa sổ, cẩn thận từng li từng tí cố gắng tìm kiếm bóng dáng quen thuộc kia, mà một khi tìm được, cô sẽ lại vội vàng hấp tấp cúi đầu đi về hướng nơi hẻo lánh, sau đó lại sẽ theo bản năng đi tìm kiếm, nếu là chẳng may ánh mắt anh vừa vịn nhìn qua, bắt gặp tầm mắt của cô, cô sẽ xấu hổ tránh tầm mắt của anh mà chạy ra khỏi căn tin.

Tiểu Triết rất thích chạy bộ trong trường vào buổi tối, đương nhiên bên cạnh anh cũng không ngừng có nữ sinh đi theo, cứ hôm nào không có buổi tự học, cô sẽ ngồi một mình trong góc tối không kiêng nể gì cả mà nhìn anh, có đôi khi anh cùng nữ sinh bên cạnh nói đùa, cô cũng sẽ bắt giác mỉm cười theo, loại cảm giác này rất kỳ diệu.

Trên phương diện tình cảm kỳ thật cô rất nhát gan, cô nghĩ cả đời này cô sẽ không bao giờ hướng người mình thầm mến mà thổ lộ.

Về chuyện thích Tiểu Triết, cô chỉ nói qua với Hạ Tử Phi, nhưng Hạ Tử Phi, cái miệng rộng của hắn lại nói cho Ôn Hi Thừa, mà ở lần liên hoan thứ nhất, Ôn Hi Thừa không ngờ lấy ra trêu chọc, ngay khi mọi người đang kinh ngạc, trong mắt không giấu được ý cười, cô hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái thề không bao giờ nói chuyện này cho bất kì ai.

Sau này hắn cũng ý thức được thật sự chọc tới cô, nịnh nọt cô, cô hoàn toàn coi như không nhìn thấy, tại thời điểm hắn mang rượu đến muốn cô cùng uống, cô nói: "Muốn cùng bản cô nương đây uống rượu, có thể, nhưng với điều kiện tôi uống một chén anh phải uống 1 chai, tôi nói ngừng anh mới có thể ngừng."

Cô đoán chắc chắn hắn sẽ không đồng ý, bởi trong mắt cô hắn chính là một tên vô lại nên mới cố tình chơi đùa hắn.

Hắn xoay xoay cái chén trong tay, cúi đầu im lặng cùng cô đối mặt trong chốc lát, khóe miệng hắn nhếch lên, sau đó xuất ra cái dáng vẻ tươi cười như câu hồn, hắn xoay người kề sát môi mình bên tai cô, cô cảm nhận làn môi mỏng của hắn như đang chạm vào vành tai trắng nõn của mình, cả người cô như rung lên theo từng hơi thở của hắn, cô có thể ngửi thấy mùi bạc hà thơm mát trên cơ thể hắn hòa với mùi rượu, hắn sáng khoái đáp: "Có thể".

Cô kinh ngạc nhìn hắn, những người khác thì lộ ra vẻ mặt khó hiểu nhưng phần lớn là hưng phấn.

Thế là cô và hắn chính thức độ rượu, cô một ly, hắn một chai.

Ngày đó, cô uống 11 chén, hắn uống 11 chai, cô hô ngừng, hắn mới đi nôn rượu ra, sau đó liền trực tiếp trở lại kí túc xá. Từ đó về sau, cô đối với Ôn Hi Thừa cách nhìn có thay đổi một chút, cô cảm nhận được tuy rằng hắn con người này phần lớn thời gian đều cố gắng làm cho người ta chán ghét, nhưng...ít nhất...không phải là bọn hèn nhát, trong hắn có điểm quyết đoán đến cố chấp.

Dần dần chuyện cô thầm mến Tiểu Triết từ bí mật trở thành công khai, nếu cô không chăm chỉ đi căn tin ăn cơm, sẽ không ngẫu nhiên trên đường gặp được Tiểu Triết, mà cô biểu hiện đều là vội vã cúi đầu tránh đi, không biết anh đã biết chuyện này chưa, nhưng là cô có thể cảm giác được ánh mắt anh nhìn về phía cô có điểm không đúng.

Mỗi lần vô tình gặp được, anh đều là hơi sững sờ, sau đó liền nở nụ cười, cái loại dáng vẻ tươi cười mang theo chút ít trêu chọc, nhưng là lại làm cho người ta cảm thấy cũng không phải cười nhạt, có chút ôn hòa, có chút tự vị đắc ý, cô nhìn mà không thể hiểu nổi, về sau khi Ôn Hi Thừa cũng dùng ánh mắt như vậy nhìn cô, cô mới biết được đó là sủng nịnh.

Có thời điểm, bọn Hạ Tử Phi mê luyện võng du, nam sinh 90% đều chơi suốt đêm, đến khi lên lớp phóng tầm mắt xuống tất cả đều đổ xuống hàng loạt, rất là đồ sộ.

Ôn Hi Thừa cũng chơi, nhưng hắn rất ít khi chơi thâu đêm, có lần sau buổi tối liên hoan, những người khác đều đi ra tiệm internet, chỉ có hắn cùng cô trở về trường học.

“ Anh tại sao không đi chơi?”

“ Thức đêm quá nhiều sẽ tiêu hao thể lực, cái công việc tốn thọ như vậy anh mới không thêm làm”.

Cô nhìn hần cười :” Không nghĩ tới anh còn rất biết bảo dưỡng thân thể”.

Hần xoa xoa lông mày nói:” Cái gì mà bảo dưỡng thân thể, anh gần đây thần kinh suy nhược, bình thường ngủ đều không ngủ được, đầu còn đau thức suốt đêm”.

Cô sững sốt nói:” Anh mất ngủ?”

“Ừm, đã như vậy nhiều năm rồi”.

Cô nghĩ nói “ Nha”

Hần quay đầu, nhìn cô nhú mày không nói gì, giống như có chút mất hứng.

Cô đoán không ra hần suy nghĩ cái gì, đơn giản cũng không lên tiếng nữa.Hần đưa cô về ký túc xá, cô nói một tiếng cảm ơn với hần rồi lên lầu, ngay tại lúc quẹo cô thấy hần cúi đầu đứng im tại chỗ, gió đêm thổi khiến những sợi tóc đen nhánh của hần nhẹ nhàng giương lên, áo sơ mi trắng bao quanh thân hình có vẻ đặc biệt gầy.

Ngày hôm sau tại thời điểm lên lớp, cô đứng trước cửa lớp học hần gọi tên Ôn Hi Thừa, đưa cho hần cái radio màu xanh đậm.

Hần nghi hoặc nhìn cô nói:” Vật gì vậy?”

“ Radio,cứ mỗi lần mất ngủ anh hãy bật lên mà nghe.Lịch phát sóng rất đều đặn, từ 6h tối đến 10h FM 93.7 tiết mục không tồi, cơ bản đều là âm nhạc, 10h về sau anh có thể nghe FM 120.8 nhạc Âu-Mĩ, từ 11h đến 12h30 trên FM 97.8 có chương trình góc nhỏ tâm sự, nói năng rất sắc bén, rất chân thật, tôi rất ưa thích”.

Hần có chút sợ sệt nhìn cô, trong mắt chất chứa tâm sự phức tạp, hần không nói chuyện chỉ im lặng nhìn cô, thẳng đến khi có người đứng phải hần mới hồi phục tinh thần, khóe miệng giương nhẹ lộ ra bộ dạng tươi cười thư thái, tận sau trong tâm hần có chút không rõ, là đơn thuần cảm động hay là còn có thứ khác, chính hần cũng không biết

“ Cảm ơn”.Thanh âm của hần nhu nhu rất êm tai.

Cô khoát khoát tay cười cười không nói gì đi vào trong lớp.

Ngày đó về sau, cô rõ ràng cảm nhận được Ôn Hi Thừa cố ý thân thiết với cô, vào thời điểm lên lớp, hần sẽ không trốn học, giúp cô chiếm chỗ ngồi, lần đầu tiên hần hướng cô vẫy tay, cô khinh ngạc nửa ngày, có chút quần bách đi qua, không hiểu mở miệng “Anh hôm nay đây thần khinh có bị chập chỗ nào không vậy? Như thế nào lại ngồi gần phía trước? ”.

Ôn Hi Thừa đặt hai tay trên mặt bàn, nghiêng đầu, ánh mắt ôn hòa nhìn cô, nhếch miệng cười, lộ ra hai hàm răng trắng đều, hần tránh đi vấn đề của cô, cười nói:” Chào buổi sáng!” .

Cô nhìn theo nụ cười sáng lạn của hần, nuốt một ngụm nước bọt nói:” Chào buổi sáng”.

Sau một tuần quá phận nhiệt tình, mọi việc lại quay trở về quỹ đạo của nó, không hề có dấu hiệu báo trước, cô thấy hần không còn cười hì hì chào đón, mà như lúc trước đều là một nụ cười nhàn nhạt, hần cũng sẽ không chiếm chỗ ngồi cho cô, gặp những khóa không trọng yếu hần cũng không đến lớp.

Cô vì điều này mà buồn bực vài ngày, cô cũng không muốn tìm hiểu, hần làm thế đều có lý do của hần, đối với Ôn Hi Thừa cô không có quá nhiều lòng hiếu kỳ.

Hần vẫn như cũ không ngừng đổi bạn gái, phòng ngủ của cô đã có quá nửa nữ sinh từng cùng hần mập mờ, nhưng điều làm cho cô không thể giải thích chính là, tại thời điểm kể chuyện, các nàng vẫn có thể rất thần nhiên bàn về Ôn Hi Thừa, thậm chí còn trao đổi kinh nghiệm lúc hẹn hò.

Cô không thể giải thích cũng như không cách nào tiếp nhận được tình cảm giữa bọn họ, trong mắt cô tình yêu là một thứ rất thiêng liêng, thần thánh, nếu cô cùng người yêu chia tay, cô sẽ không lấy đâu ra dũng khí để cùng mọi người bàn luận.

3. Chương 3: Chết Non Mỗi Tình Đầu

Mùa thu đại hội thể dục thể thao năm thứ ba, Tiểu Triết tham gia hạng mục chạy 5000m cô không đi xem, bởi vì cô bị Ôn Hi Thừa bức bách đi cổ vũ cho hấn nhảy sào, kỳ thật không đi cổ vũ cho hấn, cô phỏng chừng cũng không có dũng khí nhìn.

Thời điểm cô lấy thêm mấy chai nước tới sân bãi nhảy sào, Ôn Hi Thừa đã nhảy qua hai đợt, đang theo mấy nữ sinh cười cười nói nói, cô bấu môi ngồi ở trên khán đài, con mắt nhìn về phía đường băng cách đó không xa, theo bản năng tìm kiếm bóng dáng Tiểu Triết.

Cô nghĩ cô là nhìn quá chuyên chú, tại lúc Ôn Hi Thừa khoác cánh tay lên bả vai cô, cô mới cảm giác được hấn ở gần, cô nghĩ nghĩ không nói gì, bởi vì Hạ Tử Phi bọn hấn cũng sẽ làm động tác như vậy, cô cảm thấy bọn họ đều là bằng hữu của cô, hấn là nên đối xử như nhau.

Ôn Hi Thừa vòng qua tay cô cầm lấy chai nước khoáng uống vài hớp, lau đi khóe miệng lạnh lạnh nói” Em lại đây cổ vũ cho anh, mắt lại hướng đi đâu vậy?”

Cô mở tay của hấn ra, hướng cách đó không xa có mấy nữ sinh nhìn một chút nói” Cổ vũ cho anh nhiều như vậy, tại sao để cho tôi ở lại đây một mình, tôi lại xem không hiểu nhảy sào.”

Hấn trợn mắt nhìn cô một cái, ở bên cạnh cô ngồi xuống, gõ gõ đôi giày bám bụi đất, ” Gậy đặt ở vị trí để nhảy qua, dù có nhảy qua cũng không được làm gậy rơi, có ba lượt nhảy, cái này có cái gì không hiểu, không muốn tới đây thì cứ việc nói thẳng, anh cũng sẽ không bắt buộc em!”

Cô trừng mắt liếc hấn một cái, không nói gì, cũng không có rời đi, quay đầu nhìn sang những người nhảy sào.

Ôn Hi Thừa cũng không nói gì thêm, cầm trong tay chai nước khoáng cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì, ngay cả khi ban tổ chức kêu tên của hấn, hấn cũng không nghe thấy.

Cô đẩy cánh tay của hấn” Tới phiên anh, còn chờ cái gì nữa.”

Hấn vốn là sững sờ một chút, sau đó quay đầu nhìn cô, ánh mắt lập tức trở nên mê man mị mị, qua hai giây mới khôi phục thanh tỉnh, mặt không biểu tình đứng lên, đem chai nước khoáng trực tiếp vứt trên mặt đất, đi qua đó một cách vững vàng.

Hấn làm một chút động tác chuẩn bị, cầm một cây gậy dài lui về phía sau một khoảng cách nhất định, lấy đà nắm gậy chạy, nhảy lấy đà, chọn đúng mức nhảy nên rất thuận lợi vượt qua xà ngang, tất cả động tác liên tục, tư thế trôi chảy mà hoàn mỹ, thời điểm hấn bay người lên đến trên cùng, lưng cong thành một độ cong xinh đẹp, mái tóc ngắn đen mềm thoải mái giương lên, mặt trời vừa vắn chiếu trên gương mặt của hấn.

Lần đầu tiên, cô phát hiện da của hấn như thế nào lại trắng nõn thế, cả bộ mặt hấn đều là căng cứng, càng về sau đường cong càng hoàn mỹ, cả cơ thể hấn làm cho người ta cảm giác như tràn ngập sức lực, cùng ngày thường biếng nhác rất khác biệt.

Tại lúc rơi xuống đất, chung quanh đồng học kể cả sư phụ đều vỗ tay rầm rộ, hấn khẽ cười cười, cùng vị tuyển thủ kế tiếp bắt tay xong liền hướng cô đi tới.

Cô một lần nữa mở chai nước đưa cho hấn, cười nói” Động tác rất đẹp, rất hoàn mỹ.”

Hấn như là kinh ngạc nhìn cô, lại có chút ít xấu hổ ngượng ngùng” Em xem?”

” Nói nhảm, anh cho rằng tôi ở đây chỉ là để đưa nước cho anh sao? “

Hấn nhún nhún vai ngồi xuống bên cạnh cô, hướng phía đường băng chép miệng” Tôi còn tưởng rằng em đi xem bạch mã vương tử của em.”

Cô khẽ giật mình, theo tầm mắt của hấn nhìn sang, đường băng bên cạnh có một bóng dáng cao ngất quen thuộc, quần áo thể thao màu đen, giày chạy đua màu trắng, nhìn thấy Tiểu Triết một khắc này, ánh mắt

của cô không thể rời đi, mà anh với cô như có cảm ứng với nhau, rõ ràng đã muốn chạy đi, nhưng lại mạnh mẽ quay đầu lại một chút, chuẩn xác không sai hướng về phía cô nhìn.

Trong lòng của cô đột nhiên run lên, bản năng muốn cúi đầu, thế nhưng anh lại nhanh trước cô một bước đem tầm mắt rời đi, quay đầu lại như chưa có chuyện gì tiếp tục bảo trì tiết tấu chạy xa.

Không biết vì cái gì, trong nháy mắt đó cô thấy được trong ánh mắt của anh có chút khác lạ, rốt cuộc ở đâu khác lạ cô cũng không nói lên được, chẳng qua là cảm thấy ánh mắt của anh tựa hồ có chút ưu thương.

Một tiếng hừ lạnh vang lên kéo cô trở về thực tại, bên cạnh Ôn Hi Thừa đã đứng dậy, đem chai nước nhét vào chân của cô lần nữa đi về hướng sân thi đấu.

Mà cô chỉ là theo dõi bóng lưng hắn có chút cứng ngắc rong chốc lát liền cúi đầu.

Thời gian còn lại, Ôn Hi Thừa nhảy xong bị nữ sinh vây quanh nói chuyện phiếm, không đến ngồi bên cạnh cô nữa, cô chán nản chống tay lên đầu gối nhìn những tuyển thủ khác thi đấu, con mắt thỉnh thoảng lướt qua hướng đường băng, thời điểm khi Tiểu Triết lần thứ hai đi ngang qua, anh đã dẫn đầu đoàn chạy, ánh mắt của anh dị thường chuyên chú, đương nhiên không liếc mắt nhìn cô một cái.

Lòng của cô liền chìm xuống dưới, cuối cùng bắt buộc chính mình đem chú ý toàn bộ đặt ở hạng mục nhảy sào, bắt quá đầu óc của cô nhất định là trì trệ, bởi vì ngay cả Ôn Hi Thừa được giải nhất cũng không biết, nghe được đám người chung quanh thanh âm hoan hô chúc mừng, mới hồi phục tinh thần lại, chứng kiến hắn bị một đám nữ sinh vây quanh, cô vịn mở chai nước còn dư, uống vào rồi quay người rời đi.

Từ sau đại hội thể dục thể thao, cô chưa từng gặp qua Tiểu Triết, thậm chí cô trở lại căn tin mua cơm cũng không có thấy anh, cô cảm thấy rất kỳ quái, lúc trước cho dù là ở trên đường đến phòng tự học cô đều có thể vô tình gặp được, hiện tại cô nghĩ muốn tìm kiếm nhưng lại ngay cả cái bóng dáng đều không có.

Đoạn thời gian này tâm tình của cô có chút buồn bực, ngay cả bọn Hạ Tử Phi tự hội cô đều không còn lòng dạ nào mà tham gia, cả người đều chán chường.

Tháng 11 vừa qua vài ngày, bình thường sau buổi trưa, cô cùng Hạ tử Phi và Ôn Hi Thừa đi tới phòng tự học, chính thời điểm lên đến phòng, nghe được thanh âm trầm thấp ôn hòa hô tên của cô.

Cô quay người, sau đó liền ngẩn ngẩn cả người.

Tiểu Triết cùng bạn của anh đi tới, trên mặt của anh mang theo dáng vẻ tươi cười nhẹ nhàng, ánh sáng mặt trời chiếu trên khuôn mặt anh tuấn của anh, làm cho người cô cảm giác ấm áp, cô cảm giác trống ngực mình đang chậm rãi tăng tốc, thời điểm anh đi đến trước mặt cô, cô đã nhanh không thể hô hấp.

"Hạ Thiên, thẻ căn cước (tức là thẻ CMDN đó bà con) của em có phải đã đánh mất không?" thanh âm của anh trầm thấp nhu nhu, rất êm tai.

Cô cũng sờ ngơ ngác một chút, gật gật đầu "Ừm, mất được một khoảng thời gian rồi, làm sao vậy?"

Khóe miệng anh cong lên một độ cong rất nhu hòa, từ trong túi tiền móc ra một cái thẻ, đưa tới trước mắt cô, "Bạn học lớp tôi nhặt được, em xem có phải không?"

Cô nhìn ngón tay thon dài trắng nõn của anh ngậy ngốc một chút, nhẹ nhàng tiếp nhận, nhìn nhìn, "Đúng, là của em, cảm ơn anh." nói xong cô liền cúi đầu, cảm thấy gò má bắt đầu nóng lên.

"Chỉ cảm ơn thôi sao?"

Cô ngẩng đầu, thấy Tiểu Triết chính là đang mỉm cười nhìn cô, trong mắt rõ ràng có ranh mãnh.

"Vậy nếu không em mời anh ăn cơm nhé?" cô nói thật nhỏ, cảm thấy bên tai đều đỏ.

Tiểu Triết cười khê hai tiếng, từ trên cuốn vở xé một trang giấy, ở phía trên viết một chuỗi các con số sau đó đưa cho cô, "Đây là số điện thoại của tôi, tôi và em đều giống nhau buổi tối không có khóa, sớm hẹn trước ah."

Cô nắm thật chặt tờ giấy kia có chút quần bách gật đầu, Tiểu Triết vừa cười hai tiếng, cùng Hạ Tử Phi, Ôn Hi Thừa chào hỏi xong mới rời đi.

Cô đem tờ giấy cẩn thận bỏ vào trong túi áo, trong bụng mừng như nở hoa.

” Không phải chỉ là một số điện thoại thôi sao? Làm sao phải có biểu tình thái quá như vậy?” Ôn Hi Thừa thanh âm lười biếng ở bên cạnh cô lên tiếng.

Cô trừng mắt liếc hắt một cái, tâm tình đang tốt không muốn cùng hắn so đo, Hạ Tử Phi nhìn cô, sau đó ôm lấy bờ vai của cô vỗ vỗ nói” Rốt cục em cũng chờ được đến ngày hôm nay, Hạ Thiên, chúc mừng em!”

Cô nhìn hắn khanh khách nở nụ cười, cảm thấy được mùa xuân của cô rốt cục đã tới!

Quyết định gọi điện thoại cho Tiểu Triết là ba ngày sau, cô lấy di động ngồi ở trong hoa viên trên hành lang dài, do dự hơn nửa giờ mới nhấn nút gọi số kia, điện thoại vang lên chờ thật lâu mới bắt máy, nhưng truyền tới một thanh âm nữ sinh.

Cô sửng sốt một chút nói thật nhỏ” Xin hỏi đây là số điện thoại của Tiểu triết phải không?”

” Đúng vậy a, cô là ai?”

” Tôi là bạn học của hắn, cô là người nhà hắn sao?”

“Người nhà? Coi như là vậy đi, dù sao chúng tôi cũng ở chung đã lâu rồi, hắn hôm nay đi ra ngoài quên mang điện thoại , cô tên là gì, bao giờ hắn trở lại tôi sẽ nói với hắn cô gọi tới.”

Sau khi nghe xong, cô không dám mở miệng trực tiếp đem điện thoại ngắt, không đầy một phút, ngực truyền đến cơn đau đớn tê tái, càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng mãnh liệt.

Xế chiều, cô vẫn ngồi ở trên hành lang dài, cô không ngừng an ủi mình, chuyện này không có gì , coi như là ngày cá tháng tư với một trò đùa dai đi, dù sao 2 người cũng không có bắt đầu, thật sự không có gì , nhưng cuối cùng cô vẫn khóc, cô không dám khóc ra tiếng, cũng không muốn để cho người khác thấy, chỉ có thể một bên mà rơi lệ, một bên âm thầm lau nước mắt

Thời điểm mặt trời xuống núi, cô cầm điện thoại lên hướng dãy số kia mà xóa, đứng dậy đón trời chiều đi về ký túc xá.

Đêm đó Hạ Tử Phi gọi điện thoại hỏi cô tình cảm tiến triển thế nào, cô đi đến ban công ngửa đầu nhìn trời, ánh trăng sáng cười nói “Mối tình đầu của em chết non rồi!”

Một tuần sau, có một số lạ gọi điện thoại cho cô cô không có nhận, cô là đối với số này rất miễn cảm, tuy rằng đã đem số của Tiểu Triết xóa, nhưng dãy số này khắc sâu ở trong đầu cô, cô nghĩ cô hẳn là cần thời gian rất lâu mới có thể quên được.

Lần nữa gặp phải Tiểu Triết đã là đầu tháng 12 trong sân trường, bên cạnh anh còn có một nữ sinh xinh xắn, anh thân mật khoác vai cô ấy, đang giúp cô ấy mang khẩu trang, tại lúc anh quay đầu cô đã ngoặt sang hướng một con đường nhỏ khác.

Chứng kiến anh một khắc này, cô thừa nhận lòng của cô vẫn là sẽ đau, nhưng đã không còn ôm có bất cứ hy vọng nào, đi một khoảng cách rất xa phía sau, cô quay người nhìn về phía bọn họ.Hai người bóng lưng thật hài hòa, có lẽ cảm giác của cô bị sai, cô cảm thấy được Tiểu Triết hướng phương hướng cô đi mà nhìn, lần này cô không có tránh đi, bởi vì đã đi quá xa, cô tin rằng anh nhìn không tới cô, mà anh cũng chỉ là thoáng nhìn qua rồi ôm cô bé bên cạnh này đi xa, thẳng đến bóng dáng của họ biến mất bên ngoài tầm mắt của cô, cô mới chậm rãi quay người rời đi.

Trước mắt dần dần trở nên mơ hồ, cô lại bắt đầu rơi nước mắt, rõ ràng còn chưa có bắt đầu, rõ ràng không có cái gì phát sinh, vì cái gì lòng của cô lại khó chịu như vậy.

Buổi chiều cô không tới phòng tự học, một mình mang túi sách lên xe buýt, đi tới trung tâm mua sắm, tại nơi phân hoa nhất trên đường chậm rãi đi tới, cô bị kẹt trong đám người hối hả, thỉnh thoảng bị người đụng một cái, theo thân thể lắc lư, cô cảm thấy như vậy thật tốt cũng không phải một mình cô độc.

Cuối cùng cô đi vào cửa hàng KFC cuối phố, chọn một phần ăn, ngồi ở tận cùng bên trong góc an tĩnh, cô mở sách ra bắt đầu làm bài tập.

Thời điểm Ôn Hi Thừa xuất hiện ở trước mắt cô đầu đầy mồ hôi, cô đang bị một cái sơ đồ mạch điện làm cho có chút choáng váng đầu, hai tay của hắn nổi lên gân xanh chống lên trên mặt bàn, từng ngum từng ngum thở hổn hển, con mắt thẳng tắp nhìn vào cô, giống như là muốn đem cô ăn tươi nuốt sống vậy.

Cô có chút mơ hồ ngẩng đầu nhìn hắn” Làm sao anh lại xuất hiện tại nơi này?”

Hắn hung hăng trừng mắt liếc cô một cái, đặt mông ngồi ở đối diện cô, giọng khàn khàn nói” Đi mua cho anh nước Coca, khát sắp chết rồi .”

Cô không nói chuyện, khép sách lại đứng dậy đi mua đồ uống, mua cho hắn coca loại lớn, còn chính mình thì uống nước trái cây.

4. Chương 4: Cảm Giác Động Tâm

Hắn uống vài ngum nước xong mới nói:”Sao em không tiếp điện thoại?”

Cô sững sờ, lấy điện thoại di động ra, 12 cuộc gọi nhỡ, có hắn, cũng có cả Hạ Tử Phi

“ Tôi để chế độ im lặng nên không biết, anh tìm tôi có chuyện gì sao?”

“ Buổi chiều không phải em nói lên trên đây tự học sao? Như thế nào lại chạy ra đây?”

“ Ở đây hoàn cảnh tốt, lại có âm nhạc, không khí thoải mái”.

Ôn Hi Thừa trợn mắt lên nhìn cô một cái, một lát sau nói:” Em gặp bọn họ?”

“ Người nào?”

“Giả bộ?!”

“ Tôi không có, anh ruốt cuộc muốn nói cái gì?”

“ Tiểu Triết cùng bạn gái hắn, em thấy rồi đúng không?”

Cô cúi đầu lẳng lặng uống nước, qua vài giây đồng hồ nhìn hắn khe gật đầu một cái “ Anh đã sớm biết phải không?”

Ôn Hi Thừa không nói chuyện, yết hầu giật giật, cả hai cùng lâm vào trầm mặc.

Cô cười cười:”Không có việc gì, biết thì biết, tôi cũng sẽ không trách anh, tôi hiện tại cũng biết”.

Hắn ngẩng đầu, ánh mắt sâu kín nhìn cô, mím môi nói thật nhỏ:” Anh đầu tuần mới biết được, hắn cùng nữ sinh này sẽ không yêu được lâu, em cũng đừng đau khổ quá.”

Cô tiếp tục cười “ Tôi không có đau khổ, anh xem từ trưa đến giờ tôi đọc được nhiều sách như vậy, hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Ôn Hi Thừa cười nhàn nhạt nhìn cô, đưa tay xoa nhẹ đầu cô, cười nhạo nói:” Sớm biết em không thương tâm như vậy, anh sẽ không phải mất công mà đi tìm em.”

Cô lay tóc không hiểu nhìn hắn:” Anh tìm tôi có chuyện gì?”

Lông mi của hắn rung lên, hạ tầm mắt xuống, có chút không được tự nhiên nói:” Không có gì, Tử Phi nói sợ em nghĩ không thông, bắt tôi nhất định phải tìm ra em”.

Cô phụt hết đồ uống trong mồm, nở nụ cười:” Anh mới nghĩ không thông, tôi có yếu ớt như vậy sao?”

Hắn cúi đầu thanh âm rầu rĩ lắm lắm:” Ai có thể nghĩ đến nội tâm em lại cứng rắn như vậy, hại anh chạy đến chân đèn gãy cả ra rồi”.

Cô sững sờ một chút:” Đúng rồi làm sao anh biết tôi ở chỗ này?”

Ôn Hi Thừa cắn ống hút nói mơ hồ không rõ “ Em lần nào tâm tình không tốt đều hướng bên này mà chạy, trước kia không phải em rất thích ở trên cầu Thiên Kiều đó sao? Hôm nay nghĩ như thế nào lại chạy đến KFC ngồi?”.

Cô cười hần:” Trời lạnh như vậy tôi lên trên đó tìm gió lạnh sao? Mà mấy cái ngã tư này có 10 cửa hàng KFC, anh cũng thật là may mắn tìm ra tôi”.

Hần ngẩng đầu biểu lộ có chút dữ tợn “ Cái gì mà may mắn, tôi là đi từng hàng từng hàng một tìm em đó.”

Cô kinh ngạc nhìn hần, thế nhưng hần lại là có chút quẫn bách quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, thái độ quật cường bướng bỉnh mà đáng yêu.

Cô cười vỗ vỗ bờ vai của hần nói :” Không nghĩ tới anh quan tâm tôi như vậy, tôi rất cảm động.”

Hành động của cô làm thân thể hần căng cứng lại, thần sắc thoáng dịu xuống “ Khi nào thì đi, anh chết đói rồi”.

“ Tôi thỉnh cầu anh, ăn ở chỗ này được rồi “.

Hần chán ghét nhìn chung quanh, khó chịu mở miệng:” Anh mới không thèm ăn những thứ này, đồ ăn không tốt cho sức khỏe, anh muốn ăn cơm, anh muốn ăn canh.”

Cô hé miệng cười đem sách thu thập xong, đứng dậy lôi kéo cánh tay của hần”Được rồi, chúng ta đi ăn cơm, đi ăn canh, thế này được chưa hả, thật là một Thiếu gia lớn đầu khó chiều”

Hần không có phản bác, cúi đầu, tầm mắt dừng lại trên những ngón tay thon dài đang nắm lấy ống tay áo của hần, thần sắc hiện lên có chút mê man mị mị.

Hần khẽ lắc đầu, nói “ Đi thôi”

Bọn họ đi tới một nhà hàng có kiến trúc không tệ. Ôn Hi Thừa ăn rất ít, nhưng không ngừng thúc giục cô ăn nhiều, bất quá cuối cùng vẫn là thừa lại hơn một nửa, cô mắng hần lãng phí, hần miễn cưỡng mà cười cười không có cãi lại, tinh thần không ảnh hưởng đến bộ dạng của hần.

Sau khi ăn xong cô và hần thuê xe trở về trường học,hần đưa cô về đến ký túc xá rồi mới rời đi, thoát nhìn rất mệt, cô cảm thấy có chút áy náy, nghĩ về sau sẽ đối với hần ân cần hơn một chút.

Trở lại ký túc xá, cô liền nhận được điện thoại của Hạ Tử Phi, cùng hần hàn huyên hồi lâu, về chuyện tình cảm của cô hần không có cách nào an ủi được, chỉ nói cô quên đi, bởi vì Tiểu Triết sau khi tốt nghiệp sẽ xuất ngoại.

Sau khi nghe xong, cô liền trở lại bình thường, đã định chia lìa, không bắt đầu mới là lựa chọn tốt nhất.

Ngày hôm sau, tại phòng học nhỏ bên ngoài cô đụng phải Hạ Tử Phi, hần ôm bờ vai của cô như một huynh trưởng, vỗ vỗ xem như an ủi.

Cô cười cười, đã sớm đem bi thương giải tỏa.

Không nhìn thấy Ôn Hi Thừa, cô hỏi:” Ôn Hi Thừa đâu? Tưởng hần yêu nhất Tiểu Kiều khóa này sao giờ không tới?”

Tiểu Kiều là cô giáo Anh ngữ của họ, chỉ so với bọn họ lớn hơn hai ba tuổi, rất xinh đẹp, thanh âm nói chuyện ôn nhu, cơ hồ là tình nhân trong mộng của tất cả các nam sinh trong lớp, bởi vì Ôn Hi Thừa phát âm tiếng Anh đặc biệt chuẩn, cho nên sư phụ Tiểu Kiều rất thích hần.

Đến khi tìm chỗ được ngồi xuống, Hạ Tử Phi nói:” Hần nói trong người không thoải mái, hai người ngày hôm qua đi nơi nào, tại sao hần trở về mà người bắt đầu nóng lên?”.

“Cũng không đi nơi nào ah, ngồi tại KFC một lúc, sau đó đi ăn cơm.”

“Vậy hần nói cái gì cầu Thiên Kiều, đoán chừng là nóng đến hồng đầu rồi.”

Cô khẽ giật mình, lòng có cảm giác rất kỳ quái, , rất mơ hồ rất mờ lung, không thể nắm bắt được.

Sau khi tan học, Hạ Tử Phi mời cô ăn cơm, ở bên ngoài trường học có tiệm cơm nhỏ "Thầm mẩn" cũng khá ngon.

Hắn rót một cốc bia kính cô, nhìn cô nói: "Chúc mừng em rốt cục cũng thoát khỏi tình trạng thầm mẩn."

Cô cười hắn không phúc hậu, cô cầm một cốc lên uống, qua một lúc nói "Tuy rằng hiện tại nghĩ đến Tiểu Triết em còn cảm thấy khổ sở, nhưng em nghĩ cuối cùng sẽ có một ngày em sẽ quên được."

Hắn nói "Bi thương không đáng sợ, đáng sợ chính là không dám đối mặt, hôm nay em có thể như vậy bình tĩnh nói ra tên của hắn, hết thấy đều đã đi qua."

Cô cười cười, gạt đầu tỏ vẻ đồng ý.

Sau khi ăn xong, trên đường trở lại trường học hắn nói: "Hạ Thiên, tôi đang theo đuổi Yến Tử."

Cô kinh ngạc nhìn hắn, trong mắt hắn không thể che dấu niềm tin vô cùng kiên định.

"Cô ấy không phải có bạn trai rồi sao?"

"Chia tay rồi, đầu tuần vừa chia tay xong, ngày mai anh hẹn cô ấy cùng nhau về nhà, sẽ hướng cô ấy thổ lộ."

Cô nhìn hắn rất dùng sức gạt đầu "Chúc anh may mắn!"

Hắn cười cười, dáng điệu tiêu sái "Muốn em giúp một việc."

"Nói."

"Buổi chiều đội đá bóng cần huấn luyện, giúp tôi chọn quà cho cô ấy".

"Quà chính tay mình chọn mới có thành ý".

"Tôi tin tưởng thành ý của em và thành ý của tôi là giống nhau".

"..."

Trở lại ký túc xá, cô nghĩ muốn gọi điện thoại cho Ôn Hi Thừa.

"Alô ? Hạ Thiên?". Hắn như là vừa mới tỉnh ngủ, thanh âm có chút khàn khàn.

"Nghe Hạ Tử Phi nói anh bị sốt, không sao chứ?"

"Không có việc gì, em chùng nào thì ra ngoài?"

"Cái gì?"

"Tử Phi nói em giúp hắn mua quà, em định khi nào thì đi?"

"Bây giờ đi."

"Anh đi cùng em, 10 phút sau xuống lầu."

Nói xong, hắn liền cúp điện thoại, cô ngây người mất vài giây đồng hồ, mới bắt đầu chuẩn bị.

Cô đi xuống lầu, từ xa nhìn thấy Ôn Hi Thừa mặc một chiếc áo lông dày màu trắng, khăn quàng cổ màu đen cơ hồ che khuất hết nửa khuôn mặt của hắn, hai tay của hắn đặt ở trong túi áo, cúi đầu đá đá mấy hòn sỏi (tự kỷ), những sợi tóc đen theo động tác của hắn mà lộn xộn. Sau buổi trưa, ánh mặt trời chiếu rọi xuống gương mặt hắn. Tuy rằng hắn ăn mặc có vẻ có chút mập mạp, nhưng không ảnh hưởng chút nào tới thân hình cao 1m8 của hắn cùng ngũ quan anh tuấn đưa tới chút mỹ hoặc.

Huống hồ hắn là Ôn Hi Thừa, là vương tử trong lòng tất cả các nữ sinh.

Đến khi chờ có chút không kiên nhẫn, hắn ngẩng đầu nhìn lại, thấy cô, trong nháy mắt trên gương mặt hắn xuất hiện một nụ cười sáng lạn.

Đôi mắt kia thật xinh đẹp, con ngươi đen chứa một loại thanh tịnh không chút tạp niệm, lông mi có chút rung động, lúc ánh mắt chạm nhau, cô cảm nhận rõ ràng trái tim mình đang đập thình thịch, lòng rạo rực.

Tuy rằng cô cực không muốn thừa nhận, nhưng không thể không nói Ôn Hi Thừa đích thực là một bé trai to xác đẹp trai nhất, thiếu niên 21 tuổi vẫn có thể xưng là bé trai mà.

Trên thực tế, cô vẫn luôn cảm thấy Ôn Hi Thừa chính xác là một hài tử chưa trưởng thành!

Ra khỏi cổng trường, Ôn Hi Thừa rất tự nhiên vươn cánh tay muốn đón xe, cô nín lại ồng tay áo của hắn nói “Đừng xa xỉ như vậy, hiếm khi khí trời tốt như vậy, ngồi xe công cộng sẽ rất thú vị nha!”

Hắn nhìn chăm chăm ngón tay của cô đến vài giây, nhếch miệng cười cười, gật đầu, sau đó cầm lấy cổ tay của cô hướng phía trạm xe đi đến

Ôn Hi Thừa trên mặt đều là ý cười nhàn nhạt, cũng không biết có phải là ảo giác không, cô nhìn thấy lỗ tai của hắn có màu hồng nhạt. Ngón tay của hắn trắng nõn thon dài, cô có thể cảm giác hắn nắm tay cô độ mạnh vừa phải, tuy rằng ngày thường theo chân bọn họ cũng đều là tùy tiện, kẻ vai sát cánh và vân vân cũng thường có, nhưng như vậy, cổ tay bị lôi kéo vẫn khiến cho cô cảm thấy được có chút mất tự nhiên.

Ngay tại thời điểm cô đang do dự không biết có nên rút tay ra không, Ôn Hi Thừa đã buông ra, hắn đi qua xem trạm xe, cô sờ lên chỗ vừa bị hắn nắm, đưa tay bỏ vào túi áo.

Không phải giờ cao điểm cũng không phải cuối tuần, người đi không nhiều lắm, 2 người ở phía sau sắp xếp tìm chỗ ngồi xuống, Ôn Hi Thừa ngồi cạnh cửa sổ, hắn vừa lên xe liền đem đầu chuyển hướng ra ngoài cửa sổ, bên mặt đường cong tinh xảo đến hoàn mỹ, cô nhìn có chút ngây người.

Thấy hắn ho nhẹ vài tiếng trầm thấp, cô vội vàng dời đi ánh mắt nhìn về phía trước.

Hắn quay đầu nhú nhú mày xoay người che miệng có chút dồn dập ho lên.

Cô có chút lo lắng vỗ phía sau lưng của hắn thấp giọng hỏi “Thật sự cần phải nghỉ ngơi”

Ôn Hi Thừa khoát khoát tay, lại gục người trong chốc lát rồi mới ngồi dậy, trên trán đã đổ chút ít mồ hôi.

Hắn nói “Không có việc gì, không khí trong xe không tốt, xuống xe thì ổn thôi.”

“Mùa này cảm cúm thật nghiêm trọng, thật không nỡ kéo anh đi ra, chốc lát trở về đi bệnh viện xem một chút đi.”

Hắn xem cô, ánh mắt lấp lánh, một lát sau quay mặt đi giận dữ nói “Hạ Thiên, em đối với bọn hắn cũng tốt như vậy sao?”,

Cô khó hiểu “Người nào?”

“Tử Phi, Khương Dương”

Cô cười khê “Đương nhiên, đều là huynh đệ tốt.”

“Nhưng em đối với anh không tốt nhất.” Hắn như cũ nhìn ngoài cửa sổ, trên mặt có chút nhàn nhạt cô đơn.

“Vì sao nói như vậy?”

“Em năm thứ nhất đại học cho bọn hắn mỗi người một cái radio, không cho anh.”

Cô cũng sờ ngơ ngác một chút, cắn cắn bờ môi nhẹ nhàng nói “Lúc ấy anh không phải vội vàng yêu đương sao? Tôi nghĩ rằng anh không cần.”

Ôn Hi Thừa đem mặt triệt để chuyển hướng ngoài cửa sổ, lấy khăn quàng cổ che kín mặt, cô nhìn hắn trong chốc lát, nói thật nhỏ “Thật xin lỗi.”

Thẳng đến khi xuống xe hắn một câu cũng không nói, cô và hắn một trước một sau đi tới, tại lúc cô cho là hắn có khả năng sẽ trực tiếp thuê xe trở về, hắn đột nhiên quay người hướng cô cười cười, không có ưu thương cũng không có cô đơn, lại là cái loại tươi cười sáng sủa, sau đó cánh tay khoác lên bả vai cô nói “Em chuẩn bị cho bạn gái tương lai của Tử Phi món quà gì?”

Không có một tia khúc mắc, như là căn bản chưa từng có vẻ mặt không vui kia.

Khi đó cô cũng không biết, chỉ thở dài một hơi, sau này mỗi khi anh nhanh chóng che dấu tâm tình thay vào bằng tươi cười như vậy, lòng của cô đều rất đau.

5. Chương 5: Ứng Thuận Hứa Hẹn

Bọn họ đi Thạch Đầu Ký, lòng vòng phố cổ một lúc cô nhìn thấy một cặp dây chuyền đôi hiện tại mặt hàng kiểu này đang rất phổ biến, cô nghĩ không có một người nào, không có một cô gái nào có thể kháng cự một món quà như vậy.

Thời điểm đi tối, Ôn Hi Thừa trầm thấp lắm lắm” Tại đây pha lê đều là thủy tinh, gian dối, cùng SWAROVSKI* giống nhau.”

(*SWAROVSKI là hãng trang sức pha lê nổi tiếng)

Khi đó cô cũng chưa từng nghe qua SWAROVSKI, quay đầu hỏi hần” Là cái gì? Cũng là bán trang sức sao?”

Hần rất nghiêm túc gật đầu” Không sai biệt lắm, Thạch Đầu Ký là lừa gạt người bình thường , SWAROVSKI là lừa gạt kẻ có tiền .”

Tôi cười cười” Ừm, tôi biết rồi, đồ xa xỉ, chúng ta người bình thường mua không nổi.”

Ôn Hi Thừa cau mày, nhìn cô liếc mắt một cái” Anh không có ý này.”

Cô cười không nói chuyện, nhìn hần biểu lộ có chút khó chịu, tâm tình của cô tốt hẳn lên.

Vòng cổ đôi bán cực kỳ chạy, cô định mua, nhưng một tuần sau mới có thể cầm hàng, cô cảm thấy có chút tiếc hận, thế nhưng không có biện pháp, chỉ có thể chọn lấy một cái vòng tay, cũng rất được, lúc ra cửa cô nhìn áp-phích thật to thờ dài một hơi.

Ôn Hi Thừa đứng ở bên cạnh cô nghiêng đầu nhìn áp-phích vẽ mặt khó hiểu” Anh không thấy có cái gì tốt mà nhìn , hình thức quá thông thường , ý tưởng thật ngây thơ ah!”

Cô trừng mắt liếc hần một cái, đi ra khỏi cửa trước tiên.

Ôn Hi Thừa đuổi theo sau túm lấy cánh tay của cô nói” Tức giận?”

Cô nói” Không có, anh nói đúng, hình thức hoàn toàn thông thường, nhưng là tôi thích ý nghĩa mà nó truyền đạt.”

” Ý nghĩa gì?”

” Lớn tượng trưng cho nam, nhỏ tượng trưng cho nữ, nam dùng cả tấm lòng của mình bao bọc lấy người con gái mình yêu, như vậy tình yêu mới được hoàn mỹ.”

Ôn Hi Thừa quay đầu nhìn cô, một lúc lâu sau, nói thật nhỏ” Anh có.”

Cô có chút khó hiểu hoặc nhìn hần nói” Cái gì?”

Hần đem mặt hướng khăn quàng cổ chôn giấu cười lắc đầu không nói chuyện.

Thuê xe về đến cổng trường học, Ôn Hi Thừa nói hần muốn đi thăm một người bạn, bọn họ liền tách ra, đi vài bước cô nghĩ đến bảo hần đi bệnh viện mua một ít thuốc cảm, quay đầu lại đã nhìn thấy hần chui vào một chiếc xe taxi.

Phòng trọ của bạn hần chỉ cần đi qua đường cái là tới căn bản không cần đi xe.

Lễ Giáng Sinh là ngày lễ làm cho sinh viên điên cuồng, trong lớp tổ chức hoạt động, mọi người đều rất hào hứng, chuẩn bị đi đến trung tâm mua sắm.

Các nam sinh ồn ào muốn làm vệ sĩ, cho nên không đầy một lát mỗi nữ sinh bên người liền xuất hiện hai gã nam sinh, Hạ Tử Phi cùng Yến Tử chơi trò lãng mạn, cô cùng Ôn Hi Thừa đi cùng một chỗ, cả người hần được bọc kĩ như cái bánh chưng, khuôn mặt chỉ có thể nhìn thấy một đôi mắt đen láy cùng một cái mũi bị đỏ lên vì lạnh, cô cười hần giống một ông già Nô-en.

Hắn ảo não đem khăn quàng cổ hượng lên trên kéo, nhưng không đầy một lát liền lại rơi xuống, hắn không ngừng mà kéo lên, cô cười đến độ eo đau thắt không đứng dậy nổi, về sau hắn trực tiếp tháo xuống bao tay cô cầm lấy tay của cô che lên trên mũi của hắn.

Tay của cô rất nhỏ, cái mũi của hắn còn nhỏ hơn, cho nên cô không chỉ có đụng phải cái mũi lạnh buốt của hắn, cũng chạm tới bờ môi mềm mại ấm áp.

Cô cảm thấy được một hồi xấu hổ, thời điểm muốn thu tay lại, môi của hắn giật giật, tại lòng bàn tay của cô nhẹ nhàng hôn.

Cô nhanh chóng rút về tay đeo vội bao tay rồi bỏ vào trong túi áo đi nhanh đến phía trước, tim đập thành thạch kinh hoàng.

Ôn Hi Thừa đuổi theo, kéo tay áo của cô nói” Giáng Sinh vui vẻ!”

Cô cúi đầu tránh đi tay của hắn, lên tiếng cấp bách đi vài bước kéo cánh tay một nữ sinh trong lớp.

Trên đường đi, Ôn Hi Thừa đều là cúi đầu đi ở sau cô, bọn họ lại không nói câu nào nữa.

Có một thời gian ngắn hắn sống ở nước ngoài, có lẽ hôn môi ở lễ Giáng Sinh như vậy chỉ là giữa bạn bè muốn bày tỏ sự thân thiết, nhưng với cô mà nói đó là muốn vượt biên giới.

Mọi người đi ăn đồ nướng, tựa như lần liên hoan Trung thu năm thứ nhất, Ôn Hi Thừa vẫn như cũ là ngồi ở đối diện với cô, cô cơ hồ đều là cúi đầu, ngẫu nhiên cùng người bên cạnh nói chuyện với nhau, thời điểm khi có nam sinh mời cô uống rượu, cô ngẩng đầu lên một chút, đối diện đã có 5 chai rỗng, Ôn Hi thừa lặng yên uống rượu, không có nhìn cô.

Thời điểm cô uống rượu, trong lớp nữ sinh bắt đầu vây quanh Ôn Hi Thừa.

Cô nhìn hắn đem một chai bia từ dưới lên rót, sắc mặt không có giống những nam sinh khác đỏ lên, mà là càng ngày càng trắng, ánh mắt cũng càng ngày càng tan rã.

Hắn vẫn không nhìn cô, cuối cùng đem áo khoác cởi ném ở trên mặt ghế theo lão Lục của phòng cô đựng rượu.

Lão Lục một ly, hắn một chai!

Thời điểm bình thứ năm uống được một nửa, lão Lục nói không chơi, lung la lung lay hướng phòng vệ sinh.

Ôn Hi Thừa một tay chống bàn, đang lúc mọi người làm ồn muốn hắn đem phần còn dư lại tầm nửa bình uống cho hết, sau đó lau miệng đẩy ra cái ghế có chút lão đạo đi ra ghế dài.

Cô ngốc ngốc ngồi đó, bên tai thanh âm càng ngày càng thấp, càng ngày càng xa.

Ôn Hi Thừa luôn luôn tươi cười, hắn đặc biệt ưa thích cười, đối với người quen sẽ không che dấu chút thoải mái nào cười to, đối với người xa lạ sẽ nhẹ nhàng mỉm cười, đối với người đáng ghét sẽ không hề cố kỵ cười lạnh, nhưng chưa bao giờ giống hôm nay cười đến ưu thương như thế.

Mấy phút đồng hồ sau, cô cầm lấy áo khoác của hắn đi ra ngoài, tại các tiệm cơm bên ngoài tìm một vòng rồi lại trong khắp ngõ ngách chứng kiến hai tay của hắn chống lên tường lưng cong xuống,hắn đang nôn, bên chân đặt nửa chai nước khoáng, dưới ánh trăng thân hình của hắn thon dài mà đơn bạc.

Cô đi qua, ngửi được một cỗ nồng đậm mùi rượu, cô vừa muốn nói chuyện, hắn đã nắm chặt tay của cô, trước lúc cô kịp kháng cự, hắn xoay người đem cái trán đặt lên trên vai của cô có chút thổ hỉn hỉn.

Hơi thở của hắn rất nóng, quét trên cổ của cô khiến cho từng đợt tê dại,bỏng rát.Cô nghĩ muốn đẩy hắn ra, để tay trên bả vai hắn, cô cảm giác được đau nhức rõ ràng.

Ôn Hi Thừa nắm thật chặt tay cô, cái trán vẫn đặt ở trên vai của cô, mà tay của cô theo trên vai của hắn chậm rãi dời xuống đặt ở phía sau lưng hắn vô nhẹ nhàng, cô không cách nào giải thích hành vi của mình, chỉ là theo bản năng muốn phải làm như thế, chẳng qua là cảm thấy như vậy có thể sẽ giảm bớt nỗi thống khổ của hắn, tuy rằng cô cũng không biết tại sao lại cảm thấy hắn rất thống khổ.

Qua thật lâu, Ôn Hi Thừa thở phào một hơi, rồi như được sống lại , tiếp nhận trong tay của cô áo khoác mặc lên người, trên mặt đã khôi phục bộ dáng tươi cười quen thuộc, hần cầm lấy chai nước trên mặt đất uống vài hớp, nhô ra phía sau, nhéo nhéo cái mũi của cô nói” Không tức giận?”

Ngữ điệu rất nhẹ nhàng, vẻ mặt thản nhiên, những ý tưởng ngổn ngang kia trong nội tâm của cô chậm rãi biến mất, cười lắc đầu” Anh khá hơn chưa?”

Hần nắm thật chặt áo khoác, để tay trên bụng vuốt vuốt nói” Uống có chút khó chịu, dạ dày nóng lợi hại, nôn ra thì tốt rồi.”

Cô xem sắc mặt hần vẫn còn có chút trắng bệch, nói” Còn khó chịu hơn sao? Nếu không chúng ta đi về trước đi, bọn hần còn không biết lúc nào mới chấm dứt.”

Hần nhếch miệng cười, đem khăn quàng cổ tại trên cổ quần hai vòng , giữ chặt cánh tay của cô nói” Được! Chúng ta về!”

Từ tiệm cơm đi ra, Ôn Hi Thừa kéo cô đi quảng trường, nơi ấy có loại hình nghệ thuật nhạc nước(loại hình này người ta dùng nước để phát ra âm thanh, nàg nào đi Thái Nguyên là sẽ biết) , họ tìm bậc thang ngồi, có đứa bé cầm giỏ hoa hồng lại đây, muốn hần mua, thời điểm cô định chối từ, hần đã móc bóp ra, lấy ra một trăm đồng kín đáo đưa cho đứa bé, từ trong tay bé nhận lấy giỏ hoa, hần trực tiếp đưa cho cô.

Cô không có nhận, lấy tay vuốt tóc nói” Tôi không cần.”

Hần cưỡng ép bỏ vào trong ngực cô, hai tay chống ở sau người nhìn khoảng trời nói thật nhỏ” Nhìn đứa trẻ kia thật đáng thương, em coi như mỗi ngày làm một việc thiện, nhận lấy đi.”

Cô nhìn hần một cái, đem hoa để ở một bên, hai tay ôm chân, ngửa đầu cùng hần nhìn trời.

Một lát sau hần hỏi” Em nói bọn Tử Phi hiện tại đang làm cái gì?”

” Không biết.”

” Anh đoán bọn hần khẳng định trong căn hộ làm chuyện xấu!”

Cô PHỤT nở nụ cười, đẩy bả vai hần, thân thể của hần theo động tác của cô mà nghiêng sang một bên, cũng cười.

Lúc sau, hần đưa tay bỏ vào trong túi áo, sau đó nhìn cô nói” Tặng cho em một món quà giáng sinh, muốn không?”

Cô thăm dò nhìn hướng hần” Cái gì?”

” Em nói trước đi muốn hay không?”

” Anh không nói cho tôi là cái gì, tôi trả lời thế nào !”

Hần mím môi, cúi đầu nói” Vậy coi như không có, không tiễn, đi thôi, trở lại trường học!” nói xong liền đứng dậy.

Cô ngửa đầu nhìn hần trong chốc lát, hoàn toàn đoán không ra ý nghĩ của hần, ôm hoa hồng cũng đứng lên.

Hần cười nhạo một tiếng, nói” Tôi nghĩ em sẽ trực tiếp vứt giỏ hoa ở nơi này chứ.”

Cô trừng hần” Tôi là sợ lãng phí, trở về ký túc xá còn có thể sống vài ngày.”

Hần nghiêng đầu cười cười nói” Ngu ngốc!”

Cô hưng hăng đập hần một cước, hần cười lớn đem tóc của cô xoa loạn lên, cô nhìn cái dáng vẻ tươi cười kia, trong lúc đó có cảm giác rất vui mừng.

Tết dương vừa qua được vài ngày, trường học liền cho nghỉ phép, tận lực bồi tiếp tết Âm lịch, buổi tối 30 tết, cô gọi cho rất nhiều người chúc tết, cũng thu được không ít lời chúc phúc năm mới, nhưng lại không có Ôn Hi Thừa .

Thời khắc chuông đồng hồ điểm 12h không lâu sau, cô lấy điện thoại gọi cho Ôn Hi Thừa, kỳ thật cô chỉ là gọi thử, bởi vì Hạ Tử Phi đã nói với cô, phỏng chừng nghỉ đông và nghỉ hè hần đều ra nước ngoài.

Thời điểm điện thoại được kết nối, Ôn Hi Thừa thanh âm có chút kinh ngạc truyền đến.

” Hạ Thiên?!”

” Là tôi, năm mới vui vẻ!”

Đầu bên kia điện thoại có trầm mặc một lát ” Cảm ơn, năm mới vui vẻ!”

” Anh ở nước ngoài sao?”

” Không có, đang ở thành phố X.”

” ừm? Người nhà anh năm nay đã trở lại? Tử Phi không phải nói anh hàng năm đều là ra nước ngoài mừng năm mới đấy sao?”

Ôn Hi Thừa không trả lời vấn đề của cô, cũng không có nói, cô chỉ có thể nghe được tiếng hít thở không yên từ hân.

Chờ thật lâu, hân trầm thấp , thanh âm có chút phát run nói”Hạ Thiên, về sau hàng năm em đều phải gọi điện thoại cho tôi được không? Mặc kệ chúng ta ở nơi nào, mặc kệ chúng ta biến thành quan hệ gì, em có thể đáp ứng tôi không?”

Cô không biết hân tại sao phải hỏi như vậy, cũng không biết mình có thể làm được hay không, nhưng lúc ấy cô cơ hồ không có nghĩ gì liền đồng ý.

Ôn Hi Thừa nghe xong câu trả lời của cô, hoàn toàn rơi vào trạng thái trầm mặc sau một phút đồng hồ, hân nói” Cảm ơn!”

Cô có thể nghe ra được thanh âm run rẩy của hân!

Lời hứa hẹn này cô chưa bao giờ quên, thậm chí là khi 2 người họ mất đi liên lạc trong ba năm, hàng năm đêm 30 tết cô đều gọi vào một dãy số quen thuộc không có người trả lời, sau đó nói một câu” Năm mới vui vẻ!”

6. Chương 6: Bí Mật Che Dấu

Ở học kỳ 2 đại học năm thứ 3, cả nước phải trải qua dịch bệnh SARS, trường học có một đoạn thời gian phải cho học sinh nghỉ học, đương nhiên tình lý cũng như măng mọc sau mưa, kể cả Khương Dương, hân rốt cục cũng theo đuổi được hoa khôi hệ văn, Ôn Tử. Cô ấy xinh đẹp, hoạt bát, tính cách sáng sủa, khuyết điểm duy nhất là ưa thích cùng nam sinh làm chuyện mập mờ.

Như bình thường sau buổi trưa, cô ngồi trong phòng học tự học, thì nhận được tin nhắn từ Hạ Tử Phi ”Mau tới sân cỏ, Khương Dương cùng Hi Thừa đánh nhau” nhìn nội dung tin nhắn, cô sững sốt hồi lâu mới vội vàng thu dọn sách vở đi ra khỏi phòng học.

Cô chạy đến đồ thư quán, trước mắt là sân cỏ, dưới cây đại thụ một đám người đang vây quanh, Hạ Tử Phi, Khương Dương, Cổ Ninh bọn họ đều có mặt, nhưng lại không có Ôn Hi Thừa.

Hạ Tử Phi nhìn thấy cô, đưa tay lên vẫy, cô đi tới, ngồi ở bên cạnh hân, vẻ mặt của mọi người đều có chút nghiêm trọng, cô nhìn thấy Khương Dương trên mặt máu ứ đọng, thấp giọng hỏi” Đã xảy ra chuyện gì?”

Hạ Tử Phi rút ra một điều thuốc, thở ra 2 cái nói :” Hi Thừa cùng Ôn Tử trên bãi cỏ uống rượu bị tôi nhìn thấy, nói cho Khương Dương, Khương Dương nói khi hân tới thì chứng kiến 2 người họ đương lúc thân mật, sau đó liền đánh nhau.”

Cô hoàn toàn ngây ngẩn cả người, qua một hồi lâu mới tiếp nhận được tin tức này, chỉ là lòng như bị gai đâm nhói lên một cái, rồi đột nhiên không còn.

“Không lẽ là hiểu lầm?” cô nói.

Hạ Tử Phi không nói chuyện, Khương Dương ngả về phía sau nói” Hiểu lầm cái rắm, hai người miệng kẻ miệng lại còn hiểu lầm, tôi TM* chính là mất bị mù mới có thể cùng Ôn Hi Thừa cái loại người bại hoại này kết làm bằng hữu”, cô cúi đầu không nói gì thêm, những người khác cũng trầm mặc.

Một lát sau cô nghe thấy một hồi tiếng bước chân, ngẩng đầu nhìn đến Ôn Hi Thừa đi tới, trên trán của hắn bọc băng gạc, trên mặt có màu đỏ tươi của vết máu, sắc mặt của hắn cơ hồ có thể dùng từ trắng bệch để hình dung, nhìn thấy cô hắn rõ ràng sững sờ, trong ánh mắt hiện lên một tia chật vật, lòng của cô càng ngày càng lạnh, qua một bên mặt lấy một lon bia uống vào.

Ôn Hi Thừa nôi xồm xuống trước mặt Khương Dương, mở hai chai bia đưa qua một lon, Khương Dương không có nhận, hắn cũng không có thu tay về, trong mắt tràn đầy ảm đạm, tất cả mọi người đều không lên tiếng, có cúi đầu, có nhìn hai người bọn họ, thật lâu sau, Khương Dương mắng một câu”thâm!” sau đó tiếp nhận bia giữa đầu quát mạnh.

Ôn Hi Thừa như là thở dài một hơi, ngồi ở bên cạnh hắn cũng bắt đầu uống, hai người bọn họ một lon tiếp một lon uống, mọi người dần dần bắt đầu công khai lên án Ôn Hi Thừa, nam sinh trong lúc vắng người đôi khi rất khó nghe, cô ngồi lại trong chốc lát mới đứng dậy rời đi. Cô có thể cảm giác được phía sau lưng kia ánh mắt đang chăm chú nhìn, nhưng không có một tia dự vọng muốn quay đầu lại, cô nghĩ cô và Ôn Hi Thừa cuối cùng vẫn là người của hai thế giới!

Sau một đoạn thời gian rất dài, cô đều không cùng bọn họ tham gia tụ hội, thẳng đến khi Khương Dương, Uông Tử chia tay.

Đêm hôm đó tinh thần Khương Dương rất sa sút, tại thời điểm cô đến quán bar, hắn đã uống quá nhiều, ghé trên bờ vai Ôn Hi Thừa như là đang khóc, cô sau khi ngồi xuống nghe được hắn nói” Thật xin lỗi, huynh đệ, thật xin lỗi!”

Ôn Hi Thừa vẫn cúi đầu, ngay cả cô lại gần cũng không phát hiện.

Cô hỏi Hạ Tử Phi” Chuyện gì xảy ra?”

Hạ Tử Phi giữa đầu ném hạt lạc vào trong miệng, nhàn nhạt nói” Uông Tử cùng hắn chia tay nói lần kia tại sân cỏ là cô ta uy hiếp Hi Thừa cùng mình uống ly rượu giao bôi.”

Cô có chút khó hiểu” Uông Tử lấy cái gì uy hiếp anh ta?”

” Cô ta nói nếu như Hi Thừa không đồng ý, thì cô ta sẽ cho Khương Dương đội nón xanh(cắm sừng!)!”

Cô cười lạnh:” Vậy cũng là uy hiếp?”

Hạ Tử Phi nhìn cô liếc mắt một cái nói” Người con trai kia chính là Ôn Hi Thừa, Hi Thừa đem hắn làm huynh đệ có thể bỏ mặc huynh đệ sao, cuối cùng con tiện nhân Uông Tử kia vẫn là phách thói, Khương Dương liền TM là SB!*” .Cô mím môi không nói.

(*sb là les đóng vai trò nam (chồng) mạnh mẽ, fem là les đóng vai trò nữ (vợ) yếu đuối)

Khương Dương uống đến bất tỉnh nhân sự ngã về phía sau, Hạ Tử Phi lại cùng nam sinh khác rời đi trước, Ôn Hi Thừa ngồi không nhúc nhích, cúi đầu lặng yên uống rượu. Vì huynh đệ hắn cùng bạn gái người ta làm ra cái chuyện mập mờ này cô còn không có cách nào tiếp nhận nổi, cũng không biết nói với hắn cái gì, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

” Ngồi một lát không được sao?” Ôn Hi Thừa ngẩng đầu nhìn cô thanh âm có chút khàn khàn nói, trong ánh mắt của hắn lộ ra sự yếu ớt, cô hít sâu một hơi, không làm được không quan tâm đến, một lần nữa ngồi xuống.

” Trong khoảng thời gian này vì sao tránh mặt anh?” hắn chôn đầu xuống dưới nói thật nhỏ.

” Tôi không có, kỳ thi sắp đến tôi phải ôn tập”

” Ngay cả thời gian tiếp điện thoại hay nhắn tin cũng không có?”

Cô không nói chuyện.

Ôn Hi thừa ngẩng đầu nhìn cô chân thành nói” Chuyện Ưông Tử kia anh xử lý không tốt, hy vọng em có thể tha thứ”.

Cô lắc đầu nói” Anh cùng cô ta, hoặc là cùng bất kỳ một nữ sinh khác thế nào, xảy ra chuyện gì đều không cần nhận được sự tha thứ của tôi, chúng ta chỉ là bằng hữu, tôi không có quyền lợi can thiệp .”

Ôn Hi Thừa nhìn về phía cô ánh mắt càng ngày càng âm trầm, dần dần có đau xót, hần không ngừng nuốt nước miếng, yết hầu nhiều lần rung động, trầm mặc không nói, cô không đành lòng nhìn ánh mắt của hần, bỏ qua một bên đứng lên nói” Không còn sớm, tôi phải trở lại ký túc xá , anh cũng sớm một chút trở về đi.”

Hần không nói chuyện, cô quay người rời đi, thời điểm đi ra, cô nhìn thấy hần xoay người ghé vào trên mặt bàn, hiện lên bóng lưng cô độc mà bất lực.

Kỳ thi đến, cô không có nhiều thời gian rảnh rỗi mà tự hỏi mình đối với Ôn Hi Thừa cuối cùng là loại tình cảm gì, mà trên thực tế từ đêm đó về sau ngoại trừ lúc thi bọn họ cơ hồ không có gặp mặt.

Nghỉ hè năm 3, cô cùng người bạn cùng phòng Lưu Ny Ưc tham gia vào đội tình nguyện trường với hoạt động bảo vệ môi trường, cả kỳ nghỉ họ đều đi khắp thành phố tuyên truyền bảo vệ môi trường cùng với quét sạch rác rưởi, cơ bản mọi người đều ở lại trên đỉnh núi, nơi ấy tín hiệu rất kém, điện thoại lại không có điện cô liền để nó vào ngăn cuối cùng của cặp sách.

Nghỉ hè chấm dứt trở lại trường học, tất cả mọi người nói cô phơi nắng đến độ gần giống, gần thành, gần bằng dân châu Phi chạy nạn .

Khai giảng, cô cùng bọn Tử Phi tụ hội, nhưng không có gặp Ôn Hi Thừa, hần không có trong trường học.

Cơm nước xong xuôi tại thời điểm trở lại trường học, Hạ Tử Phi hỏi cô ” Nghỉ hè điện thoại di động của em như thế nào luôn tắt máy?”

” Trên núi không có tín hiệu, nên tắt điện thoại, làm sao vậy? Anh đi tìm em?”

” Hi Thừa đi tìm em rất nhiều lần, giống như có chuyện gì gấp, chỉ kém chưa bắt tôi đi tìm nhà em.”

Cô sững sốt một chút nói” Anh ta tìm tôi có thể có chuyện gì gấp?”

Hạ Tử Phi lắc đầu” Không biết, hần không nói.”

Cô nghĩ nghĩ nói” Anh biết anh ta vì sao không ở trường không?”

Hạ Tử Phi trầm mặc một lát nói” Ông nội của hần ngã bệnh, hình như rất nghiêm trọng.”

Cô không lên tiếng nói chuyện.

Một lát sau, Hạ Tử Phi nhìn cô nói” Hi Thừa có nói với em về người nhà của hần không?”

Cô lắc đầu, ” Em chỉ biết là người nhà của anh ta đều ở nước ngoài, cũng là anh nói cho em biết , làm sao vậy?”

Hạ Tử Phi quay lưng về phía cô nói:” Khi hần lên 6, ba mẹ hần vì tai nạn xe cộ mà qua đời, hần từ nhỏ đã cùng ông nội sống nương tựa lẫn nhau, , nhưng ông nội của hần đối với hần vẫn luôn không tốt lắm, anh gặp một lần, ánh mắt ông nội của hần nhìn hần như kẻ thù, nhưng Hi Thừa rất quý ông nội của hần, lần này ông nội của hần sinh bệnh anh nghĩ hần khẳng định rất khổ sở.”

Cô khiếp sợ nhìn hần, nhất thời không cách nào tiêu hóa tin tức như vậy.Ôn Hi Thừa, một bé trai sáng sủa hoạt bát như vậy, nhưng cha mẹ đều mất!

Hạ Tử Phi đốt một điếu thuốc, ánh mắt trở nên xa xăm, một lúc lâu sau, hần nói” Hạ Thiên, anh không biết giữa 2 người phát sinh chuyện gì, nhưng nhìn ra được sau sự kiện Ưông Tử kia, em liền đối với hần lạnh nhạt rất nhiều, anh cho em biết những việc này không phải muốn em đồng tình hần, trên thực tế, hần sợ nhất người khác đồng tình cùng thương xót, cho nên trên mặt mới luôn mang theo dáng vẻ tươi cười, tôi chỉ là hy vọng em có thể chân chính hiểu rõ hần, không phải anh thay hần nói tốt, nữ sinh hần gặp toàn bộ đều là các nàng theo đuổi, mà hần chỉ là không biết cự tuyệt thế nào, nhưng em không giống với họ, tình cảm của hần với em ở đại học năm 2 anh nhìn ra được, anh nói với hần mấy lần, bảo hần đối với em thổ lộ,

nhưng là hấn nói hấn không thể, hấn nói nếu như thổ lộ, ngay cả bạn bè cũng không thể làm, hiện tại xem ra, hấn đúng.”

Cô cảm thấy trong người cực kỳ đặc biệt khó chịu, tim như bị ai bóp nghẹn, không cách nào hô hấp.

“Hạ Thiên, nói thật với anh, em thích hấn không?”. Đứng dưới ký túc xá của cô, Hạ Tử Phi nhìn cô chăm chú hỏi.

Trong lòng của cô loạn thành một bầy, thấp giọng nói” Không biết, Tử Phi, anh để em suy nghĩ thật kỹ, hôm nay tiếp nhận quá nhiều tin tức, em không có biện pháp trả lời anh.”

Hạ Tử Phi cười cười, vỗ vỗ bờ vai của cô nói” Lên đi, nếu như có thể gọi điện thoại, an ủi hấn một chút, có rất ít người có thể đi vào nội tâm của hấn, chúng tôi hấn là cảm thấy vinh hạnh thay em.” ,Cô cười gật đầu, trước mắt mơ hồ thử xem, xoay người lên lầu.

Trở lại ký túc xá, cô đi đến sân thượng hướng dãy số Ôn Hi Thừa gọi, trong ống nghe truyền đến từng tiếng thanh âm đơn điệu “tút...tút..”. Cô nhìn vào màn đêm đầy sao, từng lần một nặng nề ấn lại dây số kia, lòng dần trở thành lạnh, đáp án kia cũng chậm chậm rõ ràng, không nhớ rõ là lần thứ mấy, điện thoại rất cục cựa thông.

“Hạ Thiên.” Ôn Hi Thừa thanh âm rất thấp, ngữ điệu bằng bằng nghe không ra cái gì tâm tình.

Cô nắm điện thoại cười cười nói” Là em, anh có khỏe không?”

Ôn Hi Thừa không nói chuyện, hô hấp dần dần trở nên trầm trọng.

Cô nhẹ nhàng kêu anh một tiếng” Hi Thừa.” .Đây là lần đầu tiên gọi anh như vậy, anh trầm thấp đáp lời, âm thanh có chút run rẩy, trước mặt cô anh không hề thanh minh, bầu trời đêm trở nên mông lung mà huyền ảo

Cô nói” Ôn Hi thừa, em thích anh!”

Sau khi nói xong nước mắt của cô liền chảy xuống, nghe tiếng hít thở của anh dồn dập, cảm giác đau lòng càng hiện ra rõ ràng, Ôn Hi Thừa vẫn trầm mặc, như là đã trôi qua một thế kỷ, anh khàn khàn mở miệng” Hạ Thiên, anh yêu em!”

Nước mắt của cô chảy xuống càng nhiều, che miệng nói không ra lời, mà anh chỉ dừng lại một chút liền nói tiếp” Thời điểm nghỉ hè, ông nội sức khỏe hơi kém suýt chút nữa liền rời anh đi, lúc đó anh thật sự rất sợ, anh đặc biệt đặc biệt nhớ em, ông nội nặng nề nằm ở phòng giám hộ chừng trong 72 giờ, anh từng gọi cho em, nhưng em, con người vô tâm này, vẫn tắt máy, anh đành nhờ Tử Phi, hấn cũng không liên lạc được với em, khi đó anh liền suy nghĩ nếu như ông nội rời đi, anh nhất định sẽ sụp đổ !” .Thanh âm của anh đứt quãng , nghẹn ngào lợi hại.Cô xoa xoa nước mắt, cười nói” Về sau không bao giờ, em cam đoan với anh, ở bất kỳ thời điểm nào em sẽ đều ở bên cạnh anh, mãi mãi không rời xa cho đến khi anh không cần em nữa mới thôi.”

Đây là một lời hứa hẹn của cô, nhưng không làm được, tại lúc Ôn Hi Thừa chính miệng hướng cô thừa nhận muốn cùng người khác đính hôn, ngày hôm sau cô liền đổi số điện thoại đi động, nhưng buổi tối còn chưa đến, trong túi cô luôn có một cục pin dự bị.

7. Chương 7: Nụ Hôn Đầu Thiếu Đường Khí

Ôn Hi Thừa xuất hiện là ở khai giảng sau hai tuần nghỉ học , trở về buổi tối mọi người liên hoan, cô bởi vì có việc đến chậm trong chốc lát, ngồi vào ghế bên cạnh bàn tròn, chỉ còn lại có một chỗ trống.

Hạ Tử Phi hướng cô vẫy tay, cười đến như con hồ ly.

Cô đỏ mặt lên, đương lúc mọi người lên tiếng cười đùa cô đi nhanh đi tới ngồi ở bên cạnh Ôn Hi Thừa.

Anh như rất quen thuộc giúp cô dọn khăn ăn, sau đó quay đầu nhìn cô cười, trong ánh mắt ẩn chứa ôn nhu. Hạ Tử Phi vỗ tay ý bảo mọi người im lặng, sau đó cầm ly rượu lên chuyển hướng Ôn Hi Thừa” Trước chúc ông nội cậu sớm ngày hồi phục, sau đó mới chúc mừng cậu!”

Những người khác cũng theo đó chúc rượu lời nói giống vậy.

Cô cũng giơ ly rượu lên quay đầu nhìn anh nói” Chúc ông nội sớm ngày hồi phục.”

Ánh mắt Ôn Hi Thừa lướt qua một vòng nhìn gương mặt mọi người, cuối cùng chống lại tầm mắt của cô, nhẹ nhàng nói câu” Cảm ơn.” cặp mắt xinh đẹp vây kín một tầng hơi nước, sáng long lanh .

Đêm đó mọi người uống rất nhiều, Ôn Hi Thừa rất vui vẻ, một mực cười, tuy rằng trong cười vẫn có ưu thương nhàn nhạt, nhưng khi anh nắm chặt lòng bàn tay của cô truyền tới độ ấm, cô biết rõ trong lòng anh cảm động .

Cảm động vì có một đám huynh đệ thiết tình đối đãi, U-a..aaa, cũng có lẽ còn có nguyên nhân là cô đi.

Nhanh chóng kết thúc, anh giúp cô uống nửa cốc bia còn lại, chính mình rót một cái ly đầy, sau đó lôi kéo cô đứng lên, ôm bờ vai của cô, cúi người gò má trên cổ cô cọ sát phía sau nâng thân lên, mang theo chút ít men say mở miệng” Tôi tuyên bố, từ hôm nay trở đi Hạ Thiên không còn là huynh đệ của chúng ta !”

Cô quay đầu có chút kinh ngạc nhìn anh, mọi người có cười đến không có ý tốt, có rất nhiều người trên mặt biểu lộ giống như cô.

Anh cúi đầu đem cái trán chạm lên trên mặt của cô, uốn lên khóe miệng cười cười, hơi thở có mùi rượu nhẹ nhàng nói” Bởi vì, cô ấy rất vinh hạnh được thăng làm biểu muội của các người !”

Hạ Tử Phi trực tiếp phun một ngụm rượu, dốc sức liều mạng ho khan, mọi người ồn ào cười to, cô quần bách muốn tìm cái lỗ chui xuống.

Mà Ôn Hi Thừa uống hết chén bia, uống xong, lôi kéo cô ngã ngồi trên mặt ghế, đem đầu đặt tại trên vai của cô nhếch miệng cười ngây ngô .

Anh híp mắt, lông mi thật dài nửa buông thông, đen sẫm, đặc biệt xinh đẹp, cô nhìn không được dùng ngón tay chạm nhẹ, anh như phát hiện liền mở mắt ra, sau đó cứ tiếp tục cười, như một hài tử vì được thỏa mãn mà vui sướng!

Từ tiệm cơm đi ra, một đám người đều say khướt, Ôn Hi Thừa gắt gao ôm lấy bờ vai của cô, thời điểm đến cổng trường học, anh giữ chặt cô, cúi người tại bên tai cô nói thật nhỏ” Chúng ta không cần trở về trường học được không?”

Cô không hiểu nhìn anh” Đã trễ thế như vậy không trở về trường học thì đi nơi nào?”

Anh rút cánh tay đang ôm cô ra trên người lộ nửa ngày, sau đó móc ra một chùm chìa khóa, tại trước mắt cô quơ quơ cười hì hì nói” Đi tới căn hộ của anh.”

Cô sững sốt một chút mới hiểu được anh muốn nói ý gì, lắc đầu” Không cần phải thế, trở lại ký túc xá đi.”

Ôn Hi Thừa thuận thế quơ quơ, nhú mồm một cái, sau đó che miệng đi tới cái cây bên cạnh bắt đầu nôn.

Cô tới vỗ phía sau lưng anh, anh nôn rất lợi hại, dù trong dạ dày không có gì. Thời điểm nôn xong, cuối cùng dứt khoát ngồi xổm xuống.

Lòng cô đau đờ lấy anh thấp giọng nói” Có phải rất là khó chịu không? chúng ta liền trở lại ký túc xá đi.”

Anh lắc đầu nói” Chóng mặt quá, giúp anh mua chai nước được không ?”

Cô lên tiếng, chạy đi mua nước, lúc trở lại, anh đã ngồi ở bên lề đường, hai tay ôm chân, mặt chôn ở trên đầu gối, quần áo màu trắng dính chặt lấy phần lưng gầy gò cô nhìn ra vết mồ hôi rất rõ ràng, tim của cô như bị gai đâm đau một cái.

Cô đi qua ngồi ở bên cạnh anh, anh ngẩng đầu nhận chai nước khoáng, uống vài hớp rồi nhổ ra, liền đem bình nước áp trong ngực.

Cô nhìn sắc mặt anh so sánh với vừa rồi trắng hơn rất nhiều, lo lắng hỏi” Khá hơn chút nào không?”

Anh gật đầu, lôi kéo tay của cô nắm, nghiêng đầu nhìn cô, thanh âm rất thấp rất nhỏ nói” Không trở về ký túc xá, đi căn hộ được không?” ánh mắt tràn ngập đáng thương cùng ủy khuất, cô căn bản cũng không thể nói cự tuyệt.

Thoáng chút do dự, cô nhẹ gật đầu.

Lập tức con người đen kìa sáng ngời lên ý cười, khoe miệng cong lên một nụ cười, bộ dáng chính là đắc ý.

Kỳ thật đối mặt với Ôn Hi Thừa, cô rất ít nói không, bất kể là thời điểm anh chơi xấu giả bộ vô tội, hay là giả bộ ủy khuất đáng thương, cho dù biết rõ anh là cố ý để cho cô mềm lòng , cô đều lần lượt thỏa hiệp, Hạ Tử Phi luôn mắng cô không tiền đồ, nhưng mà lúc kia cô chính là thích thế, thẳng đến khi tách ra ba năm cô mới tỉnh ngộ lại, cô thừa nhận chính mình hoàn toàn chính xác không có tiền đồ !

Tại cái thành phố này cô đã sớm biết căn hộ của Ôn Hi Thừa, bởi vì Hạ Tử Phi cùng Khương Dương bọn hắn muốn tụ họp sẽ hướng anh cầm chìa khóa, mà chính anh cũng rất ít trở về, cơ bản đều ở trong ký túc xá.

Hạ Tử Phi nói anh không thích sống một mình ở đó.

Chờ đến căn hộ của anh cô mới hiểu vì cái gì anh không thích sống một mình, căn hộ rất lớn, rộng hơn 180m², đứng trong phòng khách đều cảm thấy có chút trống trải.

Phòng ở lắp đặt thiết bị rất tráng lệ rực rỡ, lại cảm giác không thấy ôn hòa.

Ôn Hi Thừa trở lại căn hộ liền vào phòng vệ sinh, cô có thể nghe được bên trong tiếng nước là tiếng nôn mửa, cô nghĩ anh không phải chỉ là uống nhiều quá, cô nhớ vừa rồi anh nói qua dạ dày của anh rất nóng, cô lấy ra dưới bàn trà một cái hòm thuốc, bên trong thuốc vô cùng phong phú ngoại trừ cảm mạo, thuốc hạ sốt, còn lại đều là thuốc dạ dày, rất nhiều loại ngay cả tên cô cũng chưa từng nghe qua.

” Em đang làm gì thế?” Ôn Hi Thừa không biết lúc nào đã đi ra, trên mặt mang bọt nước xoay người nhìn cô.

Cô chỉ chỉ cái hòm thuốc” Những thứ này đều là anh uống sao? Anh thường xuyên sinh bệnh?”

Anh không lên tiếng, quay người đi về hướng phòng bếp, lúc đi ra trên tay cầm hai cái ly đôi in hình phim hoạt hình rất đáng yêu.

Cô nhận lấy cười cười, anh không hiểu liếc mắt nhìn cô một cái, sau đó nhú mày ngồi ở trên sofa, trong cái hòm thuốc lấy ra 2 viên thuốc, nuốt vào.

Cô ngồi ở bên cạnh anh nói thật nhỏ” Anh bị đau dạ dày?”

Anh gồi đầu lên trên vai của cô nắm tay của cô đặt trên bụng mình nói” Thỉnh thoảng sẽ không thoải mái, không uống rượu thì sẽ không làm sao.”

” Vậy sau này đừng uống .” Cô theo bản năng tiếp một câu.

Anh cong cong khoe miệng nói” Được.”

Ở trên sofa ngồi trong chốc lát, anh lôi kéo cô đứng dậy” Đi tắm đi.”

Cô lắc đầu” Không được, em không mang áo ngủ.”

Anh xoay người cúi trước mặt cô cười đến vẻ mặt không có hảo ý ” Anh có!” nói xong xoay người hướng vào một phòng ngủ, lúc đi ra, trên tay cầm lấy một chiếc váy ngủ màu hồng nhạt.

Cô đỏ mặt lên, xấu hổ đến chết, trừng mắt nhìn anh nói” Anh sớm đã có tính toán trước!”

Ôn Hi Thừa ôm bờ vai của cô, cúi đầu nhìn ánh mắt cô, sóng mắt cười nhẹ nhàng, lưu chuyển gian trần đầy ranh mãnh, anh tại trên mũi của cô cắn một chút nói” Anh chính là sớm có dự tính, em định như thế nào a?”

Anh vô lại khiêu khích, làm cho khí thế của cô lập tức giảm rất nhiều, cúi đầu nhu nhu nói” Em phải đi về.”

Ôn Hi Thừa cười khê hai tiếng, từ phía sau nắm chặt lấy bờ vai của cô để cô quay người hướng phòng vệ sinh ” Nhanh đi, bên trong khăn mặt và bàn chải đều là mới.”

Cô giằng co vài giây đồng hồ rất không tiền đồ tiến vào phòng vệ sinh.

Cảm giác thật đúng là rất quen thuộc, giống như hết thấy đều là điều bình thường, làm cái gì đều cảm thấy tự nhiên, khi bọn họ nằm ở trên giường, đang đắp chung chăn, thời điểm cô bị anh ôm thật chặt vào trong ngực, cô cảm giác duy nhất chính là đặc biệt không chân thực, nhưng lại rất hợp tình hợp lý!

Khi anh áp bờ môi mềm mại ẩm ướt của mình từng li từng tí hôn trên mặt cô, cô như là bị điện cao thế đánh trúng, toàn thân một hồi tê dại, hoàn toàn mất hết năng lực suy nghĩ!

Cô cảm giác được đầu lưỡi của anh đang thử thăm dò tính liếm láp môi cô, sau đó thời gian dần qua mới chậm rãi đi vào, cô tránh né muốn chạy trốn, mà đầu lưỡi của anh như là có thêm con mắt lập tức liền đem cô cuốn lấy, thời gian dần qua lưỡi của cô cũng bắt đầu run lên.

Cảm giác như vậy cô chưa bao giờ từng có, chưa từng có thử qua với ai nên cũng không biết nụ hôn của anh có tính là kỹ thuật tốt hay không, nhưng lúc anh cấp bách thả ra rồi mạnh mẽ hôn xuống, lúc nhanh lúc chậm, quần quanh chấm dứt, cô cảm thấy được thân thể của cô càng ngày càng nóng, ý thức cũng càng ngày càng không cách nào tập trung, đồng thời nương theo sau tần suất của anh, khó thở, thật sự khó thở, cuối cùng bắt đầu người đổ mồ hôi.

Sau đó, cô tranh thủ thời gian ngắn ngủi anh không hôn mà hít lấy hít để không khí, thời điểm cô rút cục hô hấp dần ổn định, mở mắt ra liền chống lại một ánh mắt tràn đầy lo lắng, cô nuốt một ngụm nước bọt, vẻ mặt mờ mịt nhìn anh nói” Anh làm sao vậy? Đầu chảy đầy mồ hôi .”

Ôn Hi Thừa tỉ mỉ nhìn cô một hồi lâu, có chút thở phào nhẹ nhõm, đem đầu của cô đặt trước ngực anh, không đầy một lát cô cũng cảm giác được nơi lồng ngực anh chấn động, vài tiếng rầu rĩ cười khê từ bên trong truyền ra.

Cô ngây ngốc một chút, sau đó liền xấu hổ đến chết.

Về sau, mọi người chơi trò “thật lòng”, cô bị hỏi cảm giác nụ hôn đầu tiên, Ôn Hi Thừa cười lớn giúp cô trả lời” Thiếu dưỡng khí!”

Đêm hôm đó, anh và cô ôm nhau ngủ, nhưng là cô mất đi nụ hôn đầu tiên a, Ôn Hi Thừa không nói có bất cứ yêu cầu gì, bất quá ngủ đến nửa đêm, cô phát hiện tay của anh có chút không yên phận, đặt tay lên ngực cô cách một lớp áo ngủ mỏng, lại nhẹ nhàng nắm, cô cầm lấy tay của anh chậm rãi để sang một bên, chỉ là vừa buông ra, anh liền lần nữa trở lại vị trí cũ, đồng thời, gò má hướng trong cổ cô chôn giấu, phát ra âm thanh rên rỉ bất mãn, giống như nơi đó là lãnh thổ của anh.

Cô dõi theo anh ngủ một hồi lâu, giúp anh sửa sang mái tóc đen mềm mại trên trán, thỏa hiệp đắp kín chăn mà ngủ.

Thời điểm bọn họ vừa tách ra hai năm, buổi tối thao thức, cô đều nghĩ lại, nếu như ban đầu cô đối với anh không dung túng như vậy, nếu như lúc ấy cô đối với anh nói không, vậy anh có phải hay không sẽ không khinh thường mà rời bỏ cô, sẽ không theo người khác đính hôn?

Trên cái thế giới này không có nếu như, cô cũng sẽ không thể nào biết trước đáp án!

8. Chương 8: Tình Yêu Hoàn Mỹ

Đại học năm 4 trên cơ bản không có chương trình gì học, tìm việc làm, tụ hội thành chủ đề, cô muốn rời đi phương bắc, đi Giang Nam vùng sông nước, mà mấy công ty thành phố đó đều không có đến trường tuyển dụng, cô bắt đầu lưu ý lên mạng xem quảng cáo thông báo tuyển dụng.

Hạ Tử Phi muốn đi Thâm Quyến, Khương Dương chuẩn bị thi nghiên cứu, mà Ôn Hi Thừa cho tới bây giờ đều không nói tính toán của anh, cô hỏi qua anh hai lần, anh đều là cười đùa đem mặt chôn ở cổ cô nói” Em đi đâu, anh liền theo tới nơi đó.” .Như một con chó con bám chủ.

Mùa đông đến, chỗ trọ của Ôn Hi Thừa trở thành lựa chọn đầu tiên ọi người tụ hội, không có khóa buổi chiều mọi người sẽ đi siêu thị mua một ít gì đó đến chỗ của anh nấu cơm, đương nhiên bọn họ chỉ chịu trách nhiệm ăn, cô phụ trách làm, bất quá mỗi lần Ôn Hi Thừa đều rất không vui, anh luôn sai những người khác tới giúp cô, sau đó lời kéo tay của cô nói” Nhìn xem, nhìn xem, bị bỏng cũng không biết băng bó, Hạ Thiên của tao cũng không phải mẹ, chính tao còn không nỡ dùng, cho bọn mày những thứ này tự đi mà nấu, làm tao đau lòng chết đi được.”

Tại lúc mọi người phát ra tiếng nôn mửa cô ở trong bếp 2 gò má đã sớm đỏ ửng, trong lòng vui thích.

Ôn Hi Thừa thích ăn lẩu, tuy rằng mỗi lần ăn xong dạ dày không tốt đều trướng lên thật lâu, nhưng anh chính là thích ăn, có đôi khi ăn tới ba ngày cũng sẽ không chán, nhưng những người khác thì không chịu nổi.

Mà mua thức ăn quyền chủ động nắm giữ trong tay cô, đi siêu thị cô sẽ hỏi trước người khác ăn cái gì.

Hạ Tử Phi nói” Canh xương, Hạ Thiên em nấu canh xương là tuyệt nhất!”

Khương Dương nói” Cá hấp chưng, vừa mềm vừa ngọt, nhắc đến tôi đều chảy nước miếng!”

Cổ Ninh nói” Nước nấu thịt (??? Thịt luộc???), cái kia cay một chút sẽ rất ngon!”

Cuối cùng, cô nhìn Ôn Hi Thừa hỏi anh” Anh thì sao?”

” Lẩu!” Thiếu niên trên mặt một mảnh bình tĩnh, ánh mắt ôn nhu mỉm cười.

Đang lúc ánh mắt tất cả hiện lên vẻ mong chờ, cô cười đi về hướng khu nấu lẩu, tận lực bồi tiếp nhu cầu của ai đó, Hạ Tử Phi kêu gào lợi hại nhất, hần luôn nói” Hạ Thiên, em không thể như vậy sùng hần, hần sẽ càng ngày càng coi trời bằng vung !”

Cô quay đầu nhìn bé trai bên cạnh trên mặt tươi cười đắc ý, không buồn phản bác, cô cuối cùng là muốn anh tươi cười ít ưu thương đi một chút lại một chút, cho nên cảm giác, cảm thấy sùng nịch như thế nào cũng không đủ, thật sự không đủ!

Tới gần lễ Giáng Sinh trước một tuần cô dùng kỳ thi làm lí do để trở lại ký túc xá ở, Ôn Hi thừa đưa cô đến ký túc xá, trên mặt rõ ràng là cái biểu tình không tình nguyện, nắm tay của cô chính là không buông ra, cô lừa nửa ngày vẫn là không làm nên chuyện gì, nhìn cánh cổng sắp đóng lại, cô nghĩ cô thật sự đem anh làm hư .

Cô nghiêm mặt, nhìn anh nói” Buông tay, bằng không thì hai tuần lễ không để cho anh ăn lẩu.”

Cô rất ít đối với anh hung dữ, cho nên ngẫu nhiên lần đầu vẫn có tác dụng , anh quệt mồm, mặt chôn ở khăn quàng cổ trong vẻ mặt ủy khuất nhìn cô, một lát sau chậm rãi buông lỏng tay, cô giúp anh sửa sang lại khăn quàng cổ cùng mũ, ôm anh rồi mới quay người hướng hành lang chạy thật nhanh, cô sợ nếu không nhanh sẽ lập tức mềm lòng.

Trở lại ký túc xá, cô đầu tiên đi đến sân thượng, dưới lầu bé trai có chút ngứa đầu, nhìn cô, lập tức liền nở nụ cười, anh hướng cô phất tay, cực miễn cưỡng quay người, hai tay đặt ở trong túi áo bóng lưng có vẻ có chút cô đơn.

Cô trở lại phòng, nhìn nhìn trên giường len sợi cùng que to, khẽ cắn môi nghĩ thầm, nếu như thức suốt đêm, hần là ba ngày có thể làm xong.

Không sai, cô rất không sáng suốt muốn đan một cái khăn quàng cổ đưa cho anh làm quà giáng sinh.

Trước Giáng Sinh, Tử Phi đưa đến một gốc cây cây thông Nô-en, bọn họ mười mấy người bận rộn cả ngày, thời điểm màn đêm buông xuống, trên nhánh cây bóng đèn phát sáng lên, nhấp nháy rất đẹp.

Ôn Hi Thừa đặt một bàn rau cải, còn có rượu tây, Hạ Tử Phi lặng lẽ nói với cô” Chồng của em thật xa xỉ, riêng tiền cơm tối nay có thể chống đỡ được phí sinh hoạt một năm của tôi”.

Cô hướng tên kia dẫm nát cây thang treo lễ vật, cười như đứa bé thiếu niên, thấp giọng nói” Chốc nữa anh ấy quay trở lại em sẽ nói”

Hạ Tử Phi ” cắt” một tiếng quay người rời đi, được rồi, cô thừa nhận cô sẽ không nói, nhưng có quan hệ gì, chỉ cần anh cao hứng là tốt rồi!

Cây thông Nô-en, mặt trên treo đầy món quà, gà tây trên bàn tiệc, rất phương tây, rất lãng mạn. Trong phòng điểm đầy ngọn nến, những ngọn lửa nhỏ nhỏ chiếu vào trên mặt mỗi người đều là một mảnh ý cười, mọi người nhiệt tình chưa bao giờ có tăng vọt, bốn bình rượu tây rất nhanh cũng chưa hết, bất quá mọi người đều có chút chóng mặt chóng mặt .

Tới phần mở quà, mặt trên từng món quà đều viết tên người mình muốn tặng, tất cả mọi người thu được rất nhiều quà, tại trên đỉnh cây thông Nô-en cô lấy xuống một cái hộp, phía trên là chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo tên của cô.

Cô còn chưa có mở ra, chợt nghe đến một hồi đánh, thanh âm huyền ảo, quay đầu chứng kiến Hạ Tử Phi cầm trong tay một đầu khăn quàng cổ màu vàng chạy khắp phòng, mà Ôn Hi Thừa vẻ mặt tức giận đuổi ở phía sau. Cô đỏ mặt lên, né tránh chiến trường, tìm một nơi yên tĩnh mở quà, tại thời điểm mở quà cô nhìn thấy một sợi dây chuyền, kiểu dáng cùng với cái của Thạch Đầu Ký kia giống nhau như đúc, nhưng là chất liệu lại bất đồng, thủy tinh màu tím hiện ra nhu hòa lộng lẫy, xa hoa, kỳ diệu vô cùng!

” Thích không?” không biết từ khi nào Ôn Hi Thừa đã đứng phía sau cô, trên cổ anh là món quà cô dành tặng cho anh.

Cô gật đầu nói” Cái này cùng với cái của Thạch Đầu Ký giống nhau nhưng không cùng một kiểu.”

Anh lấy ra từng li từng tí giúp cô mang” Chất liệu không giống, đây mới thực là đá thạch anh, nhưng kiểu dáng giống nhau, còn có, tên kia hàm nghĩa cũng giống như vậy.”

Cô sờ lên xương quai xanh, nơi có mặt đá đang treo lủng lẳng, quay đầu nhìn anh” Hả là rất quý đi?”

Anh ôm cô, đem mặt chôn ở trong khăn thật sâu cười” Không đắt, có thể dùng tiền mua đến mấy thứ gì đó cũng không thể nói quý, Hạ Thiên, anh thật sự rất thích món quà này, cảm ơn em!”

Cô cười cười, thấy không có người chú ý, anh trên gương mặt cô hôn cô một cái.

Anh cười ra tiếng, sau đó lôi kéo tay của cô đặt ở cổ anh, cô sờ trúng dây chuyền trên cổ anh, theo xuống phía dưới, cô lấy ra một cái mặt dây hình tròn rỗng ở tâm.

Anh đem mặt dây chuyền của cô cầm lên, sau đó lồng vào bên trong mặt dây chuyền của anh, vừa vặn như in, không một khe hở. Anh ôm chặt cô, cúi đầu thật sát nhìn sâu vào mắt cô thì thầm nói” Perfect love – Tình yêu hoàn mỹ” (muốn có một cái ><>)

Trong mắt của cô dần có hơi nước, không ngừng mà gạt đầu, nói không ra lời.

Một đêm kia quá hoàn mỹ, khắc thật sâu tại trong lòng cô, không cách nào quên, thế cho nên khi họ mất đi liên hệ ba năm, mỗi lần đến lễ Giáng Sinh cô đều dùng cách tặng ca để vượt qua, không dám nhớ lại, sợ chính mình thật sự quên không được!

Tết nguyên đán vừa đến, trường học liền tổ chức dự định vé xe lửa, cô định thi thử xong rồi đặt vé hôm sau về , cô hỏi Ôn Hi Thừa đi nơi nào mừng năm mới, anh nói không biết, có lẽ ra ngoại ô thành phố X, cô nghe xong cảm thấy rất đau lòng.

Cuộc thi chấm dứt trong ngày hôm ấy cô trở lại trường học thu dọn đồ đạc, Ôn Hi Thừa thi xong liền biến mất, trực tiếp đến 10 giờ tối anh mới gọi cho cô, bảo hôm sau anh đưa cô đi thẳng tới nhà ga.

Buổi chiều cô đi xe lửa, đến giữa trưa mới nhận được điện thoại của Ôn Hi Thừa, ở bên ngoài ăn cơm, đi dạo trong trường một lát, anh để cô đi lên cầm hành lý, chính mình đi gọi xe.

Thời điểm cô mang hành lý xuống, dưới lầu dừng một chiếc xe taxi, Ôn Hi Thừa trước đem cô đẩy vào trong xe mới đem hành lý bỏ vào hòm xe phía sau.

Cô cảm thấy được ánh mắt của anh có chút quái lạ , bất quá cũng không có hỏi nhiều, thẳng đến xe taxi đứng ở nhà ga, cô nhìn anh từ trong hòm xe lấy ra 2 vali, mới ngẩng đầu. Chờ xe rời đi, cô giữ chặt cánh tay của anh nói” Anh đi đâu vậy?”

Anh cắn cắn bờ môi, nhìn cô dè dặt nói” Ông nội nói để anh ở trong nước mừng năm mới, mọi người cũng không ở lại, trong căn hộ trống rỗng không có người, anh có thể ở tạm nhà em được không?”

Cô khiếp sợ nhìn anh, nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào, mà Ôn Hi Thừa ánh mắt chờ đợi dần dần trở nên ảm đạm, anh chậm rãi cúi đầu, mặt chôn ở trong khăn quàng cổ màu vàng, một lát sau ngẩng đầu cười cười, nhéo nhéo cái mũi của cô nói” Hừ sợ à, ngu ngốc, đùa giỡn với em thôi, anh là đi tới nhà người thân, cũng đi xe lửa cùng chuyến, đi thôi, tiến vào.”

Lại là nụ cười tươi sáng vô tà, nhìn không ra một tia khổ sở hoặc là nguy trang, nhưng là cô làm sao có thể mắc mưu, bỏ mặc anh, cảm giác hốc mắt hơi có chút nóng lên, cô nín lại cánh tay của anh kéo kéo nói” Chờ em gọi điện thoại báo cho gia đình.”

Ôn Hi Thừa không có ngẩng đầu, nhìn ngón tay của cô, khẽ cắn chặt bờ môi, cô như cũ dử lấy cánh tay của anh, móc điện thoại tìm số điện thoại nhà, điện thoại vừa thông, cô nói ” Ba, con có một bạn học muốn cùng chúng ta đón mừng năm mới có thể chứ?”

Ông nghe đầu kia truyện tới một giọng trầm thấp ôn hòa” Nam hay nữ?”

” Nam.”

Sau đó liền đổi người, mẹ cô thanh âm hơi có vẻ nghiêm túc truyền đến” Con một đứa con gái gần sang năm mới mang một nam sinh về nhà, bằng hữu thân thích sẽ nghĩ như thế nào?”

Ông nghe thanh âm có chút lớn, cô nhìn thấy Ôn Hi Thừa thân thể có chút hoảng, bộ mặt biểu lộ lập tức trở nên có chút cứng ngắc.

Cô nhẹ nhàng cầm tay của anh, đối với anh cười cười nói” Mẹ, người đó là Ôn Hi Thừa, con đã nói với mẹ .”

Một lát sau, mẹ cô nói” Được rồi, bất quá sau khi trở về 2 người bọn con không thể ngủ cùng chỗ, hẳn cùng Hạ Lỗi ngủ một giường.”

Cô đỏ mặt nói” Đã rõ.”

Cúp điện thoại, cô quay đầu, chống lại ánh mắt chất chứa sự cảm động.

Cười cười rồi buông tay nói” Mẹ em là một bà béo lớn rất đáng yêu, mẹ sẽ thích anh.”

Anh không ngừng gật đầu, con người xinh đẹp phát sáng.

Thời điểm kiểm vé, cô nhìn thấy Ôn Hi Thừa cầm hai vé giường nằm, kinh ngạc hỏi anh” Anh làm sao có thể mua được phiếu giường nằm?”

Anh nói” Ngày hôm qua anh tại nhà ga vòng vo chơi may mắn trúng được hai phiếu vé.”

“ Anh chơi”.

Anh có chút xin lỗi gãi gãi đầu ” Lần sau không thể nữa!” (nhàm hiếm ==)

Cô cười tròng mắt liếc anh một cái theo đám người kiểm phiếu tiến vào trạm.

Anh mua 2 giường phía dưới, thu thập xong hành lý, anh liền ghé vào bàn nhỏ nhìn bên ngoài, vẻ mặt ngạc nhiên.

Cô lấy một bình nước ấm, rót một chén đưa cho anh ngồi ở bên cạnh anh.

” Anh có phải lần đầu tiên ngồi xe lửa không?”

Anh gật đầu, thần thái vô cùng hứng thú.

Cô cười lắc đầu, tháo xuống khăn quàng cổ của anh đặt ở trên đầu gối, anh nhíu mày, lấy ra đặt ở trên đùi tiếp tục xem bên ngoài, ánh mắt vô cùng dị thường chuyên chú, dư âm nắng chiều chiếu lên gò má của anh, tỏa ra vàng sáng nhu hòa, cả người anh thoát nhìn như đang rơi vào thế gian của thiên sứ.

Khi đó cô cũng không biết, đây là hình ảnh trong mộng sau mỗi đêm kể từ khi anh và cô chia tay.

9. Chương 9: Người Nhà Tiếp Nhận

Trời chiều hoàn toàn biến mất, thời điểm bầu trời đêm đầy sao, Ôn Hi Thừa rót cục cũng thu hồi ánh mắt, vẻ mặt vẫn chưa thỏa mãn, có người bắt đầu ăn cơm tối, cô đem chân bả sang một bên đi xuống, ngồi ở bên cạnh Ôn Hi Thừa hỏi anh” Muốn ăn cháo Bát Bảo hay vẫn là mì tôm?”

Anh cúi đầu nhìn vào trong túi mở ra lắc đầu” Không đói bụng, không muốn ăn.”

Cô lấy ra mì ăn liền nói” Em đi ăn mì tôm, anh chịu khó ăn cùng đi.”

Anh nhìn nhìn phía sau nói” Anh không thích ăn vị thịt bò.”

Cô liền thay đổi vị gà hầm nấm hương, hắc cười hi hi lấy qua” Anh đi đi, cẩn thận bỏng.”

Thời điểm đứng dậy anh thuận tay cầm lên khăn quàng cổ muốn quàng lên cổ, cô kéo lại nói” Em giúp anh quàng.”

Thời điểm anh buông tay nói” Đừng để trên đầu gối, bẩn.” (anh giữ gìn cái khăn chị ý tặng ghê)

Cô không nói gì, cười gật đầu bỏ vào trong túi của cô.

Ôn Hi Thừa rất kén ăn, bởi vì trước đó cô không biết anh sẽ cùng cô về nhà, cho nên chỉ chuẩn bị hai thùng mì ăn liền, một túi bánh bích quy, cháo Bát Bảo còn có vài chai nước uống, mì tôm anh chỉ uống vài ngụm súp sau đó liền cho cô, bánh bích quy thì ngại bóc nên cũng không ăn, cô không cho anh uống đồ uống có ga sợ dạ dày anh trường lên, buộc anh uống nửa chén nước ấm, anh trên miệng lăm lăm giống như cực không tình nguyện, nhưng là giữa lông mày đều là mang theo ý cười.

Thời điểm trong xe tắt đèn, 2 người đều tự lên giường, một lát sau, anh kéo cánh tay của cô sau đó đưa cho cô một cái MP3, cô nhận đem tai nghe nhét vào 2 tai, bên trong truyền đến một bài hát ca dao ru con bằng tiếng Anh, cô đối với anh cười cười, anh đem mặt chôn ở trong gối nằm, đối với cô mở trừng hai mắt nói câu” Ngủ ngon!” sau đó liền nhắm mắt lại.

Cô lại nhìn anh trong chốc lát sau cũng bắt đầu nhắm mắt lại ngủ.

Không biết qua bao lâu, trong lúc ngủ, cô nghe được một hồi âm thanh, mở mắt ra nhìn trên giường đối diện không có người, cô nhẹ nhàng xuống giường đi giày, thời điểm đi về hướng lối nhỏ nghe được vài tiếng cổ nện ho khan.

Men theo thanh âm, Ôn Hi Thừa tựa người ở trong khoang xe chứa đồ, che miệng ho đến mặt đều đỏ lên, cô cảm thấy được một hồi đau lòng, đi vòng qua cầm tay anh, lạnh như băng không có một tí độ ấm.

” Em làm sao lại tỉnh, có phải tại anh không?” Anh trì hoãn thở ra một hơi mới ôm cô.

Cô giúp anh hít thuận không khí, sờ lên trán của anh, độ ẩm coi như bình thường” Là không khí không tốt sao? có đau đầu không?”

Anh lắc đầu, như một hải tử bị úy khuất đem mặt chôn ở cổ của cô tiếp tục trầm thấp ho khan.

Cô vỗ nhẹ lưng của anh, an ủi, xe lửa tiến vào trạm tiếp theo, cửa xe mở ra, một hồi gió lạnh theo đó luồn vào trong, cả 2 đều rung mình một cái, anh ôm cô đem thân thể ngăn cản gió ở bên ngoài, có lẽ là hít thở không khí trong sạch, nên không hề ho khan.

Tranh thủ lúc xe vào trạm, cô lôi kéo anh trở lại thùng xe, đem áo lông đắp ở trên người anh, sau đó đổ nước ấm vào bình giữ nhiệt để cho anh ôm, anh ngẩng đầu hướng cô cười cười, ánh mắt trong trẻo như ánh trăng ngoài cửa sổ, sắc mặt có chút mỗi một, nhưng là vô cùng ôn nhu.

Cô đi lướt qua bên kia ngồi xuống cạnh anh, tựa trên bờ vai anh nhìn ra phía ngoài màn đêm đen tuyền.

Một lát sau, mặt của anh nhẹ nhàng áp trên trán của cô.

Thời gian dần trôi, xe lửa yên lặng chạy trong bóng đêm, tay của cô vẫn đặt ở trên lồng ngực của anh khẽ vuốt, cũng không lâu sau trên đỉnh đầu tiếng hít thở trở nên vững vàng thông thả, dần nắm cả bắp vai cô theo thời gian cũng chậm rãi rơi xuống, cô đem tay của anh bỏ vào trong ngực sưởi ấm, nhẹ nhàng nhắm mắt, cảm thụ được tiếng hít thở mềm mại đều đặn của anh, không nỡ chìm vào giấc ngủ, một đêm không ngủ!

Sáng sớm, thời điểm mặt trời vừa mới mọc lên bọn họ xuống xe lửa, vì đi quá lâu cho nên trên mặt 2 người tràn ngập uể oải, xa xa là bóng dáng của bố cô và đứa em trai Hạ Lỗi đang đứng trong trạm xe, hơn nửa năm không thấy, hốc mắt cô lập tức đỏ, Ôn Hi Thừa tại một giây sau liền nhẹ nhàng nắm tay của cô.

Cô gắt gao nắm chặt tay của anh hướng người nhà của cô đi tới.

Hạ Lỗi so với cô kém 4 tuổi, là bé trai phát triển sớm đặc biệt hiểu chuyện, hần nhìn thấy 2 người liền chạy tới, trông thấy cô câu nói đầu tiên là” Chị, chị lại thay đổi !”

Cô trừng mắt liếc hần một cái, vuốt vuốt tóc hần, thấy hần biểu lộ khó chịu tâm tình của cô lập tức tốt.

Hạ Lỗi thoát ly ma chướng của cô, chuyển hướng Ôn Hi Thừa, trên mặt là nụ cười sáng lạn nói” Chào anh, em là Hạ Lỗi, em trai chị ấy!”

Ôn Hi Thừa ôn nhu nở nụ cười yếu ớt, cúi người cùng hần ôm một chút nói” Anh là Ôn Hi Thừa, bạn trai cô ấy!”

Hạ Lỗi PHỤT liền nở nụ cười, tại lúc cha của cô đi tới đồng thời nhận lấy vali trong tay của cô, sau đó đem cô lách qua một bên cánh tay khoắc lên trên bờ vai Ôn Hi Thừa, bộ dạng rất quen thuộc.

Cô mắt trắng không còn chút máu, đi qua ôm lấy cánh tay ba cô, cảm nhận được cả người ông đều đông cứng, trên khuôn mặt 2 gò má đỏ lên vì lạnh, có chút áy náy” Không phải con nói chúng con sẽ tự bắt xe trở về đó sao, ba đã chờ bao lâu rồi? Có lạnh không?”

Ba cô vỗ vỗ đầu cô, cười đến vẻ mặt yêu thương, ánh mắt dừng ở trên người Ôn Hi Thừa, thoáng nghiêm túc một ít.

Ôn Hi Thừa thân thể rõ ràng cương lên một chút, cô lắc lắc cánh tay ba cô nói” Ba, đây là Ôn Hi Thừa, bạn học con.” Cô không hề lo lắng khi nói 2 tiếng bạn học.

Ôn Hi Thừa lúc cô nói xong cung kính gọi một tiếng” Bác trai!”

Ba cô hướng anh gật gù đầu, thần sắc ôn hòa nhưng có chút lãnh đạm, ” Đi thôi, về nhà trước.” nói xong liền ôm cô đi về hướng bãi đỗ xe, thời điểm cô quay đầu chứng kiến Ôn Hi Thừa chậm rãi cúi đầu, biểu lộ có chút bi thương.

Từ nhà ga về nhà của cô lộ trình có hơn một giờ đồng hồ, cha cô lái xe, cô ngồi ở vị trí ghế phụ, Hạ Lỗi cùng Ôn Hi Thừa ngồi ở phía sau, trên đường đi, Hạ Lỗi rất nóng lòng hướng Ôn Hi Thừa giới thiệu quê hương mình, Ôn Hi Thừa nhẹ giọng đáp lời, trên mặt trước sau như một đều là nụ cười ôn hòa, nhưng là đáy mắt lại có nét cô đơn nhàn nhạt.

Cô rất đau lòng lại cái gì cũng không thể làm.

Về đến nhà, Hạ Lỗi đem hành lý của Ôn Hi Thừa bỏ vào phòng ngủ của hần, mẹ cô nhìn thấy Ôn Hi Thừa so sánh với ba cô nhiệt tình hơn rất nhiều, không ngừng hỏi anh có lạnh hay không, có đói bụng không, chứng kiến ánh mắt Ôn Hi Thừa dần dần nhiễm lên nụ cười, lòng cô mới thoáng buông lỏng một ít.

Cơm nước xong xuôi, cô cùng mẹ cô đi dạo phố, cô hỏi mẹ cách nhìn đối với Ôn Hi Thừa, người nói” Thoạt nhìn là một đứa bé cố gắng hiểu chuyện, từ nhỏ không có cha mẹ, làm cho người ta đau lòng .”

Cô ôm cổ mẹ cô nói” Mẹ, anh ấy là người rất mẫn cảm, mẹ đối tốt một chút, bằng không con sẽ rất khổ sở .”

Mẹ cô mắng cô là người không lương tâm, cô cười làm nũng.

Cô trở lại trước giờ cơm tối, Ôn Hi Thừa đã cùng Hạ Lỗi xưng huynh gọi đệ , không thể không nói năng lực xã giao của Hạ Lỗi là rất mạnh, ở chung gần nửa ngày, trên mặt Ôn Hi Thừa đã không còn vẻ bất an cùng xấu hổ như lúc mới tối, hai người ngồi ở trên giường chơi trò chơi điện tử, phi thường cao hứng.

Thấy cô cùng mẹ cô trở về, Ôn Hi Thừa vội vàng xuống giường, trên gương mặt trắng nõn nổi lên màu hồng nhạt, cô hướng anh cười cười, còn chưa kịp nói đã bị Hạ Lỗi lôi vào phòng ngủ của cô.

Đóng cửa lại, hân thần thần bí bí móc ra một cái hộp đưa cho cô xem.

Cô trước chưa từng thấy, không hiểu hỏi hân " Vật gì vậy?"

"PSP, Sony sản phẩm mới nhất, trong nước còn không có, thời điểm Bắc Mỹ đưa ra thị trường là 300 đôla, chị, chị được a, 4 năm đại học lại còn có thể câu được rùa vàng, về sau em liền theo chị lăn lộn !"

Cô tại trên gáy hân hung hăng vỗ một cái, đoạt lấy PSP trong tay hân nói" Ai bảo em tùy tiện lấy đồ của người khác , mau trả lại đi!"

Hạ Lỗi một phen vội vàng giật ngược cái hộp trong tay cô trở lại, nhếch miệng cười nhạo nói " Chị thật cổ hủ ah, vì cái gì còn muốn em đi trả lại, em hiện tại nếu trả lại cho anh ấy, tin rằng anh ấy không bằng lòng chị có tin hay không?" nói xong hân huyết sáo anh tuần quay người bỏ lại một câu" dù sao em chính là thích anh rể này, chị phải giữ thật chặt đó!" rồi chạy như một làn khói.

Cô ngược lên nhìn trần nhà, cùng một cha mẹ sinh ra, vì cái gì khác biệt lại lớn như vậy?

Lúc ăn cơm tối, bên tay trái cô là cha của cô, bên tay phải là Ôn Hi Thừa, cha của cô không ngừng gấp rau cho cô, mà mẹ cô cùng Hạ Lỗi liền không ngừng gấp rau cho Ôn Hi Thừa, không khí có chút quỷ dị.

Cô nhìn thấy Ôn Hi Thừa tay đặt ở đùi không ngừng xoa xoa trên quần, cắn chiếc đĩa cô hướng mẹ cô nói" Mẹ, Hi Thừa ăn không hết nhiều như vậy, mẹ nhiệt tình như vậy, sẽ đem anh ấy hù sợ ."

Mẹ cô trừng cô" Con xem nó gầy như vậy, lớn lên cao như thế mà cân nặng còn nhẹ hơn cả Hạ Lỗi." nói xong dùng đĩa gỗ lên mu bàn tay Hạ Lỗi " Con cũng đừng có chỉ chăm chăm lo ăn thịt, ăn chút rau đi, quần áo vừa mới mua năm trước đến bây giờ đã không thể mặc, phải giảm cân!"

Cô cố nhịn cười không dám nói nữa, Hạ Lỗi ủy khuất đem miếng xương sườn đặt ở trong bát Ôn Hi Thừa, anh cúi đầu, cả người vì cố nén cười mà rung lên, thanh âm phát run nói câu" Cảm ơn!"

Cô quay đầu, chứng kiến ánh mắt ba cô lướt qua cô dừng ở trên người Ôn Hi Thừa, sắc mặt lộ ra một loại yêu thương, cô vui mừng cười cười cúi đầu ăn cơm.

Cô đã sớm nói, Ôn Hi Thừa là hài tử khiến cho người khác đau lòng, trên người anh có một loại khí chất người ta triu mến quả thực là già trẻ đều không tha!

Năm trước cuộc sống bận rộn mà bừa bộn, một tuần sau, Ôn Hi Thừa đã hoàn toàn sáp nhập vào gia đình của cô, mỗi sáng sớm, sẽ có dạng đối thoại đại loại như thế này.

Mẹ cô" Hạ Lỗi, Hi Thừa rời giường."

Sau đó là thanh âm của Hạ Lỗi " Mẹ gọi chị dậy trước đi!"

" chị của con ngày hôm qua ngủ muộn, để cho chị mày ngủ nhiều một lát, Hi Thừa, con trước đi rửa mặt, điểm tâm muốn ăn cái gì? mì sợi hay là mì hoành thánh?"

Tiếp theo là thanh âm ôn hòa của Ôn Hi Thừa mỉm cười " Di, ăn sợi mì đi, Hạ Thiên không thích ăn mì hoành thánh."

" Mẹ, con muốn ăn mì hoành thánh!" Hạ Lỗi lớn tiếng kháng nghị.

"Được, ăn mì sợi." trong bếp mẹ cô nói vọng lên.

" Ông trời ơi, thổ địa ơi, đây là cái đạo lý gì, mẹ, con mới là trụ cột của Hạ gia ah!"

Cuối cùng là tiếng kêu rên rĩ như giết heo...lại một ngày bắt đầu!

Buổi sáng hôm 30 tết, dán câu đối, quét hành lang, mọi người cùng dọn dẹp phi thường cao hứng, năm nay trong nhà có thêm một osin, đến buổi trưa hết thấy đều đã chuẩn bị thỏa đáng, Hạ Lỗi cùng ba cô loay hoay treo đèn lồng trước cửa, mẹ cô tại lúc phòng bếp làm vằn thắn, cô ở phòng khách xem tivi, Ôn Hi Thừa từ phòng ngủ đi ra nhìn xung quanh sau đó đi về hướng phòng bếp.

Cô nhìn bóng lưng của anh cảm thấy có chút uể oải, từ sau khi về nhà, anh và cô liên không thể nào ở cùng một chỗ, càng thích cùng Hạ Lỗi hoặc là lão béo thái thái của cô cùng một chỗ.

Cô cầm lấy quả táo gặm một nửa theo vào phòng bếp, sau đó chợt nghe được một đoạn đối thoại khiến cho vành mắt cô đều đỏ.

” Dì, Hạ Thiên không thích ăn mì hoành thánh, sao lại thích ăn sủi cảo?”

” Nó chính là khó hầu hạ, mì hoành thánh cùng sủi cảo không phải đều là dùng bột bao lấy nhân thịt hay sao, đều là bị dì làm hư.”

” về sau con cũng sẽ nuông chiều cô ấy, dì xem con bao sủi cảo như vậy được chưa?”

” đúng đúng, chính là như vậy, mỗi lần dì làm nó đều nhìn qua vậy mà hơn hai mươi năm chưa từng học được cách làm vằn thắn, kỳ thật nó chính là không để tâm đến, con xem con vừa học liền biết.”

Ôn Hi Thừa nhẹ nhàng cười nói” Con làm là được rồi.”

Mẹ cô thở dài một hơi” Từ bé nó đã thông minh, cũng nhu thuận hiểu chuyện, dì trên cơ bản không cần quan tâm, nhưng là nó so với những đứa trẻ khác sống nội tâm hơn, con đừng xem nó cả ngày không có tim không có phổi(thờ ơ) , kỳ thật tâm tư so với người khác đều chu đáo tỉ mỉ, các con đều là đứa trẻ ngoan, về sau cùng một chỗ tránh không được động tí là cãi vã , tính tình của nó bướng bỉnh, con nhường nó nhiều hơn một chút, con đối với nó tốt chúng ta sẽ ghi ở trong lòng , sau khi tốt nghiệp có thể tìm một công việc ổn định, 2 đứa có thể đến với nhau, chăm sóc chiếu cố lẫn nhau, chúng ta cũng yên tâm, ở chung cũng tốt, có cái gì khó khăn liền nói cho người nhà biết, dù sao đã phải quan tâm tới 2 đứa trẻ kia rồi , nhiều hơn một người cũng như nhau, lúc nào muốn về nhà liền gọi điện thoại trở về, dì sớm chuẩn bị, trong lòng cứ coi như đây trở thành nhà mình là được.”

Cô lau nước mắt trở lại phòng khách, không đầy một phút Ôn Hi Thừa từ phòng bếp đi ra, cũng không có nhìn cô trực tiếp đi vào phòng vệ sinh, cô rõ ràng nhìn thấy hốc mắt anh cũng hồng lên.

Về sau cô suy nghĩ, thời điểm khi Ôn Hi Thừa quyết định cùng người khác đính hôn, có từng nghĩ đến qua lão béo thái thái thiện lương không, sẽ trong nháy mắt do dự không?

Mà chuyện cô và anh chia tay, cô hai năm sau mới cùng mẹ cô nói, bà lúc ấy chỉ là thở dài một tiếng cái gì cũng chưa nói, không biết Ôn Hi Thừa có từng nghĩ tới quyết định kia của anh không chỉ làm cô bị thương!

10. Chương 10: Bi Thương Chuyện Cũ

Đêm 30 tết, ăn xong cơm tối, mọi người vây quanh một chỗ xem chương trình cuối năm, kỳ thật các chương trình cuối năm đã sớm không còn được nhiều người ưa thích, chỉ là truyền thống bao nhiêu năm, không muốn thay đổi, cô và mẹ cô lần lượt ngồi ở trên ghế sofa, Hạ Lỗi ngồi bên cạnh cô, ba người bọn họ sáu con mắt đồng loạt nhìn chăm chăm cái người đang ngồi xồm pha trà- Ôn Hi Thừa

Đều nói uống trà là một môn nghệ thuật, nhưng nhìn thiếu niên ngồi chồm hồm trên mặt đất trước mắt sắc mặt chuyên tâm, cô cảm thấy pha trà là một môn nghệ thuật bí ẩn.

Cô cũng không hiểu rõ cái người kia, rõ ràng là một hài tử cả ngày cười toe toét làm nũng với chơi xấu lại còn bày đặt nghiên cứu trà đạo, sự kiên trì của anh trong mắt cha cô chính là tán thưởng, anh tuyệt không phải vì ứng phó mà tạm thời nước tới chân mới nhảy, sau đó cô liền suy nghĩ, là nguyên nhân gì làm ột thanh niên mới 20 tuổi đầu lại am hiểu nghệ thuật trà đạo như vậy?

Thời điểm tiếng chuông vang lên 0 giờ, ngoài cửa sổ tiếng pháo nổ không ngớt, từng chùm từng chùm một tách ra lấp lánh cả bầu trời.

Mẹ cô đứng dậy đi vào phòng bếp chuẩn bị cơm tất niên, ba cùng Hạ Lỗi cầm pháo trúc đi lên sân thượng bắn.

Cô quay đầu nhìn về phía Ôn Hi Thừa, mặt của anh hướng phía ngoài cửa sổ, trên mặt không có bất kỳ biểu lộ, chỉ là ngơ ngác nhìn, khi cô đi qua chứng kiến ưu thương trong mắt anh, tâm cô đau một cái.

Vào thời khắc này, có ai không tưởng niệm người nhà của mình, cô nghĩ anh nhất định là đang nhớ tới ông nội.

” Hi Thừa, mặc áo khoác, chúng ta xuống dưới đốt pháo hoa.” Cô nhẹ nhàng vuốt vuốt tóc của anh, tận lực cười đến thoải mái.

Anh quay sang ngửa đầu nhìn vào cô, trông mắt đen nhánh không hiểu cảm xúc chợt lóe lên, sau đó liền nở nụ cười, vừa mới có vẻ mặt cô đơn như thể đã khôi phục dáng vẻ tươi cười.

Anh nhẹ nhàng gõ đầu cô, áp gò má của anh lên má cô mà cọ cọ, tiếp nhận áo khoác trong tay cô đưa, mặc vào, đứng lên đi về hướng sân thượng, cô nhìn bóng lưng gầy của anh, mím môi sống mũi có chút cay cay.

Đi xuống lầu, ba cùng Hạ Lỗi đang loay hoay đốt pháo trúc, mẹ cùng hàng xóm đứng chung một chỗ nói chuyện phiếm, Ôn Hi Thừa mặc áo lông dày đứng bên cạnh cô.

Lầu trên lầu dưới hàng xóm không ngừng đánh giá anh, vài câu thì thầm gần đó theo âm thanh pháo trúc truyền vào tai cô.

” Đứa trẻ kia chính là bạn trai của Hạ Thiên nhà bà sao?”

“Đúng thế, tính tình cũng đặc biệt tốt, với Hạ Thiên nhà bà thực xứng!”

” Vóc dáng cũng cao, tôi cũng thích con rể mình cao trên 1m8”

.....

Như thế như thế!

Mẹ cô ngoài miệng khiêm tốn , nhưng ánh mắt nhìn về phía bọn họ không dấu nổi vẻ tự hào.

Cô cảm thấy có chút xấu hổ, quay đầu chứng kiến người bên cạnh bên tai cũng ửng đỏ, cô kéo cánh tay của anh cười nói” Lớn lên thật là đẹp mắt!”

Ôn Hi Thừa đem biểu tình trên gương mặt chôn trong khăn xoay người tại bên tai cô thấp giọng nói” Có làm cho em tăng thể diện không?”

Cô cúi đầu cười ra tiếng, gạt đầu” Có thêm, có thêm!”

Sau khi đốt pháo trúc, lên lầu, ăn cơm tất niên, Hạ Lỗi đi chơi suốt đêm , mọi người rửa mặt sau đó trở về phòng để đi ngủ.

Trên ban công đèn sáng, bên ngoài như cũ có liên tiếp âm thanh tiếng pháo được bắn ra, cô nằm ở trên giường ngủ không được, nhìn chằm chằm bóng của chiếc đèn lồng màu đỏ được in lên bức màn đến gần người.

Không biết đã qua bao lâu, mí mắt cô càng ngày càng nặng, thời điểm cô chuẩn bị chìm vào mộng đẹp, nghe được tiếng động rất nhỏ, dụi dụi con mắt cô xuống giường.

Buồng vệ sinh, phòng khách đều không có mở đèn, cửa ban công mở ra một cái khe hở nho nhỏ, cô mặc thêm áo khoác đi ra ngoài.

Trên ban công, Ôn Hi Thừa quay mắt về phía bầu trời đầy sao lặng yên đứng, hai tay của anh đặt ở trên lan can, có chút ngửa đầu nhìn vào phương xa, tựa hồ lâm vào thật trầm mặc, ngay cả cô tới gần đều không có phát hiện.

” Hi Thừa.” Cô nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Ôn Hi Thừa trầm thấp lên tiếng, hóa ra anh biết rõ cô ở sau lưng, nhưng như cũ không quay đầu lại, cô đứng ở bên người anh, nắm thật chặt áo khoác quay đầu nhìn anh.

Ánh mắt của anh sâu thẳm, quyến luyến mà ưu thương.

Qua thật lâu, anh quay người, đưa tay đuổi tới” Trời thật lạnh, giúp anh sưởi ấm.hì hì.”

Cô cầm hai tay của anh ôm vào trong ngực, cái lạnh xuyên qua áo ngủ truyền tới, cô cau mày nhìn về phía anh, nhưng là thấy trong mắt của anh ánh lên hơi nước.

Cô ngơ ngác một chút, trước khi để cô kịp mở miệng, anh đã nhanh trước một bước, vươn tay đem đầu của cô ấn vào trong ngực, sau đó lại lần nữa bỏ tay vào trong áo khoác của cô.

Cô không nói gì thêm, chỉ là nắm thật chặt tay của anh, lâu sau cũng không còn một mảnh lạnh như băng.

Khi chung quanh trở nên cực kỳ an tĩnh, không còn có âm thanh pháo trúc cũng không có ánh sáng, Ôn Hi Thừa trầm thấp hỏi cô” Em thích ăn kem ly sao?”

Cô ngửa đầu nhìn chằm chằm cái cằm của anh một chút rồi gật đầu.

Anh cười, khoe miệng độ cong thật rất nhỏ, cơ hồ nhìn không ra, nhưng cô có thể cảm giác anh là nở nụ cười.

” Anh khi còn bé cũng rất thích ăn, nhưng sau sáu tuổi lại không ăn nữa, nghiêm túc mà nói là sau khi ba mẹ anh rời đi liền không ăn nữa.” Anh đem cái cằm tì ở trên vai của cô trầm thấp nói, ngữ điệu nhẹ nhàng như có như không.

Cô nắm tay của anh có chút cấp bách một chút, trái tim cũng theo co rút lại, Ôn Hi Thừa chưa từng có đề cập với cô người nhà của anh, mà ngay tại lúc này, dưới tình huống không có bất kỳ dấu hiệu nào, anh cứ như vậy lấy giọng điệu cực kỳ bình thản nói ra, cô căn bản không biết nên có phản ứng gì.

Tâm, chỉ có thể theo anh chậm rãi càng ngày càng đau.

”Bọn họ rời đi vào một đêm muộn, bầu trời tuyết rơi rất nhiều, anh còn nhớ rõ họ là bất đắc dĩ mới phải ra ngoài, trước khi đi còn nhìn anh với ánh mắt tràn ngập sự tình yêu thương, ông nội ôm anh đứng ở cửa ra vào, ba mẹ trên mặt anh hôn một cái, sau đó mới ra cửa, anh nhìn 2 người lên xe, đèn xe phát sáng lên, tiếng động cơ bởi vì nhiệt độ quá thấp, rầm rầm rung động, cuối cùng chậm rãi biến mất tại góc rẽ.” Ôn Hi Thừa thanh âm bắt đầu có chút phát run, trên thực tế, thân thể của anh cũng bắt đầu rung động.

Cô vươn tay cánh tay ôm lấy eo của anh, gắt gao ôm lấy, nhưng căn bản không làm nên chuyện gì, anh run rẩy càng ngày càng lợi hại.

Tại thời điểm cô nghĩ muốn kéo anh trở về phòng, anh nhẹ nhàng kêu tên cô” Hạ Thiên?”

” ừm?” Cô đáp lời, thanh âm cũng bắt đầu không yên.

” Em nhất định chưa từng thấy trận tuyết nào lớn như vậy, từng bông tuyết rơi xuống đều là một mảng, một mảng lớn , trên TV phát hình màu đỏ báo động, để ọi người tận lực tránh ra khỏi nhà, cho dù muốn ra ngoài cũng không thể lái xe đi, có thể là họ không có lựa chọn nào khác, bởi vì 2 người họ có duy nhất một đứa con bảo bối đang khóc đòi muốn ăn kem ly, Hạ Thiên, bọn họ hẳn đòi trước nhất định làm rất nhiều chuyện xấu, bằng không thì tại sao lại sinh ra đứa con như vậy” .

Nước mắt của cô lập tức chảy xuống, cô lấy tay che bờ môi run rẩy của anh, ý bảo anh không cần phải nói tiếp nữa,cô không muốn nghe thực không muốn nghe, nghẹn ngào một câu đều nói không nên lời, mà trên thực tế cô cũng căn bản không biết phải nói gì.

Mu bàn tay cô dần dần ẩm ướt, nước mắt lạnh như băng từng giọt một chảy xuống, chảy đến khi tâm đau nhức, khiến cho cô cơ hồ không cách nào hô hấp nổi.

Thật lâu, bàn tay của cô bị kéo xuống dưới, Ôn Hi Thừa đem mặt chôn ở cổ cô, bờ môi áp trên da của cô run run, nhẹ nhàng nói ”Ngày đó là đêm giao thừa – đêm 30, Hạ Thiên, ngày đó là đêm giao thừa – đêm 30!” (khổ thân, thể này chắc ta tự kỷ luôn)

Cho dù Ôn Hi Thừa về sau chính miệng nói với cô anh muốn cùng người khác đính hôn, cô cũng không có đau lòng như vậy, một khắc này cô tựa hồ cảm nhận được tim mình như bị hàng ngàn mũi tên đâm xuyên qua , đau nhức, cảm giác thật rõ ràng!

Một đêm kia cô lôi kéo anh trở lại phòng ngủ của Hạ Lỗi, 2 người ôm nhau ngủ, Ôn Hi Thừa đem mặt chôn ở trong ngực cô nói với cô rất nhiều rất nhiều chuyện khi anh còn bé, trước sáu tuổi anh là đứa trẻ hạnh phúc nhất trên thế giới, sáu tuổi về sau, ông nội của anh di cư sang Mĩ, trước năm 18 tuổi hàng năm anh đều trải qua tết âm lịch cùng với họ hàng, sau 18 tuổi đều cùng một người. Anh nói anh không cách nào tha thứ chính mình, anh nói anh rất yêu ông nội của anh.

Một ngày nào đó sau hai năm cô và anh tách ra, cô đột nhiên nghĩ đến đêm nay, nếu như anh hướng cô giải thích chuyện anh cùng với người khác đính hôn, cô nghĩ cũng chỉ có những lời này, anh rất yêu ông nội của anh, cho nên đó là lí do anh không có khả năng làm trái ý của ông nội.

Mùng một tết, lúc trời mới vừa tờ mờ sáng, cô xuống giường, rón ra rón rén trở lại phòng ngủ của mình, nằm ở trong chăn, đầu óc là một mảnh hỗn loạn, lại không có nửa điểm buồn ngủ, cô nhìn về phía chân trời đang hừng đông, mong chờ một ngày đầu năm mới sẽ mau đến

Hơn 9h sáng, Hạ Lỗi mang theo một đôi mắt gấu mèo xông vào phòng ngủ của cô.

Cô trầm thấp kêu một tiếng đem chăn kéo cao” Em vào phòng của chị cũng không biết gõ cửa sao?”

Hạ Lỗi từ từ leo lên giường của cô, đem chân vớ vào trong chăn của cô, sau đó xoa xoa tay nói” Như thế nào chị cũng có vẻ mặt tiêu tụy như vậy, ngày hôm qua tranh thủ lúc em đi chơi có phải 2 người hoạt động ngầm trình diễn tiết mục hạn chế xem hay không?”

Cô đập hân một cước” Hi Thừa dậy rồi?”

“ Ừm. Vừa mới sáng dậy đã bồi mẹ nói chuyện phiếm” Hạ Lỗi vò mái tóc rối. Cô lên tiếng theo em mình đi ra phòng ngủ, phòng bếp truyền đến tiếng nói chuyện, cô đi qua, Ôn Hi Thừa nghe được thanh âm quay đầu, sắc mặt của anh có chút tái nhợt, con mắt cũng có chút phát sưng, thần sắc lại ôn hòa sung sướng, nhìn không ra một chút bi thương hoặc là khổ sở, anh hướng cô giơ lên sủi cảo trong tay cười nói” Nhanh đi đánh răng rửa mặt, lập tức ăn cơm.”

Có đôi khi chúng ta tô son trát phấn che dấu bi thương là vì người bên cạnh có thể sống vui vẻ, Ôn Hi Thừa vẫn luôn làm chuyện như vậy, che dấu!

Sau khi ăn sáng xong, cả nhà cô sang nhà họ hàng chúc tết, để Ôn Hi Thừa một mình ở nhà, trong nội tâm của cô không đành lòng lại cũng không có cách nào, nếu như cô trong lúc đó mang một người con trai đi gặp bà nội, phỏng chừng lão nhân gia của cô bệnh tim sẽ tái phát.

Thời điểm mẹ cô đem cơm trưa đặt ở trong nồi để giữ ấm, cẩn thận dọn đồ một phen mới ra cửa, cô đi sau cùng, lưu luyến không rời đi xuống lầu.

Cơm trưa ăn ở nhà bà nội, trong lòng cô nhớ tới Ôn Hi Thừa, cơm ăn không vào, sau khi ăn xong mấy anh em muốn chơi bài, số người không đủ cô bị kéo tới, thẳng đến 4h mới thoát thân, Hạ Lỗi cũng hẹn với bạn, hân lái xe đưa cô về nhà.

Gần đến khu trọ, trên ban công cô liền nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Xuống xe, cô ngửa đầu nhìn lên ban công, anh mặc áo lông dày, trên cổ là khăn quàng màu vàng, hai tay chống trên lan can, nhìn cô cười.

Sau buổi trưa ánh mặt trời rất tốt, rất ấm rất ôn hòa, giống nhau nụ cười trên mặt của anh.

Về sau mỗi lần về nhà, sau buổi trưa cô đều đứng trên ban công hứng ánh nắng tươi sáng mà nhìn xuống dưới, mang theo một loại chờ đợi cùng hoài niệm, tỉ mỉ phỏng đoán tâm tư Ôn Hi Thừa, lại đều không thể giải thích lúc ấy trên mặt anh tại sao lại có biểu lộ thỏa mãn như thế!

11. Chương 11: Mỗi Tình Đầu Gây Họa

Cả tháng giêng cơ hồ đều là đi thăm họ hàng, về sau tất cả đều biết cô về dẫn theo một người bạn trai, Ôn Hi Thừa cậy mình có một khuôn mặt xinh đẹp đã lấy được lòng tất cả mọi người trong họ. Họ đều tán thành.

Thời điểm Lưu Ny Ưc tới tìm cô, nhìn thấy Ôn Hi Thừa, trực tiếp há ốc mồm nửa ngày cũng không khép lại được, nó đem cô kéo đến phòng ngủ đóng cửa lại, lên giường, tìm tư thế thoải mái nói” Không ngờ cậu đem anh ta mang về nhà ? Là chuẩn bị sau khi tốt nghiệp liền kết hôn?”

Cô cười nó” làm sao cậu cùng bà ngoại mình suy nghĩ và lời nói lại giống nhau như vậy, anh ấy chỉ là không có nơi để đi, mình hảo tâm thu nhận và giúp đỡ mà thôi.”

Lưu Ny Ưc cười nhạo nói” Cậu thật đúng là đem mình làm mẹ của hần ta, Hạ Thiên, mình đã nói với cậu, đối với con trai tuyệt đối không thể quá sủng, nếu không bọn họ sẽ không trân trọng , phải học được với bọn họ mà nói NO, understand?”

Cô bưng lấy mặt của cô bạn vỗ vỗ nói”I know, baby! Nhưng mình đây đều là theo cậu học, cậu đối với cái tên tiểu soái ca lúc đó chẳng phải sủng muốn chết sao?”

Lưu Ny Ưc ôm lấy cổ của cô cùng nhau nằm ngả xuống giường nhìn trần nhà nói” Cho nên ah, mỗi tình đầu đều là gây họa!”

Lưu Ny Ưc so với cô lớn hơn một tuổi, là bạn cùng bàn của cô suốt ba năm học cấp 3, nếu như nói trên thế giới này cô có thể đối với người nào mà không cần phải có bí mật, thì có lẽ chỉ có thể là nó.

Mỗi tình đầu của cô ấy là người bạn trai nhỏ hơn cô ấy hai tuổi, nhưng lại rất thành thực, thật sự mà nói cô không thể nào thích nổi, cảm giác, cảm thấy nam sinh kia có chút không đường hoàng, đương nhiên lời này cô không có nói với Lưu Ny Ưc, nhưng thời điểm cô ấy muốn cô đánh giá tiểu soái ca này, cô lựa chọn trầm mặc, cô có cảm giác bọn họ sẽ không yêu nhau được lâu , lại chưa từng ngờ tới, cô cùng Ôn Hi Thừa còn gần hơn!

Năm thứ 4, tất cả chương trình học hầu hết đã hoàn thành, chỉ còn lại có đề cương luận văn, Khương Dương thi tiếp lên nghiên cứu sinh, Hạ Tử Phi làm ột công ty tại Thâm Quyển, cô ra ngoài nộp đơn xin việc đợi mãi không có hồi âm, mà Ôn Hi Thừa như cũ bảo trì bộ dạng thần bí, chỉ nói là chờ cô ổn định mới quyết định được.

Tháng 3 đến, vạn vật bắt đầu sống lại, mọi người rất cực cũng thoát khỏi trang phục mùa đông thay bằng những bộ quần áo nhẹ nhàng, thời điểm mọi người hào hứng rất cao chuẩn bị tổ chức chơi xuân đầu năm, Hạ Tử Phi cùng Yến Tử chia tay , nói chính xác là Yến Tử cùng bạn trai cô ấy hợp lại , Hạ Tử Phi bị quăng.

Cho nên nguyên hành trình vốn định đi Giang Nam liền biến thành hàng đêm sầu ca, mượn rượu giải sầu!

Mà một tuần sau, Lưu Ny Ưc gọi điện thoại cho cô, nói” Hạ Thiên, chị đây thất tình rồi, cậu chuẩn bị một chút buổi sáng ngày mai đi ra nhà ga đón mình!”

Lúc ấy cô đang ở căn hộ Ôn Hi Thừa lục canh chừng, nghe xong lời của nó, điện thoại thiếu chút nữa rơi vào trong nôi, cúp điện thoại, cô nhìn thoáng qua tên sâu rọu Hạ Tử Phi đang nằm trên sofa, uống rượu uống đến nổi cảm mạo,cả người nóng lên, lần đầu tiên cảm thấy hóa ra mùa xuân cũng làm cho người ta thương cảm.

Sáng sớm hôm sau cô, Ôn Hi Thừa cùng Hạ Tử Phi cùng đi đến nhà ga, Lưu Ny Ưc trực tiếp trở lại căn hộ, cô cùng cô ấy ngủ chung một phòng, Ôn Hi Thừa bị cô đuổi đi khách phòng, mà Hạ Tử Phi vì thất tình nên vẫn ở lại trong căn hộ.

Lưu Ny Ưc rửa mặt đơn giản liền lôi kéo cô đi dạo phố, đến tối khi trở về, nó đã đem bi thương phát tiết hết ra ngoài.

Về đến nơi, trong căn hộ có 2 gã con trai nhìn bọn họ trong tay túi lớn túi nhỏ cùng gương mặt uể oải, rất thức thời gọi điện thoại kêu cơm ngoài.

Một đêm kia, tất cả bốn người người uống rất nhiều rượu, lúc kết thúc, Hạ Tử Phi lôi kéo cô đi đến ban công, con mắt lóe sáng lấp lánh nói” Hạ Thiên, anh phát hiện anh đối với Lưu Ny Úc vừa gặp đã yêu !”

” khục khục khục.....” đáp lại hần là một tràng ho khan của cô.

Cô nhìn hần cao hứng bừng bừng quay người, đối với ánh trăng cảm thán, tình yêu thật là một thứ thần kỳ!

Lưu Ny Úc ở lại một tuần, mỗi ngày Hạ Tử Phi đều mang cô ấy đi khắp nơi, chơi tất cả các trò chơi, thời điểm đi chơi, Tiểu Ny nói” Hạ Tử Phi, từ nay anh chính là huynh đệ tốt của Lưu Ny Úc tôi!”

Cô cùng Ôn Hi thừa liếc nhau, ghen cười.

Hạ Tử Phi vẻ mặt phiền muộn, còn phải giả bộ như rất vui vẻ đáp lời.

Thời điểm đưa Lưu Ny Úc lên xe lửa cô nói với cô ấy” Tử Phi thích cậu.”

Cô ấy nói” mình nhìn ra, nhưng là hiện tại mình chỉ yêu tiểu soái ca, hần bắt cá là việc của hần, mình không thể lừa dối tình cảm của mình, Hạ Tử Phi là người tốt, cậu khuyên anh ta một chút buông tha đi.”

Cô khó hiểu” vì cái gì? không thử một chút làm sao biết nhất định không được?”

Cô ấy rất tiêu sái cười cười nói” Mình không nói là không được, nhưng anh ta xuất hiện thời cơ không đúng, nếu như là hai năm sau có lẽ mình sẽ không chút do dự tiếp nhận anh ta, nhưng bây giờ trong lòng của mình chỉ có hần!”

Cô ôm bạn mình, không có cách nào an ủi, mà thời điểm khi cô đem những lời này nói cho Hạ Tử Phi, hần nhún nhún vai nói” Tốt lắm, anh đây sẽ chờ cô ấy hai năm!”

Hạ Tử Phi thực hiện lời hứa của hần, thật sự đợi Lưu Ny Úc hai năm, nhưng là nó cùng tiểu soái ca đó chia tay nửa năm sau liền hợp lại , cho nên nói tình yêu có đôi khi thật sự rất tàn nhẫn!

Đầu tháng tư cô nhận được một cuộc điện thoại phỏng vấn, ngay tại lúc này đến công ty, bọn họ xem trên mạng lý lịch của cô , bảo cô đến khách sạn Hương Cách Lý Lạp phỏng vấn, Ôn Hi thừa cùng cô đi tới nơi phỏng vấn, chờ ở đại sảnh, cô một mình lên lầu.

Phỏng vấn cô lại đứng là Phùng Tổ Xuyên, khi đó hần là quản lý kinh doanh, các hiệp ước, hợp đồng, thông báo tuyển dụng trợ lý đều một tay hần làm, hần hỏi cô một số câu mang tính chuyên nghiệp, câu trả lời của cô hần là coi như không tệ, cuối cùng hần nói” Cô cảm thấy ưu điểm lớn nhất của mình là cái gì?”

Vấn đề như vậy hần xem như đề phỏng vấn thông thường đi, trước khi đến cũng chuẩn bị rất nhiều, cô nghĩ một lát mà nói” Đối với tăng ca không có câu oán hận.”

Phùng Tổ Xuyên trong mắt lập tức hiện lên một tia sáng, hần chỉ cười cười cũng không có nói nhiều lời, chỉ là để cô trở về chờ thông báo, sau này khi đã đi làm hần hỏi cô tại sao lúc đó lại trả lời như vậy.

Cô nói” Phỏng vấn nửa giờ, anh tổng cộng tiếp sáu cuộc điện thoại, mỗi một cuộc đều là vì công việc , thể hiện anh là người bề bộn nhiều việc, mà một người trong đó có nhắc tới anh thức suốt đêm, nói rõ đây là một công việc thường xuyên tăng ca, cho nên tôi liền nói dựa theo đó để thử thời vận.”

Phùng Tô Xuyên cười cô là một đứa trẻ thông minh, hần nói chân chính chọn cô là cảm thấy tính cách của cô rất tốt, thích hợp làm trợ lý.

Mà khi chỉ có 2 người, hần mới nói kỳ thật lúc đó cô tâm tư quá rõ ràng, như một đứa trẻ nóng lòng biểu hiện, làm cho người ta đau lòng.

Ngày mùng một tháng 5 cô nhận được điện thoại từ bộ phận nhân sự khu quản lý kinh doanh của công ty, cô chính thức được nhận, chức vụ là trợ lý của Phùng Tô Xuyên, tháng tám đưa tin.

Công tác của cô đã định, Ôn Hi thừa nói anh sẽ nghỉ biện pháp ở cùng một chỗ với cô, nhân dịp ngày nghỉ mùng một tháng 5, anh đi một chuyến sang Mỹ.

Anh bảo anh sẽ trở về trong ngày, buổi tối cô tại căn hộ làm đồ ăn chờ anh, nhưng đến sáu giờ không nhận được điện thoại của anh, cô thử gọi qua nhưng vẫn là tắt máy, trong lòng của cô dần dần bắt đầu bất an, bật máy tính lên internet tìm tin tức, may mắn không có tin máy bay gặp rủi ro.

Hơn bảy giờ, cô nhận được tin nhắn của anh, rất đơn giản một câu “Anh cùng Tử Phi đang ở cùng nhau, sẽ về trễ một chút”

Ôn Hi Thừa nói căn hộ này quá lớn, ở một mình sẽ cảm thấy cô độc, cô ngồi trong phòng khách nhìn bầu trời, ánh chiều tà dần dần biến mất nhường chỗ cho ánh trăng, những vì sao điểm xuyết đầy bầu trời đêm, lòng lắng xuống.

Ôn Hi Thừa và Hạ Tử Phi trở về khi đã hơn 10h, 2 người uống rất nhiều rượu, vừa vào phòng cả 2 liền tranh nhau hướng phòng vệ sinh bắt đầu nôn. Hạ Tử Phi đi ra trước, hắt lau trán nói “Hi Thừa uống tương đối nhiều, em đi xem hắt thử đi, anh đi nằm một lát, có chuyện gì gọi anh.”

Cô gật đầu nhìn hắt vào phòng ngủ mới chuyển hướng tới phòng vệ sinh.

Ôn Hi Thừa quỳ trên mặt đất, ghé vào bồn cầu không ngừng nôn ọe, cô đi qua ngồi chồm hổm ở bên cạnh anh, vỗ nhẹ phía sau lưng anh, anh trầm thấp kêu cô một tiếng, sau đó nói “Thật xin lỗi, về sau anh sẽ không muộn như vậy mới trở về”

Cô rót một chén nước đưa cho anh “Không cần phải tự trách mình, anh đi tắm rửa trước, em lấy quần áo cho anh”

Anh gật đầu, cô trở về phòng ngủ lấy quần áo, để ở một bên rồi đi ra ngoài. Ôn Hi Thừa tắm rửa xong trở lại phòng ngủ, tiến vào trong chăn liền ôm eo của cô, đem mặt chôn ở trong ngực cô.

Cô vuốt tóc của anh nhẹ nói “Đã xảy ra chuyện gì?”

Anh lắc đầu, cánh tay ôm cô dần dần thắt chặt.

Cô nhìn anh nhẹ nhàng thở dài “Ngủ sớm một chút đi.”

Anh nói “Ngủ ngon.”

Âm thanh khàn khàn, cả người căng cứng, tựa hồ nóng lòng muốn chấm dứt cuộc nói chuyện này.

Một đêm kia, mãi cho đến khuya cô mới buồn ngủ, mà cánh tay ôm cô lại suốt cả đêm đều không có buông lỏng.

Ôn Hi Thừa trở nên càng ngày càng trầm mặc, hơn nữa rất hay ngăn người, nhiều lần cô đi đến bên cạnh anh anh cũng không phát hiện, trên gương mặt nụ cười cũng ít đi rất nhiều, tuy rằng anh cực lực đè nén, nhưng cô biết ưu thương trong đáy mắt anh càng ngày càng đậm.

Trên thực tế không chỉ là Ôn Hi Thừa, Hạ Tử Phi, Khương Dương bọn họ cũng đều trở nên là lạ, lúc cùng nhau ăn cơm, lời nói cũng ít đi rất nhiều, nhưng ánh mắt trao đổi rõ ràng tăng nhiều, cô lại hoàn toàn không hiểu.

Sau buổi trưa ánh mặt trời ấm áp, cô từ siêu thị trở về, phòng khách không có người, thời điểm chuyển hướng tới phòng bếp, nhìn thấy sân thượng cửa mở, cô nghĩ nghĩ bước nhẹ chân đi qua.

” Cậu vẫn đang gạt Hạ Thiên?” Hạ Tử Phi thanh âm trầm thấp truyền vào trong tai của cô.

” Mình sẽ không rời bỏ cô ấy, nhất định sẽ có biện pháp.”

” Cãi lời ông nội của cậu sao? Cậu từ nhỏ chưa bao giờ dám ngỗ nghịch với ông, nghĩ thông suốt rồi sao?”

Sau đó chính là thời gian dài trầm mặc, chờ thật lâu, Ôn Hi Thừa nói “Tử Phi, mình cảm thấy thật khó khăn, mỗi lúc trời tối mình nhìn cô ấy nằm ở trong ngực mình, hoàn toàn không có đề phòng, 100% tin cậy, mình đã cảm thấy rất khổ sở, nhưng là mình không biết như thế nào cùng cô ấy thẳng thắn.....”

” thẳng thắn cái gì?” lời còn chưa nói hết, cô lên tiếng cắt ngang cười đi tới.

Hạ Tử Phi cùng Ôn Hi Thừa trên mặt lập tức hiện lên vẻ kinh ngạc cùng chật vật.

Ôn Hi Thừa nhìn cô mím môi trầm thấp kêu cô một tiếng” Hạ Thiên.”

Cô xoay người chuyển hướng Hạ Tử Phi” Anh ấy dấu tôi chuyện gì?”

Hạ Tử Phi nuốt một ngụm nước bọt, nhìn Ôn Hi Thừa liếc mắt một cái, có chút gian nan nói” Ông nội Hi Thừa hy vọng hần sau khi tốt nghiệp đi Mỹ tiếp tục đào tạo chuyên sâu.”

Ôn Hi Thừa chậm rãi cúi đầu không hề nhìn cô, mái tóc đen mềm áp vào trán anh, bị gió thổi nhẹ nhàng giương lên.

” Có thật không vậy?” cô ngửa đầu nhìn cái cằm của anh hỏi.

Anh gạt đầu, ngược mắt nhìn cô, trong ánh mắt là nồng đậm xin lỗi.

Cô cảm thấy trong lòng anh rất khổ sở, nhưng không có nhiều khiếp sợ, tại lúc cô lần đầu tiên hỏi anh sau khi tốt nghiệp có tính toán gì không anh né tránh ánh mắt của cô lúc cô nghĩ đến anh sẽ có khả năng xuất ngoại.

Nếu như nói không muốn vậy khẳng định là giả dối, nhưng cô như thế nào lại nhẫn tâm làm anh khó xử.

Cô im lặng trong chốc lát, đi lên trước cầm tay của anh nhẹ giọng hỏi” Muốn đi bao lâu?”

Anh đem bàn tay cô đặt trong lòng bàn tay anh nói” Hai năm, học xong nghiên cứu sinh anh sẽ trở lại.”

Cô cười cười, hít một hơi thật sâu, tim, nơi mềm mại nhất như là bị gai đâm một cái, cảm giác đau đớn hóa ra lại rõ ràng như vậy.

Cô nhìn anh mỗi chữ mỗi câu nói thật nhỏ” Đi đi, em chờ anh!”

Thời điểm nói những lời này, trong mắt của cô toàn là nước mắt, mà Ôn Hi Thừa cùng Hạ Tử Phi cơ hồ đồng thời vành mắt đều đỏ.

Ôn Hi Thừa nói” Hạ Thiên, cảm ơn em!”

Hạ Tử Phi nói” Hi Thừa, cậu hãy nghe cho kỹ, nếu có một ngày cậu phụ tình Hạ Thiên, chúng ta sẽ không còn là huynh đệ!”

Lúc ấy tất cả đều không ngờ rằng giả thiết như vậy sẽ biến thành sự thật.

12. Chương 12: Lần Đầu Tiên Xa Cách

Cô rất ít khi sinh bệnh vậy mà vừa mới vào hè được mấy ngày cô liền phát sốt, không có bất kỳ dấu hiệu , buổi tối trở về đã cảm thấy toàn thân không còn chút sức lực nào, ăn xong cơm tối trên người bắt đầu rét run, Ôn Hi Thừa gấp đến độ đầu chảy đầy mồ hôi, dùng chăn cấp bách bó chặt cô ôm vào trong ngực, không ngừng thấp giọng lẩm bẩm” Làm sao lại nóng lên, làm sao lại nóng lên?” trong giọng nói tràn đầy lo lắng cùng bất lực.

Để tránh cô khỏi lo lắng anh mở tròng hai mắt miễn cưỡng cười cười nói” Không có chuyện gì, đắp chăn ngủ một giấc sáng dậy đổ mồ hôi là tốt rồi.”

Anh im lặng, dùng gò má tại trên trán của cô nhẹ nhàng cọ , không nói gì thêm.

Về sau tình huống không có lạc quan như cô nghĩ, sau nửa đêm nhiệt độ cơ thể đã tiếp cận 39 độ, choáng váng nặng nề cảm thấy có người đem cô bế lên, cô cảm thấy rất lạnh, đầu rất đau, tay túm lấy quần áo trước ngực anh khó chịu đến mức nước mắt đều chảy ra, cô lại một lần nữa mất đi ý thức .

Sáng sớm tỉnh dậy, cô thấy mình nằm phòng bệnh trong bệnh viện, Ôn Hi Thừa ngồi ở bên cạnh, tay của cô bị anh nắm thật chặt, má anh áp lên trên tay cô.

Ánh mặt trời chiếu vào, khiến cho gương mặt anh tỏa sáng, thật sự nhìn rất đẹp, mà cô nghĩ đến một tháng sau cái người này liền sẽ rời xa cô 2 năm, cảm thấy tâm theo đó mà đau, không khỏi hít sâu một hơi.

Ôn Hi Thừa ngủ không say, cô chỉ là động nhẹ ngón tay, anh liền tỉnh. Thời điểm mở mắt ra có chút mê man mịt mờ, sau đó lập tức liền ngồi ngay ngắn, hiển nhiên là đã tỉnh ngủ hẳn, anh nhìn cô, không một cái nháy mắt nhìn cô, con ngươi đen hiện đầy tơ máu ngoại trừ đau lòng vẫn là đau lòng.

”Hạ Thiên, em đã tỉnh, cảm giác thế nào? Muốn uống nước hay không?”

Cô lắc đầu, sờ lên trán của mình, cười nói”Đã bớt nóng, em thật là một đứa trẻ khỏe mạnh.”

Anh thở phào một hơi, buông tay cô ra đứng dậy rót một chén nước ấm lấy ống hút đặt ở bên miệng của cô, giọng khản đặc nói”Ngày hôm qua em làm anh sợ muốn chết, nói chóng mặt liên choáng luôn, bất tỉnh nhân sự gọi thế nào cũng không được, Hạ Thiên, em muốn anh bị bệnh tim đúng không?”

Lúc nói chuyện anh đem mặt chôn ở lòng bàn tay cô không ngừng cọ, như một con chó nhỏ bị chủ nhân vứt bỏ, bộ dáng đáng thương chỉ kém cô chưa bị anh làm cho sặc nước.

Cô đem ly nước đặt ở trên bàn vò vò tóc của anh nói”Hi Thừa, kỳ thật em đặc biệt không hy vọng anh xuất ngoại, anh có thể không đi không? Anh cùng ông nội của anh thương lượng một chút được không?”

Thời điểm người đang bị bệnh tâm lý đặc biệt yếu ớt, khi đó cô không muốn làm một bạn gái có hiểu biết, thậm chí muốn anh mọi lúc vẫn ở bên cạnh cô, tuy rằng cô biết rõ yêu cầu như vậy là làm khó anh, nhưng khi nghe được câu trả lời của anh, trong lòng của cô vẫn cảm thấy một hồi trống rỗng.

Anh nói”Hạ Thiên, thủ tục đã xong cả rồi, đại học bên Mỹ rất tốt, chỉ cần rảnh rỗi anh sẽ trở lại thăm em, nghỉ đông và nghỉ hè, ngày nghỉ anh cam đoan sẽ trở về, năm nay anh còn phải sang nhà của em mừng năm mới nữa, anh hiện tại cũng bắt đầu nhớ bác cùng Hạ Lỗi rồi.”

Ngữ điệu anh thoải mái, để cho lòng của cô dần dần yên ổn xuống, cô khẽ cười cười gạt đầu.

Một khắc này cô tin tưởng lời anh nói đều là thật tâm, tuyệt đối không phải gạt cô, nhưng là anh không có nhớ lời hứa của mình, mà lúc này điều cô có thể làm duy nhất cũng chỉ có chờ đợi, trông coi một phần hứa hẹn

vô vọng không có nửa điểm chắc chắn.

Ngày Ôn Hi Thừa đi, Hạ Tử Phi bao hẵn một chiếc xe để chở những người huynh đệ tốt ra sân bay tiễn anh, một đám người lố nhố đứng ở đại sảnh, có khoảng 10 người ăn mặc giống sinh viên đang vây xung quanh một thiếu niên xinh đẹp, đưa tới không ít chú ý, thậm chí có hai nữ sinh lại còn đang bàn luận.

”Đây là minh tinh nào? Như thế nào lại chưa từng thấy trên TV?”

”Có lẽ là nhân vật trong phim thần tượng nào đó, lớn lên thật là đẹp trai, về sau nhất định có thể thành công!”

Mọi người cười đến nghiêng ngả, Ôn Hi Thừa quay đầu nhìn cô, trong mắt tràn ngập sự ôn nhu.

Bầu không khí ly biệt thật ngọt ngào, nhưng trên mặt mọi người đều mang theo dáng vẻ tươi cười, cô cũng cười lại cố gắng không chế không cho nước mắt chảy xuống, Ôn Hi Thừa trước khi đi cùng mỗi người đều ôm một chút, cuối cùng là cô, anh đem cô ôm thật chặt vào trong ngực, cúi người tại tai cô nhẹ nhàng nói”Hạ Thiên, không khóc, em là Hạ Thiên kiên cường nhất, nhất định sẽ không khóc, anh rất nhanh sẽ trở lại! Chờ anh!”

Anh quay người, đi vài bước giơ cánh tay lên vẫy vẫy, không quay đầu lại, mà qua thời điểm kiểm an, bọn họ đều thấy được anh giơ tay lên lau nước mắt, sau đó cô liền òa lên khóc, Hạ Tử Phi vành mắt cũng đỏ, hắn đưa tay đặt ở trên vai của cô vỗ nhẹ nhẹ nói”Thực TMD không nỡ!”

Cô hít mũi một cái nhìn hắn cười”Đúng vậy a, thực TMD không nỡ, Tử Phi, chúng ta đi qua đem anh ấy lôi ra đánh ột trận ác liệt được không?”

Hắn nghiêng đầu nở nụ cười nói”Được, em chờ ở đây, anh đi trước xử lý hộ chiếu.”

Cô liền nở nụ cười, nước mắt đã kiềm được lại một lần nữa thuận thế mà xuống.

Về sau, có một buổi tối Ôn Hi Thừa gọi điện thoại cho nói cho cô biết anh muốn cùng người khác đính hôn, Hạ Tử Phi một quyền nện vào khung cửa, hung hăng nói” Tôi TMD lúc ấy nên trực tiếp xông đi vào đưa hắn lòi ra đánh đến chết mới đúng!”

Ôn Hi Thừa đi Mĩ không bao lâu mọi người cũng đều lục đục rời trường học, cô về nhà ở nửa tháng sau đó dẫn theo hành lý một thân một mình ngồi trên xe lửa tới Giang Nam.

Phòng cho thuê, đưa tin, hết thấy dần xếp thỏa đáng, cô chính thức trở thành một thành viên.

Lưu Ny Ưc thi đậu nghiên cứu sinh, cô đưa tin ngay trong ngày hôm ấy, Hạ Tử Phi xin nghỉ phép bay về nước mang Tiểu Ny đi tìm ký túc xá, tìm thầy giáo, giữa trưa cùng nhau ăn cơm, buổi chiều cùng vài người bằng hữu họp mặt một chút, đêm xuống mới ngồi máy bay rời đi.

Buổi tối Lưu Ny Ưc lúc online cùng cô nói chuyện phiếm, cô nói” Hạ Thiên, tao bị cảm động.”

“So với tên con trai phế vật kia Hạ Tử Phi tốt hơn nhiều, hãy thử tiếp nhận hắn đi, hắn tuyệt đối là người đàn ông đáng để dựa vào “

” Mình không thể, Hạ Thiên, tiểu soái ca kia hiện tại đối với mình rất tốt, thật sự rất tốt, tốt đến mức làm cho lòng mình đau, huống chi hắn là mối tình đầu của mình, mình yêu hắn!”

“Cô nương, cậu rốt cuộc là yêu tiểu soái ca kia hay là yêu mối tình đầu mà cậu chưa cam tâm vứt bỏ?”

Về sau, Lưu Ny Ưc trầm mặc, cực lâu sau nàng nói”Mình phân biệt rõ đâu là cảm kích đâu là động tâm”

Cô không còn gì để nói, chẳng qua là cảm thấy Hạ Tử Phi rất đáng thương.

Công việc của Hạ Tử Phi rất vất vả, mỗi ngày đều ở trên công trường, cơ hồ không có ngày nghỉ, cô gọi điện thoại cho hắn nói đến Lưu Ny Ưc.

Cô nói” Tử Phi, đừng quá chấp nhất, tính cách Tiểu Ny em sẽ nói rõ, cô ấy tuyệt đối sẽ không nghĩ đến người con trai khác, trừ phi bạn trai cô lần nữa bên ngoài..., nếu không, nó là không thể nào rời hắn đi.”

Ổng nghe đối diện thanh âm trầm thấp thông thả của Hạ Tử Phi truyền đến, cất dấu bi thương, hắn nói” Hạ Thiên, anh cũng là người như vậy, trừ phi cô ấy thật sự gả cho người khác, nếu không anh cũng sẽ không buông tha .”

Cô cảm thấy rất đau lòng, nhẹ nói” Cần gì chứ?”

Hắn thở dài” Đúng vậy đó, cần gì chứ, nhưng là anh không có lựa chọn nào khác, nếu như có thể ngay từ đầu cũng đừng thương để rồi yêu!”

” Nếu như có thể ban đầu đừng thương cũng sẽ không yêu!” Cô có chút bất đắc dĩ tự nói lại câu của hắn cho chính lòng mình nghe, về sau cô rất muốn thẳng thắn với Lưu Ny Ưc nói” Bỏ qua Tử Phi, cuối cùng có một ngày cậu sẽ hối hận!”

Không phải bởi vì hắn là hảo huynh đệ của cô, mà là bởi vì hắn là một người đàn ông có thể khiến cho người phụ nữ của mình hưởng hạnh phúc!

Nhưng mà, Lưu Ny Ưc về sau làm những việc làm cho người ta không nói được lời nào, cô ấy không chỉ có thay đổi số điện thoại, hơn nữa cùng Hạ Tử Phi chặt đứt tất cả liên lạc.

Cô rất không có phúc hậu mong mỗi tiểu soái ca kia lần nữa bắt cá 2 tay, đáng tiếc hắn không có, hơn nữa thật sự thay đổi rất nhiều, tại lúc sinh nhật của cô rõ ràng còn gửi quà tới, sau đó cô liền cảm giác mình có chút ít ích kỷ, hắn là bạn trai mà người bạn tốt nhất của cô yêu, cô hẳn là nên chúc phúc.

Ôn Hi Thừa cơ hồ mỗi ngày đều gọi điện thoại cho cô, anh nói đại học bên ấy chế độ dạy học so với trong nước tốt hơn nhiều, người Mĩ rất gần gũi, cô có thể trong vòng 10 giây đồng hồ làm quen được thêm một người bạn.

Anh nói ăn không quen cơm Tây, rất hoài niệm nồi lẩu cô làm.

Anh nói rất nhớ mọi người, nói hai năm thời gian quá dài, thật khó chịu.

Thời điểm sinh nhật, cô nhận được một món quà từ bên kia đại dương, là một hộp chocolate, buổi tối cô ngồi trên giường cho từng miếng chocolate bỏ vào trong miệng.

Có chút ngọt, có chút đắng, tan chảy trong miệng thẳng đến trái tim, thật mềm, tựa như là một loại hương vị tưởng niệm!

Công tác của cô dần dần thuận buồm xuôi gió, không thể không nói Phùng Tô Xuyên là một lãnh đạo rất tốt, nhưng ở trên công tác đối với yêu cầu của cô cũng rất nghiêm khắc, tăng ca tựa như chuyện thường ngày, thức suốt đêm cũng không tính ngẫu nhiên.

Mà đồng thời hần cũng là nhân vật phong vân trong công ty, là đối tượng của nhóm bát quái, nghe trong công ty đồng nghiệp nói, thời đại học hần có chút ngại ngùng, nhưng bởi vì lớn lên đẹp trai, cho nên nữ sinh theo đuổi rất nhiều, bạn gái của hần cũng là một người trong số đó, thẳng đến đại học năm 4 hai người mới xác định quan hệ yêu đương, sau khi tốt nghiệp phân tới cùng một công ty, rồi sau đó bởi vì công ty thay đổi chế độ không cho phép nhân viên yêu đương, khi đó Phùng Tô Xuyên chỉ là một gã công trình sư thông thường, bạn gái của hần là chuyên viên mua sắm, lúc đó hần không có một chút do dự lựa chọn tạm rời cương vị công tác, sau đó cho tới khi làm ở công ty này, đi theo lão bản cùng nhau gây dựng sự nghiệp, về sau liên doanh với một tập đoàn nước Mỹ đầu tư đưa sản phẩm trong nước ra thị trường quốc tế, hần đảm nhiệm quản lý kinh doanh bộ hợp đồng, đồng thời cũng là tổng giám đốc mà cấp dưới trọng nhất.

Mà cô cũng nghe đến một ít đồn đãi nói là hần và hần bạn gái quan hệ tựa hồ không tốt lắm, Phùng Tô Xuyên theo tổng giám đốc bây giờ tới thành phố này mở công ty, cho nên hần và bạn gái đang ở 2 nơi khác nhau, thời điểm công ty vừa mới bắt đầu phát triển, bề bộn nhiều việc cũng rất mệt mỏi, nhưng là cho dù có họp thêm suốt đêm 2 ngày, thứ bảy hần đều kiên trì đi đến gặp bạn gái của hần, có thể là bạn gái của hần đối với hần lại càng ngày càng lạnh nhạt, cùng một người đàn ông khác có quan hệ mập mờ hai người mới chia tay, đó là lần chia tay đầu tiên, tuy rằng về sau làm lành, nhưng Phùng Tô Xuyên cũng không lần nữa chủ động đi tìm cô ấy, hai người mâu thuẫn cũng càng lúc càng lớn, mà tính cách của hần cũng dần dần thay đổi rất nhiều, trở nên trầm mặc mà tối tăm phiền muộn, cơ hồ đem tất cả tinh lực đều vùi đầu vào trong công việc.

Biết rõ những điều này cô âm thầm quan sát hần thật lâu, lại đều nhìn không ra hần sẽ là một người đàn ông thâm tình như thế, trên mặt của hần vĩnh viễn là có chút không hợp với dáng vẻ tươi cười, ánh mắt sắc bén lộ ra khôn khéo, cho dù là họ có cùng một chỗ cô cũng nhìn không ra một chút dấu vết đã từng yêu hay là bị thương tổn.

Là hần thật sự đã quên, thay đổi, hay vẫn là che giấu quá tốt? Cô nghĩ không muốn tìm hiểu quá sâu chỉ để thỏa mãn sự tò mò của mình, trong lòng của mỗi người đều có một nơi trống vắng không muốn người khác đụng vào, nói thí dụ như mối tình đầu thất bại!

13. Chương 13: Anh Muốn Đính Hôn . . .

Lễ Giáng Sinh nhanh đến, Ôn Hi Thừa nói với cô “Hạ Thiên, lễ Giáng Sinh có hai tuần nghỉ, anh đã đặt vé máy bay rồi, cuối tuần có thể về, thích không?”

Cô ngồi trên ghế ở văn phòng ôm điện thoại hắc hắc cười ngây ngô “Thích.”

“Anh chuẩn bị quà cho em, đến lúc đó cho em vui mừng lẫn sợ hãi!”

“Quà gì?”

Ôn Hi Thừa cười nhạo nói “Nói cho em biết còn có thể gọi là vui mừng lẫn sợ hãi sao? Cô nương của anh vẫn là ngốc như vậy! Thật tốt!”

Ngày đó ánh nắng tươi sáng, tâm tình cô tung tăng như chim sẻ, bọn cô đã xa nhau nửa năm, rốt cục có thể gặp mặt, thật tốt!

Trước đêm lễ Giáng Sinh, cô cả ngày đều tâm thần không yên, từng giây từng phút xem điện thoại, mỗi lần có tin nhắn thông báo, lòng của cô đều rung động, nhưng đến tan tầm đều không có thấy điện thoại của Ôn Hi Thừa, mà cô lúc ấy rõ ràng còn ngây thơ, khờ khạo cho là anh muốn cho cô một kinh hỉ, ảo tưởng anh đợi ở lầu dưới công ty hoặc là chờ ở bên ngoài căn hộ.

Một đêm kia cô không có thấy Ôn Hi Thừa, đương nhiên cũng không có cái gì vui mừng lẫn sợ hãi, khi cô từng lần một gọi số đtdđ của anh, thủy chung đều là tắt máy, lòng của cô bất an dần dần chuyển thành lo lắng.

0 giờ tiếng chuông gõ vang lên, cô đã có một chút hoảng loạn.

Sáng sớm hôm sau cô liền gọi điện thoại cho Hạ Tử Phi, chờ thật lâu hẵn mới bắt máy điện thoại, thanh âm khàn khàn dị thường.

“Hạ Thiên, chuyện gì?”

“Tử Phi, Hi Thừa có liên lạc với anh không?”

“Hắn không ở chỗ của em sao? Máy ngày hôm trước nói với anh muốn về nước, còn chưa tới sao?”

“Không có, anh lần cuối cùng liên lạc với anh ấy là lúc nào?”

Hạ Tử Phi trầm mặc một chút nói “Hình như là một tuần trước.”

Trong lòng của cô có chút trầm xuống “Em cũng vậy, Tử Phi, anh nói có thể xảy ra chuyện gì hay không

“Sẽ không đâu, có lẽ là bắt máy bay tối nay, lúc nói chuyện phiếm hẵn nói New York mấy ngày nay có sương mù lớn.”

“Nhưng là điện thoại di động của anh ấy vẫn tắt máy.”

“Có lẽ không có điện rồi, Hạ Thiên, đừng lo lắng không có việc gì.”

Cô nghe thanh âm của hẵn tràn đầy uể oải, dừng lại một chút nói “Anh đang ở đâu?”

Hạ Tử Phi không nói chuyện, cô có thể nghe được tiếng vù vù.

Lòng của cô đột nhiên căng thẳng “Anh đang ở trường học của Lưu Nỵ Ưc?”

Hạ Tử Phi trầm mặc như trước, tiếng hít thở có chút trầm trọng, một lúc sau hẵn bình tĩnh nói “Cô ấy ngày hôm qua không trở lại ký túc xá, suốt cả đêm đều không về, các bạn ký túc xá nói bạn trai cô ấy tới.”

Cô cảm thấy hốc mắt nóng lên nói “Anh đã ở dưới ký túc xá của cô ấy chờ một đêm?”

“Ừm.” Hẵn trầm thấp lên tiếng, thanh âm có chút khàn giọng.

Cô hít sâu một hơi nói “Anh đừng nhúc nhích, em lập tức gọi điện thoại cho nó!”

“Đừng!” Hạ Tử Phi ra âm thanh ngăn cản, trì hoãn thở ra một hơi hẵn nói “Đừng gọi, anh chỉ xin nghỉ một ngày liền phải về.”

Cô thở dài “Tử Phi, về sau đừng ngu ngốc vậy nữa.”

Hẵn cười cười nhẹ nhàng đáp lời “Ừm, Hạ Thiên, chuyện này đừng nói cho cô ấy, anh tới sân bay rồi, lễ Giáng Sinh vui vẻ!”

Cô có chút ghen ngào nói “Lễ Giáng Sinh vui vẻ!”

Lễ Giáng Sinh cô như cũ không có nhận được điện thoại của Ôn Hi Thừa, sau đó anh liền mất liên lạc, điện thoại di động của anh vẫn tắt máy, MSN, thư toàn bộ đều không có trả lời, ba ngày sau, cô lần nữa gọi điện cho Hạ Tử Phi.

Cô nói “Tử Phi, Hi Thừa nhất định đã xảy ra chuyện, anh có thể giúp em liên lạc với anh ấy không?”

Hạ Tử Phi sững sốt một chút nói “Anh thử một chút.”

Một ngày sau Hạ Tử Phi nói với cô “Hạ Thiên, tất cả phương thức liên lạc anh đều thử qua, như cũ không tin tức của hần.”

Cô nhìn chăm chăm phía trước ngơ ngác trong chốc lát sau nói “Em muốn đi Mỹ, Tử Phi, em muốn đi tìm anh ấy! Visa xử lý sao?”

Hạ Tử Phi trầm mặc một lát sau nói “Anh sẽ nghĩ biện pháp, Hạ Thiên, em đừng sốt ruột, nhất định sẽ có biện pháp!”

Nhưng là xin visa đâu dễ dàng như vậy, không có đảm bảo, không có người giới thiệu, cũng không có người thân thích tại Mỹ, đối với hai người bọn cô sinh viên vừa tốt nghiệp mà nói căn bản chính là Thiên Phương dạ đàm*. (* mình ko rõ lắm, tra baidu thì nó bảo đây là bộ phim của disney “Bedtime stories” kể về Skeeter Bronson một người chạy việc trong khách sạn đi sớm về muộn, nhưng vẫn phải kể chuyện cho cháu trai cháu gái ngủ, thần kỳ là những câu chuyện ấy lại trở thành sự thật, chắc ý nói là chuyện khó thành sự thật)

Một tháng thấp thỏm lo âu chờ đợi rốt cục có tin tức của Ôn Hi Thừa, ngày đó cô đang làm việc nhận được điện thoại Hạ Tử Phi, hần nói ở dưới lầu công ty chờ cô.

Hai người ăn cơm xong trở lại căn hộ của cô, Hạ Tử Phi có vẻ đặc biệt trầm mặc, cô đi phòng bếp pha trà, hần đứng ở trên ban công hút thuốc, qua thật lâu, hần trở lại phòng khách móc ra laptop, vào hòm thư, mở ra một mail đem màn hình chuyển cho cô, không nói câu nào, sắc mặt căng cứng, biểu lộ tối tăm phiền muộn.

Cô nghi hoặc quay đầu nhìn sang, sau đó liền ngây dại.

Người gửi: Ôn Hi Thừa.

“Tôi phải đính hôn, nói cho Hạ Thiên, không cần chờ tôi, thật xin lỗi!”

Cô đã không nhớ lúc ấy nhìn thấy những lời này là tâm tình gì rồi, cũng có lẽ là không muốn nhớ kỹ a, mấy cái gì quá mức hủy diệt đó mọi người đều lựa chọn lãng quên!

Cô xem xong rồi chuyển hướng Hạ Tử Phi nói “Thư có lẽ không phải anh ấy gửi.”

Hạ Tử Phi nuốt nước miếng có chút gian nan nói “Là hần gọi điện thoại để anh kiểm tra và nhận mail .”

“Số điện thoại của anh ấy cho em.”

“Anh gọi rồi, là điện thoại công cộng.”

Cô thề một khắc này trong lòng của cô tràn ngập oán hận, cô có chút kích động nói “Anh ta dựa vào cái gì đối với tôi như vậy? Cho dù muốn cùng người khác đính hôn cũng có thể tự mình nói cho tôi biết, Tử Phi anh gửi mail nói với hần, trừ phi anh ta chính miệng nói cho em biết, nếu không em sẽ không buông tha, để một cô gái vác gánh nặng chờ đợi hần vĩnh viễn sẽ có cảm giác tội lỗi đấy!”

Hạ Tử Phi hồi âm nguyên lời cô nói cho Ôn Hi Thừa.

Ôn Hi Thừa chưa trở về, cũng vẫn luôn không gọi điện thoại cho cô, mà cô như là mất đi tất cả lý trí, một lòng chỉ nghĩ đến đi Mỹ.

Cô đi tìm Phùng Tô Xuyên đang bề bộn, hần nói không phải là không thể, nhưng là thời gian có thể lâu, ít nhất phải ba tháng, hơn nữa rất có thể bị từ chối, cô nói không quan hệ, chỉ cần có thể đi Mỹ, đừng nói ba tháng, cho dù là ba năm cô cũng chờ.

Về sau Phùng Tô Xuyên nhớ lại đoạn thời gian kia, hần nói “Em quả thực như là thay đổi thành một người khác!”

Cô nghĩ cô trong cả đời tất cả điên cuồng cùng không tỉnh táo đều “hiến tặng” cho đoạn thời gian kia.

Cô không cần đợi visa đi nước Mỹ, đã thấy Ôn Hi Thừa gọi điện thoại tới.

Cô nhớ được rất rõ ràng, ngày đó là cuối tuần, là ngày nắng, thời điểm điện thoại vang lên, cô đang đem chỗ quần áo trong máy giặt lấy ra là, đem cái sọt quần áo buông xuống cầm lấy điện thoại, sau đó cô liền ngây ngẩn cả người.

Trên điện thoại di động hiện số điện thoại, 6 số đầu tiên là “+001212”, cô biết rõ đây là cuộc gọi quốc tế đường dài từ New York, Mỹ, cô vẫn luôn chờ một cuộc điện thoại như vậy, và thật sự nó đã đến, cô nhưng có chút sợ hãi.

Nhấn nút trả lời cô không nói gì, đầu bên kia điện thoại người trầm mặc một lát sau nhẹ nói “Hạ Thiên, là anh!”

Cô cơ hồ là theo bản năng che miệng lại ngồi chồm hổm trên mặt đất, giọng nói của Ôn Hi Thừa không trầm, ngữ điệu bình thản, không có kích động.

Cô không nói chuyện, nước mắt đầy tràn hốc mắt.

Anh có chút dừng lại tiếp tục mở miệng “Anh đính hôn, sẽ đi không trở về, quên anh đi.”

Nước mắt của cô chảy xuống, lòng của cô như là bị người lấy hết, ngay cả hô hấp như thế nào cũng không rõ, cô cảm nhận thanh âm của mình nghẹn ngào mở miệng “Vì sao?”

Đầu bên kia điện thoại rơi vào trầm mặc, một lúc lâu sau anh nói “Anh không muốn mang gánh nặng với một cô gái chờ đợi cả đời, Hạ Thiên, anh muốn sống được thoải mái một chút, em cũng thế!”

Vài giây sau, ống nghe trong truyền đến tiếng “Tút”, Ôn Hi Thừa cứ như vậy cúp điện thoại, không có cho cô bất kỳ giải thích nào, cũng không có bất kỳ an ủi, thậm chí không có cho cô cơ hội hỏi một chút anh muốn đính hôn, nữ sinh kia là người Mỹ sao? Rất xinh đẹp sao? Có thể giống cô yêu thương anh sao?

Còn có, anh thích cô ấy sao?

Anh nói anh muốn đính hôn, anh nói sẽ không trở về, rồi anh nói cô hãy quên anh đi, anh nói anh không muốn để cô chờ đợi cả đời, anh nói muốn sống được thoải mái một chút.

Cô đem những lời nói này nói cho Hạ Tử Phi, hắt trầm mặc, lâu sau nói “Hạ Thiên, hắt ta phụ em, sẽ không còn là huynh đệ của anh, lau khô nước mắt, sống thật tốt, cuối cùng có một ngày sẽ quên!”

Cô nói “Tử Phi, em nghĩ đã quên anh ta!”

Hắn nói “Anh biết!”

Về sau, cô chưa từng nghe qua Ôn Hi Thừa, ba chữ kia, cô nỗ lực sống, nhưng là một năm đầu như cũ trải qua bẽ bét.

Một năm kia, cô gầy hơn 10 cân.

Một năm kia, cô cùng tất cả bạn bè cắt đứt liên lạc, cô ép Hạ Tử Phi thề không nói cho Lưu Ny Úc, cô sợ sự an ủi của cô ấy, sợ hãi nghe được tên người kia.

Một năm kia, cô mỗi ngày đều tăng ca, trở thành trợ thủ đắc lực của Phùng Tô Xuyên, trở thành trưởng phòng trẻ tuổi nhất trong công ty.

Một năm kia, cô học được cách che dấu bi thương.

Một năm kia, cô trở nên kiên cường!

Phùng Tô Xuyên là một người duy nhất trong công ty biết rõ cô thất tình, nhưng là hắn chưa từng có an ủi qua cô, đoạn thời gian ấy hắn mỗi ngày mời cô ăn cơm, trên bàn cơm cơ hồ không có nói chuyện với nhau, yên lặng ăn cơm, yên lặng để cho cô muốn tâm sự, rất nhiều lần cô lấy lại tinh thần, mới phát hiện hắn đã muốn mở máy tính với công việc bẽ bét, chưa từng cắt ngang cô nhớ lại.

Cô đối với hắn tràn ngập cảm kích!

Hai năm sau, Phùng Tô Xuyên cùng bạn gái hắn chia tay, bởi vì bọn họ trong phòng làm việc tranh cãi âm ỉ một trận, cho nên ở công ty oanh động không nhỏ, vài ngày đầu mọi người hướng ánh mắt với hắn tràn đầy đồng tình, mấy đồng sự cùng hắn có quan hệ tốt buổi tối sau khi tan làm đều lại gọi hắn cùng đi ăn cơm, nhưng đều bị hắn cự tuyệt.

Cảm thụ của hắn cô thấm sâu trong người, thấu hiểu rất rõ, cho nên cô không an ủi hắn, cũng không có hành động gì tỏ vẻ.

Ba ngày sau hân trên MSN nói với cô buổi tối mời tôi ăn cơm.

Cô kinh ngạc vội vàng đáp ứng.

Sau đó cô mời hân cơm tối suốt một tháng, bọn cô cơ hồ đem tất cả cửa hàng đặc sắc đều đi một lần.

Cùng một chỗ như bằng hữu quen biết nhiều năm tâm sự, nói chuyện phiếm, không nói chuyện cảm tình, dần dần cô không hề phong bế chính mình, dần dần những chuyện kia nhớ lại trở nên mơ hồ.

Cùng Ôn Hi Thừa xa cách ba năm, cô rốt cục thừa nhận một sự thật.

Ôn Hi Thừa chính là Ôn Hi Thừa, là người gặp người thích, người đàn ông ôn nhu làm đau lòng người, là đàn ông anh tuấn không hiểu được như thế nào cự tuyệt phụ nữ, người như cô mê luyến anh một chút cũng không hiếm thấy, nhưng là anh cũng không bởi vì một cái tên Hạ Thiên bình thường này mê luyến nên không phải hoàng tử. (Hoàng tử lộ lem)

Anh không có thay đổi, là cô bị lạc tâm trí.

Cô kỳ thật cũng không có mất đi cái gì, chỉ là thất tình mà thôi, không hơn!

Hơn hai tháng trước Phùng Tô Xuyên thổ lộ với cô.

Lúc ấy đứng ở căn hộ, ánh trăng chỉ uốn lên một cái móc câu nho nhỏ, bóng cây lòa xòa loang lổ, trên mặt của hân là cười ôn hòa.

Cô nói “Trong lòng của em có một người, lại còn không quên được hân.”

Hân cầm tay của cô nhẹ nhàng nắm nói “Tại sao phải quên? Có một số việc, có ít người là cần nhớ kỹ cả đời, những người kia hoặc là tốt đẹp hoặc là bi thương trí nhớ đều muốn chúng ta cả đời di tạc trân quý (coi như bảo vật), anh không ngại em mở một cái rương nhỏ đem chúng nó giữ gìn kỹ, nhưng là cuộc sống vẫn còn tiếp tục, chúng ta cần hô hấp, hô hấp vui vẻ, Hạ Thiên, hiện tại anh vui vẻ liền ký thác vào trên người của em, thiện lương như em, như thế nào nhẫn tâm cự tuyệt, làm bạn gái của anh đi!”

Hơn bốn năm ở chung, Phùng Tô Xuyên giống như là thầy tốt bạn hiền của cô, đối với hân, cô có tín nhiệm cùng ý lại, hân giúp cô chậm rãi khai sáng khúc mắc mãi không tiêu tan, đúng vậy đó, tại sao phải quên nhỉ!

Hạ Thiên là vĩnh viễn đều không thể quên tên kia làm cho cô đau lòng thời thiếu niên, tuy nhiên lại muốn nỗ lực vui vẻ!

Bọn cô cùng một chỗ, sau này ngày nào đó cô nghĩ đến Phùng Tô Xuyên vì bạn gái mối tình đầu tạm rời cương vị công tác lại liên tưởng đến câu trả lời hân làm cho cô thoáng có chút khó chịu.

Lúc đó hân cười đem cô kéo vào trong ngực nói “Có người che gió che mưa cho em không tốt sao? Anh chỉ cần chúng ta cùng một chỗ!”

Kỳ thật những lời này của hân cô vẫn cũng không rõ ràng lắm, chẳng qua là cảm thấy Phùng Tô Xuyên cũng là người cảm tình chu đáo tỉ mỉ, có lẽ trong lòng của hân cũng có một cái bảo rương nhỏ chứa trân quý để nhớ lại, trong lúc này có hân bảo bối quý trọng nhất cũng không nguyện ý lại lần nữa đựng vào!

14. Chương 14: Lời Xin Lỗi Muộn Màng

Ôn Hi Thừa đã trở lại.

Thời điểm đem những lời này chia sẻ trên MSN cho Lưu Ny Ưc, cô cảm giác run rẩy không chỉ là ngón tay.

Rất nhanh Lưu Ny Ưc cho cô một câu trả lời “Bận”

Cô đóng cửa sổ nói chuyện, đối với một chồng tư liệu bên cạnh nhìn đến ngẩn người.

Sau khi tốt nghiệp, Lưu Ny Úc thi lên nghiên cứu sinh theo tiểu soái ca đi Trường Xuân, cả 2 sống trong một ngôi nhà có thiết kế coi như không tệ, nhưng mà thật sự bề bộn nhiều việc, mỗi ngày đều tăng ca, tương đối nhanh chóng gặp được hạng mục, cô ấy từng phàn nàn qua với cô rất nhiều lần, nói là cuộc sống như vậy cũng tạm ổn, muốn cùng cô đi bên ngoài tìm công việc, nói không muốn lưu ở Trường Xuân, nói nơi ấy quá lạnh, nói da của cô ấy đều trở nên thô ráp.

Cô từng khuyên qua cô ấy tới tìm cô, nhưng là cô ấy nói cô ấy không nỡ rời xa tiểu soái ca.

Cô hỏi cô ấy đối với tiểu soái ca thật sự còn có tình yêu sao?

Cô nói tiểu soái ca là mối tình đầu của cô ấy, cô ấy không thể rời hấn.

Mỗi lần cùng cô ấy nói tới cái đề tài này, cô liền cho có cảm giác vô cùng xúc động, đương nhiên càng muốn bóp chết con bé này!

Khoảng hơn nửa tiếng, Lưu Ny Úc mới bắt đầu có ý thức, cửa sổ nói chuyện cũng được hiển thị.

” Trở về lúc nào? Anh ta liên lạc với mày?”

”Bạn thân yêu bạn khẳng định không thể tưởng tượng nổi xảy ra chuyện gì, anh ta đến công ty của tao, Tiểu Ny, Ôn Hi Thừa anh ta bây giờ là đồng nghiệp của tao, hơn nữa về sau sẽ là đồng sự thường xuyên liên lạc!!!”

Ba cái dấu chấm than đập vào trên bàn phím Bis bis... Rung động, phát tiết trong lòng của cô là khiếp sợ cùng bi phẫn.

Đầu kia Lưu Ny Úc trầm mặc một hồi, lúc sau mới xuất hiện một hàng chữ “ Mày bây giờ vẫn còn thương anh ta? Nếu như không có anh chàng quản lý kinh doanh kia, mà hấn ta trở về vừa chuẩn bị với mày một lần nữa bắt đầu lại, mày sẽ tiếp nhận hấn sao?”

Cô nhìn chằm chằm vào màn hình máy vi tính suy nghĩ bắt đầu hỗn loạn, một lúc lâu sau cô trả lời “ Sẽ không.”

“Vậy là được rồi, chậm rãi thích ứng đi, mày bây giờ đã có thể che dấu tâm sự của mình, đối với chính mình nói một vạn lần sẽ không khó qua, thật sự cũng không khó qua”

Cô cười cười “ Mày thật sự là càng ngày càng hiểu chuyện, xem ra bị hai người đàn ông yêu cũng có thể trở nên thành thực”

“ Tao gửi đơn từ chức, mấy ngày nữa đi tìm mày”

Cô kinh ngạc nhìn lại “ Mày bỏ được tiểu soái ca mà đi sao?”

” Bỏ được bỏ được, có bỏ mới có được, tựa như mày nói, nếu như chúng ta thật là một nửa khác của nhau, thời gian, khoảng cách đều không là vấn đề”

Cô thở dài “ Mày là muốn nói cho tao biết mày là người rộng rãi nhưng vẫn là lừa mình dối người”

”Cái gì đều đừng nói, thừa dịp tuổi trẻ, điên cuồng một lần!”

”Tao cần nguyện à!”

Hội nghị như thường lệ được tổ chức từ sáng sớm nhưng bởi vì tổng giám đốc có việc nên sửa đến 10 giờ mới tổ chức, cô như cũ ngồi ở phía sau phòng hội nghị lớn, Phùng Tô Xuyên ngồi ở bên tay phải tổng giám đốc, bên cạnh anh là Ôn Hi Thừa.

Nhân viên đã đến đông đủ, tổng giám đốc ý bảo mọi người im lặng.

” Trước giới thiệu ọi người một đồng sự mới, được xếp vào bộ phận thiết kế, quản lý kinh doanh Ôn Hi Thừa, anh từ Mỹ trở về, là thạc sĩ nghiên cứu sinh được đào tạo trong trường đại học Colombia ngành kiến trúc, có lý luận cùng kinh nghiệm thực tế vô cùng phong phú, đã từng phát biểu trong nhiều hội thảo lớn, những lý niệm luận văn về tính thực dụng của kiến trúc từng được thương nhân trong giới khen ngợi, mong mọi người hoan nghênh sự gia nhập của anh!”

Sau đó tiếng vỗ tay vang lên không ngắt, Ôn Hi Thừa khẽ cười cười nói ” Cảm ơn.”

Hai chữ rất đơn giản, làm ọi người nhất thời không có kịp phản ứng, tổng giám đốc ho nhẹ một tiếng” Được rồi, chúng ta bắt đầu họp.”

Trước lúc Ôn Hi Thừa mở miệng cô liền cúi đầu, nhưng cái dáng vẻ tươi cười vẫn là thoát không khỏi lọt vào mắt cô, không phải vẻ mỉm cười ôn hòa quen thuộc, cũng không có ưu thương hoặc là cô đơn, giống như chỉ là một động tác bình thường không có chút ý nghĩa, ánh mắt của anh lạnh nhạt, ánh mắt bình tĩnh không có sóng, trong lúc này như là ẩn chứa thâm ý vô tận hoặc như là trống rỗng như hai bàn tay trắng.

Hóa ra, mấy năm này học được che dấu không chỉ là cô.

Thiếu niên yếu ớt trước kia dĩ nhiên đã từng kiên cường rất nhiều, trên gương mặt của anh cũng không để lại nhiều dấu vết, nhưng là cặp mắt kia lại truyền tin cô đã không còn có khả năng hiểu được rồi.

Hết thấy cũng thay đổi, chuyện đã qua trong lúc đó phai nhạt rất nhiều, bên tai của cô là một thanh âm trầm thấp ôn hòa, không nhanh không chậm lời nói nhanh, câu văn đúng mực, sớm đã không phải giọng điệu ai đó làm nũng chơi xấu nghịch ngợm trong trí nhớ.

A ngoéo ... ở nơi khóe miệng, hít sâu một hơi ngẩng đầu nhìn sang, trước chống lại ánh mắt ẩn hàm ý hỏi thăm của Phùng Tô Xuyên, cô nháy mắt lắc đầu, ánh mắt dời đi chứng kiến bên cạnh anh, người đàn ông kia cũng đang nhìn chằm chằm cô, tại lúc Ôn Hi Thừa phản ứng, cô đối với anh ta thân nhiên cười cười.

Cô nghĩ đã thích ứng được, Ôn Hi Thừa trở lại, có thể là cả 2 đều đã không còn có thể như hồi trước.

Cả ngày bận rộn, trước khi tan việc Tống Dĩnh tại MSN gửi tin cho cô “ Buổi tối liên hoan hoan nghênh lãnh đạo mới, em thông báo ọi người trong ngành nha”

Cô tại văn phòng Phùng Tô Xuyên nhìn nhìn nói “ Quản lý kinh doanh cùng tổng giám đốc đi ra ngoài còn chưa có trở lại “

“Chị đã gọi điện thoại , anh ta nói trực tiếp tham gia trận thứ hai, sau khi tan việc chị cùng đi với mọi người, còn tiểu cô nương cô ngồi cùng xe lão đại của bọn chị đi”

” Tại sao phải ngồi xe của anh ta? Chúng ta cùng đi thì tốt hơn”

“ Chị mượn xe công ty, không ngồi được, chị đem trai đẹp đến cho em, cơ hội tốt như vậy, em cũng đừng làm kiêu!”

Cô không nói gì, trong lòng nguyên rửa Tống Dĩnh trăm ngàn lần!

Sau khi tan việc, cô ngồi thất thần trong chốc lát, Tranh Tranh cùng Tiểu Dương đi ra khỏi văn phòng, cô đi vào tìm Ôn Hi Thừa.

Cửa ban công mở ra, thời điểm cô định đi ra anh vừa vặn đứng lên, nhìn thấy cô, anh rõ ràng sững sốt một chút, đáy mắt có một tia vui mừng lẫn sợ hãi chợt lóe lên không dễ dàng phát giác.

Chỉ là một cái chớp mắt, lòng của cô lại hơi hơi tê rần, hoảng hốt lại phát hiện người kia vẫn giống thiếu niên năm nào đều làm cho cô nóng ruột nóng gan.

“Có thể đi?” anh mặc áo khoác phía sau nhìn cô nói, ánh mắt đã không tiếp tục gợn sóng.

Cô gật đầu” Anh vừa tới hân là rất bề bọn?”

Anh lấy chìa khóa xe đi ra đằng sau chờ cô ra ngoài, tắt đèn mới nói” Trước làm quen một chút tư liệu.”

Bọn họ tựa như không thể trò chuyện bình thường hơn nên tùy ý, lên xe cô ngồi ở vị trí ghế lái phụ bên cạnh Ôn Hi Thừa, anh bắt đầu khởi động xe trước liếc mắt nhìn cô một cái nói thật nhỏ”Anh không phải là đã nhận thức được hết, nên trong khoảng thời gian này vẫn cần tới sự chỉ dẫn của em”

Cô gật đầu nói” Được.”

Anh mím môi nói” Nhớ chỉ rõ một chút.”

Cô cảm thấy có chút xấu hổ, nhẹ nói” Tôi bây giờ không phải là dân mù đường .”

Ôn Hi Thừa không nói gì, thời điểm quay đầu xe mở lớn đèn, cô rõ ràng nhìn thấy khoe miệng của anh giờ lên, lần này cô có thể cảm giác được thật sự là anh đang cười, mặc kệ giữa 2 người đã từng phát sinh qua cái gì, đối mặt với dáng vẻ tươi cười như vậy của anh, cô vẫn là rất rõ ràng cảm thấy đau lòng, trong lòng lại có ý nghĩ vớ vẩn muốn giúp anh lưu lại dáng tươi cười kia.

Phát giác được nội tâm không bình tĩnh, cô quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Ban đêm đèn đường sáng, giống như vô số các vì sao trên bầu trời, không ngừng kéo dài đến phương xa.

Ánh trăng tự nhiên, lòng của cô dần dần trở về vị trí cũ.

Thời gian dài trầm mặc, chỗ ngồi phía sau Quất Tử từng li từng tí cẩn thận nói” Ôn quản lý, chúng ta hình như đã đi qua cây cầu này 2 lần”

Nghe được lời của cô ấy, cô lập tức xem xét mọi nơi, khi phát hiện hoàn toàn chính xác sớm đã bỏ qua lúc chuyển giao lộ, mặt của cô nhăn thành một cái, cô quay đầu, chống lại ánh mắt Ôn Hi Thừa mang chút sùng nịch mà bất đắc dĩ mỉm cười, xấu hổ gãi gãi đầu nói” Mới vừa không chú ý nhìn đường, đợi giao lộ phía trước quay đầu.”

Ôn Hi Thừa mỉm môi cười cười, đáy mắt có dòng ánh sáng đang lưu chuyển, dưới ánh trăng trên mặt anh là vẻ ôn nhu để cho tim cô đập thành thịch hai cái, phảng phất nhớ lại thời đại học, mỗi lần cô nhớ nhầm đường, anh đều cười đến cực kỳ vui vẻ, thật giống như hành động của cô là một việc làm cho người vui sướng cỡ nào.

Cô cho rằng những thứ này đã bị cô dần dần quên lãng, lại không nghĩ rằng chỉ là một dáng vẻ tươi cười lại khiến cho cô lâm vào trầm tư không cách nào tự kềm chế.

Bởi vì bọn họ đi đường vòng vèo, khi tới khách sạn, những người khác đã đến đủ, cô và Ôn Hi Thừa lần lượt ngồi xuống, hai cô gái ngồi ở bên cạnh cô.

Sau đó khai tiệc, mọi người mà bắt đầu hướng Ôn Hi Thừa mời rượu, kỳ thật hầu hết những người thiết kế công trình đều lớn hơn hẳn, nên nói chuyện cũng không quá chú ý, cô cẩn thận quan sát trong chốc lát phát hiện bọn họ đều là nấn tốt mữ (nịnh nọt) , một vòng tiếp một vòng , mọi người đồng tâm hiệp lực, cùng nhắm vào mục tiêu xác định, cô xem chừng Ôn Hi Thừa nghĩ tới muốn đứng đi ra ngoài hẳn là rất khó.

Ôn Hi Thừa gần đây uống rượu rất thoải mái, trên căn bản là ai đến cũng không có cự tuyệt, mọi người hào khí nổi lên dần dần nhiệt liệt hơn, tửu lượng của anh cô biết, đối với rượu đế (Rượu trắng, chưng từ ngũ cốc lên men) tuyệt không có vấn đề, cũng sẽ không có lo lắng, vẫn cùng mọi người nhạo báng, cười đùa .

Thời điểm khi bọn họ giục giã cô mời rượu, cô phát hiện Ôn Hi Thừa sắc mặt đã biến thành trắng bệch, căng thẳng trong lòng, đặt ly rượu xuống nhìn anh nói”Anh không sao chứ?”

Anh cười cười lắc đầu, ý bảo cô cầm ly rượu lên, sau đó tự mình rót một cái ly đầy, anh quay đầu nhìn cô, ánh mắt nhu hòa che phủ bởi một tầng hơi nước nhàn nhạt, theo cô nhẹ nhàng đụng chén, môi của anh giật giật, nhẹ nhàng nói ra mấy chữ, sau đó liền ngửa đầu uống vào.

Tại lúc anh đứng lên một mảnh trầm trồ khen ngợi, đối với mọi người cười cười, vịn cái ghế quay người đi ra ngoài.

Mà cô bưng ly rượu chậm rãi cúi đầu, vành mắt đỏ lên đồng thời lông mi ướt đẫm, uống một hớp rượu để lớn, theo một hồi dồn dập ho khan, nước mắt rốt cục cũng chảy ra.

Vừa rồi anh nói ra mấy chữ kia cô nghe thấy rất rõ ràng, anh nói” Thật xin lỗi!”

Ba chữ anh đã nói qua trong mail mà Hạ Tử Phi mang tới, nhưng bốn năm sau mới chính miệng nói với cô, trong hoàn cảnh như vậy, mượn đồng sự ở giữa mời rượu đối với cô nói ra, trong lòng của cô bây giờ có thể cảm nhận được chỉ có đau lòng, vì anh, vì chính mình, cũng cho tình yêu đã từng hoàn mỹ của 2 người!

Cô đoán không ra anh bây giờ đối với cô nói ra ba chữ kia là ý gì, nhưng đối với cô mà nói, điều đó tạo nên sự chuyển biến trong lòng.

Nguyên lai cô muốn nhận được câu nói như vậy!

Ôn Hi Thừa lại lần nữa trở lại sắc mặt đã muốn khó xem tới cực điểm, cô ngồi ở bên cạnh anh có thể thấy rõ ràng trên vầng trán tinh tế của anh chảy rất nhiều mồ hôi lạnh, cô gọi cho phục vụ rót một chén nước ấm.

Thời điểm đưa cho anh, anh nói” Cảm ơn.”

Cô cười cười nói” Đừng khách khí.”

Anh im lặng mí mắt thông xuống, lông mi thật dài che dấu cảm xúc ở đáy mắt, lại hơi hơi lay động.

Cô dời mắt, trên mặt tiếp tục bảo trì mỉm cười.

Tô sơn trát phần bi thương (che dấu nỗi đau) cô đã học được một cách nhuần nhuyễn!

15. Chương 15: Làm Huỳnh Độ Của Em . . .

Sau khi ăn xong mọi người cùng nhau đi khách sạn bên cạnh “Ca Hoàng KTV” , cô bị Tống Dĩnh lôi đi ở phía trước, Ôn Hi Thừa cùng mấy đồng nghiệp bộ phận thiết kế trò chuyện, thời điểm chờ thang máy, cô quay đầu lại nhìn một chút, anh cúi đầu khẽ mỉm cười, thần sắc ôn hòa mà bất hòa, giữa hai người chỉ cách vài bước chân, ở giữa lại có tường trong suốt, cắt đứt ánh mắt lẫn nhau.

Vào phòng không bao lâu điện thoại di động của cô liên vang lên, thấy rõ tên nhảy trên màn hình, cô ngậm miệng cười cười đứng lên đi ra ngoài, thời điểm đóng cửa đối diện với con người đen của một đôi mắt âm đạm trong góc, tâm có chút run lên một cái đóng lại cửa.

Tới hành lang không có người cô nhẹ nói “Anh chừng nào thì tới đây?”

Người đàn ông đầu bên kia điện thoại nở nụ cười hai tiếng mở miệng “Bên cạnh không có đồng sự?”

Cô nhìn nhìn khắp nói “Không.”

Phùng Tô Xuyên thanh âm có chút lười biếng, trầm thấp mà gợi cảm “Em nói hai ta như vậy không giống thời kỳ người lao động ngăm ngăm Nhật không?”

Cô nghe hần ngữ điệu có chút nhẹ nhàng, cười nói “Có phải là uống nhiều rồi không ?”

“Ừm, có chút, lát nữa anh không qua được, em nói cùng Ôn quản lý và Tống Dĩnh một tiếng, hai ngày nữa anh làm chủ trì cuộc họp một lần.”

Cô trầm thấp lên tiếng, câu Ôn quản lý nghe vào lỗ tai của cô không nói ra được, không được tự nhiên.

Một lúc sau Phùng Tô Xuyên lên giọng gọi cô “Em làm gì thế? Gọi điện thoại đều thất thần.”

Cô sững sờ “À? Anh mới vừa nói cái gì?”

Đối phương thở dài “Anh nói chốc lát sau khi kết thúc điện thoại cho anh, anh đi đón em.”

“Không cần, anh uống rượu sớm một chút trở về nghỉ ngơi, em tự mình bắt xe là được.”

“Thật là một nha đầu có hiểu biết, khuya về nhà cẩn thận một chút.”

“Vâng, hẹn gặp lại!”

Sau khi cúp điện thoại cô có chút thở dài một hơi, thật sự mà nói cô thấy có chút may mắn vì Phùng Tô Xuyên vắng mặt, tụ tập như vậy cô bây giờ định lực còn chưa đủ dùng ứng phó, huống chi hần còn không biết mối tình đầu của cô chính là Ôn Hi Thừa, mà cô còn không nghĩ ra nói cho hần biết như thế nào.

Nghĩ đến cái này cô có chút buồn bực rồi, dùng chân gót thử đá vào bức tường màu trắng, tự hỏi nói như thế nào mới có thể để cho ba người có thể hòa bình trong công ty, đương nhiên cô nói hòa bình không phải sợ bọn hần đánh nhau, mà là ba người cùng một chỗ không cần phải quá mức xấu hổ.

Nhưng đây là một việc khó khăn ah, từ xưa đến nay tình mới tình cũ chạm mặt chính là cái làm cho người ta sụp đổ, mà sau này cô mỗi ngày phải đối mặt, cô cảm thấy được ông trời nhất định là muốn giáng đại nhậm (trọng trách quan trọng) cô vậy. Nếu không làm sao sẽ như thế khổ chí lòng cô chí ah!

Lần sau Lưu Ny Úc nếu còn dám nói đáng buồn nhất trên thế giới chính là bị hai người đàn ông ưu tú yêu, mà không biết nên như thế nào lựa chọn, cô nhất định sẽ dùng đầu hủ chụp chết nó, so với cô nàng kia cũng có thể xưng là hạnh phúc!

Vách tường bị gót chân cô đá ra một đóa hoa nhỏ màu xám, cô đứng thẳng người, quay đầu nhìn đến chỗ hành lang quẹo vào nơi một thân hình thon dài đứng thẳng, chuẩn xác một chút nói lại là thân hình quá quen thuộc .

Dừng lại một chút cô đi tới, ngẩng đầu nhìn người đàn ông sắc mặt trắng bệch thấp giọng nói “Làm sao anh cũng đi ra?”

Ôn Hi Thừa hai tay đặt ở trong túi quần, thân thể nhẹ nhàng tựa ở trên vách tường nghiêng đầu nhìn cô, bởi vì uống rượu , hốc mắt hần có chút phồng hồng, bên trong con ngươi tối tăm thâm thúy, bờ môi mấp máy có chút khô thanh âm khô khốc nói “Uống đến có chút chóng mặt đi ra hít thở không khí.”

Cô nhẹ nhàng lên tiếng ở phía sau “Tôi đây đi vào trước.”

Anh không nói chuyện, cô nhấc chân mới vừa đi hai bước, nghe được anh gọi cô.

“Em nói có bạn trai là Phùng Tô Xuyên?”

Cô không quay đầu lại “Ừm.”

“Anh nhớ lúc ấy chính là hần phỏng vấn em.”

Cô nhúu mày quay người nhìn anh, mà anh chỉ là cúi đầu buông thông mí mắt, lông mi thật dài nhẹ nhàng rung động.

“Đúng vậy.”

Ôn Hi Thừa không nói gì.

Cô nhìn anh trong chốc lát chuẩn bị rời đi, lúc xoay người nhẹ nói “Trong công ty không cho phép nhân viên nói chuyện yêu đương, cho nên tôi hy vọng anh giúp tôi giữ bí mật.” Nói xong cô lại bỏ thêm một câu “Đương nhiên nếu như bị biết rồi cũng không sao, tôi sẽ từ chức .”

Thẳng đến trở lại phòng ngồi ở trên sofa uống một hớp bia lớn cô mới thật sâu thở ra một hơi, sau đó cũng có chút ảo não, cô thừa nhận câu nói tiếp theo kia là có chút cố ý chọc giận anh, anh đã từng không có cho cô bất cứ cơ hội nào liên trực tiếp buông tha cho tình yêu, cô nghĩ muốn cho anh biết, cô không phải yếu ớt như vậy , cô rằng vì người yêu từ bỏ hết thấy, cô nghĩ cho anh biết lúc anh tự cho là đúng đến ngu xuẩn cỡ nào!

Nhưng sau khi tâm tình bình phục cô cũng không có cảm nhận được chút nào vui vẻ, chẳng qua là cảm thấy rất nhàm chán, nhất là chứng kiến anh sau khi trở về càng biểu hiện sắc mặt khó coi, liền cảm giác mình thật sự là gây thơ, kỳ thật cô nên biết nhìn anh khổ sở cô cũng không vui vẻ, ngược lại sẽ kích thích nơi chôn sâu ở đáy lòng cô không muốn đụng vào cảm giác chân chân thật thật tồn tại – đau lòng!

Lúc kết thúc đã tới gần nửa đêm, tất cả mọi người uống không ít, xe công ty đưa mấy nam đồng nghiệp uống nhiều cùng nữ đồng nghiệp ở tương đối xa đi trước, cuối cùng chỉ còn lại có cô, Tống Dĩnh cùng Ôn Hi Thừa.

“Hạ Thiên, Ôn quản lý, chồng tôi sắp tới rồi, đưa các người trở về nhé?” Tống Dĩnh mở miệng.

Cô cùng Ôn Hi Thừa đồng thời khoát tay, anh không nói chuyện, cô nói “Không cần, chị và em ở cũng không phải cùng hướng, em thuê xe rất nhanh sẽ đến.”

Ôn Hi Thừa khẽ cười một chút nói “Chỗ tôi ở cách Hạ Thiên không xa, sẽ phụ trách đưa cô ấy trở về, cảm ơn chị!”

Cô nhìn Ôn Hi Thừa liếc mắt một cái với Tổng Dĩnh nói “Ừm, Ôn quản lý đem em về là được, chồng chị đã đến, mau qua tới a.”

Thời điểm cô nói tới ba chữ Ôn quản lý , Ôn Hi Thừa sắc mặt rõ ràng cứng xuống.

Sau khi Tổng Dĩnh rời đi, cô quay đầu nhìn Ôn Hi Thừa “Anh ở cách tôi không xa? Tôi nhớ chỗ chúng ta từ căn hộ tôi thuê, lái xe ít nhất phải nửa giờ, còn phải đi đường cao tốc.”

Ôn Hi Thừa sờ mũi, cười cười đi về hướng ven đường nói “Anh đi gọi xe.”

Cô bắt đắc dĩ theo đi qua.

Tới căn hộ của cô, Ôn Hi Thừa theo cô xuống xe, hơn nữa để cho tài xế xe taxi rời đi.

Thời điểm cô do dự mời hay không mời hẳn đi lên, anh nói “Chúng ta đi thôi.”

Cônhe nhàng gạt đầu, thật sự của chúng ta cần nói chuyện.

Ở tiểu khu tìm cái đình nghỉ chân ngồi xuống, anh nhìn cô một cái sau đó cởi áo khoác đưa tới “Trời lạnh, cẩn thận cảm mạo.”

Cô do dự một chút tiếp nhận khoác lên người, nói câu “Cảm ơn.”

Ôn Hi Thừa mím môi, dáng tươi cười nhạt cơ hồ nhìn không thấy, hai tay của anh đặt ở trên đầu gối có chút khom người cúi đầu nhìn mặt đất, ánh trăng lạnh lùng chiếu trên người của anh, có cảm giác nói không nên lời vắng lặng.

Một lúc lâu sau, cô phá vỡ trầm mặc “Nói đi, tôi biết rõ anh có chuyện nói với tôi.”

Ôn Hi Thừa ngẩng đầu nhìn, trên trán tóc có chút có ẩm ướt , mềm áp vào mặt, có lẽ là ánh sáng quá mờ, ánh mắt của anh lóe lóe xuất hiện mà cô quen thuộc ưu thương cùng cô đơn.

Nhưng khi cô chớp chớp mắt, ánh mắt anh đã dời đi im im lặng lặng nhìn vào phương xa, nhưng không có mở miệng.

Cô thở ra một hơi nói tiếp “Anh không nói, tôi đây tới hỏi a. Vị hôn thê của anh thế nào?”

Thanh âm của cô rất thấp, thực sự rất lạnh, cô có thể cảm giác được không có một tia độ ấm, sự tình xa cách bốn năm, những lời này nói ra khỏi miệng cô vẫn cảm thấy tâm rất đau, cô nghĩ cô là tàn nhẫn , đối với anh, cũng đối với chính mình, nhưng cô muốn hỏi anh đã bốn năm.

Ôn Hi Thừa môi mím thật chặt, đáy mắt run rẩy không ngừng, cô không một cái nháy mắt theo dõi hẳn, đường cong mặt bên so sánh với bốn năm trước cường tráng rất nhiều, càng thêm mê người, trong lòng của cô cũng đã không hề có chấn động.

Trầm mặc chờ thật lâu sau anh nói “Anh không đính hôn.”

Cô cảm giác được trái tim mạnh mẽ co lại, cái loại đau đớn này rất bức mình, ánh mắt cô gắt gao theo dõi hẳn “Cho nên nói bốn năm trước đây anh gạt tôi?”

Anh lắc đầu, sau đó lại gạt đầu một cái.

Cô nhìn một bên mặt ánh mắt hướng về phía nơi khác “Có ý tứ gì? Tôi không rõ, Ôn Hi Thừa, anh nợ tôi một lời giải thích , bốn năm trước đây nên giải thích.”

Chung quanh rất an tĩnh, trong không khí chỉ có hai người tiếng hít thở không yên ổn , Ôn Hi Thừa tiếp tục trầm mặc, mà lòng của cô cũng ở dạng hít thở không thông trong trầm mặc chậm rãi dần ổn định.

Một trận gió thổi tới, cô đem áo khoác của anh cởi ra đưa “Anh không muốn nói coi như xong, kỳ thật việc này giải thích hiện tại cũng không còn ý nghĩa, hơn một ngàn ngày, tôi sớm đã không cần thiết, tôi không biết anh tại sao phải về nước, lại còn theo tôi vào cùng một công ty, hiện tại tôi chỉ cho là một sự trùng hợp, chúng ta chỉ là đồng nghiệp, đương nhiên cũng là đồng học, về sau công việc lại có nhiều tiếp xúc, tôi sẽ tận lực khống chế tâm tình của mình, hy vọng anh cũng thế, tôi biết rõ ngay từ đầu có thể sẽ có chút không được tự nhiên hoặc là xấu hổ, nhưng chậm rãi đều thích ứng được, tôi đi trước, anh cũng về sớm một chút đi.”

Cô chưa bao giờ nghĩ tới sẽ đối với Ôn Hi Thừa nói như vậy, cô đã từng cỡ nào sợ hãi anh khổ sở, cỡ nào dụng tâm muốn cho anh ôn hòa, vượt lên đấng mắt ưu thương của anh, làm anh vui vẻ một ít lại vui vẻ hơn, nếu như khi đó cô gặp phải cô bây giờ, nhất định sẽ đối với chính mình hận thấu xương, chỉ là thay đổi như vậy nếu không phải cô có thể khống chế, khi cô một lòng một dạ yêu một người, cuối cùng vô tình bị vứt bỏ, từng bảo vệ trở nên đặc biệt buồn cười, những tình yêu say đắm sớm đã biến chất, cô không muốn hận anh, bởi vì sợ động tới vị trí của họ trong trái tim mình, tuy nhiên lại có tức giận, càng đến gần lại càng muốn phát tiết, cơ hồ bị đánh mất chính mình.

Cho nên muốn mau giải thoát đi, dù sao cô không muốn thương tổn anh.

Anh vẫn không nhận áo khoác, nhìn về phía nơi xa ánh mắt dần dần thu lại trở về nhìn mặt đất, nhưng là trên mặt lại không biểu lộ cái gì, cô để áo tây đặt ở trên ghế dài, đang chuẩn bị đứng dậy, nghe được anh trầm thấp kêu cô một tiếng.

“Hạ Thiên.”

Cô nhìn sang, lại phát hiện trên mặt của anh lại có ý cười nhẹ nhàng, thần sắc là nhu hòa như vậy, ánh mắt thanh tịnh tinh khiết, giống trong trí nhớ hồi thiếu niên, cô không khỏi có chút thất thần.

Khóe miệng của anh có một độ cong giương lên nói “Chúng ta vẫn là bằng hữu chứ? Em còn có thể để tôi làm huynh đệ không? Như Tử Phi, Khương Dương, huynh đệ như thế.”

Cô nghĩ thái độ cô nhất định rất ngốc trẻ, đầu óc nhất thời chuyển ngoặt, anh làm sao lại đột nhiên hỏi một câu như vậy.

Cô nuốt một ngụm nước bọt nói “Anh nói cái gì?”

Dưới ánh trăng, lông mi anh dài nhẹ nhàng lay động, một đôi con ngươi trong bóng đêm sáng quắc rực rỡ, tràn đầy chân thành, anh hít sâu một hơi, nhẹ nhàng thở ra, lặp lại “Hạ Thiên, anh còn có thể làm huynh đệ của em không?”

Cô nghe được thanh âm anh trong run rẩy, cũng nhìn thấy trong mắt của anh chờ đợi cùng cầu khẩn nhàn nhạt, lâu sau, trước mắt của cô bắt đầu trở nên mơ hồ, dụi dụi con mắt, tay đặt trên bả vai anh vỗ vỗ nói “Đương nhiên!”

Có lẽ tâm động đã không còn tồn tại, nhưng là đau lòng lại sớm đã thành một thói quen, mặc kệ những gì đã xảy ra, mặc kệ đã từng ai đúng ai sai, Hạ Thiên vẫn là đứa không tiền đồ, tại lúc đối mặt với ánh mắt Ôn Hi Thừa đáng thương như cũ không thể nào để cự tuyệt!

16. Chương 16: Đối Thoại Không Thành

Thời điểm 4 năm đại học cô cùng Ôn Hi Thừa từ huynh đệ biến thành người yêu, bốn năm sau lại trở lại thành huynh đệ, thời điểm khi cô đem chuyện này nói cho Lưu Ny Úc, cô ấy đem lời cô từng nói với cô ấy trả lại nguyên vẹn cho cô “Mày là muốn cho tao biết rằng mày là người rộng rãi hả, vẫn là lừa mình dối người?”

Mà cô lại làm không được, chỉ là nhìn chằm chằm màn hình máy vi tính cười khổ.

Bằng không thì sao? để cho cô đem Ôn Hi Thừa coi là người lạ hay là đồng sự thông thường, mới thật sự là lừa mình dối người!

Có thể anh đã đem tất cả tâm tình che giấu, nguyện ý dùng phương thức như vậy để tất cả mọi người đều thoải mái ở chung, cô có lý do gì không phối hợp?

Cô đã từng nhìn thấy Ôn Hi Thừa nhanh chóng thay dáng vẻ tươi cười trong trẻo, lòng sẽ rất đau, mà bây giờ cô đã không muốn lại đi tìm tòi nghiên cứu hàm nghĩa ẩn tàng đó nữa.

Anh mỉm cười cô sẽ thật sự cho là anh đang cao hứng, mà ở phương diện này Ôn Hi Thừa không thể nghi ngờ là một cao thủ, cô nghĩ tới bọn họ ở chung sẽ thoải mái rất nhiều.

Vừa xong giữa trưa Tống Dĩnh liền kéo cô đi căn tin, cô có chút không tình nguyện, bởi vì cô rất rõ ràng cô ấy sẽ cùng cô trò chuyện cái gì.

” Hạ Thiên, chị đây quyết định từ bỏ kế hoạch lúc trước .”

Cô kìm không nổi hứng thú, nhìn cô ấy nói” Kế hoạch gì?”

Tống Dĩnh trừng cô” Chính là kế hoạch em nói cho chị đó, chúng ta làm khó quản lý kinh doanh sau đó anh ta chịu không được áp lực chính mình phải rời đi.”

Cô nghiêng đầu”Em có nói qua sao? Sao em không nhớ nhỉ?”

” Một chút cũng không có?”

” Không có.”

“Em làm sao vậy ? ngã bệnh? như thế nào lại bày ra dáng vẻ ỉu xìu đó.”

” Không, phỏng chừng tối hôm qua ngủ không ngon, em vì quyết định gì mà từ bỏ kế hoạch?” cô sợ cô ấy hỏi cô vì cái gì ngủ không được ngon giấc vội vàng nói sang chuyện khác.

Tống Dĩnh hạ giọng nói” Chị phát hiện anh ta quá hoàn mỹ, không, là siêu cấp hoàn mỹ, tao nhã, đối với người khác đều rất lịch sự, thanh âm nói chuyện đặc biệt ôn nhu, hơn nữa còn có chút ít ngại ngùng, cái chính là anh ta lớn lên quá đẹp trai xuất sắc rồi, quá vương tử , hơn nữa xe của anh ta lại là ‘Lamborghini Veneno’ trời ạ, chị thật sự muốn sờ qua gương mặt xinh đẹp cùng con siêu xe kia, Hạ Thiên chị đã nói với em, nếu chị không lớn anh ta hai tuổi, chị nhất định sẽ có một đoạn tình oanh oanh liệt liệt khi gặp anh ta ở ngoài!”

*(Veneno sở hữu sức mạnh 750 mã lực, được sinh ra từ khối động cơ V12 6.5L, hút khí tự nhiên. Siêu xe này có khả năng tăng tốc từ 0-100 km/h trong 2,9 giây, trước khi đạt vận tốc tối đa 354 km/h.

Chỉ có 3 chiếc Lamborghini Veneno được sản xuất trên thế giới, có giá trên thị trường hiện nay là 3,9 triệu USD

Tống Dĩnh mặt tròn nhỏ nhắn lúc này đang trợn mắt phồng mồm lên như hai quả táo lớn, tay của cô run run đặt dưới bàn bấm chặt lấy ghế, cúi đầu trầm mặc một hồi nói” đáng tiếc chị lớn hơn anh ta hai tuổi.”

Cô thừa nhận cô không phải phúc hậu, nhưng là cứ nghĩ đến hình ảnh Tống Dĩnh chảy nước miếng bỏ nhào vào lòng Ôn Hi Thừa nằm vo tròn trong đó là trái tim của cô liền chịu không được.

Trở lại văn phòng, bộ thương vụ tới đưa một phần bản thiết kế mẫu, một tuần sau trả giá một công trình là khoảng 4 triệu USD, cô nhìn nhãn hiệu yêu cầu cùng kỹ thuật tham số, hơn nữa rất nhiều tài liệu bọn họ không thường dùng hay nói chính xác là không động đến, nhìn thấy trong văn phòng Phùng Tô Xuyên không có người, cô đi vào lấy bản thiết kế mẫu.

Phùng Tô Xuyên nhìn cô tiến đến, đứng dậy đem cửa chớp khép lại, cô cảm thấy được mặt mình đỏ lên, có cảm giác có tật giật mình.

“Làm sao em lại có vẻ mặt cùng bộ dáng mệt mỏi này, ngày hôm qua kết thúc muộn sao?” anh dựa vào cạnh bàn làm việc nhéo nhéo mặt của cô, thanh âm có chút khàn khàn nói.

Cô né tránh tay của anh, xoay người đem bản thiết kế mẫu đặt lên bàn” Anh cũng không phải không biết bộ phận thiết kế, những kẻ khác có tiền có thể làm âm ỉ sao”

Anh nhún nhún vai ngồi trở lại trên ghế, vuốt vuốt mi tâm nói” em cùng Tống Dĩnh nói ọi người thứ sáu anh mời khách, thuận tiện cũng đi xem thử tiến độ công trình, mọi người cùng náo nhiệt , ăn cơm cùng ca hát em quyết định là được.”

Cô nhìn anh nói” Anh ngày hôm qua uống bao nhiêu? hiện tại sắc mặt còn không trở lại bình thường.”

Phùng Tô Xuyên tay chống trán vừa nhìn bản thiết kế vừa nói” Uống rượu tây, tác dụng chậm mà mạnh, đúng rồi, quản lý kinh doanh mới tới của bộ phận thiết kế thế nào?”

Trong lòng của cô nhảy lên” Cái gì thế nào?”

Phùng Tô Xuyên nhú mày, nhìn về phía cô” Các phương diện, ở chung được không, năng lực làm việc và vân vân.”

Cô nghĩ nghĩ nói” Làm việc chung cùng anh ta rất tốt, nhưng là một tay không biết thương xót phụ nữ, năng lực làm việc có thể có vấn đề gì.”

Phùng Tô Xuyên tay sờ lên cằm, cười khê hai tiếng” Anh làm sao nghe ra được giống như em đối với hần ta thành kiến rất lớn, ngày hôm qua hần rót em rượu đỏ ?”

Cô ngậm miệng điều chỉnh lại tâm tình nói”Không có, anh bạn, em đi ra ngoài.”

Phùng Tô Xuyên nín cười đem bản thiết kế đưa cho cô nói” Hạ chủ quản, em đã quên mục đích chủ yếu vào đây à nha, lại còn chỉ nghĩ tới anh, lấy việc công làm việc tư nên xử phạt như thế nào đây, hửm?”

Cô cảm thấy được tại lúc này Phùng Tô Xuyên trước mặt cô chỉ số thông minh chính là số âm, tiếp nhận lời trêu chọc rầu rĩ nói”Thiết bị cùng tài liệu cũng không phải nhãn hiệu thông thường, có cần để cho bộ thương vụ PR (tiếp thị) một chút không?”

Anh thu hồi dáng tươi cười nói” Em cùng bộ phận thiết kế liên lạc thương lượng một chút có thể không nhất định phải theo phương án này tìm phương án khác hay không, như vậy bộ thương vụ cũng dễ chịu hơn một chút.”

Cô gạt đầu thời điểm đứng dậy nghĩ đến mọi người trong công ty gần nhất đồn đãi, nghĩ nghĩ nói”Mấy ngày hôm nay trong công ty xôn xao chuyện quản lý kinh doanh sẽ thăng chức là phó tổng, có phải thật vậy hay không?”

Phùng Tô Xuyên sửa sang lại khuy tay áo rất tùy ý lên tiếng” ừm.”

” Em còn nghe nói rất có thể là anh, đáng tin cậy sao?”

Phùng Tô Xuyên ngẩng đầu nhìn cô cười cười nói” Em chừng nào thì cũng quan tâm loại này tin tức nhỏ nhẻ này , nếu không có thư thông báo bổ nhiệm thì người nào cũng có thể, kể cả em!”

Cô mặt cắt không còn chút máu hai tay chống tại trên bàn làm việc của anh nhìn chằm chằm vào ánh mắt của anh nói” Anh lừa gạt em thì phải, em cảm thấy được em một chút cũng không giống bạn gái của anh!”

Anh chế trụ cằm của cô nhéo nhéo, bộ dáng tâm tình rất tốt ” Vì cái gì nói như vậy?”

Cô hừ lạnh một tiếng thoát ly ma chướng của anh đứng thẳng thân hình” Chính mình cân nhắc đi, em chỉ có thể điểm đến là dừng, em ra ngoài.”

Anh đứng lên thò người ra giữ chặt cánh tay của cô, cười nói” Đừng nhảy cảm như vậy, nghe lời một chút, để cho anh thanh thản ổn định công việc tan tầm sớm một chút, hẹn em buổi tối cùng nhau ra ngoài ăn cơm, OK?”

Cô làm cái mặt quỷ cười rồi đi.

Trở lại chỗ ngồi cô lại lật xem một thiết kế chút nắn, sửa sang lại một phần danh sách nhãn hiệu thường rồi đi đến bộ phận thiết kế.

Cửa phòng Ôn Hi Thừa đóng chặt, cửa chớp cũng được kéo xuống, cô trước đi ra chỗ ngồi Tổng Dĩnh, cô ấy đang xem phim Mỹ, cô vỗ vỗ bờ vai của cô ấy, bàn tay mồm mồm kia nhanh chóng ở con chuột nháy đúp, trên màn hình liền đổi thành một cái đồ án CAD*, cô nín nhịn đến nghẹn cười đợi cô nàng quay đầu lại.

(*sử dụng máy tính trong quá trình thiết kế và lập bản vẽ)

” Mi muốn chết à, làm chị đây sợ muốn chết!” Tổng Dĩnh vỗ lồng ngực nhỏ giọng hướng cô gào thét.

cô vò vò tóc của cô ấy, ánh mắt quan sát tiểu văn phòng nói” Bên trong có ai không?”

Tống Ginh tiếp tục mở phim Mỹ đáp lời” có ah.”

” Người nào?”

” Quản lý kinh doanh của chúng ta đó.”

” Nói nhảm, em là hỏi có người khác không?”

Cô ấy quay đầu trừng cô” mi mới vừa không phải hỏi như vậy , muốn hay không xem lại camera?”

Cô im lặng, thuận tay đóng cửa PPS* cho cô ấy, theo sau lưng là tiếng chữ rửa trầm thấp cô nhún nhún hai vai đi về hướng văn phòng Ôn Hi Thừa

(*file trình chiếu của PowerPoint show)

Cô đẩy cửa đi vào sau khi có tiếng.

Ôn Hi Thừa bận rộn làm việc với máy tính, nghe được âm thanh ngẩng đầu nhìn lên, sau đó liền nở nụ cười, rất ôn hòa, đầy mắt nhưng lại có thoáng vui mừng.

” Này! Đang bận sao?” cô đi qua rồi ngồi xuống nói.

Anh lắc đầu, tay cầm văn kiện nhìn về phía cô “Giữa trưa đi căn tin sao không thấy em?”

“Anh mấy giờ thì xuống?”

” 12:30.”

Cô cười nói” Em đã sớm ăn xong rồi, anh đi muộn như vậy chỉ ăn rau cải sao?”

Ngón tay của anh tại thái dương xoa xoa cười nói” Chỉ còn súp .” thanh âm nhu nhu, ngữ điệu đó đã quá quen thuộc với cô.

Cô ho nhẹ một tiếng nói” Vậy anh ăn cái gì? Sẽ không ăn chứ?”

Anh chỉ chỉ trên bàn bánh mì nói” Tống Dĩnh giúp anh mua, còn có sữa bò.”

Tay của cô nâng cầm lên lăm bắm”Cô ấy thật đúng là xuống tay ah.”

Ôn Hi Thừa không hiểu nhìn cô” Em nói cái gì?”

Cô vội vàng lắc đầu” Không có gì, đúng rồi bản thiết kế về căn hộ anh lấy được không?”

Anh gật đầu” Đang xem, thiết kế cửa sổ tương đối nhiều, cần phải thêm rất nhiều.”

Cô đem tư liệu trên tay đưa tới” Vậy thì thật là tốt, thời điểm thiết kế được nâng cấp nhìn xem ưu điểm nhân hiệu có thể trọng điểm hay không, lần này nhân hiệu đầu thầu đối với chúng ta không phải quá có lợi, xem lại thì ta đều thiết thời, quản lý kinh doanh của em có ý tứ là có thể chọn lại nhân hiệu, sau đó để cho thương vụ bộ PR thử xem.”

Ôn Hi Thừa lấy qua xem trong chốc lát nói” Ừ, đến lúc đó có phương án chính xác cảm ọi người xem thử.”

Cô gật đầu đứng lên nói” Anh đang bận, em đi ra ngoài.”

Cô nhìn thoáng qua trên bàn túi bánh bao vẫn chưa mở ra bỏ thêm một câu” Dưới tầng có rất nhiều nhà hàng cũng có thể gọi cơm ngoài , chốc lát em đưa điện thoại cho anh, chịu ăn mấy thứ gì đó nóng nóng so sánh với những thứ này đều tốt hơn.”

Ôn Hi Thừa có chút ngửa đầu nhìn cô, ánh sáng mặt trời chiếu trên thân hình tuấn tú đó trên mặt hiện ra một mảnh ôn nhu, anh mở trừng hai mắt nói” Được.”

Cô khắc chế tâm lý xao động, cười cười quay người.

” Hạ Thiên.” thời điểm mở cửa anh gọi cô lại.

Cô quay đầu lại” ừm?”

Ôn Hi Thừa mím môi mang theo cảm trọng từng li từng tí nhẹ nói” Buổi tối có rảnh không? Cùng nhau ăn cơm đi.”

Cô nhìn trong mắt của anh kỳ vọng, có chút đau lòng, ổn định tâm tình nói” Thật ngại quá, em đã có hẹn với Tô Xuyên.”

Cơ hồ mí mắt Ôn Hi Thừa lập tức liền thông xuống, thời điểm nâng lên bên trong đã thay bằng dáng tươi cười bình tĩnh, anh gật gật đầu nói” không có việc gì, hôm khác vậy.”

Cô lên tiếng mở cửa rời đi, cảm thấy nếu lưu lại nhiều hơn một giây thôi đều là đối với chính mình tra tấn. Nói chuyện như vậy với nhau thật làm cho cô không thở nổi!

Trở lại văn phòng cô ngồi yên trong chốc lát đem mấy số điện thoại hàng ăn gửi qua MSN cho Ôn Hi Thừa. Rất nhanh nhận được tin nhắn hồi âm của anh “Cảm ơn”

Cô nói “Đừng khách khí”

Anh không có nhắn lại nữa .

Cô uể oải đóng cửa sổ nói chuyện với nhau, tâm có chút ứ đọng.

Không đầy một lát Tống Đình tại MSN gọi cô.

“ Thành thật khai báo, em cùng quản lý kinh doanh của chị nói cái gì , thời gian ở chung dài như vậy, đi ra lại còn có một bộ dạng phát xuân”

Cô trong lòng suy nghĩ lưỡng lự nói” Kỳ thật anh ta là mối tình đầu của em tức bạn trai cũ”

“Anh ta còn là chồng trước của chị!” (bó tay bà chị này)

Cô vuốt vuốt cái mũi đóng cửa sổ chat, đem trạng thái bận rộn.

Nhìn xem, ở trong mắt mọi người cô cùng anh ghép thành đôi là làm cho người ta khó có thể tiếp nhận cỡ nào, cô suy nghĩ nếu như buổi tối cô hướng Phùng Tô Xuyên nói Ôn Hi Thừa kỳ thật chính là người hại cô thương tâm, anh có thể hay không cho là cô đang kể chuyện cười, hoặc là cảm thấy đầu óc cô không bình thường , cho nên vẫn là chờ một chút đi.

Buổi tối bọn họ đi ăn lẩu, có thêm chút hải sản, vừa ăn vừa nói chuyện, hào khí trước sau như một thoải mái vui sướng.

Phùng Tô Xuyên nói” Trương tổng hoàn toàn chính xác tìm anh qua lời nói họ có ý đem anh thăng làm phó tổng, đã báo danh cho tổng bộ nước Mỹ, nhưng là còn chưa có văn bản chính thức phê xuống, cho nên vẫn không nói cho em.”

Cô kinh ngạc, thay anh cao hứng, bật nắp chai đồ uống chúc mừng nói” chúc mừng anh, về sau xưng hô của anh cũng có thể mang cái chữ tổng.”

Phùng Tô Xuyên rút ra giấy lau cho cô khước miệng, vuốt vuốt tóc của cô cười nói” so với việc mang chữ tổng này, anh lại thích mang cái chữ công hơn .”

Cô khó hiểu, vẻ mặt so sánh với người ngu ngốc thực giống nhau hỏi” cái gì công?” hỏi xong cô liền muốn hung hăng cắn đầu lưỡi của mình, thật đúng là chỉ số thông minh ở mức âm!(Mạn Thấu: mình cũng không hiểu vậy chỉ số thông minh của mình cũng âm sao??????? Có ai hiểu không? Viên Tử: âm rồi, lão “công” đó)

Anh cười to, chuông điện thoại di động vang lên, anh nói một câu” chờ chút anh đi nhận điện thoại”

Mấy phút đồng hồ sau, anh cúp điện thoại nói” ăn no rồi sao?”

Cô gật đầu” điện thoại của Trương tổng? tìm anh có việc.”

Anh qua gọi nhân viên phục vụ tính tiền, sau đó nói” Trương tổng đang cùng TS tổng giám đốc uống trà, muốn anh đi qua đó gặp, vốn đầu tư của tên kia sao rồi?”

Cô nghĩ nghĩ nói” cơ bản tốt lắm, tập hợp thử xem là được, như vậy đi, anh đưa em đến công ty, em đi sửa sang lại, anh trực tiếp đi gặp Trương tổng, tốt lắm về sau em phát bưu kiện cho anh.”

Phùng Tô Xuyên gật gật đầu, nắm tay cô đi ra nhà hàng.

Tối ký túc xá, trước khi xuống xe, hẩn cúi người tại trên trán của cô hôn một cái nói” hôm nay phỏng chừng sẽ phải về muộn, xong việc em hãy đi về trước, về đến nhà nhớ nhắn tin cho anh.”

Cô gật đầu, xuống xe quay người đi vào cao ốc.

Trở lại văn phòng, đem báo giá sửa sang lại tốt nhìn đồng hồ đã hơn 9 giờ mà bên phía Phùng Tô Xuyên vẫn chưa xong, tắt đèn khóa chặt cửa thời điểm đi về hướng thang máy nhìn thấy bên trong phòng của bộ phận thiết kế vẫn sáng đèn, cô ngơ ngác một chút đi tới.

Văn phòng lớn nhưng chỉ có một khu đèn sáng, chính là trong phòng quản lý.

Cô im lặng nhìn cánh cửa trong chốc lát, thở ra một hơi rồi đi vào.

p/s: chương này chỗ nói về công việc mình chém khá nhiều tại không biết tác giả nói cái gì.có gì sai xót mọi người góp ý hen.

17. Chương 17: Thật Sự Vui Vẻ Sao . . .

Cửa phòng làm việc Ôn Hi Thừa không khóa, cô đi qua thấy anh không làm việc mà gục xuống bàn ngủ, trong phòng cửa sổ đều mở ra , thoáng chín thì khí trời không lạnh, nhưng ban đêm gió cũng vẫn còn có chút cảm giác se se .

Cô thấy anh không có phản ứng, tay trên cửa nhẹ nhàng gõ hai cái.

Ôn Hi Thừa thân thể căng cứng, chậm rãi ngồi dậy, sắc mặt của anh có chút trắng bệch, ánh mắt sương mù mịt mờ , về mặt mê man mịt mờ nhìn cô vài giây đồng hồ mới hồi phục tinh thần lại.

“Hạ Thiên?” Thanh âm của anh trầm ngập không xác định, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Cô cảm thấy được ngực có chút cấp bách, cười cười nói “Như thế nào muộn vậy lại còn không về?”

Anh không có trả lời vấn đề của cô, chỉ là nhìn chăm chăm cô, một lúc lâu sau, nhẹ nhẹ thở ra một hơi nói “Tại lúc sửa chữa thiết kế, loay hoay quên thời gian.”

Cô khoanh tay trước ngực tựa ở trên khung cửa nhìn anh cười “Là cùng Chu công* sửa chữa đây sao? Lão nhân gia ông ta có nói cho anh ý kiến xây dựng gì hay không?”

(*Chu công: ngủ)

Ôn Hi Thừa cúi đầu cười khe khẽ hai tiếng phía sau nói “Ông ấy nói đã lâu không gặp.”

“Phốc!” Cô trực tiếp phun ra, nhìn anh cười nói “Anh ko về sao? Vẫn bẽ bộn nữa?”

“Chờ anh với, lập tức đi ngay.” Anh nói xong cũng tắt máy vi tính, chống bàn đứng dậy, lông mày không để lại dấu vết nhíu xuống, ngẩng đầu nhìn khi đi tới đã muốn giãn ra.

Cô nhấp miệng môi dưới không nói chuyện.

Trong thang máy, hai người đứng song song, cô nhìn chăm chăm con số nhảy lên, nghĩ đến đánh vỡ cục diện bế tắc như thế nào thì Ôn Hi Thừa trầm thấp mở miệng “Không phải đi hẹn hò sao? Khi mới đi?”

“Ăn cơm xong, có một bản án tương đối gấp trở lại xử lý.” Sau khi nói xong cô mới ý thức tới vấn đề hàm nghĩa này, dừng lại một chút nói “Anh không phải là đã cho rằng em cố ý dùng cuộc hẹn để lấy cớ không ăn cơm với anh chứ?”

Anh nhẹ khẽ lắc đầu, không nói gì.

Trên xe, Ôn Hi Thừa chuyên tâm lái xe nhìn không chớp mắt, cô quay đầu con người nhìn bên ngoài, đối với việc sinh sống bốn năm không nửa điểm hiếu kỳ, cũng không nguyện ý thu hồi ánh mắt, trong xe không khí gượng gạo tới cực điểm.

Thời điểm tới một cái đèn xanh đèn đỏ, bên cạnh nhẹ nhàng kêu cô một tiếng.

Cô quay đầu nhìn anh đáp lời “Ừm?”

Anh khẽ cười cười “Đừng thò đầu ra, cẩn thận cảm mạo.”

Cô đem cửa sổ đóng lại bắt đầu nghiên cứu CD, lật ra mấy tờ phía sau buông tha cho, đều là bài hát tiếng Anh, nghe không hiểu.

Anh nhìn cô một cái, lấy ra một cái đĩa thả đi vào, theo tiếng nhạc vang lên, không khí gượng gạo có chỗ giảm bớt.

Tới một giao lộ, anh quay đầu nhìn cô nói “Nói chút gì đó đi.”

Cô buông tay “Tìm không thấy chủ đề phù hợp, cảm thấy rất nhiều thứ đã thành cấm kỵ.”

“Nói ví dụ?” Thanh âm của anh rất nhu hòa, giống ánh trăng ngoài cửa sổ.

“Chuyện từng qua lại, còn có bốn năm anh sống ở Mỹ.” Cô nhìn về phía trước bình tĩnh mà nói.

“Vậy nói một chút mấy năm này của em đi, tùy tiện cái gì đều được, anh muốn biết rõ.” Thanh âm của anh cũng không có bất kỳ chấn động.

Cô nghiêng đầu nghĩ nghĩ nói “Anh muốn biết cái gì? Là em bị anh vứt bỏ sau thống khổ vẫn bắt đầu một đoạn tình cảm lưu luyến mới?”

Nhìn anh lập tức biến hóa sắc mặt, cô biết rõ trong cơ thể cô tuyến thận trên kích thích lại phân bố quá thừa rồi, làm cho cô căn bản không cách nào khống chế tâm tình của mình.

Cô xoay tay tục chải tóc nói “Vẫn là bảo trì trầm mặc đi.”

Một lúc lâu sau, anh nói “Nói chuyện em cùng anh ta đi.”

Cô không thấy anh nói “Không biết thì nói, anh muốn biết cái gì cứ hỏi đi, em sẽ trả lời.”

Một lát sau cô nghe đến vài tiếng nhẹ nhàng ho khan, anh đem cửa sổ đi xuống dưới một ít, sau đó mới mở miệng “Các người cùng một chỗ đã bao lâu?”

“Không tới ba tháng.”

“Hắn đối với em tốt ko?”

“Ừm, rất tốt.”

“Em dẫn hắn gặp qua người nhà em chưa?”

Cô quay đầu nhìn anh, nhàn nhạt nói “Anh xác định còn muốn tiếp tục nói chuyện như vậy sao?”

Ôn Hi Thừa con mắt nhìn thẳng phía trước, bên mặt đường cong dị thường căng cứng, vài giây đồng hồ sau anh thở phào một hơi, quay đầu nhìn cô có chút đờ đẫn cười cười nói “Coi như hết.”

Cô gạt đầu tiếp tục hướng ngoài cửa sổ, tâm mọc lên bực bội không hiểu, cô rất không thích Ôn Hi Thừa đàm luận về Phùng Tô Xuyên, phi thường không thích!

Quãng đường còn lại không nói chuyện với nhau nữa, xe đứng ở dưới lầu trọ, cô quay đầu nhìn anh, “Cảm ơn anh đưa em về, trên đường lái xe cẩn thận, hẹn gặp lại.”

Ôn Hi Thừa nhìn cô, ánh mắt rất âm đạm, cô nhìn không rõ cảm xúc bên trong, cũng không nguyện nhìn rõ ràng, chỉ là theo dõi bờ môi anh mất màu sắc chờ anh nói “Gặp lại” sau xuống xe rời đi.

“Thành phố này có kênh radio nào hay không? Có thể trị mất ngủ.” Trên mặt của anh không có nụ cười, thanh âm có chút khàn khàn, có chút trầm thấp.

Cô sững sốt một chút, cắn cắn bờ môi nói “FM94. 8 là 24h trực tuyến , 102. 8 là câu chuyện radio, buổi tối sẽ phát một ít kịch kinh điển rất có ích, không tệ, anh có thể nghe một chút.”

Anh khẽ gạt đầu một cái, thần sắc hòa hoãn rất nhiều, khoe miệng cong cong nói “Lên đi, ngủ ngon!”

Cô rất không tiền đồ cảm thấy hốc mắt có chút nóng lên, gạt bỏ một tia khó coi, dáng tươi cười mở cửa xe rời đi, không dừng lại đi tới hành lang, thẳng đến vào thang máy, mới chậm rãi buông lỏng thân thể, tâm như là bị gai đâm đau , rất khó chịu.

Trở lại căn hộ, đổi giày, bật đèn, trong phòng khách đứng trong chốc lát cô chuyển hướng ban công.

Không ngoài ý muốn dưới lầu chiếc xe đen còn đó, cô chứng kiến đầu xe phía trước chính là BMW kia, còn có chàng trai tựa ở thân xe ngửa đầu mỉm cười.

Anh hướng cô phất phất tay cánh tay, sau đó quay người lên xe, cô nhìn anh quay đầu xe, đèn sau dần dần biến mất trong mắt hướng ra ngoài, bắt đầu phiên muộn.

Giờ khắc này cô có suy nghĩ rất đáng ăn đòn, nếu như không có tách ra bốn năm kia sẽ có nhiều tốt đẹp!

Thứ sáu, buổi trưa cô nhận được điện thoại của Hạ Tử Phi.

Hắn nói “Hạ Thiên, ngày mai anh đi qua gặp em, thuận tiện cho Hi hứng lấy gió.”

Cô * lại , Ôn Hi Thừa thật đáng thương.

(* : biểu tượng há hốc mồm của TQ)

Cô nói “Đúng dịp, ngày mai Tiểu Ny cũng bay tới tìm việc làm.”

Hạ Tử Phi ho nhẹ một tiếng nói ” Anh biết.”

Sau đó cô càng ” rồi” Ngài đây là đến tìm cô nàng, thuận tiện đến gặp em đi?”

Hạ Tử Phi cười hắc hắc hai tiếng nói “Anh đi qua khảo sát nhóm thị trường kiến trúc chỗ em một chút, chuẩn bị tự làm.”

Cô có chút kinh ngạc “Anh muốn tự mình gây dựng sự nghiệp?”

Hắn có chút thốn thốn nói “Ừm, sắp 30 tuổi rồi, cũng nên có sự nghiệp của mình rồi.”

Cô ho khan một tiếng nói “Tiểu Ny vừa quyết định từ chức đến bên này mà phát triển, anh cũng tới đây gây dựng sự nghiệp, các người gian tình cũng quá rõ ràng đi, Tử Phi ah, không phải em giới anh nước lã, cô nàng cùng hoàng tử đẹp trai còn chưa chia tay đâu, anh kiểm chế một chút, hiện tại anh đầu gù cũng là quản lý kinh doanh rồi, cứ như vậy mạo muội từ chức, cẩn thận cuối cùng công dã tràng!”

Hạ Tử Phi trầm mặc hai giây “Có được tất có mất, không nỡ từ bỏ làm sao có thể có được, cho dù đến lúc đó thật sự hai bàn tay trắng, anh cũng không hối hận quyết định bây giờ!”

Cô nói “Thượng đế phù hộ anh!”

Hạ Tử Phi cười mắng cô “Em phù hộ em đi, đúng rồi lần này qua để cho anh gặp bạn trai em, đừng để người lừa gạt đi.”

Cô nghĩ nói “Được, em sẽ nói với hắn.”

Hạ Tử Phi lên tiếng nói “Em cùng Hi Thừa hiện tại thế nào?”

Cô nghĩ nói “Nếu như em nói bọn bây giờ là huynh đệ, anh sẽ cảm thấy có chút sụp đổ không?”

Hạ Tử Phi cố ý ho khan hai tiếng nói “Khá tốt, dù sao không phải kẻ thù là được, ngày mai gặp mặt rõ hơn.”

Cúp điện thoại, cô trên MSN gửi cho Lưu Ny Úc .

Tử Phi ngày mai cũng tới đây.

Qua thêm vài phút đồng hồ cô ấy trả lời cho cô ” Minh biết rồi.

Cô buồn bực, đây là cái thế giới gì? Mọi người chơi trò mập mờ đều đùa như vậy yên tâm thoải mái sao? Quá điên cuồng!

Buổi tối sau khi tan làm cô ngồi xe Phùng Tô Xuyên đi khách sạn, ngành bọn cô cùng mấy đồng nghiệp bộ công trình ngồi cùng một chỗ, Ôn Hi Thừa tại một bàn khác.

Bộ công trình cơ bản đều là nam cũng đều là người trẻ tuổi, Phùng Tô Xuyên cùng bộ công trình bộ quản lý kinh doanh Lữ Dương cũng không kiêng cang, mọi người phóng khoáng rất cởi mở, uống rượu nói chuyện phiếm, không khí rất là náo nhiệt.

Phùng Tô Xuyên là người duyên vô cùng tốt, hơn nữa cơ bản thuộc về nhân vật dưới một người trên vạn người, hiện tại lại có thể đề thăng làm phó tổng, mấy kỹ sư tự nhiên thay phiên hướng hân mời rượu, như vậy vốn là nhân vật chính Ôn Hi Thừa ngược lại dễ dàng rất nhiều.

Bộ công trình theo cô chung đụng tốt hơn, mấy đồng sự mang rượu đỏ tới, Phùng Tô Xuyên đã uống đến ánh mắt có chút rời rạc rồi, tay hân chống cái trán, nhìn đi tới vài người, nụ cười trên mặt thật là bất đắc dĩ.

Bọn họ cũng đều biết cô không uống rượu đỏ, việc này nhất định là muốn hân thay .

“Hạ Thiên!” Một người trong đám kỹ sư đó đặt mông ngồi ở bên cạnh ghế cô, cánh tay khoác lên trên vai của cô, đưa một ly rượu đỏ lại, cười đến vẻ mặt gian trá.

Những người khác ngừng động tác tất cả đều nhìn lại, trong đó cả Ôn Hi Thừa, trên mặt của anh không có nụ cười, chỉ là nhàn nhạt nhìn cô.

Cô cúi đầu nhận lấy ly rượu trước lúc tay Phùng Tô Xuyên tới, không có ngừng uống một hơi cạn sạch, sau đó cười cười nói “Tôi uống, có thể đem bàn tay heo ăn mặn của cậu bỏ ra đi à nha!”

Lặng im ngắn ngủi , mọi người một hồi cười vang, kỹ sư bị cô trêu chọc lại càng cười đến giữa tới giữa lui, hân buông cánh tay xuống nói “Hạ Thiên, hôm nay cảm xúc rất HIGH ah, trong chốc lát tới KTV, tôi muốn hát đối tình ca với cô!”

Cô cười đáp hân không nói chuyện, chuyển con mắt vô ích nhìn chỗ Ôn Hi Thừa , cô nhìn thoáng qua cửa ra vào cúi đầu.

Từ khách sạn đi ra, một đám người trùng trùng điệp điệp đi KTV, nhưng lại không nhìn thấy Ôn Hi Thừa, vào phòng, cô nghe được có người hỏi Tống Dĩnh “Lão đại cô đâu rồi?”

Tống Dĩnh một bên thử micro, vừa nói “Hân nói có chút không thoải mái đi trước.” Sau đó chuyển hướng Phùng Tô Xuyên nói “Phùng quản lý kinh doanh, tôi thấy rõ , hân thật sự không thoải mái, hân là uống nhiều quá dạ dày khó chịu, không phải không cho ngài mặt mũi.”

Phùng Tô Xuyên nơi nơi lỏng cà- vạt miễn cưỡng dựa vào ở trên sofa cười nói “Vốn chính là các huynh đệ tụ họp, nói nghiêm trọng như vậy làm gì.”

Hân sau khi nói xong mấy kỹ sư đi theo phụ họa, nói cái gì tất cả mọi người là huynh đệ, còn nói rửa biển chính là tình quý, xem thường bọn hân cái gì và vân vân, cô nghe cảm thấy có chút không thoải mái, mà Phùng Tô Xuyên chỉ là cười nhạt cũng không có phản bác.

Bọn họ ca hát chơi xúc xắc, cô đi ra ngoài tìm nơi thanh tĩnh gọi điện thoại Ôn Hi Thừa .

Chờ thật lâu mới gọi được, nhưng là đầu bên kia điện thoại không có thanh âm.

Cô trầm mặc một chút nói “Anh về rồi?”

“Ừm.”

“Tống Dĩnh nói anh không thoải mái, là dạ dày đau phải không?”

“Không có việc gì.” Anh tiếng nói rất trầm thấp, dừng lại một chút còn nói “Đã uống thuốc rồi, không sao.”

“Vậy là tốt rồi, sớm một chút nghỉ ngơi, ngủ ngon!”

“Hạ Thiên.” Anh gọi cô.

“Ừm?”

“Anh hôm nay rất vui vẻ.” Thanh âm của anh khinh khinh phiêu phiêu , nghe không xuất ra chân thật tâm tình.

Cô không hiểu nói “Sao cơ?”

Ông nghe lặng im thời gian ngắn, sau đó anh nói “Lại nhìn thấy em vui vẻ, anh rất vui vẻ.”

Cô hốc mắt dần dần ướt át, nghe được anh nhẹ nói câu “BYE!” Điện thoại liền cắt đứt.

Cô đưa điện thoại di động bỏ vào trong túi, xoa xoa khóe mắt, cười đi trở về phòng, cô nghĩ cô hẳn là vui sướng đây!

18. Chương 18: Tụ Hội Tan Vỡ

Sáng sớm thứ bảy cô nhận được tin nhắn của Hạ Tử Phi nói hẳn đã đến, ở căn hộ Ôn Hi Thừa, ban ngày bọn họ muốn đi ra ngoài xử lý ít chuyện, buổi tối nhân tiện gọi thêm Lưu Ny Úc lại đây cùng nhau ăn cơm.

Cô lên phòng thu thập một chút, sau đó gọi điện thoại cho Phùng Tô Xuyên.

” Alo? Hạ Thiên!” Anh hiển nhiên còn đang ngủ, thanh âm khàn khàn , lộ ra ý cười.

Cô cân nhắc một chút mở miệng” Buổi tối có rảnh không?”

Vài tiếng cười truyền đến” Hình như là lần đầu tiên em chủ động hẹn gặp anh, dù thế nào anh cũng dành thời gian rồi đến gặp em.”

Cô nhăn nhăn cái mũi nói” Lưu Ny Úc cùng Tử Phi hôm nay đến đây, em đã nói với anh , bằng hữu là tốt nhất, buổi tối bọn họ muốn tụ họp, anh theo em cùng đi được không?”

Phùng Tô Xuyên háng giọng một cái nói” Đi, không có vấn đề, đến lúc đó anh đi qua đón em.”

Cô lên tiếng còn nói” Còn có người khác, đều là bạn học thời đại học.” cô không biết nên nói như thế nào với anh, người bạn học kia chính là Ôn Hi Thừa, mà anh cũng không có hỏi nhiều.

Sau khi cúp điện thoại, cô gãi gãi đầu, tâm cảm thấy có chút quái lạ , nhưng rốt cuộc quái lạ chỗ nào lại nói không ra.

Lưu Ny Úc tới trực tiếp bị Hạ Tử Phi lôi đến căn hộ Ôn Hi Thừa, còn cô theo Phùng Tô Xuyên đi qua bên kia đường, cô thấp giọng nói” Nói cho anh chuyện này.”

Anh quay đầu nhìn cô liếc mắt một cái, nhăn lông mi hỏi” Việc gì?”

” Buổi sáng gọi điện thoại không phải em nói còn có một bạn học đây sao? Người kia là Ôn Hi Thừa.”

Phùng Tô Xuyên đánh mạnh tay lái, xe trượt ra một đoạn đường cong S mới khôi phục bình thường, anh cau mày trầm giọng nói” Lúc trước sao không nói cho anh?”

Cô mím môi có chút đuối lý nhìn anh không biết nên giải thích thế nào.

Phùng Tô Xuyên cũng không nói thêm lời nào, sắc mặt vẫn căng thẳng, lái xe thẳng đến khu trọ, mới thoáng hòa hoãn một ít, đứng dưới lầu trọ, anh tắt máy, tháo dây an toàn, nhưng không có xuống xe.

Cô kéo cánh tay của anh nói” Thật xin lỗi.”

Anh quay đầu nhìn cô, trong mắt thâm trầm che đầy tất cả tâm tình, cô cái gì đều nhìn không ra.

Một lúc lâu sau, anh vỗ vỗ đầu của cô nói”Lên trên đi, khi nào xong việc anh sẽ tính sổ với em sau.”

Cô thở dài một hơi, tính sổ so với việc bị xử trảm thì còn tốt chán!

Đứng bên ngoài căn hộ Ôn Hi Thừa, Phùng Tô Xuyên lui về phía sau quan sát, cô trước nhấn chuông cửa, sau đó là một hồi tiếng bước chân, cửa mở ra, thanh âm Lưu Ny Úc nhẹ nhàng mỉm cười vang lên.

” nha đầu chết tiệt kia, mày.....” Thấy người đàn ông phía sau cô, Tiểu Ny mở to hai mắt nhìn, nuốt một ngụm nước bọt mới nói” các người như thế nào giờ mới đến?”

Cô đỏ mồm hời, trong lòng vì năng lực phản ứng nhanh nhẹn của cô nàng mà không ngừng vỗ tay, cô vừa thay giày vừa nói” Tô Xuyên, đây là Lưu Ny Úc, Lưu Ny Úc, đây là Phùng Tô Xuyên.”

Lưu Ny Úc thoáng xấu hổ nở nụ cười hai tiếng, phóng cho cô một cái liếc mắt đối với Phùng Tô Xuyên nói” Nghe đại danh đã lâu, không ngờ thật đẹp trai nha, cảm ơn anh đã chiếu cố Hạ Thiên không đầu óc của chúng tôi!”

Cô mở lớn 2 con mắt, xoa xoa cái mũi trềng liếc con bạn một cái.

Phùng Tô Xuyên thay xong giày cười cười, đưa tay vuốt vuốt tóc của cô nói” khá tốt, phần lớn thời gian vẫn là rất thông minh.”

Lưu Ny Úc hơi sững sờ, sau đó liền nở nụ cười, cánh tay khoác lên trên vai của cô nói” Xem ra anh Phùng đẹp trai của chúng ta đã không chỉ một lần lĩnh giáo qua cái người không đầu óc a.”

Cô gạt cánh tay đang khoác trên vai mình đi vào phòng.

Trong phòng khách Hạ Tử Phi đứng ở bên cạnh sofa, hai tay chống trên ghế con mắt nhìn về phía cửa ra vào, mà Ôn Hi Thừa đang sắp xếp bát đĩa trên bàn cơm, hai người trên mặt cùng không có dáng vẻ tươi cười, cô cảm thấy không khí có chút lạ, đi đến bên người Hạ tử Phi vừa nói” Làm sao vậy? Nhìn thấy mỹ nữ nên mất đi năng lực ngôn ngữ?”

Trên mặt hần thần sắc hòa hoãn một ít, hơi hơi thở dài một hơi, nhưng sau đó xoay người nhẹ nhàng ôm cô” Hạ Thiên, anh đây rất nhớ em.”

Cô cười cười nói” Em cũng nhớ anh, đại ca!”

Hần tại trên trán cô đánh một cái sau đó nhìn về phía Phùng Tô Xuyên đang đi tới.

”Chào, tôi là Hạ Tử Phi.” hần vươn tay nhàn nhạt nói, dáng tươi cười lễ phép mà làm bất hòa

Phùng Tô Xuyên khẽ gật đầu, cùng hần bắt tay, cười nói” Phùng Tô Xuyên.” thanh âm càng thêm trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Cô cảm thấy thời điểm này bầu không khí có chút quỷ dị, nghe Ôn Hi Thừa nói” Tới dùng cơm đi.”

Hạ Tử Phi trước quay người rời đi, Lưu Ny Úc đi theo hần hướng phòng bếp.

Cô nhìn Phùng Tô xuyên liếc mắt một cái, ánh mắt của anh thần nhiên, ánh mắt bình tĩnh không có sóng.

Cô đi qua cầm tay của anh ấy nói” Đi thôi, đi ăn cơm.”

Phùng Tô Xuyên nhìn cô một cái cầm bàn tay cô đi vào.

Cái bàn hình chữ nhật, cô cùng Phùng Tô Xuyên ngồi ở một bên, đối diện là Hạ Tử Phi cùng Lưu Ny Úc, Ôn Hi Thừa ngồi ở vị trí chủ nhân, có vẻ rất cô độc.

Tất cả mọi người không nói gì, mà cô theo ngồi xuống nhìn thấy trên bàn một bàn sủi cảo liền hoàn toàn biến thành một người ngu ngốc, không có bất kỳ năng lực tự hỏi, chỉ là cúi đầu cắn chặt bờ môi.

Một lát sau, Lưu Ny Úc gấp một cái sủi cảo vào trong chén cô” Cúi đầu làm gì, mày thích ăn sủi cảo nhất, mau ăn!”

Cô còn chưa nói ra lời, Phùng Tô Xuyên mỉm cười thanh âm tại bên tai cô vang lên ” Em không phải không thích ăn sủi cảo đấy sao?”

Những người còn lại đều là sững sờ, cô ngẩng đầu nhìn anh một cái không biết nên nói cái gì, đã từng vì quên những đau xót kia, cô đem chính món ăn mình yêu nhất là sủi cảo từ bỏ, nhưng chuyện này chỉ có Phùng Tô Xuyên biết rõ.

Nhìn Ôn Hi Thừa ánh mắt càng ngày càng âm trầm, cô cảm thấy bữa cơm tối mọi người đều không thể tiêu hóa nổi.

Lưu Ny Ưc ho nhẹ một tiếng giúp cô giải vây “Mày là không thích ăn cơm ngoài, chính mình bao liền đặc biệt thích, đúng không, Hạ Thiên?” hai chữ cuối cùng cơ hồ là theo từ kẻ rằng mà đi ra .

Cô gật gật đầu không nói chuyện, đem sủi cỏ bỏ vào trong miệng.

” Hương vị thế nào?” Ôn Hi Thừa thanh âm trầm thấp êm ái trong căn phòng an tĩnh có vẻ có chút đột ngột.

Cô không dám nhìn anh, chỉ có thể có chút luống cuống gật đầu.

Bên người truyền đến hai tiếng cười khê, chén của cô lại thêm mấy cái sủi cỏ.

Phùng Tô Xuyên khê cười nói” Xem ra sau này anh phải học làm văn thẩn”

” Ngô!” Lưu Ny Ưc đối diện cắn một nửa sủi cỏ nửa còn lại đánh rơi trong chén, bên trong giấm chua bắn ra bên ngoài tung tóe, Lưu Ny Ưc vô lực nhìn Ôn Hi Thừa sắc mặt trắng bệch lại đối với Phùng Tô Xuyên cười ôn hòa, bưng ly rượu lên nhìn cô nói” Hạ Thiên, bạn trai mày đối với mày thật tốt, tao quá TM hâm mộ mày .” nói xong hùng hục hùng hục đem ly rượu đỏ một hơi uống cạn.

Hạ Tử Phi vội vàng giúp cô ấy mang đồ uống ra chỗ khác, hơi có chút bất đắc dĩ nhìn cô thở dài một hơi.

Ý tưởng duy nhất của cô bây giờ chính là hi vọng người nào cho cô một gậy, để cho cô ngắt đi a!

Sau vài giây đồng hồ yên tĩnh, Ôn Hi Thừa nâng ly rượu nhìn về phía cô cùng Phùng Tô Xuyên, trên mặt của anh đã đổi thành nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt thanh tịnh ôn hòa, trước nhìn cô liếc mắt một cái, sau đó chuyển hướng Phùng Tô Xuyên cười nói” Hạ Thiên là đứa trẻ tốt, cũng là huynh đệ tốt nhất của tôi, hy vọng anh hảo hảo trân trọng, chúc 2 người hạnh phúc!”

Phùng Tô Xuyên trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, bất quá cũng chỉ là thoáng qua, anh ấy nâng ly rượu lên cùng cái chén trong tay Ôn Hi Thừa nhẹ nhàng đụng một cái nói” Tôi biết rõ, cảm ơn!”

Chiếc đĩa trong tay cô giờ phút này không có bất kỳ động tác nào, Lưu Ny Ưc dưới bàn dốc sức liều mạng đá chân của cô, cô hít sâu một hơi, bưng ly rượu lên nói câu” Cảm ơn.” thời điểm vừa muốn uống xong, Phùng Tô Xuyên đem cái chén trong tay cô lấy qua, không nói gì ngửa đầu uống cạn.

Cô vẫn luôn cúi đầu, không có dũng khí đi nhìn ánh mắt của bất cứ người nào.

Sau khi ăn xong, ba người đàn ông ở phòng khách nói chuyện phiếm, cô cùng Lưu Ny Ưc tại phòng bếp rửa chén, mẹ nó cô vừa rửa bát đĩa vừa không ngừng thở dài, cuối cùng quay đầu nhìn cô bạn bằng vẻ mặt thất bại nói” Này, tao cảm giác mình chính là cái đầu óc heo!”

Lưu Ny Ưc hừ lạnh một tiếng” Đừng, mày cũng đừng vũ nhục heo!”

Cô quệt mồ hôi trộm mắt liếc nhìn cái đĩa mồm độc địa kia một cái, xem Tiểu Ny cười vẻ mặt nhìn có chút hả hê, hận nghiêng răng nghiêng lợi” Mày thiếu đức không đấy? tao hiện tại nội tâm đang giống như là đang bị lửa dày vò, làm một người bằng hữu phiền toái mày hơi có chút tấn trách một chút được không?”

Cô nàng lau khô tay cười cười, cẩn thận đem cửa phòng đóng lại quay lại nhìn cô nói” Mày muốn dẫn Phùng Tô Xuyên lại đây vì cái gì trước đó không có nói lời nào với chúng tao?”

Cô có chút không chắc nói” Tử Phi nói muốn trông thấy hần, tao cho rằng đúng lúc này là một cơ hội tốt”

” Mày thật đúng là heo ah! Mang bạn trai hiện tại đến căn hộ của bạn trai cũ, còn nói là cơ hội tốt, cho tao bia đậu hũ để cho tao đâm chết cho rồi!”

Trong tay của cô nắm chặt khăn lau, dốc sức liều mạng cúi đầu.

Một lát sau, Lưu Ny Ưc nói” Thời điểm Tử Phi đón tao tới là khi Hi thừa đang làm văn thẩn, một đại nam nhân mặc tạp dề in hình phim hoạt hình loay hoay trong bếp phi thường cao hứng, hần tổng cộng bao hết ba loại hăm (mình không hiểu từ “hăm” là gì nên mình giữ mình bản gốc), hơn 1 trăm cái sủi cỏ, Hạ Thiên, thật sự mà nói một khắc này tao cảm động, không phải cảm thấy có thể triệt tiêu hần đã từng làm

mày bị thương, tao chỉ là đơn thuần bị hưng phấn cùng vui sướng trong mắt của hấn làm cho cảm động, thời điểm chuông cửa vang lên, hấn mới vừa đem một nồi sủi cảo cuối cùng nấu xong, tao không biết thời điểm hấn gặp lại mày cùng Phùng Tô Xuyên cùng lúc xuất hiện trong lòng là cảm giác gì, nhưng là trong lòng của tao có chút khổ sở, tao biết rõ mày bây giờ bắt đầu đổi sang một đoạn cảm tình mới, hấn là chúc phúc, có thể là không cần phải ... Tại trước mặt hấn như vậy đều là khoe khoang , thật sự quá tàn nhẫn.”

Cô cảm thấy được hốc mắt một hồi chua xót, đem cái trán chống đỡ tại lúc trên vai của bạn mình có chút nghẹn ngào nói” Tao không muốn khoe khoang , không muốn thương tổn hấn, thật sự.”

Lưu Ny Úc vỗ vỗ phía sau lưng của cô nói” Có đôi khi tiềm thức chúng ta sẽ không chế đại não trung khu thần kinh, để cho chúng ta làm ra một ít vi phạm ý nguyện, tao nghĩ tại lúc trong tiềm ý thức của mày mày là muốn trả thù Hi Thừa , là muốn nhìn hấn thương tâm khổ sở để giảm bớt thống khổ trong nội tâm mày, nhưng Hạ Thiên, mày là cô gái thiện lương, về sau đừng có bị lạc, mày, tao, Tử Phi, Hi Thừa là vĩnh viễn bằng hữu, là không thể thương tổn , hiểu không?”

Cô gật đầu, sau đó lại lắc đầu, đứng thẳng thân thể nhìn đứa bạn nói” nhưng là mày vẫn luôn thương tổn Tử Phi!”

Lưu Ny Úc sửng sốt một chút, hung hăng trừng mắt liếc cô một cái, quay đầu bước đi, cô tại lúc sau lưng Tiểu Ny nói tiếp” mày trốn tránh cũng vô dụng, không cùng tiểu soái ca kia chia tay, thì mày vĩnh viễn đều thương tổn Tử Phi!”

Đáp lại cô chính là tiếng nghiêng răng nghiêng lợi kèm theo ba chữ” chết xa một chút!”

Thành công đem ứ đọng trong lòng phát tiết hết lên người đến Lưu Ny Úc, cô lau mắt đi ra ngoài.

19. Chương 19: Gian Nan Lựa Chọn . . .

Trong phòng khách, Phùng Tô Xuyên cùng Hạ Tử Phi trò chuyện với nhau thật vui, Hạ Tử Phi trên mặt sớm mất lạnh đạm, ý cười dạt dào tựa như trúng số.

Nhìn cô hấn có chút phấn khởi nói “Hạ Thiên, anh tìm được hạng mục gây dựng sự nghiệp rồi, nhãn hiệu đại lý làm ẩm thực ở Thẩm Quyến, Tô Xuyên nói gần đây các người có mấy người hạng mục đều muốn dùng đến việc này, em trở về kể chuyện đại lý, hạng mục sau có thể dùng tới rồi, anh liền có thể nhận được cuộc làm ăn đầu tiên rồi!”

Hấn đưa cánh tay khoác lên vai Phùng Tô Xuyên, một bộ dạng rất quen thuộc, thanh âm bởi vì quá mức kích động đều có chút phát run rồi, cô cười lên tiếng nói “Rất tốt.”

Phùng Tô Xuyên bưng chén trà khê mỉm cười, ngược mắt nhìn cô, tròn mắt đen nhánh trong một mảnh thâm thúy, cô nhìn không thấy đáy cũng xem không hiểu ẩn chứa thâm ý bên trong, cảm thấy có chút lạ lẫm.

Lưu Ny Úc từ phòng ngủ đi ra chứng kiến trên ghế sa lon hai người kẻ vai sát cánh , có chút nhúu mày đi qua đôi với Hạ Tử Phi nói “Anh đi xem Ôn Hi Thừa, mới vừa nôn rất lợi hại, hiện tại nằm lỳ ở trên giường vẫn không nhúc nhích , tránh xảy ra chuyện gì.”

Cô cảm thấy căng thẳng trong lòng, bản năng muốn qua, Lưu Ny Úc ngăn lại cô nói “Để cho Tử Phi qua đi.”

Cô cúi đầu không nhúc nhích, cảm giác tâm một hồi một hồi đau đớn truyền khắp toàn thân.

Hạ Tử Phi thân vội vã vào phòng ngủ, cô bị Lưu Ny Úc lôi kéo ngồi ở trên sofa, ba người rơi vào trầm mặc.

Mấy phút đồng hồ sau, Hạ Tử Phi đi ra, trên mặt ảm đạm lo lắng, ngồi ở bên Lưu Ny Úc nói “Hấn là dạ dày khó chịu, mới vừa lại nôn ra, nói là khá, không có việc gì, đừng lo lắng.”

Cô nhẹ nhàng lên tiếng, nói “Không còn sớm, bọn em cần phải về.”

Phùng Tô Xuyên gật đầu, theo cô đứng lên.

“Tiểu Ny, mấy buổi tối ở chỗ nào?” Cô nhìn Lưu Ny Ưc hỏi.

Cô do dự một chút nói “Tao lưu lại hỗ trợ chiếu cố Ôn Hi Thừa, các người đi thôi, không cần phải để ý.”

Cô khẽ gật đầu một cái “Ngày mai liên lạc.”

Cô chưa cùng Ôn Hi Thừa chào hỏi cùng Phùng Tô Xuyên mở cửa rời đi.

Lên xe, cô quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, trên đường đi không nói chuyện với nhau, tới dưới lầu trọ rồi, Phùng Tô Xuyên cởi dây an toàn ra cầm một gói thuốc lá xuống xe.

Cô ngồi trên xe không có xuống, ngửa đầu nhìn vào trong bầu trời đêm đầy sao ngẩn người.

Một lúc lâu sau, Phùng Tô Xuyên một lần nữa lên xe, đem thành ghế điều chỉnh ngả về sau, khoanh tay trước ngực, quay đầu nhìn cô, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng nói “Nghĩ kỹ muốn nói với anh như thế nào sao?”

Cô nhìn anh lấy hết dũng khí nói “Ôn Hi Thừa là bạn trai mối tình đầu của em, chính là người từ bỏ em cùng người khác đính hôn hại em thương tâm khổ sở.”

Phùng Tô Xuyên nhẹ gật đầu, nhìn về phía phương xa, qua thật lâu sau nói “Hỏi em hai vấn đề?”

Cô nhìn anh thấp giọng nói “Anh nói đi.”

“Một, em đáp ứng theo anh cùng một chỗ có biết hần sẽ trở về hay không?”

Cô lắc đầu “Không biết, chúng em lúc trước không có bất kỳ liên lạc, anh ấy tới công ty đưa tin vào cái ngày đó em mới biết được anh ấy về nước.”

Phùng Tô Xuyên thần sắc căng cứng thoáng hòa hoãn một ít, anh mím môi còn nói “Hai, em ý định cùng hần hợp lại sao?”

Cô nhìn anh không có đáp lại, tâm lý bị hòn đá chặn hốt hoảng.

Anh hắng giọng một cái cúi đầu nói “Ý của anh là, em vẫn chưa quên hần, ban đầu cho là hần sẽ không rồi trở về, cho nên theo anh bắt đầu một đoạn cảm tình mới, hiện tại hần đã trở lại, xem hôm nay biểu hiện, hần là lại còn yêu em, nếu như em quyết định cùng hần một lần nữa bắt đầu, cũng không phải không thể giải thích, đương nhiên điều kiện tiên quyết là em có thể từ nội tâm tha thứ hần.”

Phùng Tô Xuyên luôn luôn lý trí, ngay tại lúc này, anh như cũ bảo trì ưu nhã phong độ, thanh âm nói chuyện trầm thấp thông thả, nghe không xuất ra bất luận cái gì, nếu như không phải làm cấp dưới của anh 4 năm, cô nhất định sẽ cho là anh chưa bao giờ thích cô.

Trầm mặc một lát sau cô nói “Em không có nghĩ qua muốn cùng anh ấy một lần nữa bắt đầu, nhưng xác thực không có biện pháp quên được, từng đã là những ký ức cũ không biết đâu bỗng hiện ra, tại thời điểm anh ấy biến mất, em không chế được rất tốt không đi đụng vào, nhưng là hiện tại mỗi ngày đều gặp mặt, em cũng không biết tương lai sẽ biến thành bộ dáng gì nữa, em rất trân trọng cảm tình với anh, chúng ta cùng một chỗ làm cho em cảm thấy rất thoải mái, vô ưu vô lự, nhưng em biết rõ một phần cảm tình thuần túy đối với chúng ta có nhiều trân quý, tại lúc em không cách nào xác định có thể trả lời anh không, em nhớ anh có quyền đem em thành phạm vi cần nghiên cứu xem xét thêm.”

Mấy phút đồng hồ sau, Phùng Tô Xuyên đem mặt chuyển hướng ngoài cửa sổ bắt đầu cười khẽ, cô tràn đầy thương cảm trong tiếng cười của anh chậm rãi tiêu tán.

“Anh cười cái gì?” Cô nhìn anh có chút không hiểu hỏi.

Anh quay đầu nhìn cô, đáy mắt là nồng đậm ý cười, buông ôm hai tay, đưa tay vuốt vuốt tóc của cô nói “Mấy năm nay đi theo anh học được không ít gì đó, đàm phán kỹ xảo càng ngày càng thuần thực rồi, mấy câu liền đem chính mình đặt ở kẻ yếu, nhìn như đem quyền quyết định giao cho anh, kỳ thật chính là trốn tránh trách nhiệm, Hạ Thiên, anh thật sự là dạy hư em ah!”

Cô bắt mắt trông mắt vừa muốn phản bác, anh nghiêng thân lại trên trán của cô hôn, ôn nhu nói “Cho em một thời gian cuối tuần suy nghĩ thật kỹ muốn cùng với anh một chỗ.”

Cô nhìn đôi mắt anh đen bóng thâm trầm, một lúc lâu sau gật gật đầu, “Em lên đây, ngủ ngon!”

Mở cửa xe anh gọi cô một tiếng nói “Nếu như em quyết định theo anh cùng một chỗ, hy vọng về sau không dùng lại cái loại ánh mắt đau lòng này nhìn hấn.”

Vịn cửa xe cô nắm chặt, cắn cắn bờ môi nói “Lời này anh có thể đợi em quyết định sau lại nói.”

Anh cong cong khoe miệng, dáng tươi cười chưa kịp mất nơi đáy mắt “Anh thích đem lời cảnh cáo nói trước, lên đi, sớm một chút ngủ, ngủ ngon.”

Cô nhẹ gật đầu “Ngủ ngon.”

Cả đêm cô trần trọc khó có thể chìm vào giấc ngủ, cẩn thận nhớ lại cùng Phùng Tô Xuyên ở chung, không thể không nói là cô thích anh, tuy rằng loại thích này xa không kịp đối với mê luyến Ôn Hi Thừa, nhưng tình yêu lúc 23 tuổi đối với tình yêu 27 tuổi có bản chất khác nhau, khi đó cô đây không rành thế sự, ngây thơ mà đơn thuần, bị thương tổn, cảm tình tình khiết không còn giống một vũng tình khiết, hướng tới tình yêu lãng mạn nồng nhiệt, mà bốn năm về sau, trải qua nhiều như vậy, tâm có thể nghĩ đến tình yêu hoàn mỹ chính là hai người sau buổi chiều pha ly cà phê lặng yên cảm thụ ánh mặt trời, không cần ngôn từ, không cần tình cảm mãnh liệt, bình bình đạm đạm ở chung .

Mà Phùng Tô Xuyên hoàn toàn phù hợp yêu cầu, nếu như Ôn Hi Thừa không trở về, cô nghĩ đây chính là cuộc sống hạnh phúc cô muốn.

Hiện tại Ôn Hi Thừa đã trở lại, hộp bấu trong nội tâm được mở ra, những ký ức kia đã muốn mất đi hoặc là tốt đẹp hoặc là bi thương cũng đều hồi phục rồi.

Không thể phủ nhận, lòng của cô như cũ sẽ vì anh nhảy lên, nhưng là bên trong có bao nhiêu cảm tình lưu lại , có bao nhiêu không cam lòng, cô căn bản phân không rõ, cô không muốn cùng anh một lần nữa bắt đầu, cũng không dám cùng anh một lần nữa bắt đầu, cô sợ có một ngày mấy cái hận ý kia dần xuống đáy lòng sẽ như núi lửa bộc phát xì ra, lúc kia hủy diệt liền không chỉ là bọn cô đã từng tốt đẹp chính là cảm tình, có lẽ hai người sẽ hỗn phi phách tán!

Nghĩ không ra kết quả, dứt khoát từ bỏ, che đầu bức bách tự mình tiến vào mộng đẹp trước, linh quang lóe lên, trong đầu toát ra một cái ý nghĩ: cũng không thể được hai cái? Hoặc là hai cái đều thu lại!

Mang theo tốt đẹp chính là nguyện vọng cô vui thích, rồi mơ màng ngủ thiếp đi.

Chủ nhật sáng sớm cô liền cho bị chuông điện thoại di động đánh thức, chui ra ổ chăn, liếc dãy số, nhấn nút trả lời, tức giận nói “Cô nương, mày biết cô đây ghét nhất người ta quấy rầy tao ngủ!”

“Đừng ngủ, tao cùng Tử Phi muốn đi ra ngoài cả ngày, mày chuẩn bị rồi nhanh nhanh lại đây.”

Cô ngồi dậy miễn cưỡng nói “Đi qua đây? Tại sao?”

“Ôn Hi Thừa còn chưa khỏe, giống như có chút nóng lên, mày lại đây chăm sóc một chút, thật sự không ổn thì trước hết đi phòng khám bệnh ngoài cơ xá.”

Nghe được tên Ôn Hi Thừa , cô bật người thanh tỉnh, xuống giường vừa nói “Như thế nào nóng lên? Nghiêm trọng sao?”

“Chắc thế, buổi sáng phát đổ mồ hôi một chút, hiện tại ngủ thiếp đi, không nói, tao đem cái chìa khóa đặt ở thảm để ở phía dưới cửa, mày lại đây tự mình mở cửa, BYE!” Lưu Nỵ Ưc gọn gàng mà linh hoạt cúp điện thoại.

Đưa điện thoại di động ném lên giường, cô giẫm dép lê chạy chậm vào buồng vệ sinh.

Thuê xe tới lầu trọ của Ôn Hi Thừa , ba bước cũng làm hai bước vào thang máy, cô nhìn chăm chăm trên bảng số nhảy lên, một bên thở dốc, một bên điều chỉnh tâm tình, tối hôm qua cô phân tích suốt cả đêm, hôm nay chỉ là nghe được anh không thoải mái liền hoảng hồn, cô cảm thấy chán nản triệt để!

Ra thang máy, cô theo đệm cúi xuống lấy ra chìa khóa, mở cửa, thời điểm cúi đầu đổi giày nghe được một thanh âm khàn khàn “Hạ Thiên? Em tại sao tới?”

Cô ngẩng đầu, Ôn Hi Thừa mặc đồ ngủ trong tay ôm một cái chén nước vẽ mặt kính ngạc nhìn cô, ánh mắt sương mù mịt mờ hiển nhiên vừa tỉnh ngủ không bao lâu.

Đem giày Canvas* đặt ở giày trên kệ, cô gãi gãi đầu nói “Tiểu Ny nói anh sốt để em sang đây coi sao, hiện tại cảm giác như thế nào? Đo nhiệt độ chưa?”

(*giày thể thao, kiểu như converse)

Ôn Hi Thừa lắc đầu bộ dáng tinh thần không tốt đi đến sô pha trước mặt sau đó ngồi xuống nói “Trong nhà không có nhiệt kế, không có việc gì, anh cảm thấy tốt hơn nhiều.”

Cô đi tới đứng ở bên cạnh anh, nhìn anh vô lực dựa vào sô pha nhắm nửa con mắt, gương mặt tiêu tụy, cảm thấy có chút đau lòng, do dự một chút, cô tay đặt trên trán anh sờ lên, vừa chạm lên, thân thể của anh ngơ ngác một chút, sau đó liền gắt gao kéo căng, nhưng không có trợn mắt.

Cô dời tay ngồi chồm hổm trước hòm thuốc đảo mắt nhìn anh, “Vẫn còn có chút nóng, dạ dày còn khó chịu sao? Uống thuốc hạ sốt chưa?”

Không có nghe thấy trả lời, cô ngẩng đầu, anh mở mắt ra, đang có chút ít thất thần nhìn cô, đối lại tầm mắt của cô, anh nhấp miệng môi dưới dời đi ánh mắt nhẹ nói “Còn có chút không thoải mái, không hạ sốt.”

Cô buông xuống cái hòm thuốc đứng lên nói “Em đi nấu một chút canh gừng, anh tốt nhất là đi nằm trên giường đi.” Nói xong cũng quay người đi về hướng phòng bếp, bước chân có chút liêu xiêu, giống như nổi lòng của cô lúc này.

Mới vừa động tác kia của cô kỳ thật cũng không có muốn xảy ra, giống như là theo bản năng làm như vậy, có thể lại không hoàn toàn vô ý thức, tóm lại chính là rất khó giải thích, mà phản ứng của anh đã ở trong vòng dự liệu của cô, trong mắt của anh chảy xuôi kỳ vọng để lòng của cô đặc biệt khó chịu, cô luôn cho rằng Ôn Hi Thừa so sánh với bất luận kẻ nào khát vọng đều bị giam trong lòng, khát vọng ôn hòa, lúc trước cô đều là tận hết sức lực muốn cho càng nhiều, nhưng là bây giờ lại chỉ có thể lựa chọn trốn tránh, bởi vì cô có thể cảm giác được rõ ràng tâm lý bài xích cùng khủng hoảng, đối mặt anh với ánh mắt yếu ớt cô lại lần nữa cũng không tìm được tấm lòng chuyên tâm sẵn sàng, bản năng muốn lựa chọn không đếm xỉa cùng trốn tránh.

Không rõ là bị ai của anh hay là bị ai của cô, bốn năm, trôi qua tuyệt không chỉ là thời gian, cô nghĩ cho dù hiện tại họ đều có thể buông xuống đi qua cũng sợ rằng không tìm được cảm giác yêu thương đã từng có.

Lưng của anh quay lại vứt bỏ phá hủy tín niệm đối với tình yêu của cô, không bao giờ ... là tên kia nữa đã từng đối với cô mọi cách sủng nịch, cẩn thận che chở Hạ Thiên, tên kia Hạ Thiên từ lúc bốn năm trước đây sau giờ ngọ bị thân thủ của anh giết chết*!

(*ngày xưa, khi tội nhân bị xử trảm vào lúc giờ ngọ ba khắc, lúc mặt trời lên đỉnh đầu)

Bây giờ Hạ Thiên, sáng sủa, kiên cường, lạc quan, lại không muốn đi sủng nịch bất luận kẻ nào, kể cả Ôn Hi Thừa!

20. Chương 20: Bãi Đỗ Xe Vô Tình Gặp Được

Thời điểm cô mang canh gừng bưng đến phòng ngủ, Ôn Hi Thừa hai tay ôm chân ngồi thẳng trên giường ngẩn người, ánh mặt trời nhàn nhạt xuyên thấu qua nửa bức màn che dửng ở trên người của anh, có cảm giác không vướng khói lửa nhân gian cô tịch.

Cô gõ cửa, anh ngẩng đầu nhìn lại, đáy mắt vẫn là dáng vẻ tươi cười nhu hòa, đầu gối trên cánh tay nói” có cho thêm đường phèn không?”

Cô cười cười đi qua đem chén canh đưa cho anh” có.”

Tiếp nhận chén, chàng trai lông mày đẹp chớp chớp nói” thật?”

Cô gật đầu” Không tin anh thử xem.”

Ôn Hi Thừa cười bưng chén bắt đầu uống, uống được một nửa, lông mày khẽ nhăn lên.

Nhìn anh muốn dừng lại cô nhẹ nói” không cho phép ngừng, uống một hơi hết, nếu không không có hiệu quả.”

Anh dừng lại một chút, gương mặt nhìn cô cứ thế tròn mắt mà uống hết, đem bát sứ đặt ở trên tủ đầu giường, khuôn mặt nhăn nhó nói” thật cay!”

” không cay không dùng được, tốt lắm, anh bọc lấy chặn lại ngủ một giấc đi, em đi ra ngoài, có cái gì cần gọi em là được.” cô lấy chén quay người rời đi, thẳng đến khi ra đến cửa cũng không nghe thấy anh mở miệng kêu gì, cô cũng không quay đầu lại đóng cửa rồi đi ra.

Nhanh đến buổi trưa, cô vào phòng ngủ, trên giường chàng trai đắp cái chăn dày đang ngủ say, trên trán có đổ mồ hôi thành một tầng mỏng, cô thử thử độ ẩm, đã không quá nóng, sửa sang lại bông chốc không có muốn đánh thức anh.

Đi phòng bếp, cô mở tủ lạnh, tủ lạnh bên trong, tràn đầy sủi cỏ, mỗi phần ăn được để cẩn thận trong từng túi một, cô cảm thấy trái tim có chút co rút lại một chút, lấy một túi ra.

Ngồi ở trên bàn cơm, cô từ từ ăn sủi cỏ, không đầy một lát trước mắt liền mơ hồ.

Năm đó lễ mừng năm mới theo trở về nhà, Ôn Hi Thừa cứ ba ngày thì có đến hai ngày làm vẫn thần cho cô ăn, nhân thịt nhồi phong phú, rất nhiều đều là thứ cô muốn đều không nghĩ tới, có chút rất thành công, có chút rất thất bại, thế nhưng anh lại làm không biết mệt, hoàn toàn đem cô trở thành chuột bạch, cuối cùng xác định ba loại ngon nhất : rau cần thịt dê, trứng gà tôm bóc vỏ, rau nấm hương.

Anh xuất ngoại đêm hôm trước, bao hết rất nhiều rất nhiều sủi cỏ, cô mỗi lần cơ bản cũng chỉ có thể ăn 10 cái, anh từng bước từng bước đếm xong cất vào trong túi giữ tươi, sau đó từng li từng tí bỏ vào tủ lạnh, cô nhớ được lần đó tổng cộng có 15 túi, cô ăn hơn nửa tháng mới tiêu diệt hết.

Về sau mỗi lần ăn sủi cỏ cô đều sẽ nghĩ tới anh giả bộ chăm chú lúc làm sủi cỏ mà thần sắc hạnh phúc, cho nên mới quyết định từ bỏ.

Bây giờ ngồi ở chỗ này lại một lần nữa ăn vào những viên sủi cỏ anh làm cho cô, trong lòng là nồng đậm cảm động, muốn cởi chuông phải tìm người buộc chuông nói một chút cũng không sai, về sau thời điểm ăn sủi cỏ, cô chắc chắn sẽ không đau lòng nữa.

Ôn Hi Thừa này một giấc ngủ thật lâu, trời chiều nhanh xuống núi mới từ phòng ngủ đi ra, cô đang đứng tại trên ban công nhìn xa xa ngắm người, nghe được động tĩnh lúc xoay người anh đã đứng ở phía sau của cô.

Sắc mặt như cũ có chút tái nhợt, bờ môi cũng phát khô, anh cúi đầu nhìn cô cười cười nói” Anh ngủ cả ngày.”

Cô cũng cười gật gật đầu” trong khoảng thời gian này công việc mệt lắm không? Hay là dạ dày đau mà không biết.”

Anh lắc đầu, nhìn nhìn phương xa nói” Trời sắp mưa sao? có vài đám mây đen.”

Cô theo tầm mắt của anh nhìn sang, nghĩ nghĩ nói” có khả năng, dự báo thời tiết có bão.”

Ôn Hi Thừa không nói gì thêm lẳng lặng nhìn phía xa ánh nắng chiều, một lát sau nhìn cô nói” anh đói bụng, Tử Phi bọn hắn lúc nào trở về?”

Cô quay người đi về hướng phòng bếp” Bọn hắn ở bên ngoài ăn, sau đó đi xem phim, anh muốn ăn cái gì? Sủi cảo được không?”

” Anh muốn ăn mì sợi.” anh đi theo đằng sau cô thấp giọng nói.

Cô nghĩ một chút gật đầu” Em nhìn thấy trong tủ lạnh có mì trứng gà, nấu một gói đủ không?”

” Nửa gói là đủ rồi.”

” Được.”

Thời điểm cô nấu xong mì, Ôn Hi Thừa dựa vào cửa phòng bếp yên lặng nhìn cô, không gian nhỏ nhỏ trong tràn ngập mùi thơm nhàn nhạt, cô không bối vì anh nhìn chăm chú mà có bất kỳ bất an gì hoặc là xấu hổ, trong khoảng thời gian này trong lòng có ít bình tĩnh.

Trên bàn cơm, Ôn Hi Thừa cúi xuống ăn đến không cả nhìn thấy gương mặt, cô rót một chén nước ngồi ở bên cạnh anh nhìn anh từng miếng từng miếng nuốt vào.

Ăn được một nửa anh ngược mắt nhìn cô cười đến dị thường ôn nhu” Ăn thật ngon.”

Cô mím môi cười cười” Vậy ăn nhiều một chút, trong nồi còn.”

Anh trầm thấp lên tiếng tiếp tục ăn .

Ban đêm yên tĩnh, ngoài cửa sổ từng giọt mưa nhỏ tí tách, cô cùng Ôn Hi Thừa ngồi ở trong nhà ăn, không có nói chuyện với nhau, không khí ảm áp đã lâu, nếu như có thể, cô cứ nào hy vọng 2 người có thể vĩnh viễn như vậy hài hòa ở chung, chưa đi qua, không nói chuyện tương lai, chỉ là như vậy ngồi yên lặng.

Kỳ thật hạnh phúc như vậy mới thật sự là điều cô mong muốn , đáng tiếc chỉ là ảo ảnh, tất cả hình ảnh đẹp để đó khi trở về sự thật lập tức sẽ hoàn toàn tan vỡ, bọn họ không có khả năng vĩnh viễn sống ở trong giả thiết, mặc kệ nhiều khó khăn, đều muốn dừng cảm đi đến đối mặt sự thật.

Hơn chín giờ Lưu Ny Úc cùng Hạ Tử Phi vẫn chưa về, cô cũng chuẩn bị trở về, Ôn Hi Thừa kiên trì đưa cô về, giảng co trong chốc lát cô thỏa hiệp, anh đã quyết cô trên cơ bản không có một chút biện pháp phản kháng, lúc ra cửa cô nói” Sủi cảo trong tủ lạnh không đưa cho em cảm một ít về sao?”

Đang chuẩn bị đổi giày Ôn Hi Thừa nghe được lời của cô, mạnh mẽ chuyển đi qua, nhìn về phía ánh mắt của cô tràn đầy vui mừng lẫn sợ hãi.

Mùi của cô đau xót một chút nói” Em nhìn thấy có rất nhiều, em lấy mấy túi trở về đêm có cơm ăn.”

Ôn Hi Thừa nhìn cô không ngừng gật đầu, quay người đi về hướng phòng bếp, mở ra tủ lạnh, đem toàn bộ sủi cảo bên trong ra, để trong một cái túi lớn mang theo ra cửa, trên mặt giãn ra tràn ngập ý cười.

Nếu như như vậy có thể làm anh có thể mỉm cười từ nội tâm, cô nghĩ cô sẽ không keo kiệt mà cho !

Sáng sớm hôm sau cô đứng giờ rời giường, thời điểm đánh răng mới ý thức tới hôm nay không có chuyện gì, tâm mọc lên một tia thất vọng, bởi vì muốn lách vào giao thông công cộng, không kịp ăn điểm tâm tiện tay lấy một hộp sữa vừa muốn ra ngoài, chuông điện thoại di động vang lên, lòng của cô thẳng thẩn rạo rực, thế nhưng khi thấy rõ người gọi, có cảm giác thất vọng chợt lóe lên rồi mất tích không dấu vết.

” Alo?”

” Ra cửa chưa?” Ôn Hi Thừa thanh âm giống ánh nắng sáng sớm, ảm áp làm cho người ta toàn thân một hồi tê dại.

Cô đóng cửa lại đi về hướng thang máy, ” Mới ra, Tử Phi cùng Tiểu Ny lên máy bay?”

” ừm, sáng sớm sẽ đưa bọn hắn đi sân bay , anh nhanh đến chỗ em ở, chờ anh.”

Cô sững sờ, bản năng muốn cự tuyệt, nhưng vẫn là nói” anh không cần đến, em đã đi ra ngoài rồi.”

Anh dừng lại một chút nói” Ừ.”

Cô tại cửa tiểu khu đợi vài phút, Ôn Hi Thừa đã đến, lên xe, cô nhìn anh cười cười nói” Từ sân bay lại đây, em trực tiếp đi công ty gần hơn.”

Anh không nói chuyện, trên mặt thần sắc ảm một chút, cười cười từ ghế sau lấy ra một cái túi giấy đưa cho cô.

Cô mở ra, là sữa đậu nành cùng sủi cảo chưng, điều chỉnh tâm tình nói” làm sao anh biết em chưa kịp ăn điểm tâm, cảm ơn!”

Ôn Hi Thừa đáy mắt ôn nhu mỉm cười, quay đầu nhìn cô một cái, nói” em mở nhanh một chút ăn nhân lúc còn nóng.”

Cô lên tiếng bắt đầu giải quyết điểm tâm, tâm không cảm động nhất định là giả dối.

Thời điểm Phùng Tô Xuyên ngày đầu tiên tới đón cô, anh ấy nói là tiện đường giúp cô mang một phần điểm tâm, anh ấy rất nghiêm túc nói với cô” Sáng sớm chỉ với nửa giờ có thể làm cho em ăn một bữa sáng phong phú, anh đề nghị em không ở bên ngoài ăn, đương nhiên nếu như em kiên trì muốn ăn, anh có thể giúp em đi mua.”

Cô lúc ấy quần bách muốn chết, như thế nào không biết xấu hổ lại lần nữa để anh ấy mua, cũng không thể để anh ấy cảm thấy cô lười đến nước này ngay cả sáng sớm nửa giờ cũng không muốn, tuy rằng trên thực tế cô hoàn toàn chính xác là không muốn, nhưng nghĩ đến sáng dậy sớm đối với thân thể cũng là rất mới có lợi , chỉ có thể miễn cưỡng tiếp nhận.

Bọn họ gặp gỡ một tháng sau, cô là thiên tài thức dậy trễ, chưa kịp làm điểm tâm, cũng như hôm nay cầm lấy một túi sữa bò lên xe của anh, anh nhìn chăm chăm cô đầu tóc có chút rối bời trong chốc lát, quay đầu thật bình tĩnh nói” Nếu như chúng ta ở cùng một chỗ, anh có thể giúp em làm điểm tâm, lại còn giảm bớt rất nhiều thời gian trên đường.”

Cô lúc ấy một ngụm sữa chỉ kém chưa phun ra, đối với ánh sáng mặt trời trợn mắt nhìn thẳng, cảm thấy tìm cấp trên của mình làm bạn trai, bị ai nhất đúng là thời điểm anh ta nói với cô lời tâm tình cũng là dùng giọng điệu công tác!

Đến công ty, cô không có nói trước là dừng tại giao lộ để xuống xe, ngồi ở trong xe Ôn Hi Thừa trực tiếp vào ga ra tầng ngầm, ngừng xe xong, đưa túi giấy trong tay ném vào thùng rác, vừa lúc sau lưng truyện tới một thanh âm trầm thấp quen thuộc.

” Ôn quản lý, chào buổi sáng!”

Thân thể của cô như là bị điện giật lập tức run lên, quay đầu nhìn đến Phùng Tô Xuyên mang trên mặt nụ cười thản nhiên cầm trong tay cái chìa khóa đứng ở cách đó không xa, thân hình cao ngất lộ ra chút ít bất hòa cùng lạnh lùng.

Cô nhìn nhìn Ôn Hi Thừa đang bên cạnh, anh chậm rãi cúi đầu, đây cũng quá đúng dịp đi, liền hết lần này tới lần khác làm anh ấy bất gặp, cái này cô chính miệng đều giải thích không rõ.

Ôn Hi Thừa khẽ cười cười nói” Sớm.” sau đó nhìn về phía cô nói” Anh đi lên trước.”

Phùng Tô Xuyên nhìn Ôn Hi Thừa sau khi rời đi mới mang vẻ mặt tươi cười khiến cho cô toàn thân đều không thoải mái đi tới, tới trước mặt cô, anh ấy dừng bước, con mắt nhìn về phía trước nói” xem ra em còn chưa có nói cho hắn biết chúng ta đạt thành hiệp nghị.” dừng lại một chút còn nói” Đã quyết định?”

Ánh mắt cô nhìn chăm chăm mũi chân của mình, bị anh cường đại chèn ép có chút thiếu dưỡng.

Phùng Tô Xuyên không nói gì thêm, nói lỏng cà- vạt qua cánh tay của cô sải thân rời đi.

Vài giây đồng hồ sau cô quay người đi về hướng thang máy, Phùng Tô Xuyên rất hảo tâm giúp cô giữ cửa thang máy, cô trở ra nói câu” cảm ơn.”

Anh nói” Đừng khách khí!”

Trong thang máy tràn ngập hơi lạnh cho cô có cảm giác ôm tường xúc động, nhìn sắc mặt anh căng cứng có chút tối tăm phiền muộn, cô quyết định cái gì đều không giải thích, nếu cô dốc sức liều mạng giải thích nửa ngày, anh chỉ sẽ hời hợt đến một câu” Giải thích chẳng khác nào che dấu, Hạ Thiên, việc này anh sớm đã dạy cho em.”

Cô cơ hồ có thể tưởng tượng ra được vẻ mặt lạnh nhạt, thờ ơ, mà cô nhất định là một bộ hình dáng cô vợ bé nóng lòng giải thích, thấp thỏm lo âu!

Này tại sao có thể! Quá bi thức dục, cô tại sao phải nhường để mình bị thức dục!

Cho nên cửa thang máy mở ra, cô uốn ngược nâng cao hai cái tiểu bánh mì, mỉm cười đi ra ngoài, cô rõ ràng cảm giác sau lưng bước chân dừng lại một chút, hít theo một hơi giẫm giày cao gót đập đập đập như là thi đi bộ tại văn phòng au.

Ngồi ở trên mặt ghế cô mới thật sự thở ra một hơi sâu, rút ra giấy xoa xoa lòng bàn tay mồ hôi, cảm thán, cuộc sống quả thật không tồi ah!

21. Chương 21: Ngây Thơ Chiến Đấu . . .

Cuộc họp thứ hai thường kỳ đặc biệt dài, lúc kết thúc đã tới gần giữa trưa, trở lại văn phòng cô vừa mới chuẩn bị gọi Tổng Dĩnh đi ăn cơm, Phùng Tô Xuyên từ bên ngoài tiến đến mặt không biểu tình lướt qua họ liếc mắt một cái, nói “10 phút sau tại văn phòng B3 mở hội nghị ngành.”

Cô chỉ nhìn hẩn một cái liền cúi đầu, chờ hẩn vào văn phòng mới ngậm miệng bắt đầu sửa sang lại tư liệu.

Thời điểm họp, dựa theo lệ cũ những người khác báo cáo công việc tuần trước, cô sau cùng, bởi vì có chút chột dạ cô không dám nhìn thẳng ánh mắt của hẩn, mà Phùng Tô Xuyên bày một dáng bộ nét mặt co quắp tê liệt, thần sắc có chút căng thẳng, thỉnh thoảng một chút nhíu mày, cô nghĩ đến một từ, không gian mà uy!

Đến phiên cô, cô đè ép an ủi mới mở miệng “Đầu tuần trả giá sáu hạng mục, trong đó bốn cái tiến vào đợt thứ hai, hai cái bởi vì giá cả rất cao bị trực tiếp đào thải, tiến vào đợt thứ hai tương đối nắm chắc chính là hai nhà xây dựng Bosch và BMW.”

Phùng Tô Xuyên trầm mặc vài giây xem cô có chút nghiêm túc nói “SMIC* Thượng Hải công trình dự toán cùng hạch toán thành phẩm chênh lệch 3%, là nguyên nhân gì?”

[Semiconductor Manufacturing International Corporation (“SMIC”; NYSE: SMI; SEHK: 981) là một trong những xưởng đúc bán dẫn hàng đầu thế giới và các xưởng đúc lớn nhất và tiên tiến nhất ở Trung Quốc, cung cấp mạch tích hợp (IC) đúc và dịch vụ công nghệ tại 0,35 -micron đến 40 nanomet. Có trụ sở tại Thượng Hải, Trung Quốc, SMIC có một cơ sở chế tạo wafer 300mm (fab) và 200mm mega-fab tại Thượng Hải, một 300mm mega-fab ở Bắc Kinh, một fab 200mm ở Thiên Tân, và một dự án fab 200mm được phát triển ở Thâm Quyển. SMIC cũng có dịch vụ khách hàng và văn phòng tiếp thị ở Mỹ, châu Âu, Nhật Bản và Đài Loan, và một văn phòng đại diện tại Hồng Kông.]

Cô sững người một lúc, dự án này bởi vì chu kỳ đầu thầu quá lâu, báo giá ban đầu của giá thu mua nguyên liệu và bây giờ không có một sự khác biệt nhỏ, cô đã làm việc hết sức trong các cuộc đàm phán, nhưng vẫn cao hơn so với chi phí ban đầu, tình huống này hẩn biết, cho biết tuần trước để nói chuyện bây giờ giá đã không được dễ dàng, và bây giờ khi cuộc họp cổ tình chỉ ra, vì vậy cô rất nghi ngờ ý định của mình.

Cô hắng giọng một cái nói “Việc này em tuần trước đã báo cáo qua, phần lớn là do giá thép gây ra, còn có một phần là bởi vì kỳ hạn công trình chúng ta tương đối cấp bách, xưởng cần gấp, đã làm gia tăng phí tổn.”

Phùng Tô Xuyên xem cô mặt không biểu tình nói “Bốn năm trước cô vào công ty tôi đã nói qua, tất cả báo cáo phải có mấy văn bản cái gì đó cho tôi, tôi mỗi ngày xử lý sự tình rất nhiều, nếu như mỗi người cũng giống như cô chỉ là miệng nói với tôi, đều cần tôi nhớ kỹ lời mà nói..., công việc của tôi cũng không cần làm.”

Cô cảm thấy mặt nóng lên, cắn cắn bờ môi nhìn hẩn phản bác “Thứ Sáu tuần trước mới xác định tất cả giá cả, em sẽ mau chóng cho anh một báo cáo kỹ càng.”

Phùng Tô Xuyên nhìn cô liếc mắt một cái, sau đó quay đầu mặt hướng những người khác nói “Tôi nhớ tất cả các cuộc họp tôi đã nhấn mạnh nút thời gian, thời gian chính xác là những gì tôi muốn, không phải ngay

lập tức, mau chóng như vậy không có chút ý nghĩa nào.” Nói xong hấn lại chuyển hướng cô “Hạ chủ quản, có thể cho tôi một thời gian xác thực không?”

Chứng kiến những người khác là một bộ thần sắc bất khả tư nghị*, cô rất không tiền đồ hốc mắt đỏ lên, cũng có thể cảm giác được nước mắt đang ở bên trong đảo quanh, cô ngửa đầu nhìn hấn cố gắng không chế thanh âm của mình nói “Trước 3h chiều.”

[*bất khả tư nghị: không thể tin được]

Phùng Tô Xuyên cúi đầu tránh đi tầm mắt của cô đứng lên nói “Tốt, tan họp!”

Hấn sau khi rời đi cô cũng đứng lên, không để ý đến những người khác ánh mắt đồng tình đi ra ngoài.

Trở lại văn phòng, Phùng Tô Xuyên đã ngồi ở sau bàn công tác, nghe được động tĩnh hấn xuyên thấu qua thủy tinh ngăn cách nhìn lại, chỗ ngồi của cô cùng hấn trong lúc đó chỉ có như vậy, một cái thủy tinh ngăn cách, cô có thể rõ ràng thấy nét mặt của hấn, trước sau như một lãnh đạm, nhìn không ra chút nào tâm tình chán động.

Cô mặt không biểu tình buông xuống cặp văn kiện, cầm phiếu cơm rời đi, tầm mắt của hai người không có bất kỳ giao hội.

Trong phòng ăn đã không có người, cô chọn hai phần rau dưa nửa phần cơm tìm chỗ vắng vẻ ngồi xuống.

Lần đầu tiên cô cảm thấy Phùng Tô Xuyên đúng là ngây thơ như vậy , không ngờ dùng phương thức như vậy khiến cô khó chịu nổi, không nói đến cô dầu gì cũng là một chủ quản, cô theo hấn bốn năm, cũng không trả lời quá phận, cho dù hấn xem cô không vừa mắt muốn khó xử cô, cũng không nên để cho cô xấu mặt trước đồng nghiệp khác, tại công ty lớn mỗi một bước đều cẩn thận từng li từng tí, bốn năm nay, cô ở bên cạnh hấn, trên công tác cẩn trọng, cùng đồng nghiệp ở chung rất chân thành mà đối đãi, hiện tại, cũng bởi vì hấn tâm tư đổ kị, cô rất vinh hạnh trở thành đối tượng thảo luận rảnh rỗi của mọi người.

Hoàn toàn không muốn ăn, cô gạt mấy cọng rau cải bưng đĩa ăn đứng dậy, cảm giác có người tới gần, ngẩng đầu đối diện ánh mắt Ôn Hi Thừa mỉm cười, trong lòng của cô căng thẳng, hốc mắt lại bắt đầu nóng lên.

Ôn Hi Thừa rõ ràng sững sờ, sau đó liền ngồi đối diện cô, lo lắng hỏi “Làm sao vậy?”

Cô lắc đầu, nước mắt thuận thế rơi xuống, vội vàng lấy mu bàn tay xoa xoa nói “Không có việc gì, làm sao anh lại muộn mới đến ăn cơm?”

Ôn Hi Thừa không có trả lời vấn đề của cô, rút ra tờ giấy lau đưa cho cô, ôn nhu nói “Xảy ra chuyện gì rồi?”

Lau nước mắt, vẫn là lắc đầu, cảm thấy rất uể oải, vì Phùng Tô Xuyên quá phận cũng vì nhu nhược của mình.

“Các người cãi nhau?” Ôn Hi Thừa cúi đầu hỏi cô.

Cô thở dài “Cũng không tính, người kia làm sao có thể theo em cãi nhau, nhiều lắm là xem như chiến tranh lạnh đi.”

“Vì cái gì? Thứ bảy còn rất tốt mà?”

“Bởi vì thứ bảy gặp mặt, trước chưa cùng hấn nói qua chuyện em và anh, tóm lại chính là rất phiền toái.”

Ôn Hi Thừa ngược mắt nhìn cô, lông mi thật dài rung động hai cái sau nói thật nhỏ “Cần anh giải thích một chút không?”

Cô nhìn anh lắc đầu, tâm tê rần, tuy rằng anh đẩy mắt đau xót thoáng qua tức thì, nhưng vẫn là bị cô bắt được, sau đó cô mới ý thức tới họ đang đàm luận cái gì.

Nhìn anh cố gắng duy trì dáng tươi cười lại càng ngày càng tái nhợt, cô có ý muốn xúc động cho chính mình cái tát, cô tại sao có thể như thế thản nhiên cùng anh phản nản chuyện giữa cô cùng Phùng Tô Xuyên, cô thể lần này tuyệt đối không phải là tiềm thức muốn trừng phạt anh, mà là cực kỳ tự nhiên đem anh trở thành một bằng hữu có thể giải bày tâm sự.

Sau đó cô cũng cảm giác được một hồi bi ai, cô vậy mà thật sự có thể làm anh coi thành huynh đệ, vậy có phải cũng liền nói rõ, cô đối với tình cảm của anh đã triệt để biến chất, họ thật sự rút cuộc trở về không được!

Một lần nữa trở lại văn phòng, Phùng Tô Xuyên vừa vặn từ bên ngoài tiến đến, nhìn cô, sắc mặt của hắn so với trước còn âm trầm hơn, hai con mắt híp lại đánh giá cô trong chốc lát, nói “Hai giờ rưỡi anh bận phải đi ra ngoài, hy vọng em hoàn thành trước lúc ấy cho anh.”

Cô nhìn đồng hồ một chút, nhìn thẳng hắn vài giây, cực kỳ bình tĩnh mở miệng “Được.”

Bốn năm năng lực làm việc đây không phải là dựa vào gió thổi ra, không tới hai giờ cô liền đem trọn báo cáo tốt đặt ở trên bàn làm việc của hắn.

Cô thấy hắn như cũ là mặt bộ bài tứ-lơ-khơ, có chút lãnh đạm nói “Không vấn đề gì khác..., em ra ngoài.”

Hắn ngược mắt nhìn cô, ánh mắt u ám thâm trầm, một lát sau nói “Mới vừa gửi cho em thông báo, sáng mai đầu tuần, danh sách còn chưa tới, em có thể sắp xếp liên lạc với PHÒNG THIẾT KẾ giục bọn họ mau chóng cho ra số lượng.”

Hắn nói đến “Phòng thiết kế” cố ý nhấn mạnh.

Cô cong khóe miệng nói “Em sẽ cùng ÔN QUẢN LÝ liên lạc!”

Ôn quản lý ba chữ cô cũng nói rất nặng, chứng kiến sắc mặt của hắn lập tức căng cứng, đáy mắt ẩn hàm tức giận, cô ngẩng đầu mở cửa rời đi!

Hay nói giỡn, ở công ty, thủ hạ dưới trướng lão đại phúc hắc nhất làm bốn năm, nghĩ cô ăn cơm khô sao? !

Hai giờ rưỡi, Phùng Tô Xuyên lúc đi ra văn phòng, như cũ mặt đen, đi ngang qua bàn cô làm việc hắn dừng lại một chút, như là nói ra suy nghĩ của mình, cô ngẩng đầu, trừng mắt một đôi mắt to vô tội nhìn vào hắn, một lát sau, hắn nghiêng đầu về mặt tối tăm phiền muộn rời đi.

Nhìn hắn sau khi đi ra, tâm tình cô rất thoải mái đem status MSN đổi thành: hiệp một, Hạ Thiên toàn thắng!

Không đầy một lát cô liền cho thu được một đồng lớn “Quan tâm” .

thế nào, lão đại cô có đặc biệt “vui vẻ” không?

cụ thể nói một chút đi à?

tôi mới vừa trong thang máy chứng kiến Phùng đẹp trai rồi, cà- vạt đều giật xuống, Hạ Thiên, vậy mới tốt chứ!

...

Không tệ, cô cùng Phùng Tô Xuyên chiến tranh đã hấp dẫn chú ý toàn bộ công ty, tất cả mọi người đuổi dài cổ chờ đợi hai người giao phong kịch liệt, cô hiện tại chỉ có thể may mắn không có người biết rõ tình cảm lưu luyến của họ, nếu không việc này oanh động tuyệt đối so với ban đầu biết được trợ lý phòng thị trường là tiểu tình nhân tổng giám đốc bảo dưỡng còn muốn sốc hơn !

Trong một đồng tin nhắn, cô lật ra tin của Lưu Ny Úc, nó đã cho cô hai chữ ngày thơ! (chuẩn rồi, thế mới đích thực là bạn thân =]])

Mà Ôn Hi Thừa nói rất đúng tâm tình tốt hơn một chút rồi?

Đây là đồng nghiệp cùng bằng hữu khác nhau.

Nhìn chằm chằm hai câu này trong chốc lát, cô đem status sửa lại như cũ.

Trả lời Lưu Ny Úc tao cũng cảm thấy thế!

Đối với Ôn Hi Thừa nói khá hơn rồi, cảm ơn.

Hai người bạn họ đều không có để ý cô, đem khung nói chuyện với người khác tắt đi, MSN thiết lập thành bận rộn, lại một lần nữa cảm thán, Phùng Tô Xuyên đích thật là nhân vật lợi hại, bái hán ban tặng cô chỉ số thông minh thật sự thành số âm!

Trước khi tan làm, cô nhận được tin nhắn của Ôn Hi Thừa, số lượng dự án danh sách trước so với cô đoán trước thời gian gửi tới đây, đơn giản tra nhìn một chút, không có nhân hiệu đặc thù, đem đơn tuần giá phát sau khi rời khỏi đây, cô bắt đầu điền giá.

6:30 những người khác tan việc, Phùng Tô Xuyên vẫn chưa về, cô mở nhạc, bật hai đèn, lúc xoay người thấy cửa phòng làm việc xuất hiện một bóng dáng.

Trong lòng của cô lướt qua một tia âm áp, cười cười nói “Tan làm?”

Ôn Hi Thừa đi tới trong tay mang theo một cái túi, bên trong là mấy hộp cơm.

Đem biện bày trên bàn làm việc của cô, anh cau mày nói “Em tăng ca cũng không ăn cơm chiều sao?”

Vẫn phòng làm việc vắng vẻ rộng lớn, giọng nói người đàn ông nhu hòa xen lẫn trong âm nhạc êm dịu, trong không khí xuất hiện từng vòng ôn nhu, cô đem chua xót trong mắt đè xuống, xoa xoa đôi bàn tay lấy ra chiếc đĩa nói “Có mì tôm cùng bánh bích quy, anh ăn chưa?”

Anh lắc đầu, đưa một hộp cơm cho cô, nhìn cô tràn đầy sùng nịch.

Cô tránh đi ánh mắt của anh nói “Kìa nhanh ăn đi.”

Ôn Hi Thừa nhẹ nhàng lên tiếng, gấp một ít rau cải đến cơm trong hộp cô, cô không ngẩng đầu ngoan ngoãn ăn.

Sau khi ăn xong, dọn xong hộp cơm, cô bắt đầu công việc, mà Ôn Hi Thừa cũng không có rời đi, lấy bản vẽ Mercedes-Benz 4S ngồi ở vị trí đối diện nhìn.

Cô cảm thấy có chút mệt mỏi, muốn pha một ly cà phê, ngẩng đầu liền thấy một đôi con ngươi đen ôn nhu, ở bên trong là cô yêu say đắm quen thuộc không có bất kỳ che giấu, tại lúc cô dời khỏi ánh mắt, người đối diện đã muốn trước một bước cúi đầu, lại nhìn tới, đã là một mảnh thanh tịnh.

Trong lòng của cô hơi có chút gai đâm đau, cho tới bây giờ không muốn nghĩ cô cố gắng muốn để anh không hề che giấu tình cảm chân thật của mình, nhưng là hiện tại họ có thể bình tĩnh chung đụng là biện pháp duy nhất.

“Em đi rót ly cà phê, anh có muốn không?” Cô ho nhẹ một tiếng hỏi anh.

Anh gật gật đầu nói “Được.”

Cô lấy lên cốc của anh, nghĩ nghĩ còn nói “Anh vẫn nên dùng trà sữa thanh đạm đi, cà phê tổn thương dạ dày.”

Hắn như cũ nói “Được.” Trong thanh âm nhiều hơn chút ít ý cười.

Cô lấy ly đứng dậy suy nghĩ, Ôn Hi Thừa cho tới bây giờ đều là rất dễ dàng thỏa mãn người, bất kể là quá khứ lẫn hiện tại.

22. Chương 22: Cuộc Sống U Âm

10 rưỡi, tất cả báo giá cũng đã chỉnh lý xong tất, thời điểm chờ đợi in, cô mệt mỏi thỉnh thoảng lại ngáp một cái, Ôn Hi Thừa đi tới giúp cô rót một chén nước ấm, ngồi ở bên cạnh cô nói “Về sau anh sẽ sớm đem danh sách cho em, luôn thức đêm đối với thân thể thật không tốt.”

Cô ôm chén nước giữa đầu, những đường nét trên gương mặt anh nhất là cái cằm như cũ là hoàn mỹ như vậy, chỉ là thêm nhọn với gầy hơn trước, nhìn làm cho người cô đặc biệt đau lòng, phát giác được tâm biến hóa, cô từ từ thông xuống mí mắt, từng miếng từng miếng uống nước ấm vào.

Cửa ban công thời điểm có người đẩy ra, cô cùng Ôn Hi Thừa đồng thời nhìn sang, thấy rõ người tới phía sau, cô ngậm trong miệng một ngụm nước hơi kém phun ra đi ra ngoài, cổ sức nuốt xuống, vừa ho khan vừa đưa mắt nhìn Phùng Tô Xuyên một thân lệ khí khuôn mặt tái nhợt vào phòng làm việc của anh, không có xem nhẹ một cái túi giấy trong tay của anh cầm.

Cửa chớp bị kéo xuống phía sau, Ôn Hi Thừa cúi đầu nhìn cô nói” hần ta có thể hiểu lắm, em tiến vào đi giải thích thử xem, anh đi về trước.”

Thanh âm của anh rất thấp, đáy mắt nhẹ nhàng rung động, bên trong ẩn chứa cảm xúc cô không thể hoàn toàn rõ ràng, nhưng cũng biết trong lòng của anh có nhiều khổ sở.

Đã có thể cảm nhận được bi thương của anh, cũng không thể vờ như không biết cùng quan tâm, cô cười cười đứng lên nói “Giữa chúng tôi không phải như anh nghĩ đơn giản như vậy, chờ một chút em với anh cùng đi.”

Ôn Hi Thừa có chút sững sốt một chút, sau đó liền nở nụ cười, bên trong ưu thương phai nhạt rất nhiều, chân thành mà thư thái.

Cô đi qua gõ cửa phòng Phùng Tô Xuyên, anh không trả lời, cô trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Trong phòng sương mù lượn lờ, Phùng Tô Xuyên trong tay kẹp lấy một điều thuốc đứng ở phía trước cửa sổ nhìn bên ngoài.

Cô dõi theo bóng lưng thẳng tắp cứng ngắc nhìn trong chốc lát nói” báo giá đã chỉnh lý xong, em đi trước, anh uống rượu lát nữa thuê xe trở về đi.”

Phùng Tô Xuyên không quay người, giữa ngón tay tàn thuốc đã cháy hết, thế nhưng anh lại giật mình chưa tỉnh, bên mặt hình dáng dưới ánh trăng làm nổi bật ra vài phần tịch liêu cùng cô đơn.

Cô không có rời đi, thực sự không lên tiếng nữa.

Một lúc lâu sau, anh nói” Chuyện sáng hôm nay, thật xin lỗi, về sau sẽ không có, mặc kệ em làm quyết định gì, anh đều có thể tiếp nhận.”

Cô trầm thấp lên tiếng, lúc xoay người nghe được anh nói” Buổi sáng ngày mai muốn anh đi đón em không?”

Cô lắc đầu cự tuyệt nói” Không cần, tự chính mình ngồi xe buýt là tốt rồi.”

Anh xoay người nhìn về phía cô, có lẽ là nguyên nhân uống rượu, ánh mắt không còn bình tĩnh nữa, bên trong sương mù mịt mờ, có tơ máu, bước một bước về phía trước, đem đầu mẫu thuốc lá nhấn xuống cái gạt tàn thuốc, cúi đầu nhẹ nói” Buổi sáng hôm nay đối với anh sẽ là quá khứ.”

Cô không rõ ràng” Sao cơ?”

Anh mí mắt nói” Lúc đi tới căn hộ, nhưng chậm một bước, đến thời điểm em vừa vịn lên xe của anh ta.”

Cô có chút khiếp sợ nhìn anh, lập tức liền cảm nhận được một hồi buồn bực đau nhức, cô cắn bờ môi không nói chuyện.

Anh quay người dựa trên bàn công tác, vuốt vuốt cái bật lửa nói” Giữa trưa anh đi căn tin tìm em, chứng kiến anh ta đang an ủi em, thời điểm buổi tối xã giao trong đầu đều là hình ảnh một mình em tăng ca, tiệc còn chưa có chấm dứt liền sớm rời đi, mua bữa ăn khuya đến công ty lại rất đúng lúc xem được cảnh 2 người ngọt ngào, Hạ Thiên, cho dù muốn làm ra lựa chọn, cũng không cần nhanh như vậy, không để cho anh chút nào cơ hội tạm nghỉ, như vậy vội vàng không kịp chuẩn bị, không có người nào thể chịu được.” Anh dừng lại một chút còn nói” Đương nhiên với em không quan hệ, anh sẽ từ từ thích ứng.” nói xong cũng ngồi ở sau bàn công tác, mở máy tính không hề nhìn cô.

Trên mặt anh thần sắc lạnh lùng tràn đầy bất hòa, cô nghĩ muốn giải thích, muốn phản bác, nhưng căn bản không biết như thế nào mở miệng, Phùng Tô Xuyên cho tới bây giờ đều là một người cường thế, anh có phán đoán của mình, đã muốn hạ xuống khúc mắc, cô nói cái gì đều uống công.

Lại đứng đó một lúc lâu, cô quay người rời đi, đóng cửa, chứng kiến anh như cũ nhìn máy tính, ánh mắt cô chưa bao giờ thấy qua – trống rỗng.

Cô đi ra đối với Ôn Hi Thừa cười cười liền mang theo túi theo anh rời đi, thẳng đến lên xe trong đầu của cô vẫn là ánh mắt ngơ ngác nhìn máy tính của Phùng Tô Xuyên, cô chưa bao giờ thấy qua anh như vậy, cho dù là cùng mỗi tình đầu chia tay, trên mặt của anh đều là một mảnh lạnh nhạt, chưa từng có như hôm nay thất thố như vậy.

Sau đó cô suy nghĩ, anh hẳn là muốn cô giải thích đi, cô không thể dựa vào phán đoán của mình liền vô đoán cho là anh sẽ không nghe cô giải thích, cứ như vậy chấp nhận.

Thời điểm tâm dần dần mọc lên ảo não, cô nghe đến người bên cạnh nhẹ giọng gọi cô.

Cô quay đầu” Anh nói cái gì? thật xin lỗi, em mới vừa thất thần .”

Ôn Hi Thừa mím môi, cổ nặn ra vẻ tươi cười nói” Không có gì lát sớm một chút nghỉ ngơi.”

Cô nhìn chung quanh mới phát hiện đã đến dưới căn hộ của cô, mở cửa xe nói câu”Ngủ ngon.” liền trực tiếp đi xuống.

Thời điểm tiến vào thang máy cô lấy điện thoại di động ra, do dự mà muốn gọi điện thoại cho Phùng Tô Xuyên, cũng không biết khi trở về, có tự mình lái xe hay không.

Nhưng thẳng đến khi mở cửa vào nhà cô đều không gọi cái số kia, quay người vào phòng ngủ, đưa điện thoại di động ném lên giường, thay đổi áo ngủ đi vào buồng vệ sinh.

Rửa mặt đi ra, đã gần 12h, đi lên sân thượng thu quần áo lơ đãng mắt nhìn dưới lầu, sau đó lòng của cô giống như là bị một bàn tay gắt gao nắm chặt giống nhau, hung hăng đau.

Con xe màu đen của Ôn Hi Thừa yên lặng ngừng dưới lầu, anh như cũ tựa vào thân xe, có chút ngửa đầu nhìn phương hướng của cô, mấy phút đồng hồ sau, anh hướng cô phát phát cánh tay, lên xe rời đi.

Cô không biết phải hình dung như thế nào tâm tình của mình, cái loại hối hận, tiếc nuối cùng rung động đã muốn vượt qua năng lực thừa nhận của trái tim, lần đầu tiên cô cảm thấy giống như coi anh làm huynh đệ cũng là lừa mình dối người!

Chẳng lẽ thật sự muốn cùng anh trở thành người lạ sao? Cô không cần nghĩ cũng biết anh nhất định sẽ so với hiện tại đều không cảm thấy dễ chịu.

Nhưng là, bốn năm trước anh cũng đã lựa chọn ra đi, mặc kệ vì cái gì, anh buông tha cô, buông tha cho tình cảm của 2 người, mỗi người đều hẳn là vì hành vi của mình phụ trách, cho dù anh là Ôn Hi Thừa, là cái tên vương tử vạn người mê cũng giống như vậy.

Cô bé lọ lem đã không còn đắm chìm tại Vương quốc mộng ảo, nàng đã muốn lớn lên, trong lòng của nàng sẽ vĩnh viễn tự mình ngự trị, nhưng bản kế hoạch trong tương lai lại không tìm được đối theo bóng dáng của anh.

Ngày hôm sau cô sớm nửa giờ rời giường, ăn điểm tâm đi xuống lầu chứng kiến dưới lầu chiếc xe con màu đen, lòng chỉ còn lại có bất đắc dĩ.

Ôn Hi Thừa nhìn thấy cô, mở cửa xe cười nói” Em hôm nay dậy thực sớm, may mắn trên đường tới không kẹt xe.”

Cô cười cười không nói chuyện.

Lên xe, anh như cũ từ phía sau lấy một cái túi cho cô, ” Trên đường trùng hợp nhìn thấy quán cơm “Bánh bao chiên a di béo”, rất sạch sẽ , em nếm thử xem hương vị được không?”

Cô nhìn cái túi mặt trên in LOGO” Bánh bao chiên a di béo ” , đó là một liên doanh chuyên đặt cơm, cả nước cũng chỉ có 3 cửa hàng, trên đường anh tới căn bản không có, hơn nữa theo cô được biết mỗi ngày phải xếp hàng 15 phút mới mua được.

Đêm qua nghĩ kỹ mấy lời nói kia, cô như thế nào đều nói không ra miệng, tâm bị một loại chua xót nồng đậm bao quanh.

Cô hít sâu một hơi nhìn vào mắt anh trong đó có ôn nhu chờ mong, chậm rãi mở túi ra nói” Cảm ơn.”

Thời điểm Ôn Hi Thừa nghe cô nói ra hai chữ này có chút mím môi, cười một chút, dời đi ánh mắt mới khởi động xe.

Cô quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, từ từ ăn, kỳ thật cô một chút cũng ăn không vô, nhưng cô có thể nói cô đã ăn điểm tâm, nhìn sinh sắc thuốc bao đầy mỡ như vậy hoàn toàn không có một chút muốn ăn sao? Đường nhiên không thể, cô nghĩ đến anh đến lúc đó ánh mắt bị thương đã cảm thấy không cách nào thừa nhận.

Tiêu diệt hết một nửa, cô đem cái túi khép lại, cô thề lại liếc mắt nhìn nữa sẽ nhỏ ra.

“Uống nước, có phải không ăn được?” Ôn Hi Thừa mở một chai nước khoáng đưa cho cô.

Cô tiếp nhận lại không uống, trong dạ dày đã chứa không nổi , cô nói” Không có, ăn rất ngon , chính là quá dầu mỡ.”

Anh nghĩ nghĩ gật đầu nói” Vậy ngày mai không mua, buổi sáng ăn mấy cái gì đó đầy mỡ như vậy hoàn toàn không tốt.”

Cô hít sâu một hơi quay đầu nói” Em sau này sẽ tự mình ngồi xe buýt đi làm , anh thật sự không cần đi đến nửa cái thành phố này tới đón em, suy cho cùng chúng ta cũng là bạn tốt, anh cũng không cần phải làm như vậy.”

Ôn Hi Thừa con mắt nhìn về phía trước, hầu kết trên dưới giật giật nói” thật xin lỗi.”

Cô cảm thấy một hồi khổ sở, quay người nhìn anh nói” Kỳ thật anh tới đón em, em rất cảm kích , ngoại trừ có thể ngủ nhiều nửa giờ, còn có thể ăn điểm tâm miễn phí, em thật sự thật cao hứng, nhưng là, anh hoàn toàn không có nghĩa vụ làm những điều này, cho dù anh cảm thấy không có gì, em cũng không thể yên tâm thoải mái tiếp nhận, anh, có thể rõ ràng hiểu ý của em?”

Ôn Hi Thừa không nói chuyện, tay nắm vô lăng bởi vì dùng sức nên đốt ngón tay hơi có chút trở nên trắng.

Sau vài phút lặng im, cô cảm thấy rất uể oải, vừa muốn thỏa hiệp, chỉ thấy anh quay đầu nhìn cô, trong mắt là ý cười ôn hòa, không có khổ sở cũng không có ưu thương, ánh mắt tinh khiết không mang một tia tạp chất.

Anh khẽ cười cười nói” ừ, anh biết rồi.”

Cô thở dài, quay đầu không nhìn anh nữa.

Anh thì biết cái gì? Anh biết rõ trong nội tâm của cô có nhiều mâu thuẫn, nhiều khổ não sao? Anh biết rõ cô cùng Phùng Tô Xuyên là vì anh sao? Anh biết rõ cho dù ban đầu bị anh vứt bỏ nhìn thấy anh khổ sở cô như cũ đều đau lòng muốn chết sao? Anh căn bản là cái gì cũng không biết!

Trên đường đi 2 người lại không nói chuyện với nhau.

Thời điểm trong phòng làm việc gặp được Phùng Tô Xuyên, trên mặt của anh ngoại trừ hơi có vẻ uể oải bên ngoài đã muốn khôi phục lại thần sắc lạnh nhạt mà cô quen thuộc, nhìn thấy cô, anh nhẹ gật đầu xem như chào hỏi.

Cô đối với anh cười cười, trở lại chỗ ngồi suy nghĩ, phỏng chừng cũng không tiếp tục rối rắm lựa chọn , nhìn theo ánh mắt lạnh lùng bất hòa của anh, cô biết rõ anh đã bỏ cô, tâm không phải không khổ sở, nhưng cảm giác như vậy cũng rất tốt, ... ít nhất ... hồi tưởng lại đoạn tình cảm 3 tháng gần đây trong lòng của cô là tràn ngập cảm kích , chỉ hy vọng sau này trong công việc bọn họ có thể chung đụng không có không được tự nhiên.

Cô cảm ly đứng dậy, nhìn thoáng qua tấm thủy tinh ngăn cách đối diện là người đàn ông chăm chỉ làm việc, nghĩ đến về sau mỗi ngày cô đều mang áy náy cùng sợ hãi làm việc dưới tay anh, cảm thấy nhân sinh của cô thật sự là một mảnh u ám!

23. Chương 23: Công Ty Đại Hội Thể Dục Thể Thao . . .

Mấy ngày kế tiếp, cô, Ôn Hi Thừa, Phùng Tô Xuyên ba người chung đụng dị thường hài hòa, Ôn Hi Thừa buổi sáng không hề đi đón cô, cô mỗi ngày ở nhà ăn điểm tâm, sau đó chờ xe, bị chèn ép một chút, có mấy lần thở hổn hển vào văn phòng đi ra rót nước vừa vặn đụng Phùng Tô Xuyên, hần đều là nhàn nhạt theo cô cười nhạt, mà cô vẫn có thể thấy hần đấy mắt có chút ranh mãnh.

Cô cùng Lưu Ny Ưc phân nân.

Nó nói “Đáng lắm! Cho mày đắc chí được nữa ko, một con chân đứng hai thuyền như mày này còn nhẹ đấy!”

Cô bật người không vui “Tao nào có một con chân đứng hai thuyền, mọi người nhìn cho rõ ràng được không, tao mới không như mày không có phúc hậu như thế, Tử Phi thật đáng thương!”

Nó vẫn như cũ là trở lại cô ba chữ “Chết xa chút!”

Thứ sáu, sáng sớm, bộ phận nhân sự gửi một thông báo, nói là thứ bảy, chủ nhật muốn cử hành trong tập đoàn đại hội thể dục thể thao, liên quan đến trận đấu hạng mục có cầu lông, bóng bàn cùng bóng rổ, yêu cầu các chi nhánh công ty đều phải có người tham gia, mà trước khi làm việc phải đem danh sách báo lên.

Cô cái gì cũng không biết, nhưng lại muốn tăng ca, sẽ không tham dự, Phùng Tô Xuyên đương nhiên cũng không tham gia, nội bộ kiểm toán cùng hải quan có vài cô gái tham gia cầu lông.

Giữa trưa lúc ăn cơm, Tống Dĩnh nói với cô “Quản lý kinh doanh của chúng ta không ngờ tham gia bóng rổ, chỉ phỏng chừng cả tập đoàn cấp bậc quản lý kinh doanh cũng chỉ có hần, thật là đáng yêu, Hạ Thiên, xé chiều ngày mai chúng ta mặc váy ngắn tham gia đội cổ động viên đi?”

Cô đang ăn một miếng cơm, hơi suýt nghẹn chết, dốc sức liều mạng ho khan hai tiếng sau đó nói “Chính chị mặc đi a, người em không được ỗn.”

Tống Dĩnh hung hăng bấm trên cánh tay của cô một cái, trợn tròn tròn mắt nói “Em một ngày không khó coi chị sẽ chết ah!”

Cô đau đến nước mắt đều chảy ra, bụng suất ăn đứng dậy nói “Không chết, nhưng là sẽ toàn thân không thoải mái!”

Tại lúc đôi chân mồm mồm nhỏ bé chuẩn bị đi ra cô trước nhanh nhẹn xoay người rời đi.

Từ căn tin đi ra lên lầu đi ngang qua văn phòng bộ thiết kế, cô quay người một cái đi vào.

Ôn Hi Thừa theo thường lệ còn không có đi ăn cơm, nhìn thấy cô hiển nhiên có chút kinh ngạc.

Anh gương mặt cười nói “Không phải là hẹn anh cùng nhau ăn cơm trưa chứ?”

Cô lắc đầu sau khi ngồi xuống nói “Em vừa ăn rồi qua đi lên, chờ anh cũng chỉ có thể ăn canh thôi, đứng rồi em nghe Tống Dĩnh nói anh dự hạng mục bóng rổ.”

Ôn Hi Thừa cười gật đầu “Đã nhiều năm không có chơi rồi, không biết thật lùì không nữa.”

Cô cân nhắc một chút nói “Công ty bao năm qua đại hội thể dục thể thao cơ hồ đều không có quản lý kinh doanh và cấp trên tham gia.”

“Vì sao?”

“U-a..aaa, không biết, có thể bọn họ cảm thấy có hạ thấp thân phận đi.”

Ôn Hi Thừa cười đứng dậy, giật cổ, cầm lấy áo khoác đi đến trước mặt cô nói “Anh không sợ, ngày mai em sẽ đến chứ?”

Cô ngửa đầu, hướng hần mở trừng hai mắt nói “Ngày mai em muốn tăng ca, thảo luận hạng mục Thượng Hải của bộ phận dự án trong hợp đồng quốc tế.”

Cặp con ngươi đen dừng ở cô lập tức ảm đạm một chút, Ôn Hi Thừa mặc áo khoác, nhún nhún vai nói “Thật đáng tiếc.”

Cô đứng lên, nghiêng đầu nghĩ nghĩ nói “Trận chung kết lúc 5 giờ, em cố gắng xong sớm đến kịp, đương nhiên anh phải bảo đảm tổng công ty bên này có thể đi vào trận chung kết!”

Ôn Hi Thừa quay đầu lại, lông mày xinh đẹp chau lại một chút nói “Đó là đương nhiên, anh lợi hại mà!”

Cô nhìn trên mặt anh biểu lộ sinh động mà thanh thoát, khẽ cười cười, cảm thấy rất vui mừng.

Xem, tính cô đã từng có qua lại rồi rầm như vậy, hiện tại, vẫn như cũ có thể ở chung thư thái như bằng hữu.

Chỉ là cô lần này cảm khái còn không được lâu, ra khỏi bộ phận thiết kế đi ra gặp được Phùng Tô Xuyên, nhận thấy hần ánh mắt đậm đặc cùng khóe miệng lạnh lùng ý cười không thể nhận ra, trong nội tâm của cô vừa nhen nhóm ý nghĩ tạ ơn Chua liền biến mất hầu như không còn.

Ôn Hi Thừa đang nhìn đến Phùng Tô Xuyên lúc nói với cô câu “Anh đi ăn cơm” liền đi hướng thang máy, mà Phùng Tô Xuyên đối với cô trực tiếp lựa chọn không đếm xỉa, nện bước vững vàng đi lại không có một tia hoảng loạn cùng cô sát bên người mà qua.

Cô nhìn một trái một phải biến mất, cảm thấy lão thiên gia nhất định là quá nhân rồi, không có việc gì liền chọc cô chơi mà, cao hứng thì cho cô cái mứt táo, chờ cô lòng tràn đầy vui mừng lại lần nữa nói cho cô biết kỳ thật tên mứt táo kia là có độc đấy!

Cho nên, nhân sinh của cô rực rỡ xán lạn một chút, về sau, lại khôi phục u ám!

Thứ bảy cả ngày cơ bản đều là trong phòng họp, nhưng cô còn thông qua Tổng Dĩnh nhắn tin trực tiếp để biết tình hình hiện trường đại hội thể dục thể thao, bóng rổ bên này mà, tổng công ty đội một đường quan trọng giết tiến vào trận chung kết, Tổng Dĩnh mỗi một tin nhắn đều là đối với Ôn Hi Thừa sùng bái cùng ca ngợi, một điều cuối cùng là thế này “Ôn thiếu ở đây biểu hiện tốt tuyệt đối không thua gì người đội Jordan, toàn bộ cô gái trong công ty đều vì hần điên cuồng!”

“Phốc!” Cô một ngụm nước, một giọt không dư thừa phun tới trên bàn hội nghị cực lớn.

Nhìn trong văn phòng những người khác ánh mắt kinh ngạc cùng Phùng Tô Xuyên lập tức đen một tầng sắc mặt, cô từ từ cúi đầu đưa điện thoại di động bỏ vào trong túi áo thuận tiện nhấn nút tắt máy, trên mặt từng đợt nóng lên, hung hăng mắng Tổng Dĩnh giả bộ người hâm mộ bóng!

Thương thảo kết thúc đã tới 4:30, thời điểm ra khỏi phòng họp, quản lý kinh doanh chi nhánh Thượng Hải nói với Phùng Tô Xuyên nói “Trận chung kết Bóng rổ là đội chúng tôi cùng đội các anh, đi qua nhìn xem, buổi tối lại đến tập hợp được chứ?”

Những người khác cũng phụ họa, cô đứng ở bên cạnh Phùng Tô Xuyên, ngửa đầu trơ mắt nhìn hần, vài giây đồng hồ sau, hần nhẹ nhàng gật đầu, lúc nói chuyện lơ đãng lướt qua cô liếc mắt một cái “Cũng tốt, không yên lòng cũng làm không được công việc gì.”

Cô cúi đầu liếc mắt, nghĩ thầm, Phùng Tô Xuyên người một ngày không ép buộc ta sẽ chết ah!

Trên đường đi đến sân vận động, cô tự nhiên là ngồi xe Phùng Tô Xuyên, có thể buồn rầu là trên xe của hần chỉ có mình cô, như vậy cô liền không thể không giảm áp suất thấp cường đại của hần trong không gian thu hẹp cùng hần một chỗ gần nửa giờ!

Xe chạy đến một giao lộ lúc gặp kẹt xe, cô nhìn không tới đội ngũ xe dài lê thê, đem cửa sổ xe hạ xuống, nhưng là ngồi được bên cạnh ô tô khối xe, lại lần nữa kéo đi lên, cuối cùng cô hít sâu một hơi quay đầu nhìn bên người về mặt bình tĩnh nhìn về phía trước, âm thanh có chút khấn trương mở miệng “Lão đại, chúng ta nói chuyện đi.”

Phùng Tô Xuyên thu hồi ánh mắt chuyển hướng cô, nhân nhật nói “Nói chuyện gì?”

Cô nuốt một ngụm nước bọt, không có tránh đi ánh mắt hần lạnh lùng bất cứ giá nào nói “Em cảm thấy được quan hệ của chúng ta không phải là như vậy, em làm trợ thủ của anh bốn năm, lúc trước chúng ta chung đụng đều rất tốt, bất kể là trên công tác hay là việc tư đều rất có ăn ý, em từ một sinh viên mới tốt nghiệp cái gì cũng đều không hiểu không có bất kỳ kinh nghiệm nào đến bây giờ hiện tại, em biết rõ đây đều là công lao của anh, em thật sự vô cùng cảm kích anh, nói anh là thầy tốt bạn hiền của em một ít cũng không khoa trương, chúng ta thời điểm ngã lòng gặp qua lẫn nhau, cũng giúp đỡ đối phương kia thoát khỏi

đoạn thời gian gian nan, em cho là chúng ta cảm tình sâu đậm, không nên bởi vì một chuyện nhỏ liền chịu ảnh hưởng.”

Cô một phen đồng dục trần thuật sau khi kết thúc, Phùng Tô Xuyên sắc mặt so sánh với vừa rồi vừa đen tăng một, hần hế mất mang theo hơi thở nguy hiểm nhìn cô nói “Một chuyện nhỏ? Em cảm thấy cái nào là một chuyện nhỏ? Là anh nói yêu thương vứt bỏ anh trở lại với bạn trai mới tình đầu trong tim của em, hả?”

Cô suy sụp hạ xuống hai vai, vành mũ bẻ cong xuống nhìn hần đáng thương nói “Đây không phải chuyện em muốn nói trọng điểm, lão đại, em vào công ty anh liền nói cho em biết làm việc đều phải đánh vào trọng điểm, không thể đánh gãy khi vừa bắt đầu.”

Phía trước xe thông, Phùng Tô Xuyên đã khởi động xe hừ lạnh một tiếng nói “Anh cũng đã dạy em phải học được nhìn mặt mà nói chuyện, em chẳng lẽ không nhìn ra anh hiện tại không muốn nói chuyện với em sao?”

Cô có chút thất bại hít một hơi thật dài, thời điểm quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ có chút cảm khái nói “Em thật sự rất trân trọng cảm tình giữa chúng ta.”

Phùng Tô Xuyên không nói gì, thẳng đến xuống xe đều không có bất kỳ nói chuyện, tới sân vận động, mở cửa cô nhìn hần nói “Phùng quản lý kinh doanh, em đi vào trước.”

Phùng Tô Xuyên thoáng hòa hoãn sắc mặt lập tức trở nên âm lãnh, cô liền ặt không nhìn ra biểu tình mở cửa xe đi xuống.

Vào sân vận động, trên trận đấu đã tiến vào hiệp thứ ba, căng thẳng mà kích thích, cô đứng ở phía sau nhìn trên sân mồ hôi rơi mà chạy băng băng – Ôn Hi Thừa, tâm tình dần dần bình phục.

Mấy phút đồng hồ sau, bên cạnh cửa cô có đứng thêm một người, nhận nhậ mùi nước hoa Cổ Long, không cần quay đầu cô cũng biết là ai.

“Mới vừa giọng điệu không tốt, anh xin lỗi!” Phùng Tô Xuyên hai tay chấp sau lưng con mắt nhìn trên trận bóng rổ thấp giọng nói.

Cô quay đầu mắt liếc thấy hần “Có người xin lỗi như anh sao? Em là ở đây chơi bóng rổ sao? Chân thành nói xin lỗi là hần là phải nhìn vào mắt đối phương.”

Phùng Tô Xuyên cong cong khóe miệng, quay đầu nhìn cô, ánh mắt sáng quắc, bên trong là nhiệt tình không hề che dấu, mặt của hần hướng \$\$\$ dựa vào nói “Ý em nói là như thế này?” (chị ý văng tục đấy :3)

Cô , thân thủ ngăn tại trước mặt lui về phía sau, lau mồ hôi nói “Không, không phải, mới vừa như vậy rất tốt.”

Phùng Tô Xuyên rũ mắt khóe miệng ngoéo ... một cái, nặn một dáng tươi cười cô xem không hiểu, vừa định muốn mở miệng, trên trận đột nhiên vang lên tiếng cười, tận lực bồi tiếp một hồi bạo động.

Cô nhìn sang, sau đó liền sững sờ, Ôn Hi Thừa ngã ngồi trên sân, hai tay chống chạm đất, uốn chân lên, đầu chôn thật sâu nhìn không tới biểu lộ, trái tim của cô lập tức nghẹn cổ họng, nghe Phùng Tô Xuyên gọi cô, cũng không còn quản hần khi gió nói cái gì, nhắc chân hướng dưới khán đài bên cạnh chạy đối với hần nói “Em đi qua nhìn xem, lát nữa nói tiếp!”

Thời điểm cô chạy tới, Ôn Hi Thừa đã được người khác nâng đứng lên chậm rãi đi về hướng khu nghỉ ngơi, cô đi theo tới khán đài hàng thứ nhất.

Anh mồ hôi lạnh trên trán rơi xuống khoảng lớn, sau khi ngồi xuống liền tựa lưng vào ghế ngồi, nhắm mắt lại, trên mặt đã không có huyết sắc, mấy đồng nghiệp không ngừng mà hỏi thăm, thế nhưng anh lại một câu cũng không nói.

Cô chen vào, bắt lấy Tống Dĩnh lo lắng hỏi “Làm sao vậy?”

Nghe được thanh âm của cô, Ôn Hi Thừa liền mở mắt ra, lập tức thấy cô, trong mắt của anh hiện lên một tia vui mừng lẫn sợ hãi, sau đó chính là thật đau đớn, thời điểm rũ mắt xuống nhẹ nói “Không có việc gì, nghỉ ngơi một chút là tốt rồi, các người tiếp tục đi.”

Những người khác nhìn anh đã có thể nói chuyện, lại đứng trong chốc lát tiếp tục ra sân, cô ngồi ở bên cạnh anh nhìn Tống Dĩnh nói “Rất cuộc chuyện gì xảy ra?”

“Thời điểm mới vừa cắt bóng Thượng Hải kia ác ý phạm quy, cố ý đụng phải quản lý kinh doanh của chúng ta, bọn hắn quả thực cực kỳ quá đáng rồi, trong hiệp thứ ba đụng nhiều lần!” Tống Dĩnh thanh âm oán hận tràn đầy tức giận.

Cô nhìn Ôn Hi Thừa sắc mặt tái nhợt, một hồi khổ sở, quay đầu nhìn Tống Dĩnh nói “Đi lấy chén nước ấm, thuận tiện cầm khăn mặt sạch.”

Tống Dĩnh miễn cưỡng đứng dậy lẩm bẩm “Tại sao là chị?”

Thấy cô ấy đi xa dần, cô đưa tay đặt ở trên đùi Ôn Hi Thừa nhẹ nói “Đụng vào ở đâu rồi?”

Ôn Hi Thừa lắc đầu không nói chuyện, mồ hôi lạnh trên trán như cũ bốc lên vô cùng dữ.

Cô nóng nảy “Rất cuộc ở đâu đau?”

Ôn Hi Thừa trợn mắt nhìn cô, một lát sau, khẽ cười cười, trong mắt tràn đầy yếu ớt, anh chậm rãi cúi người đem cái trán đỡ trên bàn tay cô, nhẹ nhàng cọ xát nói “Eo sớm chặt đứt!”

Thanh âm của anh nhu nhu lộ ra nồng đậm ủy khuất, để cho cô tấm lòng lập tức mềm thành một mảnh, nhìn Tống Dĩnh đi tới, cô nhẹ nhàng rút tay ra phía sau thấp giọng nói “Có người tới, có thể đi không? Chúng ta trước rút lui đi, đi bệnh viện xem sao.”

Ôn Hi Thừa ngẩng đầu nhìn cô, trong mắt tràn đầy ý cười, lông mi xinh đẹp chớp chớp rồi nói “Được!”

Tiếp nhận khăn mặt cùng chén nước trong tay Tống Dĩnh, cô vịn Ôn Hi Thừa đứng lên, tại lúc thấy ánh mắt kinh ngạc của Tống Dĩnh, cô nói với cô ấy “Ngày mai giải thích với chị!”

Thời điểm đi về phía cửa, cô quay đầu nhìn thoáng qua phía sau, không biết Phùng Tô Xuyên đã rời đi từ lúc nào, cô lấy điện thoại cầm tay gửi cho hắn tin nhắn “Em mượn một chút đến công ty.”

Rất nhanh thu được hắn hồi âm “Không cần.”

Cô thở dài đưa điện thoại di động bỏ vào trong túi, đối mặt với ánh mắt Ôn Hi Thừa hỏi thăm, cười cười vịn anh rời khỏi sân vận động.

24. Chương 24: Tình Cảm Sâu

Ôn Hi Thừa kiên trì không đi bệnh viện, cô chỉ có thể đem tuýp thuốc mỡ để anh mang về nhà, thời điểm anh tắm rửa, cô nhả một cái tin hỏi bọn họ về công ty chi nhánh bên Thượng Hải chưa, họ nói là ở bên ngoài ăn cơm, phỏng chừng nửa giờ sau trở về, cô đánh giá một chút không sai biệt lắm có thể kịp đi qua.

Ôn Hi Thừa mặc áo ngủ rộng lưng thùng lúc đi ra tay phải kéo eo, tóc ướt sũng móc khóa phía trước. Ặc, sắc mặt càng trắng nõn, tuy rằng cô đối với anh đã không có cái loại cảm giác động tâm mãnh liệt này, nhưng nhìn đến một bức mỹ nam đồ đi tắm như vậy, tiểu tâm can vẫn là ức chế không ngừng run rẩy hai cái.

Cô cúi đầu che dấu tâm tình, tới đỡ cánh tay của anh “Nằm xuống em giúp anh bôi thuốc mỡ.”

Ôn Hi Thừa rất nghe lời gạt đầu, ngoan ngoãn nằm sấp ở trên sofa, một lát sau lại duỗi cánh tay đem áo ngủ vén lên đi một tí lộ ra phần bị thương.

Thời điểm cô bôi thuốc mỡ lên vết thương rất rõ ràng cảm giác được cả bàn tay đều đang phát run, hít thở sâu một cái, quyết bình phục tâm tình, thuần thực giúp anh.

Anh hơi bóng rở, thời điểm đại học liền thường xuyên bị thương, cho nên cô thường xuyên giúp anh mát xa, thủ pháp có thể nói là tương đối thuần thực rồi, cô không dám nhìn phần lưng rắn chắc kêu gọi của

anh, nhưng trong đầu lại đang mừng tưởng đến từng đường cong trên cơ thể ai đó, con bà nó cô rất muốn phạm tội a, con mắt liền theo dõi một nửa gương mặt anh đang gối trên cánh tay.

Lông mi nhẹ nhàng buông lỏng, vừa đen vừa dài, lại còn mang theo độ cong, theo độ mạnh yếu mà cô xoa bóp thỉnh thoảng run run hạ xuống, đường cong sống mũi tuấn lãng, đôi môi mỏng có chút trắng bệch, thần sắc thỏa mãn mà sung sướng.

Cô cảm thấy tâm đau xót một chút, thu hồi ánh mắt, giúp anh sửa sang lại áo ngủ, đem thuốc mỡ bỏ vào cái hòm thuốc phía sau nói “Anh buổi tối muốn ăn cái gì, em giúp anh gọi điện thoại gọi cơm ngoài.”

Ôn Hi Thừa đối với cô như cũ nằm sấp trên cánh tay, ánh mắt có chút sương mù mịt mờ nói “Em còn muốn về công ty tăng ca sao?”

Cô gật đầu “Hợp đồng cần sửa lại lần nữa, mà cũng không gấp, bọn họ còn đang ăn cơm, nếu không em giúp anh nấu cơm?”

Ôn Hi Thừa lắc đầu chống tay lên sofa ngồi xuống nói “Đợi chút, anh thay quần áo chúng ta ăn cơm bên ngoài rồi đưa em qua đó.”

Cô giữ chặt cánh tay của anh nói “Không cần, mới vừa mát xa xong, anh tốt nhất nghỉ ngơi chớ lộn xộn.”

Anh quay đầu nhìn chằm chằm ngón tay của cô mất vài giây, cười rút tay ra khỏi cánh tay cô nói “Không có việc gì, một ít vết thương nhỏ này tính cái gì, đại học lúc ấy anh đau chân còn có thể kiên trì nữa là.” Nói xong cũng trực tiếp vào phòng ngủ.

Cô thở dài chỉ có thể theo anh.

Đơn giản ăn một chút cơm tối, Ôn Hi Thừa đem cô đến công ty, lúc xuống xe anh nói “Buổi tối phỏng chừng đến mấy giờ thì xong?”

Cô nghĩ nói “chắc cũng không quá muộn, 9 giờ có lẽ là xong đi.”

Anh cười gật đầu nói “Lên đi.”

Thời điểm cô đóng cửa xe nói “Buổi tối quản lý kinh doanh của bọn em sẽ đưa em về nhà, anh không cần tới đón đâu.”

“Ừm.” Nhẹ nhàng lên tiếng, anh lái xe rời đi.

Vào phòng họp, bọn họ phỏng chừng cũng là vừa trở về, cũng đang thảo luận trận bóng rổ, tổng công ty cuối cùng vẫn là thắng, buổi tối có hoạt động chúc mừng, cô tìm chỗ cách xa Phùng Tô Xuyên rồi ngồi xuống, mở máy tính căn cứ biên bản hội nghị ban ngày yên lặng bắt đầu sửa hợp đồng.

Mấy phút đồng hồ sau, cô cảm giác được một bóng người tới gần, sau đó là một thanh âm trầm thấp không có bất kỳ cảm tình vọng xuống “Hợp đồng cần sửa trong bao lâu?”

Cô ngửa đầu về mặt cung kính nhìn người tới nói “Nửa giờ.”

Người đàn ông gật đầu chỉnh lại biển quản lý kinh doanh nói “Vậy mọi người chờ hợp đồng sửa lần cuối cùng xác nhận thử xem lại đi.”

Quản lý kinh doanh của chi nhánh công ty Thượng Hải nói không có vấn đề.

Sau đó còn dư lại nửa giờ Phùng Tô Xuyên tựa như một pho tượng thẳng tắp đứng trước mặt cô, nhìn cô sửa chữa hợp đồng, cô cảm thấy phát run đã không chỉ là ngón tay, cả người cũng bắt đầu lắc lư, mà cái này cũng chỉ là tâm lý hoạt động của cô, trên thực tế 10 ngón cô giống như là đang bay, nhanh chóng ở trên bàn phím ấn lia lịa, chỉ dùng 25 phút liền đem hợp đồng sửa xong, thời điểm in ra, cô cảm giác được toàn thân ngoài đều đang bốc lên nhiệt khí, hóa ra ánh mắt lạnh như băng cũng có thể đem người chưng chín đấy!

Thời điểm bắt đầu in, Phùng Tô Xuyên liền trở về chỗ ngồi của mình, cô đem tư liệu đã in chia mọi người, rồi lại tiến hành một lần cuối cùng thảo luận, sửa đổi mấy chi tiết, lúc kết thúc đã hơn 9 giờ.

Quản lý kinh doanh của chi nhánh công ty bên Thượng Hải nói “Bên kia chúc mừng rất HIGH, đi quán bar, mọi người chuẩn bị đi, Tô Xuyên, Hạ Thiên các người cũng cùng mọi người đi a?”

Cô không dám lên tiếng quay đầu nhìn Phùng Tô Xuyên, anh cúi đầu nghĩ nghĩ nói “Tôi không đi.” Sau đó chuyển hướng cô “Em nếu muốn đi hãy lên xe của Tô quản lý.”

Cô cẩn thận quan sát thần sắc của anh, cân nhắc một chút nói “Tôi cũng không đi, mọi người đi chơi vui về.”

Nhìn Phùng Tô Xuyên khoe miệng dẫn ra độ cong, cô vỗ ngực một cái thở dài một hơi!

Đồng sự bên chi nhánh công ty Thượng Hải sau khi rời đi, cô theo Phùng Tô Xuyên vào văn phòng, anh nhìn cô liếc mắt một cái nói “Trong chốc lát có người tới đón em sao?”

Cô lắc đầu.

“Thế chờ một chút anh đưa em về.”

Cô ngoan ngoãn gật đầu, như một con dê đợi làm thịt!

Trên xe, Phùng Tô Xuyên nhìn đồng hồ nói “Anh đói bụng, muốn cùng đi ăn không?”

Cô trong lòng không ngừng kêu rên.

Đây là câu nghi vấn sao?

Đây là câu nghi vấn sao?

Đây là câu nghi vấn sao?

Hiển nhiên, đây không phải, cô mang theo vẻ mặt ý cười rất chân chó nói “Tốt, vừa vặn em cũng đói bụng.”

Phùng Tô Xuyên rất hài lòng nhẹ gật đầu nói “ Anh phỏng chừng em cũng đói bụng.”

Hơn 10 sau, cô nhìn trước mặt là một chén cơm đầy ú ụ, khóc không ra nước mắt, ăn nhiều như vậy, không lâu sau eo của cô có thể vượt qua Tổng Dĩnh rồi.

Phùng Tô Xuyên trước khi ăn cơm nói câu “Ăn đi.” Về sau tuyệt không mở miệng lần nữa, cô thỉnh thoảng quan sát sắc mặt của anh, cảm thấy anh đoán chừng là muốn ăn no bụng sau mới có khí lực đối với cô tiến hành khắc sâu tư tưởng giáo dục!

Từ quán cơm đi ra, anh quay đầu nhìn cô nói “Đưa em trở về?”

Cô nhìn nhìn trên điện thoại di động hiện lên thời gian, 10:10, trong lòng thầm khóc, nhưng vẫn là cười tủm tỉm nói “Hay là anh có đề nghị gì ?”

Anh nghiêng đầu nghĩ nghĩ nói “Không còn sớm, vẫn là đưa em trở về đi.” Nói xong cũng đi về hướng ven đường.

Cô nhìn bóng lưng anh cao lớn rần rở, lặng lẽ lau nước mắt, cô nghĩ cái người quản lý kinh doanh bụng đầy thứ đen tối bản chất vô sỉ kia, cô chính là thủ hạ kiêm bạn gái trước của Phùng Tô Xuyên nha!

Lại là một đường không nói gì, thời điểm xe dừng ở dưới phòng trọ, cô chính là có cảm giác sống sót sau tai nạn thật thoải mái, đang muốn tạm biệt, Phùng Tô Xuyên tháo giày an toàn ra, nơi nổi lông cà- vạt quay đầu nhìn cô nói “Tâm sự chút đi.”

Đáng thương con cừu nhỏ vẫn là không có cách nào đào thoát khỏi hố vận mệnh, vậy cũng chỉ có thể phản kháng, cô ngồi ngay ngắn chống lại tầm mắt của anh nói “Ý kiến không tệ.”

Anh cười cười nói “Em không cần bày ra vẻ mặt như đi ra chiến trường vậy, anh biết rõ trong khoảng thời gian này anh có chút thất thường, trước giải thích với em, chủ yếu là vì sự tình phát triển quá mức bất ngờ, mọi người phải có cái quá trình tiếp nhận, em nói đúng không?”

Cô gật đầu, cảm giác mạch suy nghĩ đã bị anh khống chế.

Anh giơ tay vuốt vuốt đỉnh đầu của cô, trước lúc cô phản ứng, quay cửa kính xe xuống, ban đêm gió nhẹ đem về đậm đặc trên mặt anh thổi đi, lộ ra một tia ưu thương.

Anh đốt một điếu thuốc, đem cánh tay cầm điếu thuốc duỗi ra ngoài cửa sổ, cũng không rút, nhìn chăm chăm vòng khói xiêu xiêu vẹo vẹo trong chốc lát, gõ gõ tàn thuốc một lần nữa nhìn về phía cô “Một tuần kỳ hạn đã đến, cho anh một đáp án đi.”

Chú ý của cô toàn bộ đặt ở những vòng khói đang bị gió thổi kia, sững sờ trong chốc lát mới nói “Đáp án gì?”

Phùng Tô Xuyên dập tắt tàn thuốc, trừng mắt liếc cô một cái nói “Em cứ nói đi?”

Cô cúi đầu nghĩ nghĩ nói “Anh không phải đã bỏ đi sao?”

“Anh đã nói với em là anh buông tha cho em sao?”

“Anh chưa nói, nhưng em nhìn ánh mắt của anh, nói chuyện với em thái độ đều rõ ràng nói cho em biết anh đã bỏ em rồi.”

“Anh không có!” Phùng Tô Xuyên nhìn cô, thâm thúy trong đôi mắt là ngọn lửa tức giận, anh nói “Không cần phải dùng sự phán đoán ngây thơ của em để phỏng đoán tâm tư của anh!”

Cô nhìn chăm chăm ngôi sao trên bầu trời trong chốc lát bình tĩnh nói “Em biết mình rất ngây thơ, anh coi em như một học sinh tiểu học, sẽ không nhìn mặt mà nói chuyện, tâm tư không kín đáo, nhìn không ra tương lai, cũng không có quy củ gì, mỗi ngày chờ đợi lo lắng làm việc ở dưới tay anh, tận lực làm anh vui vẻ một ít, là anh dạy em, mặc kệ gặp được vấn đề gì, cuộc sống đều phải tiếp tục, muốn tâm tình thoải mái, em vẫn luôn cố gắng học như thế nào để tâm tình vui vẻ, Ôn Hi Thừa đã trở lại, cuộc sống của em cũng bị làm rối loạn, trên thực tế thời điểm anh để cho em lựa chọn em cũng phát hiện ra rằng chúng ta không có khả năng tiếp tục ở cùng một chỗ, anh nói cho phép trong lòng của em lưu một cái hộp kí ức, đó là dưới tình huống đang đóng, hiện tại nó đã mở được ra, làm em không cách nào tiêu tan trí nhớ mà sống lại lần nữa, em đã từng thương anh ấy cỡ nào, thương tâm cỡ nào, lại dùng bao lâu mới khôi phục lại, anh cũng nhìn thấy rõ ràng, tiếc nuối đối với anh ấy giống như là đã muốn tan ra tiến vào huyết dịch, không cách nào loại bỏ, thật xin lỗi, em nghĩ em làm không được.”

Sau khi nói xong vành mắt cô liền đỏ mắt, nhiều năm qua cô đã thành thói quen che dấu tâm tình, giống như vậy không hề giữ lại phân tích tình cảm của mình, để cô cảm thấy rất không thoải mái.

Phùng Tô Xuyên trầm mặc như trước, cô lau mắt nói “Em không nỡ bỏ công việc này, mà muốn sống được thoải mái một ít, ngày mai em sẽ đưa ra đơn từ chức, cảm ơn anh mấy năm nay đối với em nâng đỡ, em sẽ cảm kích cả đời đấy!”

Thời điểm mở cửa xe, Phùng Tô Xuyên nín lại cánh tay của cô, khiến cô nhìn anh, thở dài một hơi “Lớn như vậy dù sao cũng phải nghe chút suy nghĩ của anh chứ, càng ngày năng lực càng lớn, đã biết dùng từ chức uy hiếp anh, hừm?”

Cô một lần nữa ngồi xuống, cúi đầu nói “Không có, em nói đều là lời nói phát ra từ nội tâm.”

Anh buông tay ra, đem thành ghế điều chỉnh tựa vào ánh mắt nhìn vào phương xa, trong thanh âm mang theo một tia bất đắc dĩ mở miệng “Anh biết rõ mấy ngày nay em quả thật rất không vui, cũng biết đều là lỗi của anh, anh không khống chế tốt tâm tình của mình, muốn thông qua công việc tạo áp lực cho em để em biết tình cảm anh dành cho em, kết quả lại hoàn toàn ngược lại, anh nhìn em cùng anh ta càng ngày càng thân cận, cách anh càng ngày càng xa, mỗi ngày đều bức bối muốn chết, nhưng em hết lần này tới lần khác là một bộ dạng không có tim không có phổi, gặp lại ánh mắt vô tội em anh liền hận nghiệt rằng nghiệt lợi, dựa vào cái gì thời điểm anh ngày ngày cảm nhận sự dày vò em lại có thể cười đến nhẹ nhàng như vậy.”

Phùng Tô Xuyên dừng lại một chút, quay đầu nhìn cô cười cười, nói tiếp “Là bị em làm giận đến hồ đồ rồi, đều đã quên em là cao thủ che dấu tâm tình, kỳ thật người ngây thơ không phải em, là anh, anh thật ngu ngốc đến buồn cười dùng chính thủ đoạn của mình không những không đem em kéo lại gần mình mà càng ngày đẩy em ra càng xa, coi như là tự làm tự chịu đi, em không cần từ chức, anh cam đoan về sau sẽ không

lại làm em khó khăn, chúng ta có thể như lúc trước thư thái ở chung, tựa như em nói trên công tác chúng ta ăn ý rất tốt, phần cảm tình này anh cũng rất trân trọng!”

Cô cảm thấy rất cảm động, thật sự rất cảm động, nước mắt đều chảy ra, nhưng là một câu đều nói không nên lời, chỉ có thể dốc sức liều mạng gật đầu.

Phùng Tô Xuyên nở nụ cười hai tiếng, đưa cho cô khăn lau nói “Đừng khóc, giống như tiểu hài tử đang chịu ủy khuất vậy, đến, nói một chút em cùng anh ta , thật sự quyết định cùng anh ta một lần nữa bắt đầu rồi?”

Lau nước mắt lắc đầu “Chưa, không muốn cùng anh ấy một lần nữa bắt đầu, chỉ là thấy rõ em và anh không thích hợp mà thôi, đối với bốn năm anh ấy im lặng không đề cập tới, không có cho em bất kỳ giải thích nào, em nghĩ em không cách nào từ đáy lòng chấp nhận đi tha thứ cho anh ấy, không biết tương lai sẽ như thế nào , chẳng qua là cảm thấy bây giờ là phương thức rất tốt.”

Phùng Tô Xuyên cười nhạo một chút nói “Em thật đúng là cái người lâu ngày sinh tình, chuẩn bị làm tiếp ba năm huynh đệ sau đó chậm rãi phát triển trở thành người yêu? Đàn ông thì không sao cả, em bây giờ đã sắp 27 rồi, đến lúc đó đã thành bà đậu rồi, ai còn muốn em ah!”

Cô trừng anh “Ai cần anh lo! Còn đây người cần, chủ yếu là mẹ của em , còn có cha em cùng Hạ Lỗi, người muốn em rất nhiều!”

Phùng Tô Xuyên cười to hai tiếng “Được rồi, biết rõ em nổi tiếng, lên đi, dùng nước lạnh đắp lên mắt, nghỉ ngơi sớm một chút!”

Cô nhìn anh chân thành nói “Cảm ơn anh vẫn còn để em làm thuộc hạ cùng bằng hữu của anh!”

Phùng Tô Xuyên đã khởi động xe khiêu mi nói ” Vậy cố gắng làm việc để báo đáp anh đi!”

Cô vẽ mặt hắc tuyến xuống xe, dõi theo xe của anh sau khi rời đi mới quay người, cảm thấy dị thường thoải mái, cô rốt cục có thể nghiêng đón ánh mặt trời rực rỡ xán lạn ngày mai rồi!

25. Chương 25: Trở Lại Lúc Đại Học . . .

Trước Quốc khánh, Lưu Ny Ưc cùng Hạ Tử Phi đồng thời từ chức đi vào thành phố này, cô chỉ thuê có một phòng ngủ, mà vừa nghe Ôn Hi Thừa có ba phòng, cho nên Lưu Ny Ưc lúc Hạ Tử Phi giục giấy liền thẳng tiến vào căn hộ Ôn Hi Thừa, cô cảm thấy rất uể oải, mắng cả 2 người muốn hoạt động ngầm, Hạ Tử Phi gãi đầu đáng vẻ mặt ngốc nhìn Lưu Ny Ưc cười, Lưu Ny Ưc trước sau như một lựa chọn làm như không thấy, cô lần nữa cảm thấy Hạ Tử Phi rất đáng thương.

Buổi tối dưới sự yêu cầu mãnh liệt của ba người khác, cô làm nồi lẩu, trên bàn cơm, hưng phấn nhất chính là Ôn Hi Thừa rồi, xuyên thấu qua hơi nóng lượn lờ bay lên nhìn anh cùng Hạ Tử Phi đoạt cá viên, cô có chút nhớ lại cảm giác thời đại học.

Ban đêm sao treo đầy màn trời, trăng sáng nhàn nhạt dần dần lên, trong phòng đèn trần chiếu khắp gian, cả phòng tràn đầy hương lẩu, Lưu Ny Ưc cùng Hạ Tử Phi đấu rượu, hai người uống đến trên mặt đều đã có đỏ ửng, cô vội vàng hướng trong nồi thả rau cải, Ôn Hi Thừa vội vàng ăn.

Không khí như vậy làm cho cô lần đầu tiên tại lúc cái thành phố này không hề cô độc, có cảm giác gia đình.

Thời điểm không sai biệt lắm, Hạ Tử Phi mở hai chai bia đưa một cho Ôn Hi Thừa, nhìn cô liếc mắt một cái phía thở dài một hơi, cái gì cũng chưa nói ngửa đầu liền uống, Ôn Hi Thừa cúi đầu ngậy người trong chốc lát cũng bắt đầu uống.

Hạ Tử Phi nhìn cô xem đã hiểu, ý của hần Ôn Hi Thừa vẫn là huynh đệ, nhìn bia theo khoe miệng của bọn hần chảy tới quần áo trong, cô cảm thấy hốc mắt cảm thấy chất, quay đầu lại nhìn Lưu Ny Ưc phiếm hồng hai má, nước mắt rớt cuộc không chế không nổi lẳng lặng chảy xuống.

Bốn năm trước, bọn họ không có nghĩ qua sẽ tách ra lâu như vậy.

Ba năm trước đây, bọn họ không dám hy vọng xa vời còn có đoàn tụ một ngày.

Hôm nay, bọn họ cảm tạ trời xanh mọi người vẫn là huynh đệ.

Hạ Tử Phi cùng Ôn Hi Thừa uống liền ba bình mới thôi, Ôn Hi Thừa trực tiếp đi buồng vệ sinh nôn ra, Hạ Tử Phi ngã ngồi ở trên mặt ghế nghiêng đầu nhìn Lưu Ny Úc cười, trong lúc này thâm tình cùng yêu say đắm giống như đúc cô cùng Ôn Hi Thừa ban đầu, mà Lưu Ny Úc rất bình tĩnh trước mặt ăn lạc, một tay che trên mặt của hắn nói “Thu hồi ánh mắt đắm đuối của anh lại, cẩn thận em đánh anh!”

Hạ Tử Phi kéo xuống tay của cô ấy nắm chặt lại, tại lúc cô ấy giãy dụa liền buông lỏng ra, có chút đắng chát cười cười quay đầu ra sau nhìn cô “Hạ Thiên, công ty của anh thành lập sau em muốn nhập cổ phần hay không?”

Cô vò đầu, giúp đỡ một gã từ phòng vệ sinh đi ra bước chân có chút lơ mơ – Ôn Hi Thừa, chờ anh ngồi ở bên cạnh cô sau mới nói “Như thế nào?”

“Tổng đầu tư 1 trăm vạn, Hi Thừa bỏ vốn 50 vạn, là cổ đông lớn nhất...”

Hắn lời còn chưa nói hết, Ôn Hi Thừa ngẩng đầu nhìn hắn bĩu môi, chớp hai mắt thật to nói “Tôi không phải cổ đông, tiền kia là tôi cho cậu mượn, không tính lãi!”

Hạ Tử Phi hung hăng trừng mắt liếc anh một cái “Mày TMD câm miệng, lại lần nữa nhắc lại chuyện này, tao ày lui lại cổ!”

Ôn Hi Thừa chuyển đầu đem mặt gối trên cánh tay nhìn cô có chút ủy khuất nói “Hạ Thiên, Tử Phi khi dễ anh!”

Cô đưa tay sờ sờ tóc của anh nói “Ngoan, hắn uống nhiều quá, anh không cùng hắn kén hiểu biết tranh chấp!”

Ôn Hi Thừa ngược mắt nhìn cô, sương mù mịt mờ, ánh mắt tràn đầy ý cười, như tiểu phiến tử*, lông mi run lên hai cái, anh nhẹ nhàng gạt đầu, thần sắc là thỏa mãn không nói ra được.

(*tiểu phiến tử: fan hâm mộ)

Cô thu tay lại chuyển hướng hạ tử phi nói “Tiếp tục.”

“Anh có 30 vạn, cô ấy có 10 vạn, để em 10 vạn, em không cần tham dự quản lý, cuối năm chia hoa hồng là được, đương nhiên nếu như thua lỗ cũng phải gánh chịu nguy hiểm, như thế nào?”

Cô rất nghiêm túc nghĩ nghĩ nói “Được, tính em một phần!”

Hạ Tử Phi cười lớn nói “Chúng ta bốn người là châu chấu cùng trên một sợi thừng rồi, thật sự có nạn cùng chịu có phúc cùng hưởng rồi, đợi công ty ta có chút đẳng cấp rồi, tôi để các người phân phối, về sau sẽ đưa ra thị trường!”

Lưu Ny Úc dùng chiếc đũa đem mà gõ đầu của hắn nói “Anh say a, đưa ra thị trường? Anh có thể lên giường cũng không tệ đâu!”

Hạ Tử Phi ngốc cười lên, lung la lung lay đi về hướng buồng vệ sinh, không rõ ràng nói “Tôi trước đi xuyt*, sau đó ôm vợ lên giường!”

(* ảnh đi WC =.=)

Lưu Ny Úc quay đầu ác trừng mắt liếc hắn một cái, nhưng nhìn đến hắn xiêu xiêu vẹo vẹo bộ dạng cười ngửa tới ngửa lui, cô ở bên cạnh nó thấy rõ trong mắt của nó rõ ràng không che dấu được yêu say đắm.

Hạ Tử Phi cùng Ôn Hi Thừa đều uống nhiều quá, đưa cả hai xếp nằm ngủ xong cô cùng Lưu Ny Úc chính đốn tàn cuộc.

“Cô nương, mày thật sự không định tìm việc làm, cùng Tử Phi mở công ty?”

“Ừm.”

“Hoàng tiểu soái biết không?”

“Biết rõ, hần nói chỉ cần tao vui vẻ là được.”

Cô thở dài “Đứa nhỏ này cũng thật đáng thương , yêu mày yêu đến mọi việc đều đã quyết, tuy rằng tao còn vô điều kiện ủng hộ Tử Phi, nhưng nghĩ đến hần không thể không đối mặt vận mệnh bị ném bỏ, cũng giấu diếm đồng tình .”

Lưu Ny Ưc cúi đầu trầm mặc một hồi quay đầu nhìn cô nói “Hạ Thiên, tao sẽ không cùng tiểu soái chia tay, công ty Tử Phi đi vào quỹ đạo rồi, tao sẽ trở về cùng tiểu soái kết hôn.”

Cô hừ lạnh một tiếng “Kia đến lúc đó, mày liền đợi đến nhật xác cho Tử Phi đi! Mày bây giờ đối với hần tốt như vậy, cho hần hi vọng lớn như vậy, đến lúc đó phải phải dứt cùng người khác kết hôn, tao cũng không dám cam đoan đến lúc đó có thể hận mày hay không.”

Lưu Ny Ưc ánh mắt dần dần trở nên ưu thương, một lúc lâu sau, nó tựa đầu đỡ trên vai của cô nhẹ nói “Hạ Thiên, ai cũng có thể không hiểu tao, ai cũng có thể không tha thứ tao, nhưng là mày không thể, tao không cho phép, mày đã nghe chưa?”

Cô cảm thấy rất đau lòng, tuy rằng cô cuối cùng là nhấn tâm lúc đó chỉ trích nó quăn nhau cùng hai người đàn ông, nhưng làm sao có thể thật sự hận đây, cô ôm lấy nó nói “Tao hù mày, mặc kệ mày lựa chọn người nào, mày đều là tỷ muội tốt nhất của tao, tao sẽ làm phù dâu của mày, đưa mày chúc phúc sâu sắc nhất!”

Lưu Ny Ưc nghẹn ngào thêm vài phút đồng hồ rồi nói “Mày thực buồn nôn!”

Thu thập xong, đã gần rạng sáng, cô quyết định cùng Lưu Ny Ưc lách vào một đêm, rửa mặt sau đó, trên giường lại trò chuyện trong chốc lát, đang chuẩn bị tắt đèn, nghe được trong phòng khách vang động, Lưu Ny Ưc xuống giường, mở cửa đi ra ngoài, không đầy một lát liền ngáp trở về, chui vào chăn đẩy cô nói “Là Hi Thừa, hình như nôn, mày đi xem một chút đi.”

Cô gật đầu, xuống giường, đem cửa phòng ngủ đóng lại nhìn buồng vệ sinh đèn sáng rõ, đi qua đợi trong chốc lát, Ôn Hi Thừa từ bên trong đi ra, tay bụm lấy dạ dày vẻ mặt tái nhợt, thấy cô cũng không có bao nhiêu kinh ngạc, mở trừng hai mắt nói “Đánh thức em?”

Cô vịn anh ngồi vào trên ghế sa lon, rót chén nước ấm cho anh “Dạ dày trưởng à? Uống thuốc chưa?”

Anh uống hai phần nước sau lắc đầu, ôm cái đệm nằm sấp ở trên sô pha cúi đầu rầu rĩ nói “Anh không sao, em đi ngủ đi.”

Cô thở dài, đi qua ngồi xổm bên sofa, tay chống cái cằm nhìn chằm chằm sau ót của anh xem trong chốc lát, sau đó đặt ở phía sau lưng của anh nhẹ nhàng vỗ về.

“Trưởng đau lợi hại sao? Chịu chút tiêu hóa được không?”

Ôn Hi Thừa chuyển đầu nhìn cô, trong mắt có nhàn nhạt đau đớn, nhưng là ẩn hàm ý cười, nhếch đôi môi mở mồm xem nói “Nôn hết rồi, không phải rất căng, em mau đi ngủ đi, con mắt đều lộ ra đỏ.”

Cô giúp anh xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán nói “Em vịn anh trở lại phòng ngủ a, cẩn thận trong chốc lát cảm lạnh rồi.”

Anh không nói chuyện cũng không còn động, qua một hồi lâu, cô cảm thấy được con mắt cũng bắt đầu đánh nhau, anh mới cười nói “Còn có chút buồn nôn, anh lần nữa nằm sấp trong chốc lát, em nhanh đi ngủ, nghe lời!”

Cô nhìn anh trong chốc lát, đứng dậy, trở lại phòng ngủ của anh lấy gối đầu cùng chăn, mền, đưa cho anh ngồi ở trên sô pha nói “Em ở chỗ này cùng anh đi, lần đó ăn được nồi lẩu khó chịu cả đêm, đừng đến cuối cùng nôn chân đều mềm nhũn trước mặt đều không thấy.”

Ôn Hi Thừa không nói chuyện chậm rãi ngồi dậy, đem gối đầu để ở một bên, cũng dựa vào ở trên sô pha ngồi ở cạnh cô , sau đó đem chăn che ở trên thân người hai người bọn cô.

Cô có thể ngửi được trên người anh nhàn nhạt mùi thơm bạc hà rất nhẹ nhàng khoan khoái , nhưng không có cự tuyệt, một lát sau cũng dựa vào ở trên sô pha, nhìn chằm chằm trần nhà gần người.

Mấy phút đồng hồ sau, Ôn Hi Thừa hướng bên cạnh cô nhích lại gần, sau đó đem mặt gối lên trên vai của cô, anh hôn nhẹ có mùi rượu mềm mại cho cô lòng dần dần không còn bình tĩnh nữa, tay anh từng li từng tí nhẹ nhàng cầm tay cô, thân thể của cô có chút run lên một cái, không có rút ra.

Cô cúi đầu nhìn chàng trai bên tai buông thong lỏng mi vẽ mặt hạnh phúc, nhắm mắt lại không muốn làm có bất cứ gì.

Đêm nay bọn họ đều rất vui vẻ, huynh đệ tốt nhất của cô muốn gây dựng sự nghiệp, tỷ muội tốt nhất của cô chuẩn bị vì người con trai nó yêu làm sự kiện cuối cùng, mà thiếu niên ôn hòa cô đã từng yêu, cô không muốn cự tuyệt.

Một đêm này, khiến cho cô tạm thời mất đi lý trí, điên cuồng một lần đi!

Ánh nắng sáng sớm đem cô tỉnh, cô phát hiện mình nằm ở giường Lưu Ny Ưc, bên cạnh là người bạn tốt ngủ say, cô căn bản không có ấn tượng ngày hôm qua là lúc nào ngủ, như thế nào trở lại phòng ngủ, thậm chí cảm thấy đêm qua hết thảy đều giống như một giấc mộng, hiện tại trời đã sáng, mộng cũng nên tỉnh.

Cô đứng dậy xuống giường, đứng ở phía trước cửa sổ, nhìn bên ngoài bầu trời trong xanh, duỗi lưng một cái, cười đi ra phòng ngủ.

“Chào buổi sáng!” Từ phòng bếp đi ra người con trai đang chuẩn bị điểm tâm trên mặt ôn hòa ý cười, để cô cảm thấy ngày này sẽ là tràn ngập hy vọng, vô cùng mỹ diệu!

Điểm tâm xong, Ôn Hi Thừa đem cô trở lại căn hộ, trên đường hai người cơ hồ không có nói chuyện với nhau, đối với một buổi tối kia rất có ấn ý lựa chọn lãng tránh.

Lúc xuống xe, Ôn Hi Thừa nói “Trở về ngủ bù thật tốt đi, đều có mắt quầng thâm rồi.”

Cô dụi dụi con mắt nói “Anh cũng thế, hôm nay đừng loạn ăn cái gì, trong chốc lát em gọi cô nàng gọi điện thoại, để nó nấu cho anh chút cháo.”

Anh nhẹ nhàng gật đầu, sóng mắt trong có nhàn nhạt thỏa mãn cùng cảm động.

Tại lúc cô đóng cửa xe, anh gọi cô.

Cô xoay người hỏi thăm nhìn anh “Làm sao vậy?”

Anh có chút ngượng ngùng một cái nói “Sáng sớm thứ hai anh tới đón em đi làm được không? Anh không mua điểm tâm, em có thể ở nhà ăn rồi xuống.”

Cô biết rõ cô phải nói không thể, nhưng lại nhẹ gật đầu, khoát khoát tay làm anh vui mừng tươi cười quay người rời đi.

Không đành lòng cự tuyệt, vậy thuận theo tự nhiên đi, đối mặt Ôn Hi Thừa cô từ trước đến nay là người không có nguyên tắc!

26. Chương 26: Săn Sóc Quản Lý Kinh Doanh

Hạ Tử Phi cùng Lưu Ny Ưc về, buổi tối không đi xã giao sẽ gọi cô đến căn hộ Ôn Hi Thừa cùng nhau nấu cơm, như vậy có đôi khi buổi sáng cô sẽ cùng Ôn Hi Thừa cùng nhau đến công ty, mà buổi tối cùng rời đi, tránh không được có một ít lời ong tiếng ve, cũng may trước đây cô thẳng thắn nói với Tống Dĩnh chuyện cùng Ôn Hi Thừa là bạn học thời đại học, mà Tống Dĩnh chính là cái loa nhỏ, cho nên rất nhanh mọi người trong công ty cũng biết hoàng tử vạn người mê cùng cô ni ngoan ngoãn là cô có tư giao rất tốt.

Cứ khoảng 1 tiếng đồng hồ, thì có 10 nữ đồng sự uyển chuyển tiến về phía cô biểu đạt thỉnh cầu muốn cùng Ôn Hi Thừa đi ăn tối, cô đều rất sáng khoái đồng ý, sau đó trực tiếp đem tên các nàng ghi vào quyển sổ ghi chép riêng sau đó đưa xuống cho Ôn Hi Thừa xem xét.

Anh ngay từ đầu lại còn phát biểu sẽ không tiếp nhận xử lý những vụ như thế này, càng về sau liền trực tiếp cảnh cáo cô: nếu em còn đưa cho anh những thứ như này, anh liền cho em biết như thế nào gọi là xui xẻo!

Cô cân nhắc một chút, nghĩ ra một cái sách lược vẹn toàn, trong công ty phát tán một tin tức không tính là lời đồn, đó chính là: Ôn Hi Thừa có vị hôn thê, là tại Mĩ! Sau đó lại thêm mắm thêm muối hít hà một phen, nói cô gái kia cỡ nào xinh đẹp cỡ nào có tiền các loại, sau đó tai của cô căn bản thanh tịnh rất nhiều.

Mỗi ngày Ôn Hi Thừa liền trở thành đối tượng chủ yếu được bàn luận đến của ngành bát quái, đối với vị hôn thê thần bí của anh suy đoán cũng là đạt đến tất cả cái gì không hợp thói thường, thậm chí còn có người nói vị hôn thê đó thật ra là con gái của tổng giám đốc công ty ở Mĩ, nếu không làm sao vừa mới tiến công ty đã an vị lên chức quản lý thiết kế.

Nghe nhầm đồn bậy đáng sợ đến cỡ nào cô xem như chân chính thấy được, lúc tan việc, tất cả mọi người sau khi rời đi Ôn Hi Thừa vẫn ở trong phòng xử lý tài liệu, vốn là cô đã làm xong việc có ý định chịu đòn nhận tội, nhưng nhìn đến sắc mặt tái nhợt mờ mịt thất thần của anh, nụ cười của cô cứng xuống.

“Làm sao vậy? Không thoải mái?” cô sau khi ngồi xuống lo lắng hỏi anh.

Ôn Hi Thừa ngẩng đầu nhìn chằm chằm cô một hồi lâu mới đưa cảm xúc che dấu xuống đáy mắt hồi lâu trên mặt xuất hiện dáng vẻ tươi cười quen thuộc.

Anh tắt máy vi tính đứng dậy, đem quần áo tây vắt trên cánh tay nhìn cô, nói: “Nhìn xem em đã làm chuyện tốt gì, em nói làm sao bây giờ đây?”

Cô ngửa đầu nhìn chằm chằm ánh mắt của anh trong chốc lát, sau đó đứng lên, cười hì hì có chút nịnh nọt nói: “Thỉnh mời anh ăn lẩu!”

Anh cũng cười, trong mắt tràn đầy sủng nịch, tại trên đầu cô lung tung xoa nhẹ một trận, nói: “Đi siêu thị!”

Cô bị ai gạt đầu, tiền tiền lại bay đi a, theo anh đi ra văn phòng, lại có cảm giác rất kỳ quái, không thể nói thật xấu, chẳng qua là cảm thấy anh mới vừa nóng lòng che dấu cảm xúc không phải như lúc trước là thương tâm hay cô đơn mà cô quen thuộc, hình như là một loại đối với tương lai mê man mờ mịt cùng hoang mang, tóm lại cô nhìn không hiểu.

sang tháng 11, thời tiết dần dần trở nên lạnh, Ôn Hi Thừa từ nhỏ cơ thể đã không bao giờ ấm, cô biết rõ anh sợ lạnh, liền mua cho anh một cái máy sưởi, bật máy sưởi đủ ấm cô mới đi qua, anh đang cầm chén nước nhìn chằm chằm vào màn ảnh máy vi tính đến gần người, cũng không biết có phải cảm giác của cô sai lầm hay không, giống như từ sau khi có lời đồn kia anh lại luôn lộ ra cái dạng này.

Cô gõ cửa, đi vào, “Hôm nay không vội sao? rảnh rồi sinh ngăn người.”

Anh cười cười đứng dậy đem cửa chớp khép lại, “Lại có vụ?”

Cô lắc đầu đem túi nhiệt đưa cho anh, “vừa vặn làm ấm tay.”

Ôn Hi Thừa đỡ lấy sau đó, hai tay ôm thật chặt, mím môi nhìn cô cười, lông mi nhẹ nhàng lay động, sáng ngời ra một mảnh ôn nhu.

Cô cười cười đứng lên, “Anh đang bận, em đi, buổi tối em muốn tặng ca, không cần chờ em.”

Anh gạt đầu, cup mắt xuống nhẹ nhàng gọi cô: “Hạ Thiên.”

Cô nhìn sang, “Ừm?”

Anh ngửa đầu nhìn cô, không nói chuyện, chỉ là khẽ mỉm cười, ánh mắt ôn nhu mà sủng nịch, anh nhìn sâu vào mắt cô chăm chú cho trong lòng của cô dần dần nổi lên rung động, cô cúi đầu che dấu, nói: “Rất cuộc có chuyện gì?”

Anh tiếp tục cười khê, lắc đầu, “Không có gì, cảm ơn em.”

Cô không nói chuyện, ngăn trở đấy mắt chưa xốt trằm thấp lên tiếng mở cửa rồi đi, trở lại văn phòng, đối mặt với máy tính ngậy người một hồi lâu trước mắt mới khôi phục thanh tỉnh, có lẽ là mùa đông muốn tới rồi, con người cảm tình cũng trở nên dị thường yếu ớt.

Mùa đông năm nay, những bằng hữu thân nhất của cô đều đang ở tại thành phố này, cô nghĩ nhất định sẽ là một mùa đông ấm áp!

Cuối tháng 11, công ty chuẩn bị cạnh tranh với một xí nghiệp đứng trong top 500 xí nghiệp phát triển mạnh nhất thế giới, tại khu Thượng Hải đang quy hoạch đầu tư kiến thiết hàng loạt các nhà xưởng, hạng mục này đã lấy được sự chú ý cao của thị trường chính phủ thành phố Thượng Hải, sơ bộ dự tính hạng mục này khoảng 10 tỷ, Phùng Tô Xuyên nói với cô từ khi công ty thành lập tới nay đây là hạng mục lớn nhất mà công ty tham gia, hơn nữa bởi vì danh dự xí nghiệp trên thị trường quốc tế được hưởng rất cao, nếu như công ty có thể nhận được hạng mục này, có thể tại thị trường Âu Châu khai hỏa nổi tiếng, quan trọng nhất là chức nghiệp của mỗi người cùng kiếp sống sẽ sang một tầm ới!

Nhìn ra được, Phùng Tô Xuyên rất xem trọng hạng mục này, tại đây hần, công tác của cô nhiệt tình cũng là trước nay chưa có tăng vọt, bởi vì chi nhánh công ty Thượng Hải có bộ phận thiết kế độc lập, cho nên Ôn Hi Thừa cũng không có tham dự hạng mục này.

Vòng thứ nhất trả giá Top 10, Phùng Tô Xuyên cho cô biết muốn đi Thượng Hải cùng hạng mục công trình sư bộ sắp đặt thiết kế chạm trán, bắt tay chuẩn bị thương vụ.

Bởi vì thời gian cấp bách, xế chiều hôm đó Phùng Tô Xuyên liền chở cô trở lại căn hộ thu dọn đồ đạc, cô cũng không kịp gọi cho Ôn Hi Thừa thông báo, chỉ là trên đường tranh thủ nhắn cho anh cái tin, thời điểm anh gọi điện thoại tới có vẻ có chút kinh ngạc, dặn dò cô một đồng lớn mới cúp điện thoại.

Cô quay đầu chống lại ánh mắt mang theo ý trêu chọc của Phùng Tô Xuyên, cảm thấy có chút xấu hổ.

“Xem ra 2 người chung đụng không tồi.” Ánh mắt hần nhìn về phía trước, cười nói, ánh mắt bình tĩnh không có sóng, cô đoán không ra tâm tình thật sự của hần.

Cô nghiêng đầu nghĩ nghĩ trả lời hần một chữ “Ừm.”

Phùng Tô Xuyên quay đầu hừ lạnh một tiếng: “Qua sông đoạn cầu, hửm?”

Cô đầu đầy hắc tuyến, gãi gãi tóc, nói: “Lão đại, anh có biết hay không mỗi lần đoán tâm tư của anh em muốn chết bao nhiêu tế bào não, em vốn là không thể nào thông minh, anh lại lần nữa như vậy chọc em chơi, đem em chơi choáng váng, anh liền mất đi một trợ thủ tài giỏi rồi!”

Phùng Tô Xuyên thần sắc hòa hoãn một ít, không có lại tiếp tục chủ đề vừa rồi, “Thượng Hải hạng mục này có tầm quan trọng ra sao anh cũng không muốn nói nhiều, lượng công việc rất lớn, em không chỉ phải thuộc tài liệu, thiết bị, còn phải hiểu rõ cả hệ thống, rất nhiều yêu cầu về kỹ thuật anh trước đều chưa từng nghe qua, thời gian 10 ngày gấp vô cùng, em làm tốt công việc ăn uống ngủ nghỉ.”

Cô quệt mồm điều chỉnh thử chỗ tựa lưng, tìm được tư thế thoải mái, nhìn hần nói: “Việc này anh cứ yên tâm đi, mấy năm này đi theo anh không có làm cái khác, lại luộc suốt đêm rồi, hiện tại em trước ngủ một lát, nghỉ ngơi dưỡng sức, sau khi tỉnh lại bán mạng cho anh!”

Nói xong cô liền nhắm mắt lại, cô cho là hần sẽ cười nhạo phản bác hoặc là trực tiếp thưởng cho cô một cái cốc đầu, nhưng chỉ là nghe được một tiếng thở dài rất nhỏ.

Cô sững sốt một chút, dụi nhẹ rồi mở mắt ra nhìn về phía bên cạnh, cửa xe mở ra mà người đàn ông kia cũng không có quay đầu.

Qua một hồi lâu, tại lúc cô cho rằng mới vừa là mình nghe nhầm, đang chuẩn bị tiếp tục nhắm mắt lại, nghe được hần trầm thấp thanh âm có chút cảm khái: “Mấy năm này, em thật sự giúp anh không ít việc, anh hình như chưa từng có cảm ơn em, Hạ Thiên, cảm ơn em!”

Cô lên tiếng lấy tay vuốt tóc vành mắt đỏ lên, thật là, thế này là thế nào, không phải là mùa đông sắp tới sao? Mọi người sao lại...? Khiến cho cô như một cô gái nhỏ đa sầu đa cảm, cảm động cứ liên tiếp đến, thật muốn đoán mệnh!

Tối Thượng Hải, đem hành lý tới nhà khách rồi phải đi tới công ty ngay, buổi tối suốt đêm họp thảo luận, lúc kết thúc đã sắp rạng sáng, từ công ty đi ra, cả 2 đi bộ trở lại nhà khách, dù sao cũng là cuối mùa thu rồi, ban đêm gió thổi vào người lạnh buốt, Phùng Tô Xuyên nhìn cô cái mũi khê nhẵn, cười cởi áo khoác xuống.

Cô cũng không chối từ, tiếp nhận mặc lên người, chẳng qua là thời điểm khi nhiệt độ cơ thể cùng nhàn nhạt mùi thơm của hắc đem cô vây quanh, mới phát giác được thoáng có chút không ổn, nhưng nhìn hắc về mặt bình tĩnh, cũng không có gì.

Trên đường đi cơ hồ không có nói chuyện với nhau, Phùng Tô Xuyên trực tiếp nhẹ nhàng nhú mày, cô nhìn hắc phồng chùng hắc nhất định suy nghĩ đến việc trả giá cho hạng mục, liền không có mở miệng quấy rầy.

Đến khách sạn, Phùng Tô Xuyên đột nhiên dừng bước, hướng bốn phía nhìn nhìn, sau đó nói với cô: “Chờ anh với.”

Cô bọc lấy áo khoác của hắc, có chút hoang mang gật đầu.

Hắc cười cười, quay người đi về hướng đường cái đối diện, vào một siêu thị tiện lợi, qua thêm vài phút đồng hồ lúc đi ra một tay bưng một cái cốc giấy, một tay cầm một ly trà sữa.

Đi đến trước mặt của cô, hắc đem cốc giấy đưa cho cô, “Đói bụng không? Quá muộn, cái gì cũng không còn, em ăn tạm chút gì đi.”

Cô cúi đầu tiếp nhận cốc giấy nhẹ nói: “Cảm ơn.”

“Đến đại sảnh ăn nữa, bên ngoài gió lớn.” Thanh âm của hắc nhu nhu, lộ ra sủng nịch.

Cô không nói chuyện, hai tay cầm cốc giấy theo hắc đi vào đại sảnh.

Cô không dám ngẩng đầu, sợ nhìn đến ánh mắt của hắc, nhưng là tâm cảm động lại là thật sự rõ ràng tồn tại, kỳ thật Phùng Tô Xuyên vẫn luôn là một quản lý kinh doanh rất cẩn thận, dù không có ở cùng nhau như lúc trước, gặp tăng ca và vân vân, hắc đều tự mình đi ra ngoài mua bữa ăn khuya cho cô, cô nhớ được thời điểm lần đầu tiên ăn Quan Đông (cũng không rõ là món gì nữa), trên mặt của hắc tràn đầy ghét bỏ, nói là đồ ăn xào khô không tốt cho sức khỏe, về sau sẽ không thử lại.

Cô biết rõ chỗ làm việc trên có một loại trả giá gọi cảm tình đầu tư, một ít quản lý kinh doanh cao cấp đối với cấp dưới đều phi thường tốt, bọn họ không chỉ có muốn cho khách mời bồi phục, kính nể họ, còn muốn cấp dưới đối với họ tràn ngập cảm kích, như vậy mới có thể đảm bảo được địa vị của họ không bị tổn hại, nhưng là mỗi lần Phùng Tô Xuyên đối với cô biểu hiện ra quan tâm, cô cũng không muốn đi nghĩ tới phương diện này, cô thà rằng cho là hắc đem cô coi như bằng hữu, là phát ra từ thật lòng rất tốt với cô, mà cô sớm đã đưa hắc coi là tri kỷ, đối với hắc tràn ngập tin cậy, ở trên công tác tuyệt sẽ không phản bội!

Tới cửa phòng, cô đem cốc giấy ném vào thùng rác, cởi áo khoác đưa cho Phùng Tô Xuyên.

Hắc tiếp nhận vắt trên cánh tay, đưa trà sữa trong tay cho cô, “Sớm một chút nghỉ ngơi, ngày mai anh gọi điện thoại nhắc em rời giường, ngủ ngon!”

Cô gật đầu, quay người mở cửa, nhìn hắc còn đứng ở cửa đối diện, mím môi nghĩ nghĩ, nói: “Lão đại, anh đối với em tốt như vậy, em nhất định sẽ báo đáp anh!”

Phùng Tô Xuyên bắt đắc dĩ cười cười, mang trên mặt uể oải, hướng cô khoát khoát tay mở cửa vào gian phòng, chờ hắc đóng cửa phòng, nụ cười trên mặt chậm rãi biến mất.

Hắc đối với cô tốt như vậy, có thể bởi vì cô là bạn gái trước hay không?

Nếu như thế, cô có thể lấy cái gì báo đáp hắc đây?

27. Chương 27: Quán Bar Chơi Trò Mập Mờ . . .

10 ngày mỗi đêm tăng ca, tất cả tài liệu đấu thầu sửa sang lại tốt cách trả giá chỉ có không tới năm giờ, bộ thương vụ cầm lấy đi trang đính, cô gục xuống bàn nhìn chăm chăm bên ngoài đêm đen ngấn người, trong đầu toàn bộ đều là một đồng con số.

“Uống ly cà phê nâng cao tinh thần, chờ một lát làm tập này xong anh sẽ cho em trở về ngủ bù.” Phùng Tô Xuyên đưa cho cô một cốc nước bốc hơi nóng, chuyển cái ghế ngồi ở bên cạnh theo cô cùng nhau nhìn vào ngoài cửa sổ.

Cà phê nồng đậm mùi thơm phiêu đảng chung quanh họ, không khí cũng trở nên kiêu diễm, cô mở trừng hai mắt, nhìn chăm chăm lượn lơ bay lên hơi nước nhìn vài giây từ từ uống.

Một lát sau, cô hỏi hần: “Anh cảm thấy trong hợp đồng chúng ta tỷ lệ lớn không?”

Phùng Tô Xuyên thu hồi ánh mắt, nhìn về phía cô, trong mắt hiện đầy tơ máu, hần vuốt vuốt lông mày, “Khó nói, nhưng tiến vào vòng tiếp theo khẳng định không có vấn đề.”

“Làm sao anh biết?”

“PR phí báo lên đã đem gần một ngàn vạn rồi, nếu ngay cả vòng thứ nhất đều làm không được, chi nhánh công ty Thượng Hải nhóm người này có thể trực tiếp cuốn gói rời đi.”

Cô kinh ngạc, đầu óc lập tức thanh tỉnh không ít, “10 triệu! Ôi trời ơi!! Bây giờ tiền boia đều cho được dữ dội như vậy sao?”

Phùng Tô Xuyên cười khê, “Hạng mục 1 tỷ, không có 50 triệu em nghĩ cũng đừng nghĩ.”

Cô cảm thấy rất hoang mang, giọng điệu có chút không tốt lắm nói: “Đã như vậy, chúng ta lại còn liều mạng như vậy làm cái gì, trực tiếp đập vỡ tiền cho rồi!”

Phùng Tô Xuyên nhìn cô lắc đầu, đứng dậy vỗ vỗ đỉnh đầu của cô, cười nói: “Đây là quy tắc ngầm ngành sản xuất bây giờ, đường đi đều trải tốt rồi, em mới có thể đối lấy một cơ hội cạnh tranh công bằng, nếu không cũng chỉ có thể bị cướp phần, được rồi, những thứ này em cũng không cần rõ ràng, cũng không cần tán thành, chỉ cần làm tốt bản chức công việc của mình là được, anh đi nhìn xem tài liệu đấu thầu xong chưa, em lần nữa nghỉ ngơi một chút đi.”

Cô nhìn bóng lưng hần quay người rời đi, đầu một mảnh mê man mịt mờ, bốn năm nay tài bồi Phùng Tô Xuyên đối với cô chưa bao giờ giữ lại gì, thế nhưng hần lại chưa bao giờ để cho cô tham dự xã giao, với tư cách phụ tá của hần cô không cùng hần dự họp tiệc rượu một lần, bất kể là cùng chủ tịch công ty, Tổng Dĩnh đã từng lại còn thay cô bênh vực kẻ yếu, đã nói nơi nơi đều một mình hần chiếm, đối với mình lại cảm thấy hần không phải là người như thế.

Giờ khắc này, cô suy nghĩ, có lẽ hần là không muốn để cho cô đối với xã hội này sinh ra cảm xúc phản đối, dùng phương thức của mình đem cô bảo vệ, làm người làm việc sạch sẽ!

Phùng Tô Xuyên đem cô đưa về khách sạn, cô cảm giác mình toàn thân như mệt rũ cả rồi, con mắt đều không mở ra được rồi, hần đi theo cô vào gian phòng, cô trực tiếp ngã xuống giường không nguyện ý cử động nữa, đầu óc choáng váng nặng nề, cảm thấy có người giúp cô cởi giày, giúp cô đắp chăn, khi trên mặt truyền đến ấm áp xúc cảm, cô mở mắt ra, nhìn thấy chính là một người đàn ông đang cầm khăn mặt giúp cô lau mặt, ngây thơ một chút, ngồi dậy.

Tiếp nhận khăn trong tay hần, cô có chút lúng túng nói: “Tự em lau là được rồi.”

Phùng Tô Xuyên vẻ mặt bình tĩnh cười cười, vuốt vuốt tóc của cô, “Ngâm chân ngủ tiếp, anh đi, giữa trưa trở lại đón em.”

Cô nhẹ gật đầu không nói chuyện, chờ hần sau khi rời đi, cô nhìn bên giường đặt chậu rửa mặt, bên trong tỏa ra nhiệt khí để cho trước mắt của cô không tỉnh táo, cô hít mũi một cái đem chân thả đi vào, cơ hồ là lập tức cô liền cho cảm thấy thân thể thoải mái rất nhiều, nhưng là tâm có chút khổ sở, cuối cùng cô không cách nào nữa thân nhiên tiếp nhận sự quan tâm của hần rồi.

Phùng Tô Xuyên không phải một người dong dài, hần hiện tại cử động như vậy, để cho cô cảm thấy rất hoang mang, là cô ban đầu nói không đủ rõ ràng sao? Cô giống như thật không có xác định rõ cự tuyệt hẳn, chỉ nói là cô làm không được điều kiện tên kia kèm theo, cô đây muốn lại đi đến nói với hẳn rõ ràng một chút được không? Nhưng nếu như hẳn kỳ thật không có ý khác, chỉ là đem cô làm bằng hữu thì sao đây?

Hai chân của cô trong chậu phịch hai cái, nhìn giọt nước tràn ra cảm thấy phi thường khổ não, rốt cuộc lúc nào mới có thể đoán được tâm tư Phùng Tô Xuyên ah!

Cô không biết mình lúc nào ngủ, chẳng qua là cảm thấy giấc ngủ này cực kỳ lâu, mở mắt ra đầu tiên đập vào mắt chính là ngoài cửa sổ một mảnh cảnh sắc sáng lạn, ánh nắng chiều đem trọn cái chân trời nhuộm đỏ, xinh đẹp đến làm cho cô có chút mê muội, trong khoảng thời gian ngắn không biết người ở chỗ nào, thẳng đến một thanh âm trầm thấp mỉm cười vang lên.

“Rốt cuộc đã tỉnh.” Phùng Tô Xuyên ngồi ở cách đó không xa trên ghế sa lon, đưa tay nhìn đồng hồ rồi chuyển hướng cô, “Từ sáu giờ sáng đến bốn giờ chiều, suốt 10 giờ, em thật đúng là giỏi ngủ!”

Cô đầu óc còn không có hoàn toàn thanh tỉnh, ôm chăn, mền ánh mắt có chút mê ly nhìn hẳn, một lát sau lay tóc ngồi dậy, “Em đói bụng!”

Người đàn ông trên salon đứng lên, thân hình thon dài cân xứng bọc lấy tầng một vầng sáng nhu hòa chậm rãi hướng cô đã đi tới, hẳn xoay người lấy đôi dép lê đặt ở bên giường, nhìn cô cười, “Cũng đã đói bụng, rửa mặt một cái, chúng ta đi ăn cơm.”

Cô nhảy xuống giường, ngập hỏi hẳn: “Chúng ta tiến vào vòng tiếp theo không?”

“Vào.”

“Ah, buổi tối đó có phải có hoạt động chúc mừng hay không?”

Phùng Tô Xuyên gật đầu, trong ánh mắt có nhàn nhạt vuốt ve an ủi.

Cô nhú mày, “Phiền quá à, đồng nghiệp chi nhánh công ty Thượng Hải đăng cấp nháo số 1.”

Phùng Tô Xuyên nắm chặt lấy bờ vai của cô quay người, “Nhanh đi rửa mặt, buổi tối chúng ta một mình hành động, không theo chân cùng bọn họ.”

Cô mắt sáng rực lên một cái, quay đầu nhìn hẳn, “Anh nói thật?”

“Nói nhảm!” Hần trên đầu cô bắn một cái, quay người đi về hướng sô pha.

Cô sờ sờ cái trán, ngậm miệng đi về hướng buồng vệ sinh, đánh răng suy nghĩ, quan hệ của bọn cô rất vi diệu ah!

Buổi tối Phùng Tô Xuyên mang cô đi ăn món ăn hải sản, bên cạnh sông Hoàng Phố, rất xa xỉ rất tráng lệ rực rỡ, sau khi ăn xong, thấy hẳn đem hóa đơn bỏ vào bóp da, cô đem đầu qua nhìn nhìn, cười hì hì hỏi: “Này anh có thể trả chứ?”

Hần sững sờ, sau đó nghiêng đầu xem cô, trong ánh mắt lộ vẻ giảo hoạt, “Em cứ nói đi?”

Cô quýnh, mò mò cái mũi, “Em đây bối tử ghét nhất đoán trò chơi với anh!”

Phùng Tô Xuyên cười to, như xách con gà con dắt lấy cô rời khỏi nhà hàng.

Ngồi trên xe, đi một đoạn đường, cô quay đầu hỏi hẳn: “Không trở về nhà khách sao?”

Phùng Tô Xuyên làm biểu lộ rất khoa trương kinh ngạc, “Em rõ ràng còn nhận thức không phải trở lại đường về khách sạn? Thật là làm cho anh nhìn với cặp mắt khác xưa!”

Cô mắt liếc thấy hẳn, “Anh một ngày không nói móc em sẽ chết ah!”

Hần nín nghẹn cười, thân thủ muốn đập đầu của cô, cô né oán hận nói: “Đừng động thủ động cước, với anh không quen!”

Nét mặt của hẳn cứng, đáng tươi cười nhạt một ít, thu tay lại, hẳn nói: “Như thế nào không quen, dù sao anh cũng coi như bạn trai cũ.”

Cô quay mặt nhìn về phía ngoài cửa sổ, không để ý đến hân nữa.

Trên đường đi bọn cô không nói chuyện với nhau, thẳng đến xe dừng ở một cái ngõ.

“Chúng ta đi đâu?”

“Quán bar!”

Cô tròn tròn tròn mắt, trực tiếp nuốt nước miếng, “Không phải chứ, lúc trước anh đã nói không cho em đi quán bar.”

Phùng Tô Xuyên ngoéo ... một cái khoe miệng, nói: “Lúc trước anh là sợ em bị dạy hư.”

Cô đi theo hân xuống xe, “Hiện tại không sợ rồi?”

“Hiện tại anh là chuẩn bị đem em dạy hư!”

“...”

Trong quán rượu tiếng người huyền ảo, sân nhảy bốn phía là một vòng bàn vòng tròn, tìm cái chỗ ngồi xuống về sau, Phùng Tô Xuyên kêu nhân viên phục vụ chọn món.

Cô nghĩ muốn nước trái cây, bị hân ngăn lại, cuối cùng hân chọn một ly tên là “Ba la ba la” rượu cốc-tai.

(hồi trước có tìm được hình của món này, sau đó quên không lưu giữ tìm lại trong vô vọng TT, nhớ là bên ly nước màu cam có quả bí ngô)

Một lát sau, đồ được bày lên, cô cầm một ly chất lỏng màu cam có chút mông lung, mà Phùng Tô Xuyên chính là màu xanh nhạt trong suốt, cô uống một ngụm, nghĩ nghĩ nói: “Có chút ngọt, hương vị cũng không tệ lắm, anh thì sao?”

Phùng Tô Xuyên cười khê, đem ly rượu giao cho cô, “Em nếm thử.”

Cô nhìn hân một cái, bưng ly rượu lên thoáng nhấp một miếng, sau đó liền cau chặt lông mày.

“Uống không được?”

“Ừm, cùng rượu Bắc Kinh vị gần giống.”

Phùng Tô Xuyên rất cởi mở cười cười, bưng ly rượu quay người nhìn về phía sân nhảy.

Dưới đèn neon bóng người tích lũy động, nương theo tiếng nhạc mạnh mẽ, mọi người điên cuồng mà chuyển động thân thể của mình, giống như là muốn đem tất cả cảm tình bên trong đều phát tiết sạch sẽ.

Tại nơi quốc tế hóa đô thị lớn này, phải thừa nhận áp lực quá lớn, cô suy nghĩ dưới những thứ này quên hết tất cả mà phát tiết, ban ngày có lẽ là thành phần tri thức hoặc là kim lĩnh bên trong nhà cao tầng nào đó, từng thân thể của con người đều kéo căng một cây dây cung, không biết ngày nào đó sẽ đứt rời, cho nên bọn họ cần không ngừng mà ình giảm sức ép.

Cô khê cười cười rồi quay đầu, Phùng Tô Xuyên ngón tay thon dài nhẹ nhàng cầm ly rượu chuyển động, con mắt nhìn chăm chăm điểm phía trước nào đó, nhưng không có tiêu cự, hân thừa nhận áp lực không thiếu so với những người này, nhưng cô chưa bao giờ thấy hân thất lễ thái độ qua, càng đừng nói cùng loại với như vậy phát tiết, cho dù là hiện tại, ngay cả nội tâm của cô cũng bắt đầu xao động, mà trên mặt của hân nhưng như cũ duy trì lấy bình tĩnh.

Ngụy trang, đã trở thành một loại tập quán, cô thật sự hoài nghi hân bộ mặt kết cấu đã muốn đã xảy ra căn bản tính thay đổi, những hỉ nộ ái ố kia công năng phòng chừng đều thoái hóa không sai biệt lắm.

“Chắc không phải cảm thấy anh bên cạnh rất mê người?” Phùng Tô Xuyên không có quay đầu, khoe miệng ôm lấy một vòng cười yếu ớt, khàn khàn nói trong không khí kích nho nhỏ rung động.

Cô trừng hân, uống một ngụm rượu, “Tự phụ!”

Phùng Tô Xuyên nhìn cô liếc mắt một cái, đặt ly rượu xuống, chuyển giật cái ghế mặt hướng cô, “Hỏi em 1 vấn đề?”

“Cái gì?”

“Em thật sự cảm thấy cùng Ôn Hi Thừa có thể một lần nữa bắt đầu?”

Cô sưng sốt một chút mân chặt bờ môi không nói lời nào.

Hắn tự tay đẩy cánh tay của cô, “Anh đặc biệt nhớ biết rõ em là suy nghĩ như thế nào, ban đầu hẳn không nói một tiếng rời đi, vài năm kia em là như thế nào tới, phỏng chừng không có người nào so với anh rõ ràng hơn, đã muốn bốn năm qua đi rồi, em xác định đối với tình cảm của hẳn không có biến chất?”

Cô không còn nói lời nào.

“Kia đổi lại vấn đề, thành thực nói với anh, có yêu anh không?” Ánh mắt của hẳn nhìn về phía phía trước, giọng điệu bình tĩnh không có sóng.

Cô kinh ngạc, quay đầu nhìn hẳn, một lát sau dùng rất nhỏ thanh âm nói: “Khả năng không có .”

Bên cạnh quay đầu, con mắt hí hí, có chút âm lãnh nói: “Vậy em ban đầu tại sao phải đáp ứng anh? Rõ ràng là chơi anh? !”

Cô nuốt một ngụm nước bọt, tránh đi ánh mắt sắc bén, uống một hớp rượu lớn đè ép an ủi, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Anh gần đây cường đại như vậy, lại biết ăn nói, anh cũng không phải không biết mình đàm phán kỹ xảo cỡ nào tinh xảo, em tại sao có thể là đối thủ của anh, hơn nữa, dùng tính cách của anh làm sao sẽ cho phép em không đồng ý, bất quá em bây giờ thật là muốn cùng anh hảo hảo ở chung kia mà, mặc dù không có tình yêu, nhưng là em thật sự vô cùng tín nhiệm anh, em nghĩ thời gian lâu dài tổng có thể bồi dưỡng ra được, chỉ có điều. . .” Cô ngừng lại, gương mặt ngấm hẳn.

Phùng Tô Xuyên sắc mặt đã khôi phục cười nhạt, hẳn không có nhìn cô nhưng là đón lấy lời của cô nói, “Chỉ có điều gặp gỡ sau mới phát hiện em căn bản không cách nào yêu anh, đúng không?”

Cô không dám lên tiếng, khẽ cắn môi gật đầu.

Hắn quay đầu nhìn cô liếc mắt một cái, cười cười nói: “Kỳ thật khi đó anh cũng không có yêu em, chỉ có điều cảm thấy chúng ta rất ăn ý, em cũng trưởng thành rồi, liền ủy khuất chính mình với em thông qua một chút đi.”

Cô trừng hẳn, thở dài một hơi, “Em biết rõ anh không thương em.”

Phùng Tô Xuyên ngoéo ... một cái khóe miệng cái gì cũng chưa nói.

Một lát sau, hẳn quay đầu dừng ở cô, nụ cười trên mặt đã muốn trở nên rất nhạt, như là nửa mở vui đùa nửa nghiêm túc nói: “Có đôi khi em thật sự dần làm cho anh không biết nói gì, em dựa vào cái gì liền cho rằng cùng hẳn một lần nữa bắt đầu so với cùng anh tiếp tục lại càng dễ dàng hơn?”

Cô nhìn chằm chằm ly rượu trong chốc lát, quay đầu nhìn hẳn, “Em không cảm thấy dễ, chỉ là không có biện pháp, đã từng có người bằng hữu nói với em, nếu như có thể không thương ban đầu cũng không yêu mến, mấy năm này em vẫn luôn cân nhắc những lời này, cảm thấy cũng không hoàn toàn đúng, em đây cả đời không nhất định chỉ yêu Ôn Hi Thừa, cũng không nhất định không phải hẳn không thể, cho dù không có hẳn em cũng có thể sống sống được rất tốt, nhưng bây giờ hẳn trở về, tại lúc không có bất kỳ phòng bị, lòng của em đã không khống chế được muốn tới gần, kỳ thật tự chính mình cũng không biết tới gần còn chưa phải là yêu, em cũng suy nghĩ có phải là ban đầu là không cam tâm, có phải là muốn cho chính mình một cái công đạo, nhưng em nghĩ không ra đáp án, em một bên chậm rãi đi về hướng hẳn, một bên lại dốc sức liều mạng giãy dụa, em không biết mình sẽ kiên trì bao lâu, có lẽ là triệt để đầu hàng, cũng có lẽ là chờ đợi cái tí ti quả niệm triệt để hao hết, sau đó tìm người chấp nhận cả đời, anh nguyện ý làm em chấp nhận chính là cái người kia sao?”

Phùng Tô Xuyên cúi thấp đầu, ngón tay trên ly rượu nhẹ nhàng vuốt ve, một lúc lâu sau, hẳn ngửa đầu đem màu xanh biếc trong suốt chất lỏng rót vào yết hầu, từ từ nhắm hai mắt lắng lắng yên ngồi thêm vài phút sau, ngược mắt nhìn cô cười cười, “Trước mắt mà nói còn không muốn, đi thôi, đồ ngốc!”

Cô giữ chặt cánh tay của hẳn, nói: “Cho dù anh nguyện ý, em cũng không muốn, trên thực tế em sẽ không chấp nhận bất luận kẻ nào, kể cả Ôn Hi Thừa!”

Phùng Tô Xuyên nhìn ngón tay của cô cong cong khoe miệng, trở tay cầm, không để ý tới cô giấy dựa, hần nhìn thẳng ánh mắt của cô mang theo nhàn nhạt mùi rượu nói: “Làm người, lúc nào đều muốn ình đường lui, lời nói, ngàn vạn không được nói quá vẹn toàn, cái thế giới này nhiều điều vô định, kỳ thật khuya hôm nay anh vốn là muốn đem em quá chén, sau đó đến kích tình một đêm, ngày hôm sau giống như... là không có cái gì phát sinh, dùng cá tính của em còn có thể cùng Ôn Hi Thừa ở một chỗ sao? Tuyệt đối sẽ không, có lẽ còn có thể từ chức, mà anh liền có thể danh chính ngôn thuận theo đuổi em.”

Hần gơ tay nhẹ nhàng lên gò má giúp cô vén tóc sau tai, nụ cười trên mặt dần dần nở, “Về sau cùng tên mối tình đầu kia có chuyện gì, anh thích em, biết rõ nhược điểm của em ở chỗ nào, có một ngày cuối cùng có thể đợi em.” Có chút dừng lại, hần cười đến vẻ mặt mỉa mai hoặc, “Thế nào có phải cảm thấy anh rất khủng bố không, hửm?”

Cô mở to hai mắt nhìn nhìn chăm chăm khuôn mặt anh tuần gần trong gang tấc, qua một hồi lâu, nuốt một ngụm nước bọt, nói: “Lão đại, anh say rồi?”

28. Chương 28: Ngây Ngốc Cô Nường

Sau khi từ Thượng Hải trở về, cô cùng Phùng Tô Xuyên quan hệ trở nên thân mật rất nhiều, ngăn cách lúc trước giống như thoáng cái liền không tồn tại, tựa như về thời cả 2 nói chuyện yêu thương lúc trước, cô lại trước mặt hần không hề cố kỵ nói đến Ôn Hi Thừa, mà hần cũng có thể tại lúc thời điểm không người hung hăng gõ đầu của cô, mắng cô là ngu ngốc, sở dĩ có thể không cần như vậy, cô cảm thấy hần là câu cuối cùng trong quán rượu cô nói chính là câu ấy.

Cô nhớ cô nói xong, Phùng Tô Xuyên sững sờ tròn vẹn 10 giây đồng hồ, sau đó bắt đầu chột cười, eo đều trực tiếp đau , cuối cùng hần nhìn ánh mắt của cô, nói: “Em cứ như vậy tín nhiệm anh?” (cũng do cái kiểu tín nhiệm dở hơi này nên bộ này thành ngược nam ==)

Cô không nói chuyện, cúi đầu nhìn nhìn ngực của mình, có chút uể oải, “Em vốn liếng cho tình một đêm có thể không đủ .”

Phùng Tô Xuyên nín nghẹn trong chốc lát cuối cùng vẫn là rất không phúc hậu cười phun ra, hần chà xát mặt, tại bả vai cô vỗ vỗ, “ Biết là tốt, nhưng ngàn vạn không cần phải quá tự ti!”

Cô trừng hần, hần ôm bờ vai của cô đi ra quán bar nói: “Thật là một đứa bé!”

Cô nghĩ trong lòng của hần chưa bao giờ đem cô trở thành phụ nữ thành thực có thể cùng hần đứng chung một chỗ, hần hiểu cô, sủng nịch cô, tuy nhiên lại chưa bao giờ nói yêu cô, cho dù thời điểm yêu thương giữa 2 người cũng nhiều lắm là chỉ là bằng hữu bên ngoài, vì không yêu, bây giờ có thể đem đủ đoạn cảm tình thói quen kia xử lý sạch sẽ khôi phục lại trạng thái tri kỷ, cô đã có thể nghĩ đến kết cục tốt nhất rồi!

Sau khi từ Thượng Hải trở về, Phùng Tô Xuyên mỗi sáng sớm đi căn hộ đón cô, hơn nữa trực tiếp chạy đến ga ra tầng ngầm, bị Ôn Hi Thừa gặp được mấy lần, anh nhìn thấy trên mặt cô cũng không hề có nụ cười, mà bởi vì Hạ Tử Phi vừa thành lập công ty cần đa thông quan hệ rất nhiều, cho nên trên cơ bản buổi tối đều có xã giao, bốn người ai cũng thật lâu không có tụ họp cùng nhau rồi.

Cô cùng Phùng Tô Xuyên, chia tay, trải qua khôi phục tất cả tri kỷ đều không có cùng Ôn Hi Thừa nói qua, cô nghĩ anh nhất định cho rằng sau chuyến hành trình Thượng Hải, bọn họ ở cùng tốt lắm, không biết vì cái gì cô không ngờ lại không muốn giải thích, cũng có lẽ là không biết nên giải thích thế nào, Phùng Tô Xuyên rất không phúc hậu nói cô đối với tình cảm của anh đang chậm rãi biến mất, cô cũng không phản bác, nhưng trong nội tâm của cô biết rõ cũng không phải biến mất, mà là cô cố gắng khắc chế tâm rục rịch, phải biết rằng nếu như muốn một lần nữa yêu say đắm, như vậy nhất định cần phải đưa mấy cái ủy khuất cùng oán hận kia phủ đầy bụi chôn dưới đáy lòng, anh cuối cùng là thiếu cô một lời giải thích đấy!

Đối với cái hạng mục ở Thượng Hải chính mọi người đang tiến vào vòng cuối cùng, cô cùng Phùng Tô Xuyên lần nữa thông qua, đối phương tiến hành một lần cuối cùng điều chỉnh, giá cả đi ra, Phùng Tô Xuyên xin

chỉ thị Trương tổng giảm hai điểm, hân cùng quản lý kinh doanh chi nhánh công ty đi vào trả giá, cô ngồi ở trong xe..., ba giờ sau, bọn hân đáng vẻ tươi cười đầy mặt đi ra.

Thăng rồi.

Ban đêm, chi nhánh công ty Thượng Hải tiến hành cuồng hoan (vui vẻ đến điên cuồng) chúc mừng, tổng giám đốc bắt tiếng, phàm là những đồng sự tham dự lần này cuối năm được chia hoa hồng, cô cầm ly nước trái cây ngây ngốc mà cười cười, rất vui vẻ.

Phùng Tô Xuyên cầm ly rượu ngồi lại đây.

“Rất cao hứng?”

Cô gật đầu, “Cuối năm nay cuối cùng có chút hi vọng rồi.”

Hân dùng ngón tay cái tại trên trán cô dí xuống, “Nhìn em này một ít tiền đồ cũng không có.”

Cô trừng hân liếc mắt một cái, tiếp tục uống nước trái cây của cô thôi.

Phùng Tô Xuyên cũng không nói nữa, quay đầu nhìn về phía màn hình TV thật to .

Có đồng sự nhanh chóng hát, một bài hát hoài niệm làm cho trong lòng của cô dâng lên chút ít phiền muộn.

“Nghĩ đến hân?” tiếng nói trầm thấp của người đàn ông bên cạnh cắt đứt dòng ký ức của cô.

Cô thở dài một tiếng, lắc đầu, đem nước trái cây đổi thành bia.

“Hân giống như còn không biết chúng ta đã chia tay, em chuẩn bị lúc nào nói cho hân biết?”

Cô quay đầu nhìn hân, “Anh cảm thấy em hiện tại nếu nói cho anh ấy biết em và anh chia tay rồi, sẽ như thế nào?”

Phùng Tô Xuyên ánh mắt trở nên mê ly một chút về sau, cười nói: “Sẽ là em quyết định cùng hân một lần nữa bắt đầu.”

Cô buông tay, “Cho nên, em cái gì cũng không thể nói, bởi vì em còn chưa chuẩn bị làm tốt việc này.”

Phùng Tô Xuyên cúi đầu trầm mặc một hồi, theo cô nhẹ nhàng đụng ly một cái, nói: “Đổi chủ đề đi, hạng mục Thượng Hải này năm trước nên không khai công, nhưng chúng ta công tác giai đoạn trước chuẩn bị lại không thể buông lỏng, ưu hóa xếp đặt phương án thiết kế sẽ giao cho tổng công ty xếp đặt thiết kế phụ trách, công việc của em cần phải làm là căn cứ vào bọn họ một lần nữa xác định lại tham số chọn nhân hiệu thiết bị, rất nhiều kỹ thuật nhân hiệu trong nước yêu cầu đều không thể đạt tới, có thể sẽ tiếp xúc một ít không phải phương thức khác thường , em trước làm quen một chút những thứ này ở xưởng nghiệp vụ, tìm hiểu giá cả, cuối cùng định giá phỏng chừng ít nhất phải ba lần, là lượng công việc không nhỏ .”

Cô gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Hân vuốt vuốt tóc của cô, “Thực nghe lời, anh hôm nay cùng Trương tổng nói chuyện, muốn bằng vào hạng mục này xin bộ hợp đồng độc lập hạch toán, đến lúc đó chúng ta toàn lực ứng phó được lợi nhuận hóa tối đa, thời điểm có thể phát ra tiền thưởng ngành (ý là tiền nhiều), em cũng không cần phải đợi tổng giám đốc ngẫu nhiên bố thí cho.”

Cô quay đầu nhìn hân, hướng gương mặt sùng bái tới, nhẹ gật đầu nói: “Lão đại, em đây sống chết làm việc cho anh, anh phải mang em theo thăng đến giai cấp tư sản dân tộc ah!”

Phùng Tô Xuyên thở dài, uống một hớp rượu lớn, “Em chừng nào thì mới có thể không như vậy, thực không có tim không có phổi ah, làm anh đây thật đau lòng!”

Cô cười hì hì giúp hân rót rượu, không có tim không có phổi không phải rất tốt sao, tất cả mọi người đều thoải mái!

Năm nay công ty đem tiệc cuối năm định lúc lễ Giáng Sinh, bởi vì lấy được hạng mục 10 tỷ này, bao hết khách sạn cấp năm sao để mở yến hội, nghe tổng bộ nói mấy tổng giám đốc từ Mĩ đều chạy đến tham gia, tóm lại chính là một bữa tiệc siêu cấp xa hoa!

Hơn nữa cùng những năm qua bất đồng, quy định trong công ty nam nữ đồng sự muốn tự do lựa chọn người tham gia cùng.

Trước hai tuần lễ Tống Dĩnh cùng cô thảo luận vấn đề lễ phục .

“Hạ Thiên, em nói chị như vậy đáng người mặc áo ngực nhìn được không?”

“Vây chị tốt nhất khoác thêm áo choàng.”

“Chị cũng cảm thấy thế, chị tía được một bộ hồng nhạt , sau khi tan việc em theo giúp chị đi thử một chút.”

Cô không nói gì, “Tỷ tỷ, chị đã hai mươi tám rồi, lại còn mặc hồng nhạt , chị để cho những sinh viên kia vừa tốt nghiệp làm sao kham nổi ah, chị phải cụ thể một ít, mặc màu vàng nhạt đi, trang nhã một ít, em buổi tối nếu không có gì sẽ theo chị đi, OK?”

Tống Dĩnh liếc mắt trừng cô một cái, sau đó nín lại cánh tay của cô, nhìn quanh khắp nơi mới hạ giọng nói: “Hiện tại trong công ty bàn tán em cùng lão đại của em có gian tình có phải thật vậy hay không?”

Ngụm súp trong mồm cô chỉ kếm chưa phun ra ngoài, điều chỉnh lại tâm tình, “Đương nhiên không phải, em cùng hắn quen biết suốt bốn năm, nếu có sớm đã có, còn chờ tới bây giờ sao.”

“Có phải quan hệ của 2 người có quá thân mật không, chị nhiều lần tại phòng giải khát chứng kiến hắn đối với em động thủ động cước .”

Cô nổi giận, “Cái gì gọi là động thủ động cước? Hắn không phải gõ đầu của em, chính là đánh ót, cái loại mạnh yếu này tuyệt đối không mang theo một chút mập mờ!”

Tống Dĩnh bĩu môi, “Dù sao chị cảm thấy được các người cố gắng mập mờ, hắn có yêu cầu em làm bạn gái hay không?”

Cô nghiêng đầu nghĩ nghĩ nói: “Còn chưa có nói với em, nhưng, chị phải biết rằng quy định của công ty rất cứng nhắc, nếu là hắn cầm chức vụ quản lý kinh doanh tới dọa em, em không có cách nào nói NO .”

Tống Dĩnh chớp tròn mắt căng mắt nhỏ nhìn cô nịnh nọt cười cười, “Như vậy đi, em nếu giúp chị thuyết phục lão đại của bọn chị mời chị làm bạn nhảy, chị về bác bỏ tin đồn!”

Cô đứng lên, “Em nói rồi, em cũng giúp chị đưa tới, nhưng quyền quyết định là ở hắn, em cùng lão đại bọn em chính trực không sợ gian tà, không cần bác bỏ tin đồn!”

Tại lúc Tống Dĩnh oán hận trong ánh mắt, cô nàng nheo nheo mắt tròn nhỏ nhún cười chạy đi.

Lên lầu thời điểm đi ngang qua bộ phận thiết kế, cô nghĩ không muốn đi vào, trở lại chỗ ngồi, đem thỉnh cầu của Tống Dĩnh thông qua MSN cho Ôn Hi Thừa, trước sau như một không có hồi âm.

Tin tức truyền ra từ tiệc tối, cô đã thỉnh cầu anh 10 lần rồi, Ôn Hi Thừa hết thấy không đáp lại, cô nghĩ anh hẳn là giận cô rồi.

Thời điểm Phùng Tô Xuyên nói với cô để cô làm bạn nhảy của hắn, cô chỉ do dự vài giây liền đáp ứng, hắn nói đã giúp cô chuẩn bị lễ phục, cô cũng không chối từ.

Thời điểm năm đầu tham gia tiệc cuối năm, cô mới đến công ty chưa tới nửa năm, nào biết đâu rằng cái gì lễ phục, mặc một bộ áo lông, tại cửa ra vào vừa vặn gặp Phùng Tô Xuyên được một thân quần áo tây màu xám bạc, tác phong nhanh nhẹn bộ dạng làm cho cô có một chút thất thần, hắn nhìn cô vài giây đồng hồ, vẻ mặt ý cười mím môi lắc đầu, sau mang cô đi đến cửa hàng, mua một chiếc váy ngắn màu trắng tinh trên ngực có đính lá sen, giá cả đừng nói là lúc ấy ngay tại lúc này cũng làm cho cô lú lờ.

Tiệc tối kết thúc cô đem váy ngắn trả lại cho hắn, hắn đương nhiên không muốn, chỉ nói là công ty này chi trả, mà cô rõ ràng còn tin, có thể thấy được cô là cỡ nào tín nhiệm hắn ah!

Trước giờ Lễ Giáng Sinh, Hạ Tử Phi cùng Lưu Ny Ưc như thường lệ có xã giao, cô vẫn như cũ lựa chọn tặng ca, Phùng Tô Xuyên sau khi tan việc rời đi, cô ngồi ở văn phòng, mở nhạc, hoàn thành một phần báo giá mặc dù không phải rất vội, tâm có chút tâm thần bất định bất an chờ mong, khi Ôn Hi Thừa xuất hiện ở cửa phòng làm việc, cô cả ngày tâm tình bất ổn lập tức bình phục rất nhiều.

Anh đi tới nhìn thoáng qua văn phòng đã tắt đèn, cau mày nói: “Như thế nào một mình em lại tăng ca? Anh ta đâu?”

Cô cười cười ngửa đầu không có trả lời vấn đề của anh, “Anh thì sao? Cũng là tăng ca? Em nhớ được gần đây không có công việc gì gấp gáp nha.”

“Không muốn về, bọn họ cũng không ở đây, không có ý nghĩa.” Thanh âm của anh nhẹ nhàng theo sau tiếng thở dài.

Cô nói: “Ừ.”

Vài giây trầm mặc, anh nói: “Ăn cơm tối chưa?”

Cô lắc đầu.

“Muốn ăn cái gì, anh đi mua về .”

Cô hít sâu một hơi, đem văn bản cất giữ cẩn thận, tắt máy vi tính đứng dậy, “Không cần, chúng ta đi ra ngoài ăn đi.”

Ôn Hi Thừa trông mắt đen nhánh hiện lên một tia ánh sáng, thân thể anh đứng thẳng, đưa tay bỏ vào trong túi áo, khẽ gạt đầu, lúc xoay người trên mặt đã có ý cười ôn hòa.

Bởi vì cả 2 không có dự định, cho nên rất nhiều nhà hàng đều không có chỗ ngồi trống, cuối cùng đi đến một quán thịt dê trong hẻm nhỏ, mùa đông hai người muốn một nồi lẩu, tái chín có chút rau trộn, cảm giác cũng rất ấm áp.

“Các người lại cãi nhau?” Ôn hi thừa đem vài miếng thịt dê bỏ vào trong chén của cô, thấp giọng hỏi .

“Không.” cô thần nhiên đáp lời.

“Anh ta có xã giao?”

“Không biết.”

Anh ngẩng đầu nhìn cô, trong mắt có hoang mang, nhúu mày nói: “Giáng Sinh cũng không ở cùng em sao?”

Cô cười cười, cúi đầu nói: “Hàng năm ngày này em đều tăng ca, anh ấy biết rõ.”

Ôn Hi Thừa sững sờ, hầu kết giật giật, có chút khó khăn nói: “Vì sao?”

Cô ngẩng đầu nhìn anh, “Bởi vì bốn năm trước anh cho em một cái lễ Giáng Sinh quá mức tốt đẹp, không, phải nói một phần quá mức tốt đẹp đó chính là mối tình đầu, tốt đến cả đời em cũng không cách nào quên, nhưng lại là tại thời điểm hoàn mỹ lại đẩy em xuống vực, em không dám đi nhớ lại, rất sợ hăm ở bên trong lại ra không được, em đây lại thật sự là không biết rõ mình hô hấp như thế nào để đi qua.”

Ôn Hi Thừa chậm rãi cúi đầu, nồi lẩu trong sương mù đem tầm mắt của cô chặn lại, cô vẫn cười, trước mắt lại càng ngày càng mơ hồ, bốn năm nay chờ đợi, hiện tại cô rốt cục có thể đối với anh nói ra suy nghĩ ẩn giấu ở đáy lòng, áp lực bị đè nén bao năm nay, rốt cục phóng thích ra ngoài, cô cảm giác cả người thoáng cái dễ dàng rất nhiều.

Qua thật lâu, chàng trai đối diện rốt cục ngẩng đầu, trên mặt của anh là dáng vẻ tươi cười nhẹ nhàng ôn nhu, đáy mắt nhúc nhích ngọn lửa nóng bỏng, tình cùng yêu say đắm sâu như vậy không có bất kỳ che lấp, ánh mắt sáng quắc của anh nhìn cô, gương nhẹ khóe miệng nói: “Em tại sao có thể liên tục sống ở trong hồi ức, hôm nay anh tới giúp em quên!”

29. Chương 29: Thần Bí Cuồng Hoan (vui Vẻ Đến Điên Cuồng) . . .

Từ nhỏ ngõ nhỏ đi ra, Ôn Hi Thừa không lái xe, kéo cô tới đường cái, anh mặc áo gió mỏng tối màu, khăn quàng cổ ô vuông đen quần cổ hai vòng, phối hợp với khuôn mặt anh tuấn, như minh tinh điện ảnh: đặc

biệt đẹp mắt.

Tay của cô bị anh nhẹ nhàng nắm bao trong lòng bàn tay sau đó đặt ở trong túi áo khoác ngoài , anh vuốt vuốt ngón tay của cô, thỉnh thoảng nắn thử hoặc là kiểm tra, cử động thân mật mập mờ như vậy làm cho trong lòng của cô ngứa một chút, dần dần nổi lên gợn sóng.

“Chúng ta đi đâu?”

“Một quán bar đặc biệt.”

Cô có chút hoang mang, “Có cái gì đặc biệt hay sao?”

Anh quay đầu khẽ vuốt cằm nhìn cô, trong sóng mắt trong trẻo là ý cười không sót gì, “Đi thì biết.”

Bởi vì ánh mắt của anh quá mức ôn nhu, đầu óc của cô có lập tức trống không, không nói gì thêm, như một đứa ngốc ngơ ngác nhẹ gật đầu.

Vòng hai khúc cua, ở phía cuối phố cổ, cô thấy được một căn nhà nhỏ, phía ngoài lắp đặt thiết bị cùng bên cạnh kiến trúc cổ điển hòa làm một thể, trên cửa viết sáng long lanh “BAR” , ít trầm mà thần bí.

Vào cửa lúc trước, Ôn Hi Thừa cầm thật chặt tay của cô, như là sợ hãi cô đột nhiên biến mất giống nhau, cô quay đầu, trên mặt của anh như cũ là cười ôn hòa, nhưng lại có vẻ có chút ưu thương.

Đây là một rất quán bar an tĩnh, không huyền ảo, ngọn đèn nhu hòa, trên sân khấu nho nhỏ một người đàn ông ôm guitar của hắn nhẹ giọng đàn hát , rất gợi cảm lộ ra chút tang thương thanh âm, giai điệu, nhịp điệu ưu mỹ, cô chưa từng nghe qua.

Ngồi ở bên quầy bar, Ôn Hi Thừa chọn một ly cốc-tai, giúp cô kêu nước trái cây.

“Người hát chính là King, một ca sĩ quán bar rất có tài hoa , tất cả bài hát của hắn đều là tự sáng tác .” Ôn Hi Thừa cúi người bên tai cô nói nhỏ, ánh mắt lại là nhìn về phía trên đài, khi ánh mắt chàng trai quay tới, anh bưng ly rượu lên làm động tác mời rượu, chàng trai đôi mắt thâm thúy sáng lên một cái, khẽ gật đầu, sau đó tiếp tục ca hát, ánh mắt của hắn dị thường chuyên chú, tựa như chung quanh hết thảy cũng không tồn tại, hắn chỉ là vì chính mình hát mà thôi.

“Này! Không phải nói hôm nay không rảnh đây hay sao?” Một người đàn ông mái tóc dài có chút béo đi tới, cánh tay khoác lên bờ vai Ôn Hi Thừa chào hỏi như quen anh.

Ôn Hi Thừa không nói chuyện, mím môi cười nhìn cô liếc mắt một cái.

Gã mập lướt qua anh nhìn lại, hơi sững sờ , nở nụ cười, “Hạ Thiên?”

Cô kinh ngạc, nhìn thoáng qua Ôn Hi Thừa, cười gật đầu, “Xin chào.”

Gã mập nhẹ gật đầu, vỗ vỗ bả vai Ôn Hi Thừa, “Nửa giờ nữa bắt đầu tiệc, chiếu cố tốt cô ấy.”

Ôn Hi Thừa cười gật đầu, chờ hắn sau khi rời đi, nói với cô: “Ông chủ của nơi này, bọn anh gọi hắn Béo ca.”

Cô nghiêng đầu nhìn anh, dưới ánh đèn mờ mờ, ánh mắt của anh che 1 tầng nhàn nhạt quang ảnh, mang theo chút ít cô nhìn không hiểu tâm tình, cô cuối cùng cảm thấy đêm nay Ôn Hi Thừa rất khác, nhưng cụ thể ở đâu khác lại nói không ra, chỉ là cảm giác trên người anh tựa như quán bar này giống nhau lộ ra một cổ sắc thái thần bí.

Anh mới vừa nói rất chính xác “Bọn anh” , hiển nhiên anh tại đây là khách quen, còn có một đám bằng hữu, mà chút ít cô chưa từng nghe anh nói tới, cô nghĩ Hạ Tử Phi sợ rằng cũng không biết trong thành phố này anh rõ ràng còn có mấy người bạn kia.

Cô nhìn bên mặt anh dưới ánh đèn im im lặng lặng, cảm thấy có chút lạ lẫm.

Cả trong quán bar đèn chậm rãi tối xuống, trên sân khấu xuất hiện một điểm sáng, Ôn Hi Thừa đặt ly rượu xuống đứng lên, đi đến đằng sau cô, vươn tay đem cô ôm trong ngực, cô hung hăng run lên một cái, anh đem cái cằm đặt ở trên vai của cô, nói: “Trên khán đài.”

Thanh âm của anh rất nhẹ rất nhu, như là mang theo một loại ma lực cô không cách nào kháng cự , cô ngoan ngoãn quay đầu nhìn về phía trung tâm sân khấu, sau đó liền bịt miệng lại.

Sân khấu mới vừa trống trơn hiện tại đã đứng đầy người, chính xác ra là đứng đầy đàn ông, hơn nữa là từng đôi từng đôi , trong quán rượu mở bản nhạc êm dịu, đám người bên trên đài theo âm nhạc khiêu vũ, gắt gao ôm nhau, mà càng nhiều hoảng hốt hơn như hôn nồng nhiệt .

Như vậy một màn trực tiếp đem cô năng lực không tự hỏi, cô chỉ có thể trợn tròn tròn mắt ngơ ngác nhìn, thân thể lại bắt đầu run rẩy.

Ôn Hi Thừa ôm thật chặt cô, anh cũng không có nhìn về phía sân khấu, mà là đem mặt chôn ở cổ của cô nhẹ nhàng cọ .

Âm nhạc tạm dừng, cả quán bar lâm vào một mảnh đen tối, vài giây sau, các nơi vắng vẻ chậm rãi sáng lên một ngọn nến, đám người bên trên sân khấu đã tán đi, người đàn ông vừa nãy chơi guitar ôm đàn một lần nữa đi tới, hẩn ngồi ở giáp ranh sân khấu , như cũ là nhẹ giọng đàn hát , nhưng là ánh mắt lại là nhìn về phía người đàn ông cách đó không xa, ánh mắt tràn ngập thâm tình lại mang theo ưu thương.

“Đây là một quán bar đồng tính luyến ái, những người ở nơi này có đã kết hôn sống chết, có đang cùng bạn gái tình yêu cuồng nhiệt, bọn hẩn không có biện pháp nói cho người khác bí mật trong nội tâm che giấu, cũng không cách nào phóng túng chính mình rơi vào tay giặc, trên thực tế hàng năm bọn hẩn chỉ dung túng chính mình một lần, ngay tại tối nay, bọn hẩn buông xuống tất cả gánh nặng, không có bất kỳ bận khoản đi phóng thích tình cảm của mình.” Ôn Hi Thừa thanh âm nhàn nhạt, như là theo chỗ thật xa truyền đến.

Cô quay đầu nhìn anh, trong mắt tràn ngập khiếp sợ cùng khủng hoảng.

Anh gối lên trên vai của cô nhìn ánh mắt của cô, sau đó liền nở nụ cười.

“Đồ ngốc, đương nhiên anh không phải.”

Cô thở dài một hơi, nghe được anh tiếp tục mở miệng: “Hàng năm như hôm nay, anh đều cảm giác mình nhện không nổi đi, trong đầu của anh không chế không nổi nhiều lần nhớ lại năm đó với em một chỗ, một lần lại một lần, khiến anh cơ hồ nổi điên.”

Cô dẫn thở ra một hơi, tâm tràn đầy đau đớn.

Anh ôm cô chặt hơn, giống như là muốn đem cô tiến vào nhập thân trong cơ thể.

“Bọn hẩn so với anh hạnh phúc hơn, ... ít nhất ... có thể đem yêu giấu sâu ở đáy lòng, mà anh không có tư cách này, anh cảm thấy được yêu em đều là làm khổ em, Hạ Thiên, anh rất thống khổ.”

Hốc mắt cô đỏ, câu này của anh “Anh rất thống khổ” khiến cho cô có cảm giác bị lãng trì, đau lòng đến cơ hồ không cách nào thừa nhận.

Cô ôm lấy cánh tay của anh, nhẹ nói: “Mấy năm ở nước Mỹ rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Ôn Hi Thừa không nói chuyện, chỉ là không ngừng lắc đầu, môi của anh áp vào cổ của cô, run nhẹ nhẹ.

“Ngay cả em cũng không thể nói sao?”

Anh trầm mặc như trước , cổ của cô cảm giác được một chút ẩm ướt , nghe được thanh âm khàn khàn: “Hạ Thiên, em không biết anh dùng bao dũng khí mới quyết định trở về tìm em, anh thật sự vô cùng yêu em! Em nhất định phải hạnh phúc!”

Cô nhắm mắt lại, tùy ý nước mắt chảy xuống, mấy câu anh nói ra mang theo nghẹn ngào, mà nghe vào lỗ tai cô lộ ra bất lực cùng tuyệt vọng.

Sau đó, trong lòng của cô liền vang lên một thanh âm: tha thứ cho anh, tuy rằng tổn thương của anh hại mình, nhưng trải qua cũng chẳng hề hơn mình, anh vứt bỏ mình nhất định có bất đắc dĩ, hơn nữa về sau mỗi ngày đều đã bị lương tâm khiển trách, anh yêu mình cũng đã yêu đến tuyệt vọng, trừng phạt như vậy đã đủ rồi không phải sao? Trong biển người mệnh mông có thể gặp nhau, hiểu nhau, yêu nhau là không dễ dàng cỡ nào ah, Hạ Thiên, may so với anh ấy kiên cường, cho nên đừng cảm đi yêu đi!

Mọi người xung quanh bắt đầu vui vẻ đến điên cuồng, âm nhạc từ lâu đổi thành nhạc jazz, cô chỗ cổ ẩm ướt càng ngày càng nhiều, ôm lấy cánh tay của cô không có chút nào buông lỏng, cô tay xoa gò má chàng trai sau lưng, nhẹ nhẹ lau sạch mặt trên dòng nước mắt.

Ôn Hi Thừa nâng đầu, bờ môi áp vào lòng bàn tay của cô từng li từng tí địa hôn nhẹ.

Lâu sau, cô nói: “Em cùng Phùng Tô Xuyên đã chia tay.”

Ôm lấy thân thể của cô cứng lại, một lúc sau, Ôn Hi Thừa dời bờ vai của cô, cặp mắt sâu đen bóng kia quyến luyến cùng không muốn, tay lạnh thấp hơn nhiệt độ bình thường trên mặt của cô nhẹ nhàng di lên, cuối cùng dừng ở cằm của cô nhẹ nhàng nắm, cô còn đang tỉnh thần hoảng hốt, anh xoay người chậm rãi hôn lên môi của cô, anh hôn đến vô cùng nâng niu, mềm mại ẩm ướt xúc cảm làm cô lòng dần dần buộc chặt, cô không có đáp lại, chỉ là bị động nhận lấy, mà đầu lưỡi anh cũng chỉ dừng lại ở trên bờ môi của cô không có tiến một bước, một lúc lâu sau, anh đứng thẳng người lần nữa ôm lấy cô, mặt của cô áp vào nơi trái tim của anh, nơi ấy nhảy lên tần suất chậm rãi!

Từ quán bar đi ra đã tới gần nửa đêm, đi qua gió lạnh làm cô toàn thân run lên chút, Ôn Hi Thừa lập tức xoay người đem cô kéo vào trong ngực.

“Lạnh không?”

Cô lắc đầu, nhìn lồng ngực cứng rắn trước mắt, lòng bịch bịch nhảy lên.

Ôn Hi Thừa nâng lên mặt của cô, hôn một chút trán của cô, quay người ngồi xổm xuống đi.

Cô có chút quýnh, “Anh làm gì thế?”

“Lên đi, anh công em!”

Cô vội vàng lui về phía sau hai bước, “Không cần phải vậy đâu, em tốt lắm tại sao khiến anh công chứ.”

Anh quay đầu, cười đến vô cùng ôn nhu, “Lưng công em cùng nhau nghênh đón lễ Giáng Sinh!”

Cô mím môi nhìn anh vài giây, đi tới bò trên lưng của anh, đổ mặt một mảnh.

Ôn Hi Thừa đứng người lên, cười khẽ hai tiếng.

Cô ôm cổ của anh nói: “Cười cái gì?”

“Cô nhóc béo!”

Cô che miệng lại cười khanh khách, một lần nữa ôm sát cổ của anh, đem mặt chôn ở khăn quàng cổ, nghe trên người anh hương vị làm cô quyến luyến tâm chỉ còn lại có điềm mật, ngọt ngào.

Đi hai con đường, Ôn Hi Thừa hôn một chút gương mặt của cô, nói: “Buổi tối tiệc rượu làm bạn gái anh đi.”

Cô trên lưng anh hướng lên trên trời, “Em đã đáp ứng quản lý của em rồi.”

“Thoái thác hần!”

Cô liếc mắt, “Sao có thể chứ! Đắc tội hần, em về sau liền không có một ngày tốt lành trôi qua đâu.”

Ôn Hi Thừa đứng lại, quay đầu nhìn cô, vẻ mặt ủy khuất, “Anh đây làm sao bây giờ?”

Cô nghiêng đầu nghĩ nghĩ, cười hì hì nói: “Nhiều yêu cầu như vậy, anh tùy tiện đáp ứng một cái thì tốt quá rồi!”

Anh hé mắt, “Còn dám nói? ! Toàn những chuyện vớ vẩn, cẩn thận sau này anh thu phục em!”

Cô le lưỡi, không có phản bác, một lát sau cô nói: “Nếu không mời Tống Dĩnh làm bạn gái đi?”

“Tại sao là chị ấy?”

“Chị ấy uy hiếp chứ sao.”

Ôn Hi Thừa bật người cứ vui vẻ rồi, “Em còn rất giảo hoạt, coi như hết, anh ứng phó không được.”

Cô đem mặt tiến đến trước mắt anh, “Vậy anh không phải muốn chiếc bóng cô đơn? Đáng thương quá ah!”

Anh mặt không thay đổi nói: “Em có thể lại lần nữa nhìn cho hả hê một chút!”

Cô mở trừng hai mắt ngậm miệng lại, gồi lên trên bờ vai anh gầy gò nhìn trời trăng sáng, cười khe khẽ.

Lúc này đây cô vững tin chính mình rốt cục bắt lấy được hạnh phúc, bốn năm chờ đợi, từng đã là đau xót gần chết, đều bù không được một câu “Anh yêu em!” đã từng bỏ qua, may mắn tình yêu còn tiếp tục, anh không đính hôn, cũng không có vị hôn thê nào đó, trở lại tới tìm cô, mà cô như cũ yêu anh, vậy cùng một chỗ thôi.

Cô tin tưởng cuối cùng có một ngày anh sẽ đối với cô mở rộng cửa lòng, nói cho cô biết tại Mĩ bốn năm kia rốt cuộc xảy ra chuyện gì!

30. Chương 30: Triệt Để Buông Tha

Tiệc tối định tại lúc tám giờ tối, cô cùng Phùng Tô Xuyên đến, hết thấy đều đã bố trí thỏa đáng.

Đại sảnh khách sạn tráng lệ, ánh sáng từ chiếc đèn 5 màu khiến ánh mắt cô có chút không mở ra được, cô lấy tay ngăn cản, nghe được người đàn ông bên cạnh cười khẽ hai tiếng.

“Cười cái gì?”

“Một chút khí chất cũng không có, một chút đẳng cấp cũng không hơn!” Phùng Tô Xuyên cúi đầu nhẹ nhàng cười chế nhạo nói.

Cô chỉnh lại bộ âu phục vàng nhạt trên người, uốn ngực ngẩng đầu, nhìn thẳng ánh mắt của hắn, “Như vậy được chưa?”

Phùng Tô Xuyên tiếp tục cười cười, lập tức trên tay cô là cánh tay của hắn.

Cô có chút ngăn người một cái, “Anh đừng kéo tay của em, bị người ta thấy không tốt.”

“Bị người nào thấy không tốt, hả?”

Cô trừng hắn, “Không cho phép lấy em làm trò cười! Em sẽ trở mặt đấy!”

Hắn đưa một ly rượu sâm banh cho cô, lôi kéo cô đi về hướng khu tiệc đứng, “Có chất lượng tốt, còn sợ người ta nói sao? Đừng có lại trừng anh, một bức tượng kiêu nộ như vậy, làm anh có cảm giác xúc động phạm tội, hiện tại thật là xem như phạm tội!”

Cô nghe đến thanh âm hắn trong tiêu điều, cắn cắn bờ môi buông cánh tay của hắn ra, hướng hắn làm cái mặt quỷ đi lấy đồ ăn.

Mấy phút sau cảm giác được có gì đó không đúng, cô quay đầu nhìn sang, sau đó mà bắt đầu cười ngây ngô.

Ôn Hi Thừa một thân quần áo tây vàng nhạt xuất hiện ở cửa ra vào, cái loại khí chất ôn nhuận này có chút nhan sắc thêm trên người anh càng tỏ đậm vô cùng tinh tế, ngũ quan xinh xắn, khuôn mặt anh tuấn, khí chất ưu nhã, làm anh rất nhanh trở thành tiêu điểm.

Anh một tay để ở trong túi áo nhìn nhìn khắp nơi, gạt tầm mắt của cô, trên mặt xuất hiện ý cười nhu hòa, đi qua đến gần nữ đồng sự hàn huyên vài câu, tác phong nhanh nhẹn của vương tử như trong cổ tích hướng phía cô đi tới.

Cô liền như một cô bé lọ lem vừa xuống xe ngựa bí đỏ, suy đoán một hồi có chút tâm thần bất định, có chút vui mừng trong lòng ngờ ngác đứng tại chỗ chờ anh tới gần.

Bả vai bị ai đó nắm, cô quay đầu có chút bất mãn nhìn về phía Phùng Tô Xuyên.

Hắn cười khê, nhìn thoáng qua Ôn Hi Thừa đứng trước mặt vài bước, ghé sát tai cô thân mật nói nhỏ: “Đêm nay, em là bạn gái anh.”

Cô áo não liếc mắt, vẻ mặt vô tội nhìn Ôn Hi Thừa, còn đối với nét mặt chàng trai trong mắt cũng không có khó chịu, khẽ mỉm cười cùng Phùng Tô Xuyên chào hỏi, biểu lộ đúng mực, rất có phong phạm của một vị đại tướng quân.

Lúc rời đi anh đột nhiên nghiêng thân tới gần cô, trầm thấp nói: “Đừng uống rượu, sau khi kết thúc anh đưa em về.”

Cô quay đầu nhìn ánh mắt chứa đầy nhu tình, ngơ ngẩn ngẩn ngẩn cứ thế cười gật đầu.

Ôn Hi Thừa sau khi rời đi, ôm cánh tay của cô cũng buông lỏng ra, Phùng Tô Xuyên hừ lạnh một tiếng, lúc xoay người, nói: “Hạ Thiên, em thật sự là có khả năng!”

Cô quỳnh rồi, dẫn theo làn váy như một chó xù đi theo phía sau hắn, “Lão đại, ngài đừng sinh khí ah, phải biết rằng tình đến tự nhiên trong lòng cũng ngọt ngào, đó là thân bất do kỷ nha!”

“Im miệng!”

Cô cười hắc hắc hai tiếng, nịnh nọt giúp hắn hưởng trong bàn ăn gấp thức ăn, lừa một hồi lâu, hắn mới chịu để con mắt nhìn cô, chỉ là quay người nhìn thấy trong bàn ăn toàn là rau, thở dài một hơi, vẻ mặt thất bại.

Tiệc tối mở màn, Trương tổng phát biểu, sau đó là Phùng Tô Xuyên, có thể thấy được hắn ở công ty tuyệt đối là nhân vật hết sức quan trọng, cô đứng ở trong góc ẩn nấp bưng nước trái cây, ánh mắt cũng không có dừng ở trên đài nhìn người đàn ông đọc diễn văn, mà là tìm kiếm bóng dáng Ôn Hi Thừa, khi gặp lại ánh mắt anh mỉm cười, cô mím môi cười cười, tim đập bịch bịch giống như là muốn nhảy ra vậy, gò má đều nóng lên rồi.

Ôn Hi Thừa cùng người bên cạnh nói chuyện với nhau vài câu, đang muốn hướng cô đi tới, đang huyên náo mọi người đột nhiên an tĩnh lại, nương theo sau thanh âm thuần hậu của Trương tổng cô nhìn về phía sân khấu.

” Xin ột tràng pháo tay cho tiểu công chúa Amy đến từ Nước Mì.”

Dưới đài tiếng vỗ tay như là thủy triều vang lên, từ cửa đằng sau đi ra một già một trẻ, khí chất phi phàm, cao quý mà trang nhã, người đàn ông là người Trung Quốc mà nhẹ nhàng kéo cánh tay cô gái con lai này mà cực kỳ xinh đẹp, trên mặt của cô gái mang theo mỉm cười nhẹ nhàng , ánh mắt rất thanh tịnh, như một tiểu Oa Oa*.

*đứa bé mới sinh

Lên đài về sau, Vương tổng tiếp nhận chai rượu Champagne trong tay Trương tổng từ đỉnh cao nhất bắt đầu đổ rượu, bên cạnh vang lên pháo, dưới đài tiếng vỗ tay một khắc chưa từng ngừng, cô thu hồi ánh mắt quay người, lại phát hiện Ôn Hi Thừa đã không còn tại chỗ, ngay tại thời điểm cô tìm kiếm mọi nơi, trong loa truyền tới một giọng nữ ngọt ngào .

“Hi, I miss you!”

(*Hi ở đây là Hi Thừa nhá, “Hi Thừa, em nhớ anh!”)

Cô kinh ngạc quay đầu lại, chứng kiến bóng dáng cô đang tìm kia không biết lúc nào đã đứng ở trên đài ngay bên người cô bé xinh đẹp này.

Ôn Hi Thừa thần sắc vui vẻ, trên mặt là nụ cười thật ôn nhu, bước từng bước về phía trước, đem cô gái này ôm vào trong ngực, môi của anh giạt không có phát ra âm thanh, nhưng cô lại thấy rất rõ, anh nói: “Me too!”

Cô ngơ ngác nhìn trên đài một màn dị thường hài hòa, tâm như là bị người ta dùng chùy đánh vào găng gượng chống đỡ, mộng triệt để bị dập tắt, hoàn toàn không biết nên làm ra phản ứng gì.

Anh là vương tử, nàng công chúa đáng yêu phải ở bên cạnh hoàng tử, chứ không phải cô?

Cô cố gắng mở mắt muốn từ trên mặt Ôn Hi Thừa nhìn rõ ràng rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng lại không thu hoạch được gì, anh chỉ nhìn tiểu công chúa cao quý kia, lại ánh mắt quen thuộc sủng nịch nhưng không phải là cô, phảng phất không thể chấp nhận người khác.

Cô cảm thấy trong đại sảnh không khí càng ngày càng mỏng manh, đã hoàn toàn không đủ hô hấp, cô có chút luống cuống đứng, hai tay nắm thật chặt cùng một chỗ, quay đầu bối rối nhìn chung quanh.

Chống lại ánh mắt lo lắng của Phùng Tô Xuyên, cơ hồ lập tức cô liền đỏ mắt vành mắt.

Phùng Tô Xuyên như cũ đứng ở trên đài, hần thẳng tắp nhìn vào cô, dùng khẩu hình miệng nói nói với cô: “Đừng đi, chờ anh!”

Cô mím môi, cố gắng không cho nước mắt chảy ra đến, không có gạt đầu cũng không có lắc đầu, như một con chó nhỏ bị ném bỏ, không chớp mắt cứ như vậy nhìn hần.

Sau đó cô nghe đến Vương đồng nói: “Cảm ơn mọi người một năm qua cố gắng, tôi rất vui vẻ khi công ty có mọi người làm bạn, phía dưới thỉnh cho phép tôi long trọng giới thiệu con gái nhỏ Amy cùng vị hôn phu của nó Ôn Hi Thừa!”

Ông ta vừa dứt lời, dưới đài lập tức một mảnh xôn xao, sau đó chính là tiếng vỗ tay nhiệt liệt, cô nhắm mắt lại, tại lúc nước mắt chảy xuống đồng thời quay người rời đi.

Tim đã muốn phá thành mảnh nhỏ, tản mát trên đất, chỉ còn lại có một cái thể xác không hồn theo cô đi ra đại sảnh yến hội, cô nghe không ra thanh âm mọi người chúc phúc, cũng nhìn không ra biểu lộ trên mặt mọi người hăm mộ ghen ghét .

Trong đầu của cô chỉ có một suy nghĩ: Hạ Thiên mày là đứa ngu xuẩn nhất ngu ngốc nhất trên cái thế giới này!

Mùa đông ban đêm gió lạnh rét thấu xương, cô mặc một bộ váy dạ hội hơi mỏng bộ dạng chật vật nghèo túng đến mức tận cùng bước đi trên đường cái, cô lớn tiếng khóc đến hình tượng đều không có, cơ hồ không thở nổi, bên người thỉnh thoảng có người đi đường kinh ngạc liếc cô một cái, cô cũng hoàn toàn không để ý, cô chỉ là muốn khóc, chẳng qua là cảm thấy rất ủy khuất, ủy khuất đến không biết phải an ủi chính mình như thế nào!

Thời điểm Phùng Tô Xuyên tìm được cô, cô đứng ở giữa một giao lộ nhìn về đèn tín hiệu phía trước hết đỏ lại xanh, không biết nên đi nơi nào, nước mắt sớm đã chảy khô, nhưng tâm như cũ vẫn đau.

Người đàn ông trước mặt đem áo tây phủ trên người của cô, vẻ mặt lo lắng, không ngừng mà kêu tên của cô.

Cô vẻ mặt mờ mịt ngửa đầu nhìn hần, một lát sau cười cười, nói: “Tôi tìm không thấy cỗ xe ngựa bí đỏ của tôi rồi, không biết đường làm sao về nhà bây giờ?”

Phùng Tô Xuyên nhìn về phía cô ánh mắt ẩn hàm trầm thống, hần đem cô chặn ngang ôm lấy, nhẹ nói: “Đừng sợ, có anh ở đây, em nhất định có thể trở về nhà!”

Cô hai tay nắm thật chắc chiếc áo trước ngực hần, đem mặt chôn ở trong ngực của hần thân thể dốc sức liều mạng run rẩy, lên xe, Phùng Tô Xuyên ôm cô cùng nhau ngồi ở chỗ ngồi phía sau, hần một câu chưa từng nói, chỉ là nhẹ nhàng vỗ phía sau lưng của cô, như trấn an một đứa trẻ bị thương.

Không biết qua bao lâu, thân thể của cô mới không hề phát run, lòng đã không có cảm giác nào, chỉ còn lại chết lặng, cô ngồi dậy ôm chặt hai tay cúi đầu hứng chịu tư vị tuyệt vọng.

Phùng Tô Xuyên mở cửa sổ xe, đốt một điếu thuốc, nhẹ vỗ về phía sau lưng của cô, âm thanh phát ra từ cuống họng nói: “Hạ Thiên, em như vậy anh nhìn rất sợ hãi.”

Cô thở phào một hơi, nói: “Em không sao rồi, cảm ơn anh!”

Phùng Tô Xuyên ôm bờ vai của cô để cho cô tựa ở trên người của hần, nhẹ nói: “Có lạnh không? Anh hút xong điếu thuốc sẽ đưa em về.”

Cô nhẹ gạt đầu không nói chuyện.

Vài giây sau, hắn còn nói: “Phát hiện em rồi đi, hắn theo anh cùng nhau chạy ra, có lẽ là có hiểu lầm gì, muốn gọi điện thoại cho hắn không?”

Cô lắc đầu, nhìn ngoài cửa sổ nhẹ nói: “Lần này, em rất cực có thể triệt để giải thoát rồi, lão đại, em có cảm giác như sống lại, về sau, em có lẽ sẽ không khó qua, rất tốt!”

Phùng Tô Xuyên trở mắt chỉ chốc lát, vuốt vuốt tóc của cô, cười nói: “Không khó qua là tốt rồi, hết thấy đều sẽ là quá khứ.”

Cô nhẹ nhàng đáp lời, sau đó liền nở nụ cười, ai nói Hạ Thiên không cách nào quên Ôn Hi Thừa, đó là bởi vì còn có hy vọng, khi chỉ còn lại có tuyệt vọng, những ký ức kia cũng liền cùng nhau tiêu tán!

Phùng Tô Xuyên đem cô đưa đến căn hộ là hơn 2h trời đã sắp rạng sáng, thấy bên cạnh con xe màu đen chính là cái bóng dáng thon dài kia, cô lại không cảm thấy kinh ngạc cũng không có phần nộ, tâm một mảnh bình tĩnh.

Ôn Hi Thừa nghe thấy thanh âm quay đầu lại, nhìn thấy cô, anh bóp tắt tàn thuốc chạy tới.

“Hạ Thiên!” Thanh âm của anh thâm trầm lợi hại, trong mắt tràn đầy bất an.

Phùng Tô Xuyên buông ra cánh tay đang ôm cô, nói: “Các người nói chuyện, tôi đi hút điếu thuốc.”

Cô nín lại góc áo của hắn, “Không cần.” Sau đó chuyển hướng Ôn Hi Thừa, “Đã muộn, tôi nghĩ nên trở về nghỉ ngơi trước.”

Anh cản trở đường đi của cô, có chút vội vàng nói: “Hạ Thiên, anh không có lừa em, anh thật không có cùng cô ấy đính hôn, lần 4 năm về trước ông nội từng gạt anh âm thầm muốn đính hôn cho anh với cô ấy nhưng sau khi anh phát hiện anh liền rời đi, về sau anh có nghĩ tới rất nhiều biện pháp về nước, nhưng chưa từng thành công, lại lần nữa về sau đã xảy ra một việc, Amy giúp anh rất nhiều, cho nên...”

Cô khoát tay cắt ngang lời nói của anh, mỗi chữ mỗi câu nói: “Anh không cần theo tôi giải thích, mặc kệ anh cùng với ai đính hôn, có đính hôn hay không, cũng không cần cùng tôi giải thích, Ôn Hi Thừa, về sau, anh cũng không còn là bằng hữu của tôi!”

Thanh âm của cô bình tĩnh không có sóng, nhìn về phía ánh mắt của anh cũng như thế.

Đối diện trong mắt của chàng trai là khiếp sợ cùng khủng hoảng không nói ra được, Ôn Hi Thừa có chút kích động bắt lấy hai vai của cô dùng sức nắm, “Hạ Thiên, em hãy nghe anh nói, không phải anh không giải thích với em, thật sự không biết nói như thế nào, nếu như em chịu nghe, anh hiện tại sẽ nói cho em biết bốn năm trước xảy ra chuyện gì, anh toàn bộ đều nói cho em biết, chúng ta tìm một chỗ nói chuyện được không?”

Cô cố gắng thoát ly khống chế của anh, hướng bên cạnh né nhìn anh nói: “Tôi không có hứng thú, cũng không muốn biết, về sau trừ phi chuyện công việc tôi không muốn lại lần nữa với anh có bất kỳ tiếp xúc, hy vọng anh có thể khống chế tâm tình của mình, nếu như làm không được, tôi sẽ từ chức, sẽ rời khỏi cái thành phố này.”

Cô không có bất kỳ lưu luyến xoay người, đi hai bước, lại quay đầu lại nhìn anh, nghĩ nghĩ nói: “Tôi chỉ là muốn sống được thoải mái một ít, hy vọng anh có thể thành toàn, cảm ơn!”

31. Chương 31: Đáy Lòng Oán Hận . . .

Trở lại căn hộ, Phùng Tô Xuyên không lập tức rời đi, cô đem lễ phục thay, đi ra thấy hắn lẳng lặng đứng ở trên ban công, thân hình cao ngất dưới ánh trăng có vẻ càng thêm cao to.

Cô rót hai chén trà sữa qua, nhìn thoáng chiếc xe dưới lầu biến mất trong bóng đêm cùng người đàn ông đứng ở bên cạnh, đem ly đưa cho hắn.

Phùng Tô Xuyên tiếp nhận, xoay người tựa ở trên lan can ngăn trở tầm mắt của cô.

“Có lẽ hắn nói là thật.”

“Thì tính sao, không liên quan gì tới em!”

Phùng Tô Xuyên gật gật đầu, đứng thẳng thân thể, “Về phòng đi, gió lớn.”

Cô quay người đi theo hần rời đi, ánh mắt lại không nhìn về phía dưới lầu nữa.

Phùng Tô Xuyên sau khi rời đi, cô nằm ở trên giường nhìn chằm chằm trần nhà ngẩn người, trên người cảm thấy rất lạnh, rất đau, trên thực tế cô cũng không biết ở đâu đau, chẳng qua là cảm thấy rất khó chịu, trong đầu của cô trống rỗng, cự tuyệt suy nghĩ bất cứ chuyện gì, bỗng nhiên có đoạn ngắn hiện lên, cảm giác có thể cũng chỉ có hai từ: trái tim, băng giá!

Nếu như nói thời điểm bốn năm trước cô bị Ôn Hi Thừa vứt bỏ, là đau xót muốn chết, nghĩ đến từng đã là tốt đẹp, sẽ lệ rơi đầy mặt không cách nào tự kiềm chế lời..., hiện tại thì là tâm như tro tàn, kỳ thật, bốn năm nay trong lòng của cô vẫn còn có một chút tâm ý may mắn, đó chính là Ôn Hi Thừa không có hôn thê, mà anh lúc trở về ngày hôm sau cũng chính miệng theo cô thừa nhận không có đính hôn, cô đối với anh tất cả cảm tình toàn bộ đều dựa trên cơ sở này, cho nên khi một công chúa sống sờ sờ đứng ở bên cạnh hoàng tử, cô bé lọ lem mộng liền triệt để tan vỡ, tín nhiệm, hứa hẹn, đau lòng, không muốn hết thấy theo đó biến mất, tuy rằng cô không muốn thừa nhận, nhưng là cô biết rõ đáy lòng oán hận bị tình lại, đúng vậy, hiện tại nghĩ đến tên người ấy, cô tất cả thần kinh phản xạ tới toàn bộ đều là căm hận!

Loại căm hận này không chỉ là bởi vì anh vứt bỏ, phản bội, giấu diếm, lừa gạt, còn tự ti ở sâu trong nội tâm, cho tới nay Ôn Hi Thừa đều là hoàng tử trong suy nghĩ của mọi người, anh có đủ hết thấy làm cho người ta đặc biệt ái mộ, mê luyến, có lẽ lần đầu tiên thấy anh mắt cô không cách nào tự kiềm chế say mê, chỉ là biết rõ giữa bọn cô chênh lệch, cho nên mới cố ý bắt hòa, mà khi Hạ Tử Phi nói cho cô biết Ôn Hi Thừa đối với cô có tình cảm, trong nội tâm của cô hẳn là vui mừng, thời điểm bọn cô cùng một chỗ, cô không hề làm tổn thương anh, yêu anh, yêu hèn mọn như vậy, cho dù là tách ra bốn năm, trong lòng của cô cũng chưa bao giờ ngừng yêu anh, cơ hồ mỗi một ngày đều ảo tưởng anh trở về tìm cô.

Về sau gặp lại, cô giả vờ, bàng hoàng, cuối cùng vẫn là bại bởi cái gọi là tình yêu, cô vẫn luôn cho rằng chỉ có mình có thể cho anh ôn hòa, lại không nghĩ rằng, bên cạnh của anh sớm đã có người khác, cô có thể cho là anh giống người khác có thể cho, cho nên tình yêu của cô liền trở nên không có ý nghĩa, hóa ra hoàn toàn từ bỏ không phải bởi vì không thương, mà là cô biết mình không còn là duy nhất!

Ôn Hi Thừa sớm đã không phải người thiếu niên ôn nhu kia của cô, người yêu của cô tại lúc bốn năm trước cũng đã biến mất, mà cô đối với tình yêu của anh kéo dài bốn năm sau, rốt cục tan biến!

Cô nhắm mắt lại, thử lấy hít sâu, chậm rãi an ủi đáy lòng ác ma.

Ôn Hi Thừa, anh phá hủy tín niệm của tôi đối với tình yêu, tôi nghĩ cả đời sợ rằng đều không thể lại tin tưởng tình yêu lần nữa!

Ngày hôm sau cô xin nửa ngày nghỉ, ngủ đến giữa trưa mới rời giường, mở máy, từng đợt âm thanh tin nhắn nổi gót tới, cô trở mình nhìn một chút, đều là Lưu Ny Úc cùng Hạ Tử Phi, cô trả lời điện thoại cho bọn họ, cô đoán nghĩ đến bọn họ đã biết chuyện cô cùng Ôn Hi Thừa, cô không trở lại, còn chưa nghĩ ra như thế nào theo chân bọn họ nói.

Đến công ty đúng thời gian cơm trưa, văn phòng lớn không có người, Phùng Tô Xuyên ôm máy tính từ bên ngoài tiến đến, thấy cô rõ ràng sưng sờ, cười cười đi đến trước mặt của cô, “Không phải nói cho em buổi chiều cũng không cần tới sao? Mắt còn sưng, trở về đi.”

Cô lắc đầu, hướng hần cười, “Em không sao.”

Hần thở dài một hơi, nói: “Buổi tối cùng nhau ăn cơm nhé.”

Cô nhìn hần nhẹ gật đầu, tâm cảm thấy rất ôn hòa.

Chờ hần quay người vào văn phòng, cô quay đầu, cửa ra vào chạm vào mắt một cái bóng dáng màu đen, tầm mắt của họ trên không trung giao hội vài giây, cô bình tĩnh dời đi ánh mắt.

Mấy phút sau, theo nhẹ nhàng tiếng bước chân, Ôn Hi Thừa đi tới bên cạnh của cô.

“Chúng ta nói chuyện được không?” Cổ họng của anh khàn giọng gay gắt.

“Tôi không rảnh.”

“Hạ Thiên!”

Cô ngẩng đầu, thản nhiên nhìn anh, “Ngày hôm qua lời nói của tôi đều rõ ràng, tôi thật sự sẽ từ chức hoặc là rời thành phố này.”

Ôn Hi Thừa trên mặt không có một chút huyết sắc, anh cúi đầu dừng ở cô, trong lúc này có uể oải trắng đêm chưa ngủ, đáy mắt là lộ ra bất lực trầm thống*.

(*trầm thống: đau xót, nghiêm trọng)

Vẫn phòng những người khác lần lượt tiến đến, cô quay đầu không nhìn anh nữa, vài giây sau người bên cạnh chậm rãi quay người, cô ngược mắt nhìn bóng lưng cứng ngắc thẳng tắp, cảm giác không thấy đau lòng, chẳng qua là cảm thấy bi ai!

Buổi chiều đi làm không bao lâu, Tống Dĩnh trên MSN nói với cô: lão đại của bọn chị giống như không thoải mái, em nói chị có nên đi vào quan tâm thử xem sao hay không?

Cô trả lời: tùy chị.

vị hôn thê của người ta đã đến, không đến phiên chị, không nghĩ tới hẳn không ngờ là con rể chủ tịch, Hạ Thiên, bọn họ thực xứng đôi, chị triệt để hết hy vọng rồi.

Cô đem MSN thiết lập đăng xuất, hít sâu một hơi đóng cửa sổ nói chuyện với nhau, thoảng điều chỉnh, tiếp tục lấy công việc bị tạm dừng.

(tức là cài chế độ ẩn)

Khi Amy xuất hiện ở văn phòng cô, đưa tới oanh động không nhỏ, tất cả mọi người dừng công việc, con mắt đồng loạt nhìn sang, cô chỉ là ngẩng đầu liếc thoảng qua liền tiếp tục nhìn màn ảnh máy vi tính, ngón tay trên bàn phím đánh tốc độ không có chút nào bị ảnh hưởng.

Amy hướng mọi người cười cười phía sau đó hướng cô đi tới.

“Hạ Thiên.” Hán ngữ của cô ấy không phải quá chuẩn, nhưng là thanh âm hoàn toàn êm tai.

Cô đứng lên, vừa vặn cười cười, nói: “Chào cô.” (ý là “ngài khỏe”, nhưng Amy có địa vị cao nên là Nin hao chứ không phải ni hao như bình thường, mình không tìm đ.c câu nào thích hợp nên để thế ><>)

Amy rất nhiệt tình cô ôm một chút, “Hi thường xuyên nhắc tới cô, cô so với cô trên tấm ảnh xinh đẹp hơn, sau khi tan việc chúng ta cùng nhau ăn cơm được không?”

Cô lui về phía sau 1 chút, cười nói: “Buổi tối tôi có thể sẽ tặng ca.”

Cô ấy khiêu mi nghĩ nghĩ, sau đó nhìn thoảng qua nam nhân bên trong ngăn cách bởi thủy tinh ngăn cách, cười nói: “Chờ tôi.” Nói xong liền trực tiếp vào nơi Phòng Tô Xuyên xử lý công việc.

Cô quay người tựa ở trên bàn nhìn về phía bên trong.

Amy đi đến bên cạnh bàn làm việc Phòng Tô Xuyên đối với hẳn đang nói gì đó, thái độ sinh động mà long lanh, thật sự rất đẹp! Cô cảm giác được trái tim của mình bị một tay nắm chặt, hô hấp đau đớn.

Phòng Tô Xuyên nghe cô ấy sau khi nói xong, mi tâm có chút nhíu xuống, cuối cùng nhìn cô liếc mắt một cái nhẹ nhàng gạt đầu.

Khóe miệng của cô kéo ra một cái dáng tươi cười, cúi đầu ngồi trở lại trên mặt ghế.

Amy từ văn phòng đi ra, mang theo vẻ mặt ý cười, nói với cô: “Hắn nói buổi tối nhất định sẽ không để cho cô tặng ca.”

Cô nhìn cô ta cười cười, nói: “Ngại quá, tôi vừa mới nhớ tới, buổi tối cùng bạn có hẹn, không thể cùng ngài ăn cơm.”

Amy rõ ràng sững sờ, nhún nhún vai nói: “Thực tiếc, lần sau đi, BYE!”

Cô nhìn cô ta quay người rời đi bóng lưng ưu nhã, nhẹ nhàng cán bờ môi, đắc tội con gái chủ tịch, cô có thể lập tức sẽ thất nghiệp.

Phùng Tô Xuyên từ văn phòng đi ra, kêu cô một tiếng: “Đi vào một chút.”

Cô đứng dậy đi theo hắn đi vào, hắn đóng cửa lại, đem rèm đóng lại.

Mở cửa sổ đốt một điếu thuốc xong, hắn nói: “Như em trực tiếp cự tuyệt cô ấy không hay lắm.”

Cô ngồi ở trên ghế vuốt vuốt ống đựng bút, thờ ơ không để ý nói: “Em biết rõ.”

“Tĩnh táo một chút, không cần phải quá xúc động.”

Cô cười cười, “Em không có, chỉ là không muốn mình khó xử.”

Phùng Tô Xuyên tựa ở bên cửa sổ, vòng khói giữa ngón tay chậm rãi bay lên, phía sau là nhàn nhạt ánh mặt trời, cùng trong mắt của hắn thần sắc giống nhau đều nhu hòa.

Một lát trầm mặc, hắn đi tới dập tắt đầu mẩu thuốc lá, đưa tay đặt ở trên vai của cô nhẹ nhàng nắm chặt lại, nói: “Đừng đem mình buộc chặt, em chỉ là đang trưởng thành dần mà thôi, không có gì phải lo lắng, đi ra ngoài làm việc đi, buổi tối anh mời em ăn cơm.”

Cô đứng lên có chút thở ra một hơi, cười nói: “Buổi tối em hẹn Tiểu Ny cùng Tử Phi, em muốn giải thích với bọn họ.”

Phùng Tô Xuyên mím môi nhẹ gật đầu, đáy mắt có nhàn nhạt thương tiếc.

Trở lại chỗ ngồi, cô ngẩng người trong chốc lát mới nhìn hướng máy tính, MSN biểu hiện có tin tức mới, cô mở ra, là Tống Dĩnh, nói: “Lão đại của chị xin phép nghỉ đi về, hình như rất không thoải mái, eo không đứng dậy được, vị hôn thê đi ở phía sau cũng không biết đỡ một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch thực làm cho đau lòng người.”

Trong lòng của cô dị thường bức bối, tắt liền MSN, thời gian còn lại cô cơ hồ không có bất kỳ hiệu suất gì, vừa tan tầm là cầm túi rời đi.

Tối tiệm cơm, vào phòng, Lưu Ny Ưc cùng Hạ Tử Phi đã có mặt, thấy cô tiến đến, Lưu Ny Ưc đứng lên lôi kéo cô ngồi ở bên người, nắm thật chặt tay của cô, về mặt đau lòng, “Như thế nào tiêu tụy như vậy?”

Hốc mắt cô đỏ hạ xuống, uống một ngụm nước trà che dấu lòng chua xót.

“Hạ Thiên, rốt cuộc chuyện gì xảy ra vậy?” Hạ Tử Phi nhìn cô có chút bận tâm hỏi.

Cô ổn ổn tâm tình, thấp giọng nói: “Ngày hôm qua tại tiệc tối, chủ tịch bọn em hướng toàn bộ công ty giới thiệu Ôn Hi Thừa là con rể.”

Lưu Ny Ưc trừng lớn hai mắt, tay chuyển hướng Hạ Tử Phi, “Anh không phải nói hắn không có đính hôn sao?!”

Hạ Tử Phi cũng là vẻ mặt khiếp sợ, nuốt một ngụm nước bọt, mới nói: “Cậu ấy nói với anh như vậy!”

“Chớ má!” Lưu Ny Ưc có chút phẫn nộ địa mắng một câu.

Cô giữ chặt cánh tay của nó, “Mày đừng mắng Tử Phi, việc này cùng anh ấy không quan hệ, Ôn Hi Thừa cũng nói với tao như vậy, ngày hôm qua anh ta lại còn nói với tao thật sự là anh ta không có đính hôn, nói cái gì cuối cùng anh ta rời đi, bất quá đối với tao mà nói hợp thành một, hôm nay hẹn hai người ra, là muốn nói cho các người biết một tiếng, về sau hắn không còn là bằng hữu của mình, tự hội và vân vân chúng ta một mình tiến hành, mình không muốn lại nhìn thấy hắn.”

Lưu Ny Ưc hốc mắt phấp phồng nặng nề mà gật đầu, “Loại người này cận bã cũng không thể là bằng hữu của tao, đêm nay tao liền từ nhà hắn chuyển ra ngoài, Tử Phi, anh thì sao?”

Hạ Tử Phi khó khăn nuốt nước miếng, nhìn chằm chằm bọn cô trong chốc lát về sau, nói: “Hạ Thiên, thật xin lỗi.”

Cô cười cười, “Thật xin lỗi cái gì, em chỉ nói là hấn không phải bằng hữu của em thôi, lại không bắt anh từ hấn, Tử Phi, mặc kệ em cùng Ôn Hi Thừa biến thành cái quan hệ gì, anh đều là huynh đệ tốt nhất của em!”

Hấn trực tiếp lắc đầu, trong mắt ẩn hàm xin lỗi, vừa muốn mở miệng, bên ngoài vang lên tiếng đập cửa.

Hạ Tử Phi lập tức cúi đầu, cô cùng Lưu Ny Ưc hoang mang nhìn sang, khi thấy rõ tiến vào là hai người nào, cô nhú mày.

... .

... .

32. Chương 32: Khoái Cảm Trả Thù

Ôn Hi Thừa đi đến bên cạnh cô nhìn thẳng vào cô, trong ánh mắt thật sâu là đau đớn, mà phía sau anh Amy vẻ mặt lo lắng nhìn anh.

Cô đứng dậy, nhìn bọn họ thản nhiên nói: “Đã... đã đến, liền cùng nhau ngồi đi.”

Ôn Hi Thừa đứng không nhúc nhích, nhắm chặt mắt, chân mày nhíu chặt hơn.

Lưu Ny Ưc lạnh lùng nhìn bọn họ, cuối cùng cười cười cũng đứng lên, “Ai nha! Hi Thừa, đây là vị hôn thê người Mĩ sao? Lớn lên thật xinh đẹp, trách không được anh vứt bỏ Hạ Thiên nhà tôi liền không trở lại, bên người có cô gái khải ái như vậy, muốn tôi cũng không trở về! Giới thiệu thử xem nào!”

Ôn Hi Thừa vốn là sắc mặt tái nhợt liền càng phát ra khó coi, thân thể của anh lung lay phải lấy bàn chống đỡ, ồ ồ thân hình mới khàn khàn nói: “Tôi thật không có đính hôn, Amy có thể làm chứng!”

Amy bước một bước về phía trước đỡ lấy cánh tay của anh, nhìn cô cùng Lưu Ny Ưc nói: “Ngày hôm qua tại tiệc tối nghe dady nói tôi cũng rất khiếp sợ, tôi cùng Hi không có đính hôn, I promise!”

Lưu Ny Ưc hừ lạnh một tiếng không nói chuyện, trong lòng của cô chỉ còn lại có bức bối, không nói chuyện ngồi ở cái ghế mặt xoay hướng nơi khác, Hạ Tử Phi đi tới đỡ Ôn Hi Thừa ngồi xuống, thấp giọng hỏi: “Sắc mặt sao khó coi như vậy? Chỗ nào không thoải mái?”

Ôn Hi Thừa cúi đầu nhẹ nhàng phe phẩy, Amy nhìn Hạ Tử Phi nói: “Nhận được tin nhắn , Hi đang ở phòng khám bệnh treo nước, còn tới một nửa chai nước anh ấy liền rút kim tiêm chạy tới.”

Ngữ khí của cô ấy có nhàn nhạt oán trách, cô cúi đầu nhấp một ngụm trà, ném đến toàn bộ là đắng chát.

Hạ Tử Phi đặt mông ngồi ở bên người Ôn Hi Thừa, cánh tay khoác trên bờ vai anh, nhìn Amy cười cười nói: “Tiểu mỹ nữ đây là đang trách tôi sao?”

Amy sững sờ, nhìn Ôn Hi Thừa liếc mắt một cái không nói chuyện.

Hạ Tử Phi tiếp tục cười, vỗ vỗ bả vai Ôn Hi Thừa bả vai, nói: “Sớm biết mày sẽ mang theo vị hôn thê dự hợp như vậy, đánh chết tao cũng sẽ không bán đứng Hạ Thiên, huynh đệ ah, chúng ta thật sự là đã tách ra lâu lắm rồi, ngay cả một ít ăn ý cũng không có.”

Nói xong hấn quay đầu nhìn về phía Lưu Ny Ưc, ” Buổi tối anh với em cùng nhau đi, đến mai phải đi tìm một phòng ở lớn chút, để cho Hạ Thiên cùng chuyển đến ở, anh này không có vị hôn thê chỉ có thể dựa vào bằng hữu mà sống!”

Cô cúi đầu ngoéo ... một cái khoe miệng, thấy Ôn Hi Thừa trên trán nhễ nhại mồ hôi lạnh theo gương mặt chảy xuống, cảm giác rất thoải mái.

Chúng bạn xa lánh cũng chẳng qua như vậy mà thôi, anh đã có bằng hữu mới, chính là người yêu, họ đây cũng nên tránh đi, sau này, anh đi đường dương quan của anh, bọn họ đi cầu độc mộc của mình, không còn có quan hệ gì nữa!

Hạ Tử Phi sau khi nói xong an vị trở lại bên người Lưu Ny Úc, Amy ngồi ở bên người Ôn Hi Thừa không ngừng hỏi anh có sao không, mà Ôn Hi Thừa không có bất kỳ đáp lại, chỉ là lẳng lặng nhìn cô.

Một bữa cơm, mọi người không có nói chuyện với nhau, cô ăn rất no, sau khi ăn xong vỗ vỗ tay đứng lên, không có nhìn Ôn Hi Thừa liếc mắt một cái cầm túi xách cùng Lưu Ny Úc đi ra khỏi ghế.

Thời điểm bọn họ đang bắt taxi, Hạ Tử Phi ôm lấy Ôn Hi Thừa đi ra, Ôn Hi Thừa cúi thấp đầu cả người không có một tia khí lực tựa ở trên người của hắn, Amy sốt ruột sắp khóc rồi.

Cô đứng ở ven đường lạnh lùng nhìn họ, trên mặt không có bất kỳ biểu lộ.

Bọn họ đi tới, Hạ Tử Phi nói: “Em, giúp tiểu mỹ nữ đón xe.”

Lưu Ny Úc mím môi có chút không tình nguyện, Hạ Tử Phi trừng mắt liếc Tiểu Ny một cái, “Nhanh lên một chút!”

Cô níu lại cánh tay Lưu Ny Úc, “Tao đi đây.”

Đón được xe, Hạ Tử Phi đối với Amy nói: “Tiểu mỹ nữ, cô đi về trước đi, tôi sẽ đem người đàn ông của cô trở lại căn hộ.”

Thời điểm hắn nói đến “Người đàn ông của cô”, Ôn Hi Thừa cau mày giương mắt nhìn cô, cô khẽ mỉm cười bỏ qua một bên mặt nhìn về phía xa xa.

Amy không nhúc nhích, quật cường bướng bỉnh nhìn Hạ Tử Phi.

“Amy em trước trở lại khách sạn, tối nay anh gọi điện thoại cho em.” Ôn Hi Thừa cố sức ngồi thẳng lên nhìn nàng ôn nhu nói.

Amy sau khi rời đi, bọn họ lại đón một chiếc xe, cô trực tiếp ngồi ở phía trước, Hạ Tử Phi nhìn cô thở dài một tiếng vịn Ôn Hi Thừa vào chỗ ngồi phía sau, Lưu Ny Úc lần lượt theo Hạ Tử Phi lên xe.

Báo địa chỉ căn hộ Ôn Hi Thừa, cô quay đầu nhìn về phía chỗ ngồi phía sau, Ôn Hi Thừa ôm thân thể ghé vào trên đùi Hạ tử Phi, cô đều có thể nhìn đến thân thể của anh rung động, nghĩ nghĩ nói: “Nếu không đi bệnh viện đi?”

Hạ Tử Phi không nói chuyện, Ôn Hi Thừa thanh âm phát run truyền đến: “Không cần, anh không sao.”

Cô không nói chuyện xoay người nhìn về phía ngoài cửa sổ, ánh trăng đem cái thành phố này điểm xuyết đi thường xinh đẹp, mà trong lòng của cô lại là một mảnh màu xám!

Trở lại căn hộ, Hạ Tử Phi vịn Ôn Hi Thừa vào phòng ngủ, Lưu Ny Úc trở lại gian phòng thu dọn đồ đạc, cô ngồi ở trên sofa xem tivi.

Hạ Tử Phi ra ngoài liền trực tiếp ngồi ở bên cạnh của cô, móc ra một điều thuốc, cũng không nói lời nào, trong đầu buồn bực rút ra.

Mấy phút đồng hồ sau Lưu Ny Úc dẫn theo vali đi tới thúc giục Hạ Tử Phi đi thu dọn.

Hạ Tử Phi dập tắt điều thuốc, nhìn cô nói: “Hắn khó chịu lợi hại, anh sợ gặp chuyện không may, lưu lại chiếu cố hắn.”

Cô gạt đầu, đứng lên đối với Lưu Ny Úc nói: “Chúng ta đi thôi.”

Thời điểm đi qua bàn trà, Hạ Tử Phi nói: “Hạ Thiên, thật sự ngay cả bằng hữu cũng không thể làm sao? Không thể niệm tình tám chín năm cảm tình sao!”

Cô cười cười nói: “Không lâu như vậy, nhiều lắm chỉ là bốn năm, Tử Phi, anh có thể không cần đi.”

Hạ Tử Phi còn chưa nói lời nói, Lưu Ny Úc hừ lạnh một tiếng: “Anh không chuyển, về sau liền khỏi phải tới tìm tôi!”

Cô khoát khoát tay Hạ Tử Phi lôi kéo Lưu Ny Ưc trực tiếp rời đi.

Buổi tối cô cùng Lưu Ny Ưc nằm ở trên một cái giường cho tới khuya, đợi cô ấy ngủ, cô nhẹ nhàng đứng dậy khoác áo khoác đi ra phòng ngủ, rót một ly sữa bò đi đến trên ban công, nhìn trăng sáng, nước mắt chậm rãi chảy ra.

Hóa ra thương tổn anh cô còn sẽ cảm thấy khổ sở hơn, chỉ có điều lòng đã không muốn hứng chịu cảm giác thấy đau đớn ấy một lần nữa, tâm đã chết, cái gì cũng không cảm nhận được.

Đã sắp bước sang năm mới rồi, cô thực sự hy vọng cuộc sống nhanh đi qua, cô chưa bao giờ giống như bây giờ khát vọng về nhà, khát vọng nhìn thấy gia đình của cô.

Người nhà vĩnh viễn là bến cảng cuối cùng, những lời này nói được thật sự là một chút cũng không tệ, nghĩ đến bà bé đáng yêu của cô, cha và em trai, cô cười cười nhìn bầu trời trong làn nước mắt, có lẽ thật sự hẳn là nên rời cái thành phố này trở lại bên cạnh bọn họ rồi!

Ngày hôm sau Ôn Hi Thừa chưa có tới đi làm, buổi tối Phùng Tô Xuyên mời cô đi ăn rau cải chầm tương, cô ăn xong đầu đầy mồ hôi, nước mắt đều vì cay mà đi ra, Phùng Tô Xuyên đưa khăn tay cho cô, sau đó lấy bao điều thuốc tựa lưng vào ghế ngồi chậm rãi rút ra.

Cô tiếp tục ăn rau cải, nước mắt cứ tiếp tục chảy.

Một bữa cơm im lặng, cả 2 không có nói chuyện với nhau, phẳng phất quay lại bốn năm trước, chỉ là Phùng Tô Xuyên nhìn về phía ánh mắt của cô không còn bình tĩnh nữa không có sóng, có nhàn nhạt thương yêu cùng ưu thương.

Thời gian qua đi cảnh vật thay đổi, không thay đổi chính là giữa 2 người ăn ý, lúc này cô đối với hắn như cũ tràn ngập cảm kích, cũng chỉ có cảm kích.

Cô trở lại căn hộ, trong phòng khách đèn sáng, Hạ Tử Phi ngồi ở trên sofa xem tivi, bên cạnh là một cái rương hành lý màu đen, trong phòng vệ sinh truyền đến từng trận tiếng nước, hẳn là Lưu Ny Ưc đang tắm.

Cô đi sang ngồi nói: “Phòng ở tìm xong rồi sao?”

Hạ Tử Phi rút ra một điều thuốc đốt, “Tìm xong rồi, có 3 phòng, cách chỗ em đi làm không xa, tối ngày mai bắt đầu chuyển nhà.”

Cô nghĩ muốn nói: “Phòng ốc của em cuối năm đến kỳ, năm nay trước hết không chuyển, sang năm đến rồi nói sau.”

“Hạ Thiên.” Hạ Tử Phi gọi cô, thanh âm trầm thấp mà thông thả.

Cô quay đầu, chứng kiến ánh mắt hắn vô thần nhìn ra ngoài cửa sổ, bên mặt đường cong cương nghị lộ ra chút ít cô đơn.

“Có chuyện anh vẫn không có nói cho em biết, ngay cả cô ấy anh cũng chưa từng nói.”

“Chuyện gì?”

“Hai năm trước, Hi Thừa đã từng đi tìm em.”

Cô quay đầu, trong mắt là khiếp sợ thêm vào khó hiểu.

“Không phải muốn hỏi anh là tại sao không nói cho em?”

Cô gật đầu.

Hạ Tử Phi cười khổ một cái, nói “Lúc ấy hẳn hướng anh muốn phương thức liên lạc với em, anh hỏi hẳn rốt cuộc tại sao phải vứt bỏ em, hẳn chưa nói, chỉ là nói cho anh biết hẳn không có đính hôn, không có em hẳn đã từng không dậy nổi, sau đó anh lại hỏi hẳn có thể trở về không? Hẳn trầm mặc, anh nói đã về không được thì đừng tới trêu chọc em, Hạ Thiên, có lẽ đây là việc làm ngu xuẩn nhất mà anh làm, nếu như các người thật sự ngay cả bằng hữu cũng không làm, anh chính là đầu sỏ gây nên!”

Cô hai tay che kín mặt, trong lòng như có thứ đè nặng, ngay cả khe hở đều không có, cơ hồ hít thở không thông.

Hạ Tử Phi kéo tay của cô xuống, khiến cho cô nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn, trong lúc này có ảo não cùng đau xót.

Hắn mỗi chữ mỗi câu, trầm thấp nói “Hạ Thiên, nếu như thương tổn hắn có thể cho lòng em cảm thấy thoải mái một ít, anh giúp em! Nhưng mà, hắn cuối cùng là huynh đệ của anh, chờ em đem oán hận trong lòng cùng ủy khuất phát tiết ra hết, anh khẩn cầu em lưu lại xác đừng dày vò tiếp, anh còn phải lại đi lượm về, hắn cùng chúng ta bất hòa, chúng ta bị thương dù không đông nhưng còn có người nhà làm bạn, hắn không có, chết...rồi phỏng chừng chỉ có anh nhặt xác cho hắn!”

Hạ Tử Phi sau khi nói xong liền đem mặt chuyển hướng một bên, hốc mắt phiem hồng khiến cho trong lòng của cô lập tức đau xót, không cách nào thừa nhận đau như thế!

.

Buổi tối cô nằm ở trên giường ngủ không được, trong chốc lát xuống giường đi ra phòng ngủ, Hạ Tử Phi nằm trên ghế sa lon, cô nhìn giữa tay hắn kẹp điều thuốc, chậm rãi đi tới.

Hắn đưa cánh tay đặt ở dưới đầu, gõ gõ tàn thuốc nhìn về phía cô, “Ngủ không được?”

Cô nhẹ nhàng gật đầu, ngồi trên sofa thở dài một tiếng, nói: “Tử Phi, em giống như điên rồi, một lòng chỉ nghĩ đến trả thù anh ấy, nhìn anh ấy khổ sở, có thể trên thực tế trong lòng của em cũng chẳng hề vui vẻ, anh nói em nên làm cái gì bây giờ?”

Hạ Tử Phi ngồi xuống, dập tắt mẩu thuốc lá, sâu kín nói: “Không biết, anh cũng không biết nên dùng tâm tính gì đi đối mặt với hắn, nhìn hắn bởi vì em thống khổ cảm thấy hắn rất đáng thương, nhưng khi nhìn đến hắn đối với cô gái tên Amy mập mờ không rõ thái độ, lại cảm thấy hắn đặc biệt cần ăn đòn.”

Thở dài, hắn một lần nữa đốt một điều thuốc, trầm mặc một lát tiếp tục mở miệng: “ Về cuộc sống bốn năm tại Mỹ, hắn không hề đề cập tới, anh không hiểu hắn, Hạ Thiên, kỳ thật em coi thường, không quan tâm đã là thương tổn lớn nhất đối với hắn, anh suy nghĩ nếu như ngay cả anh cũng từ bỏ hắn, hắn sẽ biến thành bộ dáng gì nữa!”

Cô ngơ ngác nhìn mặt đất, hàn ý từng đợt đánh úp lại, cái loại rét thấu xương này lạnh cũng không phải do bên ngoài truyền đến, mà là tự tâm lý khuếch tán đi ra ngoài, để cho cô cảm giác toàn thân không thấy một chút tình cảm ấm áp.

Thở ra một hơi, cô ngẩng đầu cười cười, “em sẽ mau chóng điều chỉnh tốt hành vi của mình, anh nên đi thôi, bên này anh đừng lo lắng, em sẽ nói với nó rõ ràng.”

Hạ Tử Phi trầm mặc một hồi, lắc đầu, “Cũng đã chuyển ra, trở về làm gì, hắn cũng nên suy nghĩ thật kỹ mình rốt cuộc muốn cuộc sống dạng gì, nếu như là phò mã gia, quý công tử, hắn cũng không cần anh phải an ủi, mà nếu là cuộc sống như người bình thường, nhất định phải rõ ràng cái gì gọi là gieo gió gặt bão!”

33. Chương 33: Nước Mỹ Bốn Năm . . .

Ôn Hi Thừa nghỉ ngơi ba ngày mới đến công ty, lòng của cô tại đây 72 giờ đã dần dần lắng xuống, hạng mục Thượng Hải cần gia tăng xếp đặt thiết kế, một giờ chiều bắt đầu cùng đối phương tiến hành thảo luận, bởi vì dính đến thành phẩm khổng lồ, cho nên cô cùng Phùng Tô Xuyên cũng tham gia hội nghị.

Khi cô thấy cặp mắt đen quen thuộc kia tràn đầy đam mê, biết rõ trầm tĩnh lại không chỉ một người là cô, không có hứng thú tìm tòi nghiên cứu cái liếc mắt thâm ý kia, cô ngăn trở ánh mắt anh tìm chỗ ngồi xuống rồi mặt không thay đổi mở tài liệu.

Gần ba giờ sau hội nghị kết thúc, Ôn Hi Thừa dẫn đầu đứng lên đi ra phòng họp, bờ vai thẳng tắp căng cứng, toàn thân lộ ra một cỗ lãnh ý khó nói.

Còn hơn một giờ, hiệu suất công tác của cô cũng chẳng hề cao, lúc tan việc nhận được tin nhắn Phùng Tô Xuyên , nói hần ở cùng tổng giám đốc không thể mời cô ăn cơm, cô đang hồi âm, nghe được đối diện Chanh Tử hơi kinh ngạc kêu một tiếng: “Ồn quản lý.”

Cô sững sốt một chút ngẩng đầu, vừa vặn đối lại đôi mắt Ôn Hi Thừa thâm thúy , tay anh vắt áo khoác, cổ áo đậm màu kem hình chữ V, áo len là phẳng trên người có vẽ phá lệ thanh nhã.

Trực tiếp đi đến bên cạnh cô, vuốt cằm dừng ở ánh mắt của cô, dừng lại một chút, thản nhiên nói: “Cùng nhau ăn cơm đi.”

Anh không có dùng câu nghi vấn, thanh âm rất thấp, nhưng hơi thở là cường đại chưa bao giờ có, cô bỏ qua một bên mắt thấy hương màn ảnh mấy vi tính, nói: “Tôi phải tăng ca.”

“Anh chờ em!” Trên mặt của anh không có bất kỳ biểu lộ, ánh mắt trầm tĩnh u ám, ngữ điệu bình tĩnh tỉnh táo dị thường bình tĩnh.

Giằng co một lát, cô gật đầu, “Được rồi.”

“Anh đi tới trước ga ra tầng ngầm.”

Cô theo dõi anh bóng lưng biến mất màn chắn bờ môi, chống lại những ánh mắt người khác không hiểu, cố nặn ra vẻ tươi cười cúi đầu, cuối cùng bọn cô đã kết thúc .

Đèn rực rỡ lên, trong xe mở điều hòa, quét trên mặt khô khốc , có chút khô nóng, rất không thoải mái, nghe được người bên cạnh buồn buồn ho khan hai tiếng, cô tắt đi gió mát.

“Anh không sao, mở cũng tốt, nếu không quá lạnh.” Ôn Hi thừa chuyển đầu nhìn cô liếc mắt một cái nhẹ nói.

Cô không nói chuyện lác đác, đem mặt xoay tay hướng ngoài cửa sổ, đúng là giờ cao điểm, lóe lên đèn xe đội ngũ uốn lượn dài, làm cho trong người vô cùng phiền muộn.

Mấy cái ngã tư đi như là một thế kỷ, xuống xe sau đó cô hô hấp thật sâu vài cái, không khí lạnh lùng mà đục ngầu xông vào lồng ngực, để cô cảm thấy toàn thân không có một người nào, không có một nơi nào thoải mái.

Ôn Hi Thừa trước đó đặt sẵn chỗ, ở cạnh bên cửa sổ, sau khi ngồi xuống, chọn món ăn, mang thức ăn lên, an tĩnh làm cho người hít thở không thông, thẳng đến khi phục vụ mang vang đỏ lên.

Anh rót một ly cho cô, nói “Trời rất lạnh.”

Cô đem ly đẩy tới trước, “Giúp tôi một ít.”

Ôn Hi Thừa nhìn cô một chút, giúp cô non nửa chén.

Anh đưa cho cô, chất lỏng màu đỏ sậm trong ly rượu sóng sánh, hiện ra lộng lẫy mê người , cô có chút hoảng hốt tiếp nhận nhấp một ngụm nhỏ, nhìn về phía đối diện, “Có lời gì anh cứ nói đi.”

Ôn Hi Thừa không nhìn cô, gấp một đĩa măng non bỏ vào bát cô trên bàn ăn, “Ăn cơm trước.” Thanh âm của anh trầm thấp khàn khàn, đè nén cảm xúc.

Cô nhìn anh một cái, cầm lấy chiếc đĩa, tại thời điểm anh lần thứ hai gấp cho cô rau, lấy tay ngăn cản một chút, “Tôi tự mình được rồi.”

Sau Ôn Hi Thừa liền buông đĩa xuống, cúi đầu uống rượu đỏ, thời điểm anh rót rượu, lộ ra một đoạn cánh tay, lúc lên lúc xuống cô thấy được một mảnh tím xanh sắc cùng mấy cái lỗ kim.

Không có bất kỳ cảm giác muốn ăn, cô ăn tượng trưng vài miếng, để đĩa xuống lau khóe miệng , nói: “Tôi ăn no, anh có thể nói rồi.”

Ôn Hi Thừa tay cầm ly rượu chậm rãi quơ quơ, ngược mắt nhìn cô uống một hơi cạn sạch, ánh mắt u ám nói: “Về thời gian bốn năm ở Mỹ, anh vẫn không có dũng khí nói với bọn em, anh biết rõ em bây giờ đã không có hứng, nhưng hy vọng em có thể cho anh một cơ hội nói rõ ràng.”

Cô quay đầu nhìn thoáng ánh trăng ngoài cửa sổ, có chút mông lung, rất không chân thật.

“Anh nói đi, tôi sẽ nghe.”

Trong mắt hiện lên giấy dựa cùng đau xót, anh chậm rãi mở miệng: “Anh vừa đi Mĩ nửa năm hết thấy bình thường, không có cái gì phát sinh, thẳng đến trước lễ Giáng Sinh một chút, ông nội đột nhiên muốn anh cùng Amy đính hôn, không có bất kỳ lý do, chỉ nói đây là quyết định hôn sự của ông, anh cự tuyệt, phản kháng đều không hữu dụng, bị cấm cửa, cùng bên ngoài chặt đứt hết thấy liên lạc, anh cự tuyệt tham gia tiệc đính hôn, cuối cùng ông nói chỉ cần anh đồng ý đính hôn liền chấp thuận anh về nước một chuyến, anh lúc ấy một lòng nghĩ cách trở về, cái gì cũng không để ý tới, nhưng là tại tiệc đính hôn lại nghe tới ông cùng cha Amy chuẩn bị công việc hôn lễ, ý tứ căn bản không để anh về nước, anh biết rõ bị gạt, giữa đường rời đi, về nhà tìm hộ chiếu, bị ông bắt được, về sau anh liền bị giam lỏng, về sau ông dùng của uy hiếp mạnh mẽ bắt anh gửi cho Tử Phi thư kia, lúc đó anh đã bắt đầu thỏa hiệp, thẳng đến Amy đến gặp anh, anh dùng điện thoại di động của cô ấy lên hòm thư, thấy Tử Phi trả lời, liền quyết định không tiếc bất cứ giá nào muốn trở về tìm em, anh thuyết phục Amy giúp anh đánh lạc hướng bảo vệ dưới lầu, từ cửa sổ tầng 2 nhảy xuống, lúc chạy trốn lại bị xe đụng phải, đụng gãy xương sườn, anh nằm bệnh viện hơn hai tháng, sau khi xuất viện anh nghĩ hết biện pháp, lại như cũ không có thành công, nhưng anh chưa bao giờ từ bỏ, anh cùng ông đối chọi, trong một lần kịch liệt khắc khẩu ông té xỉu, đưa đến bệnh viện anh mới biết được ông bị bệnh ung thư, đã là giai đoạn cuối, đến khi đó anh mới hối hận, cũng biết không cách nào nữa thực hiện lời hứa cùng em, cho nên gọi em cú điện thoại kia.” (ôì mẹ ời, edit xong đoạn này cảm tưởng như mình vừa thoát kiếp = =|||)

Ôn Hi Thừa thanh âm trầm thấp thông thả, nhưng lại không ngừng run rẩy, sau khi nói xong anh tựa đầu xoay tay hướng ngoài cửa sổ, phiếm hồng trong hai mắt chớp động lên hơi nước sáng sáng, mà cô chỉ là ngơ ngác nhìn anh, không cách nào tự hỏi, đã quên hô hấp!

Người đàn ông đối diện đều bảo trì động tác nhìn phía ngoài, anh đặt lên bàn hai tay nắm thật chặt cùng một chỗ, thần sắc bi thương mà tuyệt vọng, tựa như người chết đuối tìm không thấy gỗ trôi gì cứu sống.

Trong lòng của cô trống rỗng, rất đau, nhưng không biết phải an ủi anh như thế nào, chỉ là mắt đỏ vành mắt hỏi anh: “Về sau thế nào?”

Ôn Hi Thừa thở ra một hơi, anh quay đầu nhìn cô, trong ánh mắt tràn ngập đau thương, “Về sau, ông nội qua đời.”

Cô khiếp sợ trừng lớn hai mắt, không thể tin nhìn anh, cặng miệng mấy lần mới tìm được thanh âm của mình, “Chuyện khi nào vậy?”

“Hai năm trước.” Anh nói xong cũng lấy tay che lại mặt, thân thể ức chế không nổi bắt đầu run run.

Cô ngồi liệt ở trên sofa, gần như ngây ngốc nhìn anh, trong lòng là tràn ngập tuyệt vọng bi thống, nhìn anh thống khổ mà không giúp được, cô đã không biết nên làm sao bây giờ rồi, nếu như là bốn năm trước, cô nhất định ôm anh thật chặt vào trong ngực cảm thụ đau lòng cùng anh, nếu như là vài ngày lúc trước, cô cũng như cũ đau lòng, sẽ nhớ cấp cho anh ôn hòa, mà bây giờ, cô chỉ như một con rối thờ ơ ngồi ở đối diện anh, trơ mắt nhìn anh khổ sở, nhưng không có ý niệm an ủi.

Có đôi khi chúng ta luôn cảm khái tạo hóa trên người, mà giờ khắc này, cô không khỏi suy nghĩ nếu như tại lúc cô thấy Amy mà trước anh cùng cô thẳng thắn hết thấy, như vậy kết quả có thể có chỗ bất đồng không, cô nghĩ sẽ phải đi, chẳng qua là khi tình yêu thật sự thiêu thành tro tàn, là tuyệt đối không thể có thể tro tàn lại cháy!

Lặng lặng ngồi trong chốc lát, cô lấy ví đứng dậy rời đi, đi khỏi nhà hàng, cô quay người nhìn cửa sổ sát đất trong kia, cái thân hình nằm ở trên mặt bàn gầy gò, nước mắt rớt cuộc không chế không nổi, khoảng cách giữa họ tuyệt đối không chỉ là phiền tường thủy tinh này, chiếc hộp bảo bối cả cái chìa khóa trong lòng đều bị cô triệt để vứt bỏ, lòng của cô sẽ thiếu một góc, vĩnh viễn không cách nào đền bù, thực sự sẽ không đau như thế nữa!

Họ đều hẳn là vì quyết định của mình mà chịu trách nhiệm, mặc kệ là đúng hay sai, Ôn Hi Thừa anh có rất nhiều cơ hội nói ra hết, lại lựa chọn giấu diếm, đơn giản anh ý vào cũng chính là cô đối với anh yêu.

Có lẽ anh chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày Hạ Thiên có thể không hề đau lòng Ôn Hi Thừa, kỳ thật cô cũng chưa bao giờ nghĩ tới, nhưng đây cũng là một chuyện làm người ta thất vọng.

Mà cô, đã quyết định từ bỏ, vậy sẽ không có lý do lại lần nữa quay đầu lại, đau lòng cùng đồng tình khác nhau lớn nhất là tấm lòng chết...rồi!

Gọi Hạ Tử Phi một cú điện thoại, nói cho hắn biết địa chỉ nhà hàng, cô đi về hướng ven đường bắt xe đi quán bar cách một phố.

Tối nay nhất định không ngủ, vậy không bằng phóng túng chính mình một lần, dù sao, cùng một người đàn ông thất tình hai lần cũng không phải ai cũng có thể gặp phải.

Khi Phùng Tô Xuyên vẽ mặt kinh ngạc xuất hiện ở trước mặt cô, cô đã uống sáu ly cốc-tai, hắn đem cô kéo dậy cô cần bản đứng không vững, liền ngã vào trong ngực của hắn, cô vừa quấy người một cái, cũng không còn cảm giác dưới chân.

Phùng Tô Xuyên đem cô ôm ngang lên cùng người bên cạnh trầm thấp nói chuyện với nhau vài câu đã hướng cửa ra vào, cô theo dõi cái cảm hắn cương nghị lạnh lùng trong chốc lát, nhẹ nhàng kêu hắn một tiếng, hắn cau chặt lông mày không có trả lời.

Ra quán bar, trực tiếp đi qua gió lạnh làm cô lạnh run run lên một chút, hướng trong lòng ngực của hắn chui ập vào, mang theo miệng đầy mùi rượu nói: “Anh tại sao lại ở chỗ này?”

Phùng Tô Xuyên cúi đầu đưa mắt nhìn cô trong chốc lát, nghiêng một bên mặt gọi ra một hơi không nói chuyện, cả bộ mặt biểu lộ dị thường căng cứng, thẳng đến đem cô đặt ở chỗ ngồi phía sau, cởi áo khoác che ở trên người của cô, thần sắc mới thoáng hòa hoãn một ít.

Cô co rúc ở trên ghế ngồi, chóng mặt mắt mở không ra, chỉ cảm thấy huyết Thái Dương kịch liệt nhức, lúc sau nghe được tiếng mở cửa cùng đóng cửa, xe lắc lư hai cái rất nhỏ, cảm giác xe khởi động, cô đem mặt hướng trong áo khoác trên người chôn giấu, từng đợt trong mê muội nhắm mắt lại.

Xe dừng hẳn, cô đã không xuất ra bất kỳ phản ứng nào, chỉ cảm thấy có người đem cô một lần nữa ôm lấy, sau đó tiến vào thang máy, mở cửa, khi bị đặt nhẹ nhàng ở trên mặt giường mềm lớn, cô cảm thấy toàn thân mỗi một tế bào như là lập tức tới lúc giải thoát, cô gắt gao nắm chặt góc chăn cả người cuộn lại cùng nhau, không biết vì cái gì tại nơi gian phòng lạ lẫm này thế nhưng lại cảm thấy vô cùng thoải mái.

Trên mặt truyền đến êm ái vuốt ve, cô khóc, nước mắt như là vỡ òa tuôn ra, dừng lại đều ngăn không được, tay đặt ở trên mặt cô giúp cô lau nước mắt.

Cô khóc đau hai bên sườn, Phùng Tô Xuyên bên cạnh nằm ở trên giường, cách chăn đem cô kéo vào, vỗ nhẹ phía sau lưng của cô, thở dài nói: “Bảo anh bắt em làm sao bây giờ à? Có biết đã thấy em nhiều lần vì người khác thương tâm khổ sở anh sẽ vô năng đấy không!”

Cô ngửa đầu nhìn hắn một cái, cảm thấy đầu càng choáng lộn, mơ mơ màng màng nói câu: “Thật xin lỗi.”

Trước lúc ý thức biến mất, cô nghe đến một thanh âm rất thấp rất nhẹ: “Cứ như vậy trong ngực anh ngủ thiếp đi, em thật đúng là không coi anh là người ngoài!”

Trong lòng của cô dần dần có tình cảm ấm áp, cười cười an tâm thiếp đi.

Không biết lúc nào, cô đã muốn coi Phùng Tô Xuyên như người nhà có thể ỷ lại cùng tín nhiệm, hơn hẳn quan hệ tình yêu nam nữ!

34. Chương 34: Tết Nguyên Đán Đi Leo Núi

Ngày hôm sau, sáng sớm Phùng Tô Xuyên đem cô đưa về căn hộ, Lưu Ny Úc chứng kiến bộ dạng của cô cái gì cũng chưa nói, thời điểm lôi kéo cô đi vào phòng ngủ đỏ vành mắt, cô nghĩ cô ấy hẳn là đã biết chuyện tình Ôn Hi Thừa rồi.

Cả ngày bọn họ ở cùng cô, thẳng đến khi trời tối Hạ Tử Phi tới, trên mặt của hắn tràn đầy uể oải, biểu lộ phức tạp nhìn cô trong chốc lát, sau đó đi tới đem cô kéo vào trong ngực, như một huynh trưởng vuốt tóc

của cô nói: “Hạ Thiên, đừng khổ sở, mặc kệ em quyết định gì, đều ủng hộ em, chỉ cần em có thể trải qua vui vẻ.”

Nước mắt đã muốn cạn, cô đỏ vành mắt nhẹ nhàng gạt đầu.

Bằng hữu chân chính, là tại thời điểm mây cũng bắt đầu hoài nghi chính mình, bọn họ còn có thể trước sau như một tin tưởng mây, ủng hộ mây!

Cái ngày đi làm đó là vào tuần cuối cùng trước tết, buổi sáng hội nghị thường kỳ cô không có dự họp, giữa trưa Phùng Tô Xuyên mời cô đi ăn cơm.

“Tết có ba ngày nghỉ dự định sẽ làm gì?”

“Tiểu Ny cùng Tử Phi nói là đi leo núi, anh thì sao?”

” Làm 1 chuyến về nhà, lâu rồi chưa về.”

Cô lên tiếng, thời điểm ngẩng đầu thoáng nhìn có 2 bóng dáng ở cửa, mím chặt bờ môi đem mặt chuyển hướng ngoài cửa sổ.

Phùng Tô Xuyên nhú mày, quay người nhìn thoáng qua, lại nhìn hướng cô khoe miệng chứa đựng nụ cười thản nhiên.

“Diễn kịch cùng người khác ân ái cho em xem, xem ra bị kích thích không nhẹ, chỉ tiếc hấn dùng sai phương pháp, đối phó với con mèo hoang này, lông cũng không sờ được.”

Cô trừng mắt liếc hấn một cái, quấy quấy cà phê, nhẹ nói: “em cùng anh ta đã triệt để nói rõ, không tiếp tục có bất cứ liên quan gì, thậm chí ngay cả bằng hữu cũng không phải, về sau đừng có lại lấy em ra trêu đùa, em phỏng chừng còn phải cần một khoảng thời gian mới có thể thản nhiên ứng đối việc anh trêu chọc.”

Phùng Tô Xuyên rõ ràng sững sốt một chút, gương mặt dừng ở cô, một lúc lâu sau, uống một ngụm trà cười nói: “Rất tốt.”

Cô quay đầu, nhìn ngoài cửa sổ dưới ánh mặt trời in xuống bóng cây, suy nghĩ dần dần theo chiều hướng ra xa, những ký ức kia thật sự đã không muốn nhớ lại, trải qua bao nhiêu mùa đông đều là nhờ hồi ức mà vượt qua, từng lần một hồi tưởng đến cảnh hạnh phúc, nay rốt cục có thể không hề sa vào trong đó, cô nghĩ cô hẳn là thành thực!

Sau khi ăn xong rời khỏi nhà hàng , cô rõ ràng cảm giác được trong góc hai ánh mắt đang nhìn mình chằm chằm, do dự một lát sau vẫn là nhìn sang.

Đôi mắt kia đã từng tràn ngập thâm tình ôn nhu, nhưng bây giờ dị thường là lạnh như băng, Ôn Hi Thừa ngồi ở vị trí khuất mắt, cô nhìn không rõ thái độ của anh, trong mắt chỉ thấy anh nhíu đôi môi trắng bệch cùng thân hình thẳng tắp gầy gò.

Nhìn thẳng anh vài giây , cô cúi đầu theo Phùng Tô Xuyên rời đi, đi ngang qua cửa sổ thủy tinh , quay đầu nhìn về bên trong nhìn thoáng qua.

Cô gái xinh đẹp bên trong mặt mày hớn hở đang nói gì đó, đối diện chàng trai anh tuấn đang mím môi khẽ cười một cái, trên mặt tuy rằng lộ ra vẻ tiêu tụy, nhưng thần sắc là ôn nhu, một màn phi thường hài hòa, hoàn mỹ giống như một bức họa.

Mà cô chỉ là người qua đường thương thức bức vẽ đấy!

Sáng sớm tết cô liền nhận được tin nhắn của Hạ Tử Phi, hấn nói: “Hạ Thiên, Hi Thừa nói cũng muốn đi leo núi, em nếu cảm thấy không được tự nhiên anh liền cự tuyệt hấn.”

Cô đứng ở bên cửa sổ nhìn khí trời có chút âm trầm, cười cười nói: “Không có việc gì, càng nhiều người càng náo nhiệt.”

“Một lát nữa bọn anh qua đón em, bên ngoài lạnh, mặc nhiều áo vào.”

Cô cười lên tiếng cúp điện thoại.

Hấn nói rất đúng “Bọn hấn” , cô cuối cùng là muốn thích ứng không phải sao?

Cô mặc áo lông dày đứng ở trên ban công, thoáng nhìn chiếc xe màu đen dưới lầu, hít sâu một hơi quay người ra cửa.

Đi xuống lầu, Ôn Hi Thừa cùng Hạ Tử Phi tựa ở thân xe hút thuốc, nhìn thấy cô, Ôn Hi Thừa đứng không nhúc nhích, hướng một bên lấy tay xoa mặt, Hạ Tử Phi mở cửa xe vỗ vỗ bờ vai của cô, nhẹ nói: “Một giờ là có thể đến.”

Cô gật đầu, nhìn Lưu Ny Úc ngồi ở giữa, tâm âm áp, chui vào.

“Hạ Thiên, Happy New Year!” Amy cười hì hì bắt chuyện với cô.

Lưu Ny Úc thân thể cứng đờ, khoắc lên cánh tay của cô, cô nắm tay cô ấy, tại lúc Hạ Tử Phi cùng Ôn Hi Thừa đi lên, đối với Amy cười nói: “Năm mới vui vẻ!”

Lời của cô làm cho hai chàng trai ngồi trước đồng thời quay đầu lại, Hạ Tử Phi trên mặt là nhàn nhạt kinh ngạc, mà Ôn Hi Thừa vẻ mặt sợ sệt, cô mỉm môi đối với anh cười cười, nói: “Năm mới vui vẻ!”

Ôn Hi Thừa lập tức cúi đầu, nhẹ nhàng lên tiếng có chút chật vật khởi động xe.

Những người khác đều là vẻ mặt khó hiểu, mà cô chỉ là đem mặt chuyển hướng ra ngoài cửa xe, sắc trời càng âm trầm, mùa đông năm nay không tính quá lạnh, đều nhanh bước sang năm mới rồi lại còn chưa có tuyết rơi, dự báo thời tiết nói ngày nghỉ tết khả năng sẽ có, không biết có phải là hôm nay hay không?

Trên đường đi, mọi người cơ hồ không có nói chuyện với nhau, Lưu Ny Úc gắt gao ôm cô, cùng Amy vẫn duy trì một khoảng cách, càng về sau trực tiếp gối lên trên vai của cô, hai người chỉ chiếm hết một chỗ ngồi, rốt cục thời điểm chạy đến chân núi, cô cảm giác được mỗi người đều có chút thở dài một hơi.

Xuống xe, Hạ Tử Phi đi mua nước, Amy đứng ở bên người Ôn Hi Thừa, thỉnh thoảng dùng tiếng Anh cùng anh trò chuyện với nhau, Ôn Hi Thừa trên mặt không có chút tươi cười, vẫn cúi đầu, ngẫu nhiên đáp lại một câu, bộ dạng hoàn toàn trưng ra vẻ thiếu hứng thú.

Cô bỏ qua một bên sửa sang lấy mũ.

Lưu Ny Úc ôm lấy bờ vai của cô con mắt nhìn về phía Hạ Tử Phi đang đi tới, vẻ mặt ý cười.

Bởi vì là ngày nghỉ, leo núi người không ít, hơn nữa tất cả mọi người ăn mặc tương đối công kênh, cho nên tốc độ rất chậm, cô cùng Lưu Ny Úc đi tuốt ở đằng trước, Hạ Tử Phi mang theo nước đi ở sau họ, Ôn Hi Thừa cùng Amy đi ở cuối cùng.

Ngọn núi này cũng chẳng hề cao, hai bên cây cối ngoại trừ tùng bách, đều chỉ còn lại nhánh cây trụi lủi, có vẻ có chút tiêu điều.

Amy trên đường đi đều biểu hiện vẻ cực kỳ hưng phấn, lúu rúu nói chuyện không ngừng, thời gian dần qua mọi người bị tâm tình vui vẻ của cô ấy lây nhiễm, không khí cũng bớt căng thẳng, không đầy một lát Hạ Tử Phi bắt đầu trên chộc cô ấy phát âm không quá tiêu chuẩn, bất ngờ muốn dạy cô ấy nói thêm tiếng Thiểm Tây, Lưu Ny Úc nín nghẹn cười bả vai run lên một cái.

Cô quay đầu lại nhìn thoáng qua, Ôn Hi Thừa cũng không có cười, đi sau cùng một mình, hai tay đặt ở trong túi áo cúi đầu, mặt cơ hồ chôn ở trong khăn quàng cổ, tựa hồ lâm vào trầm tư.

Thời điểm đến giữa sườn núi, Amy muốn chụp ảnh, tất cả ngồi ở trên tảng đá đợi cô ấy.

“Tuyết rơi!”

Theo một tiếng thét kinh hãi, cô cùng Lưu Ny Úc bật người đứng lên, vươn tay, ngửa đầu nhìn về phía bầu trời, quả nhiên, bầu trời bắt đầu phiêu tuyết(tuyết rơi nhẹ), vài bông tuyết nhỏ dừng ở lòng bàn tay của cô, rất nhanh hóa thành giọt nước, lạnh lạnh.

Hạ Tử Phi cùng Ôn Hi Thừa ngồi ở trên tảng đá hút thuốc, hai người không có nói chuyện với nhau, ánh mắt đều là nhìn về phía phương xa.

Rất nhanh trên mặt đất đã bị bao trùm lên bằng một tầng tuyết mỏng, Amy sau khi trở về liền lôi kéo Ôn Hi Thừa giúp chụp cảnh tuyết, cô nhìn bọn họ chằm chằm trong chốc lát mới dời đi con mắt.

“Hi Thừa chỉ coi cô ấy như em gái.” Hạ Tử Phi để tay trên vai của cô nhẹ nói.

Cô lắc đầu cười nói, “Em không sao, như vậy ngược lại dễ chịu một ít.”

Hạ Tử Phi gật đầu, “Vài năm trước ai cũng không ở bên cạnh của hân, chỉ có Amy, cũng không biết hân là tới như thế nào, tên tiểu tử thú vị này không ngờ một chút cũng không thổ lộ với anh!”

Cô mím môi cười cười không nói gì.

Thời điểm tiếp tục leo núi, trên bầu trời như cũ phiêu tuyết, không lớn, nhưng độ ẩm lại giảm rất nhiều, nghe được vài tiếng ho khan, cô quay đầu lại, vừa hay nhìn thấy Amy vẽ mặt khăn trương đang giúp Ôn Hi Thừa nhẹ vỗ lồng ngực, trong lòng của cô căng thẳng, gấp đi vài bước đem bọn Lưu Ny Ưc dừng.

Quãng đường còn lại cô đi rất nhanh, tới đỉnh núi ngồi ở một cái sườn đất mới bắt đầu thở dốc, cô thừa nhận trong lòng của mình có chút không thoải mái, nhưng cũng biết không thoải như vậy mới là có đạo lý.

Tuyết đã ngừng, trên đỉnh núi gió đặc biệt lớn, cô nắm thật chặt áo lông hai tay ôm chân nhìn phương xa.

“Lạnh không?”

Bên người truyền tới một thanh âm có chút khàn khàn, khiến thân thể của cô có chút run lên một cái.

Cô quay đầu, thấy Ôn Hi Thừa lặng yên đứng, sắc mặt của anh có chút trắng bệch, lông mày nhẹ nhàng nhíu lại, nhìn về phía ánh mắt của cô cũng rất ôn nhu.

Cô lắc đầu, “Tử Phi bọn họ đâu rồi?”

Ôn Hi Thừa bước về phía trước từng bước ngồi ở bên cạnh cô vừa vặn chặn gió lạnh.

“Đang giúp Amy chụp ảnh.”

“Cô ấy thật đáng yêu, rất hoạt bát.” Ánh mắt cô nhìn về phía trước nhẹ nói.

Ôn Hi Thừa móc ra thứ gì đó do dự một chút lại thả trở về, trầm thấp đáp lời: “Ừm, rất đơn thuần, không có tim không có phổi giống với em trước kia.”

Cô quay đầu nhìn anh cười, “Ý của anh là tôi hiện tại không đơn thuần rồi?”

Người bên cạnh rõ ràng sững sờ, trực tiếp lắc đầu, “Không phải, anh không phải ý tứ này...”

Cô cười cắt ngang lời anh, “Anh cần nhắc tôi, tôi sao có thể cùng với cô ấy so sánh.”

Trước khi để anh kịp lên tiếng, cô từ trong túi tiền móc ra một cái hộp đưa tới.

Ôn Hi Thừa sắc mặt lập tức trở nên rất khó coi, anh không có nhận, chỉ là yên lặng nhìn cô.

Cô đem cái hộp đặt ở trong lòng bàn tay anh, thấp giọng nói: “Tôi nghĩ thật lâu vẫn cảm thấy hân là phải trả lại cho anh, tôi biết rõ như vậy rất tầm thường, nhưng sợi dây chuyền này ẩn chứa ý nghĩa không đúng nữa, phỏng chừng để ở chỗ của tôi không tốt, sau này đưa cho người xứng đôi với nó đi.” Nói xong cô liền đứng lên, lúc xoay người cổ tay bị anh gắt gao chế trụ.

Ôn Hi Thừa ngồi không nhúc nhích, đưa cánh tay căng thẳng, ngón tay của anh thật lạnh, cơ hồ là lạnh như băng, có chút phát run.

“Lấy về!” Không có một tia độ ẩm, ẩn hàm tức giận.

Cô thử gạt tay một cái, không buông lỏng, hướng phía dưới núi nhìn thoáng qua, thản nhiên nói: “Đừng như vậy, bị Amy chứng kiến không tốt.”

Ôn Hi Thừa cầm lấy cánh tay của cô liền đứng lên, mặt khác trong tay anh gắt gao nắm chặt cái hộp nhỏ kia, thân sắc vô cùng lạnh lùng, con mắt gắt gao nhìn chăm chăm cô, theo trong kẽ răng phun ra một câu, “Cùng cô ấy có quan hệ gì? ! Là em không yêu anh, không cần phải lấy người khác làm cái cớ!”

Cô bình tĩnh nhìn anh, dùng sức rút cánh tay ta khỏi tay anh, xoa cổ tay, nhìn thẳng ánh mắt của anh, “Đúng, đúng, tôi không yêu anh, cho nên không muốn giữ lại những thứ trở trối buộc này, tôi nói rồi tôi muốn cuộc sống được thoải mái một ít, không muốn lại một lần nữa vấp ngã để chịu khổ sở.”

Ôn Hi Thừa trong mắt lập tức tràn đầy đau xót, thân thể khẽ lung lay lùi về sau một cái, mệt mỏi quay người không hề nhìn cô.

Cô đứng tim trong chốc lát cất bước rời đi, đi ra một khoảng cách về sau, sau lưng truyền tới một thanh âm có chút hốt hoảng.

“Cả đời này anh chỉ yêu em, Hạ Thiên, sẽ không còn có người khác!”

Cước bộ của cô không có ngừng lại, mang trên mặt mỉm cười, hốc mắt lại nóng lên.

Cô không thương anh, nhưng cũng không cách nào lại yêu mến người khác nữa, cho nên, kỳ thật cô cũng không có nợ anh cái gì!

35. Chương 35: Thương Cảm Giao Thừa . . .

Từ trên núi xuống, Ôn Hi Thừa có chút bị cảm lạnh, đường về là Hạ Tử Phi lái xe, tới nội thành Amy muốn ăn lẩu, họ chưa từng nói chuyện, Ôn Hi Thừa mở mắt ra nhìn cô ấy cười gật đầu.

Nụ cười yếu ớt mà sùng nịch như đã từng đối với cô, cô suy nghĩ Amy chẳng lẽ nhìn không ra anh rất khó chịu sao? Sau đó lại cảm thấy ý nghĩ của mình rất buồn cười, có quan hệ gì với cô!

Sau khi ăn xong Amy đề nghị đi bar, cô trực tiếp chối từ, Lưu Ny Úc cũng nói là mệt mỏi không đi, Hạ Tử Phi không nói chuyện, đốt một điếu thuốc chậm rãi rút ra.

Mà Ôn Hi Thừa khuôn mặt trắng bệch nhìn cô ấy cười cười, nói: “Em muốn đi nơi nào cũng có thể, anh đi cùng em!”

Lưu Ny Úc cùng Hạ Tử Phi đồng thời nhìn cô liếc mắt một cái, cô cúi đầu cười cười đứng lên, “Chúng tôi đi trước đây, cố gắng vui vẻ lên chút nhé.”

Amy cười tạm biệt, Ôn Hi Thừa nắm thật chặt áo khoác ngoài đem mặt chôn ở khăn quàng cổ không nhìn cô.

Từ tiệm cơm đi ra, Lưu Ny Úc cùng cô trở về căn hộ, đun cà phê lúc xem truyền hình, nó nói: “Hi Thừa thật khờ!”

Cô tựa vào vào người nó, lắc đầu, cười nói: “Không, rất thông minh, biết rõ thế nào thăm dò mình thiệt tình.”

Lưu Ny Úc ôm bờ vai của cô, nhẹ nói: “Đáng tiếc, thử số lần lắm, hoàn toàn ngược lại, cuối cùng sẽ triệt để mất đi mày.”

Cô thở dài, “Như vậy cũng tốt, đoạn được không có một tia lưu luyến.”

“Tâm sẽ rất khổ sở sao? Loại cảm giác này tao chưa thử qua, không biết như thế nào an ủi mày.”

Cô cười cười, nghiêng đầu nhìn nó, “Mày có thể đi hỏi một chút Tử Phi, việc này hẳn cực kỳ có kinh nghiệm!”

“Cút!”

Cô cười lớn ngửa đầu đem nước mắt tràn ra nén trở về, đương nhiên sẽ rất khổ sở, nhưng là đã bắt đầu thói quen, mỗi lần gặp đau lòng sẽ ít đi một ít, cuối cùng có một ngày sẽ không có cảm giác không phải sao? Có lẽ lần sau gặp mặt, cô liền có thể cười với bọn họ mà nói một câu: “Chúc các người hạnh phúc!”

Sau Tết Amy trở về Mỹ, tin tức này vẫn là Tống Dĩnh nói cho cô biết, trên MSN cô như cũ sẽ thỉnh thoảng cùng cô đàm luận về Ôn Hi Thừa, nói anh luôn ho khan, trên mặt cũng không có cười ôn hòa cho, cả người có vẻ lạnh như băng, cô ấy nói đoán chừng là cùng vị hôn thê cãi nhau.

Thời gian dần qua, cô cảm thấy được Ôn Hi Thừa liền chỉ là một quản lý kinh doanh, có tiền, có địa vị, có một vị hôn thê xinh đẹp, giống như cùng cô không có bất kỳ quan hệ, mà bởi vì tới gần cuối năm cũng không có cái hạng mục gì cần trả giá, ngoại trừ mỗi ngày sớm biết, bọn họ cơ hồ không có chạm mặt.

Ngày nghỉ hôm nay là đại niên hai mươi tám, họ đều là định vé máy bay vào lúc ban đêm, cô cùng Lưu Ny Úc cùng chuyến bay, Ôn Hi Thừa đi nhà Hạ Tử Phi lễ mừng năm mới.

Đợi máy bay trong đại sảnh, Hạ Tử Phi cùng Lưu Ny Úc đi dạo cửa hàng, cô cùng Ôn Hi Thừa cách một vị trí ngồi, cô nhìn một quyển tạp chí, anh cầm tai nghe, hẳn là đang nghe nhạc.

Người bên cạnh giật giật, cô nhìn sang, phát hiện anh ôm thân thể xoay người nằm ở trên đùi, khép sách lại ngồi đi qua.

“Làm sao vậy?”

Ôn Hi Thừa nhìn cô liếc mắt một cái, sắc mặt có chút tái nhợt, cái trán ửng ửng có mồ hôi, anh ngồi thẳng người, nói: “Không có việc gì.”

Cô thở dài đứng dậy mua một ly trà sữa cho anh, “Nóng, uống một chút, có mang thuốc dạ dày không?”

Ôn Hi Thừa tháo xuống tai nghe, từ trong túi móc ra một cái radio rất cũ đem tai nghe nhẹ nhàng quần quanh ở phía trên, thả ra phía sau mới tiếp nhận trà sữa hai tay ôm, nhẹ nhàng nói câu: “Đã uống thuốc xong, cảm ơn.”

Cô mím môi, nói: “Đã nhiều năm như vậy, radio kia còn có thể dùng sao?”

Anh uống một ngụm trà sữa cười cười, “Có thể sử dụng, vẫn luôn dùng rất tốt.”

Cô lặng yên, cảm giác được trong không khí tràn ngập trà sữa nồng đậm mùi thơm ở trong mang theo một chút bi thương.

Lưu Ny Úc cùng Hạ Tử Phi trở về không bao lâu sau bọn họ bắt đầu lên máy bay, kiểm phiếu vé, cô quay đầu lại hướng đứng ở bên ngoài phát tay, Hạ Tử Phi trên mặt là có chút đáng tươi cười không muốn, mà Ôn Hi Thừa lại chỉ có chút thất thần nhìn cô, ánh mắt trống rỗng mà mờ mịt, tựa hồ cũng không biết mình đang làm gì đó, chỉ là tại lúc cô quay người trước đột nhiên về phía trước chạy vài bước, cách đám người kêu cô một tiếng, cô đứng ở trên đường qua, xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh nhìn sang.

Đối diện hướng cô phát tay, tựa hồ muốn cố nặn ra vẻ tươi cười, mà đỏ mắt vành mắt, không khí ly biệt lập tức lan tràn ra, cô hướng anh gật gật đầu dắt lấy cánh tay Lưu Ny Úc vội vàng quay người rời đi, trước mắt mơ hồ thỏa mãn một hồi, thẳng đến vào cabin mới trở nên rõ ràng.

Mới vừa trong nháy mắt đó phẳng phát trở lại bốn năm trước trong ngày Ôn Hi Thừa xuất ngoại hôm ấy, cảnh sân bay tiễn đưa, người đứng ở bên ngoài lơ mơ vẫn là tên thiếu niên ôn nhu kia, ánh mắt quyến luyến mà thâm tình như vậy, tâm đột nhiên sinh ra không bỏ cùng đau lòng làm cho cô khó có thể thừa nhận, hốt hoảng trốn tránh cũng kiên định một cái ý nghĩ: cuối cùng cô yêu là tên kia đã từng 100% ỷ lại cô, tín nhiệm cô, mà hiện tại cũng cất dấu vô tận tâm sự, ẩn nhẫn mà thành người đàn ông không quen thuộc!

Tết năm mới đã không có không khí khi còn bé, đêm trừ tịch – đêm 30 Hạ Lỗi ăn xong cơm tối đi chơi mát chược, trong nhà hơi ẩm không tốt, trong phòng khách lạnh như băng, cô cùng ba, mẹ ở phòng khách xem xuân muộn.

Bắt đầu từ 11:30, điện thoại di động của cô âm thanh tin nhắn liên liên tiếp vang lên, cô một cái tiếp một cái trả lời, nhanh đến 12h chuông điện thoại di động bắt đầu động, cô nhìn thoáng qua biểu hiện tên, ra khỏi phòng ngủ cười ấn nút trả lời.

“Lão đại! Năm mới vui vẻ!”

Đối phương truyền đến vài tiếng cười khê, “Năm mới vui vẻ, vẫn chưa ngủ sao?”

“Đang đợi điện thoại của anh, làm sao dám ngủ!”

“Em vẫn lảm lời! Bắt đầu bắn pháo chưa?”

Cô đi đến sân thượng đưa điện thoại đuổi tại không trung, vài giây sau, cười hì hì nói: “Đã nghe chưa?”

“Nghe được, rất náo nhiệt.” Phùng Tô Xuyên thanh âm rất thấp, dừng lại một chút, còn nói: “Không biết còn có cơ hội đi xem một chút hay không.”

Trong lòng của cô run lên, mím môi nói: “Vậy anh sang năm theo em về nhà đi, em liền nói anh là anh kết nghĩa của em!”

Phùng Tô Xuyên hừ lạnh một tiếng, “Em xem ra không ngốc, đến lúc đó kết hôn anh phải được bao tuổi rồi cái tiền lì xì mới có thể gánh vác được việc anh trai tốt này! Không nói nữa, sớm một chút nghỉ ngơi, ngủ ngon!”

Cô nghe hần giọng điệu bất thiện vội vàng nói vài câu lời hữu ích, lừa vài phút đồng hồ mới nghe được hần cười ra tiếng âm, cúp điện thoại đã hơn 12 giờ, ba thức dục cô xuống lầu, cô nghĩ muốn để điện thoại đi động xuống theo ông ra cửa.

Ăn cơm tất niên, rửa mặt tốt, nằm ở trên giường trời vừa rạng sáng.

Những năm qua cô đều gọi một khoảng không số sau đó nói một câu: “Năm mới vui vẻ!” Nhưng năm nay cô biết rõ phương thức liên lạc Ôn Hi Thừa, lại đều không thể ấn xuống cái số kia, mới vừa trả lời tin nhắn, cô đã gửi anh một câu chúc tết rồi, nhưng anh không có trả lời cô, Hạ Tử Phi nhà lễ mừng năm mới cũng rất náo nhiệt, có lẽ bọn hần đi phóng pháo hoa à nha, nghĩ như vậy, cô tắt điện thoại đặt ở phía dưới gối đầu, như quá khứ bốn đêm 30 giống nhau nhìn chằm chằm rèm cửa số chiếu hình đèn lồng ngẩn người.

Trong nhà máy riêng vang lên, cô hung hăng run lên một cái, mạnh mẽ xoay người xuống giường, tại lúc trước tiếng chuông thứ hai nhắc điện thoại lên.

“A lô?” Thanh âm của cô ép tới rất thấp.

“Hạ Thiên, đã ngủ chưa?” Nghe được là Hạ Tử Phi, cô có chút thở dài một hơi.

“Đang chuẩn bị ngủ, các người thế nào? Ăn cơm tất niên rồi?”

“Ừm, hiện tại rảnh nói chuyện không?”

Cô căng thẳng trong lòng, “Rảnh, làm sao vậy?”

“Cùng Hi Thừa gọi điện thoại được không?”

“Anh ấy làm sao vậy? Anh đưa điện thoại cho anh ấy đi.”

“Hần trở về phòng rồi, buổi tối uống chút rượu không thoải mái, sớm trở về phòng nghỉ ngơi, em biết đêm 30 với hần mà nói thật không tốt, anh nghĩ hần hần là muốn nhận được điện thoại của em, đương nhiên em nếu cảm thấy khó xử coi như xong, không có chuyện gì, anh chốc lát vào xem hần.”

“Không khó, em gọi ngay bây giờ cho anh ấy.”

Hạ Tử Phi trầm mặc một chút, nói: “Hạ Thiên, anh biết rõ đối em như vậy không công bằng, nhưng là hần đã không còn thân nhân, anh không biết phải an ủi như thế nào, em, có thể rõ ràng ý của anh không?”

Cô cảm thấy hốc mắt đỏ chút, hít mũi một cái, nói: “Em có thể rõ ràng, Tử Phi, là em có chút ích kỷ, em hần là nên sớm gọi cho anh ấy.”

“Cảm ơn em!”

Cô mở máy bấm Ôn Hi Thừa gọi điện thoại, cảm giác được trong lòng bàn tay dần dần có mồ hôi.

Một tiếng thật dài “Đô” âm, điện thoại được tiếp, Ôn Hi Thừa có chút thanh âm khàn khàn truyền đến, “A lô?”

“Là em, vẫn chưa ngủ sao?”

“Chưa, em thì sao?”

Cô cắn cắn bờ môi, nói: “Cũng chưa.” Dừng lại một chút, còn nói: “Năm mới vui vẻ!”

Vài giây đồng hồ lặng im, Ôn Hi Thừa trầm thấp nói: “Cảm ơn, năm mới vui vẻ!”

Ngữ khí của anh thật bình tĩnh, cô nghe không thấy ra cảm xúc khổ sở hoặc là bi thương gì, cô không dám phỏng đoán anh lúc này tâm tình thế nào, chẳng qua là cảm thấy thân thể một chỗ nào đó có thứ gai đâm rất đau , rất khó chịu.

Ồn Ồn tâm tình , rồi cô nói: “Tử Phi nói anh buổi tối không thoải mái, hiện tại có đỡ một ít không?”

“Ừm.” Anh ngắn gọn lên tiếng.

Cô cắn răng, nói: “Vậy sớm một chút nghỉ ngơi đi, ngủ ngon!”

Anh không nói chuyện, cũng không có cúp điện thoại, trong ống nghe là tiếng hít thở hai người không yên ổn .

Cô hít sâu một hơi, dùng ngữ điệu hết sức thoải mái mở miệng: “Khổ sở biệt ly, sẽ đi qua , hết thấy đều khá hơn!”

Ồn Hi Thừa như cũ bảo trì trầm mặc, cô có thể nghe được anh có chút thở dốc, nhưng không biết nên nói cái gì, chỉ có thể nắm điện thoại cảm thụ được tâm kia trầm trọng đau đớn.

Thật lâu, anh rốt cục mở miệng: “Chú, dì đã ngủ chưa?”

“Ngủ rồi.”

“Hạ Lỗi đâu rồi? Lại đi ra ngoài chơi suốt đêm rồi?”

“Ừm, hàng năm đều như vậy.”

Ồn Hi Thừa trầm mặc một chút, “Lẽ ra anh nghĩ nên gọi điện thoại cho nhà em chúc tết , nhưng là cảm thấy nhà em nhất định không muốn nghe đến thanh âm của anh, nếu như em cảm thấy thuận tiện giúp anh với bọn họ nói một tiếng năm mới vui vẻ, nếu cảm thấy không ổn coi như thôi.”

Cô che ống nghe hít mũi một cái, điều chỉnh tâm tình rồi mới chậm rãi mở miệng: “Em buổi sáng ngày mai cùng chân bọn họ nói, đã muộn, sớm một chút nghỉ ngơi đi.”

“Ngủ ngon!”

Cúp điện thoại, cô tựa đầu giường ôm chần, nước mắt chậm rãi chảy ra, cô không thể nào chuyển đạt lời chúc phúc của Ôn Hi Thừa , cái tên này tại nhà của cô đã thành cấm kỵ, có lẽ cô tha thứ anh đã là thân bất do kỷ, nhưng người nhà của cô sẽ không, vài năm kia cô chán chường cùng đau xót bọn họ đều rành mạch nhìn ở trong mắt, rất nhiều lần cô đều chứng kiến mẹ len lén lau nước mắt, Hạ Lỗi từng trước mặt cô đem Ôn Hi Thừa làm ảnh PS(Photoshop) chỉnh đến nát bấy, bọn họ đều là người rất thiện lương, đối với cảm tình biểu đạt rất trực tiếp, yêu chính là yêu, hận chính là hận, có lẽ Ôn Hi Thừa chưa bao giờ nghĩ tới, bởi vì bọn họ yêu cô, cho nên khi đó thật sự đem anh làm người một nhà, đến cuối cùng anh bỏ lỡ há lại chỉ có từng là một người cô yêu!

36. Chương 36:

Sau tết âm lịch, mừng sáu cô cùng Lưu Ny Úc về tới Giang Nam, Hạ Tử Phi cùng Ôn Hi Thừa so với bọn họ đến sớm một ngày, bởi vì phòng ốc của cô vừa vặn đến kỳ, liền đóng gói hành lý đem đến căn hộ bọn Lưu Ny Úc thuê, buổi tối mua nguyên liệu nấu lẩu, có lẽ mới từ nhà trở về, mọi người cảm xúc cũng không cao, càng lớn càng muốn nhà, nghĩ đến cha mẹ từ từ già nua, thật sự cảm thấy thời gian bên cạnh bọn họ thật sự là quá ít.

Cũng không biết có phải cảm giác của cô sai lầm hay không, chỉ cảm thấy chỉ một tháng không thấy, Ôn Hi Thừa liền gầy không ít, cảm nhận hơn, hơn nữa sắc mặt anh trắng bệch, cả người có vẻ rất tiêu tụy.

Lần đầu tiên mọi người vây ngồi cùng một chỗ ăn lẩu không có một chút không khí náo nhiệt, yên lặng, không chỉ là cô cùng Ôn hi Thừa, mà ngay cả Lưu Ny Úc cùng Hạ Tử Phi đều là bộ dạng u sầu, một bữa cơm ăn được trong nội tâm của cô có chút....

Sau khi ăn xong, Hạ Tử Phi vẻ mặt nghiêm túc lôi kéo Lưu Ny Úc vào phòng ngủ, cô thu dọn bát đĩa, Ôn Hi Thừa ở bên cạnh hỗ trợ.

Mụ nội nó nhìn về phía cửa phòng đóng chặt không hiểu hỏi: “Hai người bọn họ làm sao vậy?”

Ôn Hi Thừa nhìn cô liếc mắt một cái, nói: “Tiểu Ny nói với Tử Phi công ty của hắn đi vào quỹ đạo thì trở về Trường Xuân.”

Cô sưng sờ, mấp máy môi không nói chuyện.

“Em đã sớm biết?” Ôn Hi Thừa quay đầu nhìn cô, chậm rãi nhú mày.

Cô thở dài bưng chén đĩa vào phòng bếp.

“Cô ấy lúc nào cũng có ý nghĩ này hay sao?” Ôn Hi Thừa theo tiến đến, ôm hai tay tựa ở trên khung cửa trong ánh mắt mang theo chút ít bất mãn.

“Vừa mới có, tôi khuyên qua nó rất nhiều lần, chưa từng có tác dụng.”

“Kia Tử Phi làm sao bây giờ? Cô ấy ra quyết định này có nghĩ tới cảm thụ của hắn hay không!”

Cô có chút sinh khí xoay người, “Anh hướng vào tôi rống cái gì, đã nhiều năm như vậy, anh cho rằng tôi nhìn Tử Phi khó chịu không đau lòng sao? Mà Tiểu Ny chính là rất cứng rắn, tôi cũng không thể buộc nó cùng tiểu soái ca kia chia tay được!”

Ôn Hi Thừa hai tay chà xát mặt, hướng cô nói xin lỗi: “Thật xin lỗi, anh không phải ý tứ này, nhưng là cô ấy như vậy thật sự sẽ đem Tử Phi bức ép bị điên!”

Cô thở dài thật sâu một hơi, tựa ở trên mặt bàn đá cẩm thạch, cúi đầu nói: “Tôi cảm thấy cũng có thể... có thể là nó có chút dao động, nếu không dùng cá tính của nó nhất định là cuối cùng không nói một tiếng rời đi, tôi khuyên nhủ khích lệ nó, mà tiểu soái ca đó dù sao cũng là mối tình đầu, mỗi người con gái đối mặt với chính chàng trai mình yêu nhất nhiều khi đều không đành lòng, nó không phải không yêu Tử Phi, chỉ là không muốn từ bỏ nguyện vọng có 1 viễn cảnh đẹp đẽ với mối tình đầu, ngẫm lại có thể cùng mối tình đầu của mình đi đến cả đời là làm cho người ta hạnh phúc cỡ nào ai cũng muốn hướng tới!”

Bất tri bất giác thanh âm của cô trở nên mờ ảo mà thương cảm, thời điểm ngẩng đầu Ôn Hi Thừa đang lẳng lặng nhìn cô, trong mắt lại che phủ 1 tầng hơi nước.

Cô cảm thấy được có chút xấu hổ, ho nhẹ một tiếng quay người tiếp tục rửa chén.

Trong phòng bếp chỉ có tiếng nước chảy ào ào, Ôn Hi Thừa không rời đi, cô có thể cảm giác được sau lưng kia là ánh mắt nóng rực, nhất thời trở nên cực kỳ hỗn loạn, kỳ thật cô vừa mới không có nghĩ đến hoàn cảnh mình, chỉ là đơn thuần đứng ở góc độ của Lưu Ny Úc đi phân tích, nhưng cô biết rõ Ôn Hi Thừa khẳng định đã nghĩ sai.

Nghe được một ít tiếng động rất nhỏ, cô vừa muốn quay người, một cổ hỗn hợp có mùi bạc hà thơm ngát cùng hơi thở lạnh lùng nam tính phía sau đánh úp lại, trước khi đợi cô làm ra phản ứng, Ôn Hi Thừa từ phía sau vòng tay qua eo, nhẹ nhàng ôm lấy cô.

Thân thể của cô lập tức cứng đờ, trong đầu trống rỗng, nhất thời lại quên phản kháng.

Hơi thở ấm áp không yên vờn trên cổ của cô, quấy đến khi tất cả thần kinh loạn cả một đoàn.

Cuối cùng từ đang thờ người nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, cô không chút do dự bắt lấy cánh tay đang ôm eo cô cố sức mà nghĩ muốn đẩy ra, không những không có tác dụng mà càng chặt hơn.

Cô hít sâu một hơi, lạnh lùng nói: “Buông ra!”

“Anh không muốn!” Chàng trai phía sau không có một chút do dự cự tuyệt, hơn nữa trực tiếp đem mặt chôn ở gáy cô, bờ môi áp trên mặt lại bắt đầu chậm rãi hôn môi!

Cô né thử xem không có tránh đi, mở miệng lần nữa thanh âm trở nên càng phát ra âm lãnh, “Anh nếu không buông ra, tôi thật sự tức giận!”

Hai cánh tay ôm cô rõ ràng cứng đờ, không có bất kỳ buông lỏng, nhưng là phần gáy ẩm ướt xúc cảm đã từ từ biến mất, hai tay của cô gắt gao nắm chặt cánh tay của anh, rất dùng sức, móng tay xuyên thấu qua áo lông hơi mỏng cơ hồ chạm đến thịt của anh.

Một lát giằng co, Ôn Hi Thừa rốt cục buông lỏng cánh tay, cô đẩy anh, quyết đoán từ trong lòng ngực của anh chui đi ra, vọt đến một bên, thở hổn hển trừng mắt nhìn anh.

Ôn Hi Thừa lùi về sau mấy bước trực tiếp đập lên vách tường, anh cúi thấp đầu, sợi tóc mềm áp vào trán, lông mi thật dài chính tề khê run không ngừng, trắng bệch như tờ giấy biểu hiện trên mặt có chút bị thương, lộ ra cô đơn.

Tri hoãn trong chốc lát, tâm tình của cô chậm rãi bình phục, mấy lần hít sâu sau đó xoay người chuẩn bị rời đi.

Thời điểm cổ tay bị cầm, cô như là bị điện giật dùng sức gạt bỏ, mà Ôn Hi Thừa đứng vô hồn, cúi đầu nhìn nhìn bàn tay bị cô gạt bỏ, trong mắt là thật sâu đau xót, anh giương mắt nhìn cô rồi hạ xuống, quay người đi đến bên cạnh bồn, đem vòi nước vặn đến lớn nhất, sau đó vức lên một bể nước hắt trên mặt.

Cứ như vậy, hai cái, ba cái, anh xoay người hai tay chống trên bồn nước, đầu cúi thật thấp, trên mặt bọt nước dọc theo gò má tái nhợt của anh chậm rãi chảy xuống, nhỏ tại thành bồn rửa phát ra những thanh âm rung động leng keng.

Bà mẹ nó, tại tử bát trên mặt bàn có chút bối rối nhìn anh, khi Ôn Hi Thừa cảm ơn cô cô cảm thấy được có chút lạ lẫm, cả người quanh thân anh tản ra hơi thở nguy hiểm khiến cho ta có chút sợ hãi.

Như là qua một thế kỷ, Ôn Hi Thừa mới quay đầu nhìn về phía cô, trong hốc mắt phiếm hồng chứa đựng phức tạp tâm tình, ẩn chứa vô tận đau đớn, anh nhắm mắt, thanh âm có chút phát run nói: “Thật xin lỗi.”

Cô khê cắn môi không nói chuyện, cúi đầu quay người đi về hướng cửa ra vào.

“Hạ Thiên.” anh gọi cô, tiếng nói ưu thương lợi hại.

Cô dừng bước không quay đầu lại.

“Nói làm sao để không phải thương không phải yêu? Em cứ như vậy , anh nên làm cái gì bây giờ?”

Hốc mắt cô đỏ rỏ mắt xuống, nghiêng đầu thở ra một hơi, nhẹ nói: “Sẽ khá hơn, tin tưởng tôi, anh nhất định sẽ làm được , bởi vì tôi đã từng so với anh bấy giờ thống khổ hơn nhiều lắm, cũng tuyệt vọng nhiều lắm, thời gian có thể trị liệu hết thảy, từ từ hồi phục!”

“Em là đang trả thù anh đúng không?” Thanh âm của anh lại mang theo nhân nhật mong vọng (tức kỳ vọng).

Cô cúi đầu trầm mặc một hồi, nhẹ nhàng lắc đầu, “Không có, Hi Thừa, tôi chỉ không yêu anh nữa, anh cũng biết tôi không nói dối .” chưa nói xong trực tiếp cầm lấy túi rời đi.

Từ căn hộ đi ra mới ý thức tới mình đã hủy bỏ phòng thuê rồi, cô thở dài, chẳng có mục đích đi về phía trước, phía nam thành không thể so với phương bắc, tuy nói vẫn là tết âm lịch, lại cảm giác không thấy chút nào không khí tết, bóng đêm dày đặc bao phủ cái thành phố này, người đi đường lạnh lùng rải rác, xe cũng rải rác, cô tịch không nói ra được!

Cô chưa bao giờ nghĩ tới có thể như vậy tổn thương anh, mà làm cho cô kinh hãi chính là, không thấy bao nhiêu khoái chí mà đau lòng còn thấy nhiều hơn, có chỉ là uể oải cùng mỗi một, thật sự không muốn cùng anh có bất cứ gì liên lụy, là mệt mỏi thật sự, muốn sống được thoải mái một ít, những năm này ôm trong lòng đối với anh yêu cùng hận, cô kỳ thật quả thật rất vất vả, rốt cục có thể buông xuống, là quả quyết không muốn lại lần nữa tiếp tục, những khi qua lại, lại khiến cho nó như bị lỗ đen cắn nuốt sạch đi!

Một lần nữa trở lại căn hộ đã hơn 10 giờ hơn, chỉ có Lưu Ny Ưc, như con mèo nhỏ bị vứt bỏ ôm đệm ổ ở trên sofa, hốc mắt hồng hồng , hiển nhiên là đã khóc, nhìn thấy cô, trong nháy mắt trên khuôn mặt đã đầy nước mắt .

Cô cảm thấy rất đau lòng, đi qua ôm lấy hai vai của cô ấy, “Đã xảy ra chuyện gì? Bọn họ đâu rồi?”

Lưu Ny Ức đem mặt chôn ở trong ngực cô nhỏ giọng nức nở, một câu đều nói không nên lời.

Chứng kiến lòng bàn tay của nó gắt gao nắm chặt điện thoại, cô do dự một chút rút ra, trên màn hình điện thoại hiện lên nội dung tin nhắn đã nhận được hơn nửa giờ.

Là của Hạ Tử Phi, hắn nói: “Anh đã cho rằng em đến thành phố này, cũng có thể là đi theo người Trường Xuân*, trước kia anh nói rồi trừ phi em kết hôn nếu không anh sẽ không buông tha, hiện tại anh cho em biết, trừ phi anh chết, nếu không em đừng nghĩ tới anh buông tay!”

(*nơi các nv trong truyện đang sống)

Cô khiếp sợ chuyển hướng Lưu Ny Ức, lại chỉ thấy hai vai cô ấy không ngừng run run, sau đó đã cảm thấy rất khổ sở, Hạ Tử Phi yêu cô ấy hơn bốn năm, rốt cục không hề lựa chọn chờ đợi, cô như có thể cảm nhận được tâm tình lúc này của hắn, tuyệt vọng mà không nguyện từ bỏ, thà rằng để tất cả cùng đau cũng không muốn thành toàn, yêu khiến cho người rung động không phải sao? Nếu tất cả cùng quyết đoán, như vậy tình yêu sẽ đơn giản rất nhiều.

Lưu Ny Ức khóc thật lâu mới kìm nén được, cô vỗ phía sau lưng, nhẹ nói: “Tiểu Ny, mày nói thực cho tao biết trong nội tâm của mày rốt cuộc yêu người nào?”

Thở ra một hơi, nhìn về phía ánh mắt của cô tràn đầy bất lực, nghẹn ngào hạ xuống, mới nói: “Người ấy bị ung thư phổi, đã là giai đoạn cuối rồi, anh ấy hy vọng chúng ta mau chóng cử hành hôn lễ.”

Cô kinh ngạc, nhẹ giọng mở miệng: “Cho nên mày liền như vậy không rõ ràng cùng hắn kết hôn? Cô nương, mày như vậy rất có thể sẽ hủy hoại hạnh phúc của cả 3!”

Lưu Ny Ức cúi đầu, qua thật lâu mới sâu kín nói: “Hạ Thiên, ban đầu mày lúc đó chẳng phải từ bỏ Phùng Tô Xuyên lựa chọn Hi Thừa sao? Trong lòng của tao có nhiều mâu thuẫn mày hẳn là so với ai khác đều rõ ràng.”

Cô thở dài nhìn cô ấy nói: “Nhưng, tao cũng không mến Phùng Tô Xuyên, tao chỉ là nghe theo trái tim mà lựa chọn thôi.”

“Vậy mày hối hận qua sao? Làm một cái lựa chọn sai lầm, lần nữa bị thương, có hối hận qua hay không?”

Cô trầm mặc một chút, nói: “Không có, yêu đến không thể yêu mới thôi, đây là tao đã làm một sự kiện dừng cảm nhất, không có gì hay hối hận!”

Lưu Ny Ức sững sốt một chút, cúi đầu lập tức khước miệng cong lên nở nụ cười, nhưng là vô cùng ưu thương, đem cái trán chống đỡ tại trên vai của cô, thanh âm có chút phát run nói: “Mày dám thành thành thật thật trả lời tao một chuyện không?”

“Cái gì?”

“Đối với Hi Thừa, mày thật sự không thương sao?”

Cô ngơ ngác một chút, sau đó gật đầu, “Đúng, không thương.”

Lưu Ny Ức cười ra tiếng âm, “Gạt người! Tao không tin, mày không phải không yêu, chỉ là không dám yêu nữa, tao tin tưởng mày đã hoàn toàn buông xuống hắn ta, nhưng tình yêu cũng không có biến mất, chỉ là dấu ở dưới cảm giác tim không thấy, nói không chừng lúc nào đó sẽ sống lại, đương nhiên cũng có thể cả đời cũng sẽ không, Tử Phi so với Hi Thừa cũng đáng thương nhiều lắm, mày đã có thể đối với hắn lạnh lùng, tao cũng có thể làm được!”

Cô thở một hơi, nhìn ngoài cửa sổ, một lát sau mới nói: “Tử Phi cùng Hi Thừa bất đồng, hắn chưa từng có thương tổn qua mày, tao đối với Hi Thừa không đếm xỉa cùng lạnh lùng cũng không phải tận lực, bởi vì tâm đã chết, cho nên anh ấy hiện tại với tao mà nói chính là một người bạn bình thường, chứng kiến anh ấy khổ sở trong nội tâm của tao tuy rằng không dễ chịu, nhưng không có áy náy, nhưng mày khác, thời điểm mày đem Tử Phi thương tổn, hắn có nhiều thống khổ, mày nhất định sẽ xúc động lấy, Tiểu Ny, tao cũng không phải khiến mày nhất định phải lựa chọn Tử Phi, chỉ là không muốn tương lai mày hối hận, tình yêu

cho tới bây giờ cũng không phải nhiều lựa chọn, tại lúc một khắc mây yêu mến Tử Phi này, Tiểu Soái cũng đã trở thành quá khứ rồi.”

Lưu Ny Ưc ngơ ngác nhìn mặt đất, thời gian dài không có bất kỳ phản ứng, trong mắt một mảnh mờ mịt.

Cô đứng lên đi đến trên ban công, ngửa đầu nhìn màn đêm đầy sao, tâm tình lúc này như vũ trụ mênh mông yên lặng, an tường, tình yêu thật là một loại giày vò, để mình cho tất cả hăm sâu trong đó và bị lạc, muốn ngừng mà không được, thẳng đến triệt để tuyệt vọng mới có thể thoát mà đi ra, lòng sẽ không đau nhưc nữa, tuy nhiên lại mất đi chờ đợi! . .

37. Chương 37: Bổ Nhiệm Nhân Sự . . .

Đến khi đi làm, Ôn Hi Thừa cùng Hạ Tử Phi đều không trở lại đến căn hộ, Lưu Ny Ưc cảm xúc vẫn rất sa sút, cô nghĩ tất cả mọi người cần thời gian tỉnh táo xuống.

Ngày đầu tiên đi làm, Phùng Tô Xuyên sáng sớm đã bị tổng giám đốc kêu lên, trong văn phòng mọi người còn đang nói chuyện phiếm, Chanh Chanh thét kinh hãi đem tâm mắt của mọi người bị hấp dẫn.

“Trời ạ, nhanh kiểm tra và nhận mail!”

Hạ Thiên chuyển hướng máy tính, mở mail, trong đó là đơn bổ nhiệm vừa mới gửi của bộ phận nhân sự.

Cô nhìn nội dung, dần dần há to miệng, ngoại trừ khiếp sợ, trên mặt lại lần nữa không có bất kỳ biểu lộ gì.

“Nhu cầu công ty cần phát triển, nay ủy nhiệm Ôn Hi Thừa phó tổng quản lý thường vụ, phân công quản lý xếp đặt thiết kế công trình, Phùng Tô Xuyên phó tổng quản lý, phân công quản lý hợp đồng, bộ phận nhân sự, thương vụ, tổng công ty ở Mỹ cắt cử Alken đảm nhiệm tổng thanh tra tài vụ, phân công quản lý bộ tài vụ, Bộ hợp đồng đầu nội bộ của Giám đốc tài chính, qua cuộc họp Hội đồng Quản trị quyết định thành lập tổ nhỏ quản lý chuyên án hợp đồng, tất cả công trình hợp đồng tổng tiền vượt qua 100 nghìn nhân dân tệ đều do tất cả thành viên tổ chuyên án tham dự thương thảo ký tên rồi mới có thể có hiệu lực, thành viên tổ chuyên án nhỏ là: Ôn Hi Thừa, Phùng Tô Xuyên, Alken, Hạ Thiên, tổ trưởng là Ôn Hi Thừa.

Có hiệu lực ngay khi công bố!”

Cô xem ba lần mới dần lấy lại tinh thần, MSN đã sôi trào, trong văn phòng mọi người nổ oanh, cô ngơ ngác ngồi ở trên ghế, tâm trí như là đánh đổ bình ngũ vị, tư vị gì cũng đều có, như vậy một đơn nghị định bổ nhiệm cô phỏng chừng để cho đại đa số người đều có chút ít trở tay không kịp, Phùng Tô Xuyên được bổ nhiệm làm phó tổng là điều cô duy nhất có thể tiếp nhận, hẳn là nguyên lão tám năm, đi theo tổng giám đốc cùng nhau giành quyền, về tình về lý việc này đều có vốn liếng, nhưng Ôn Hi Thừa tới công ty gần nửa năm, anh có tư cách gì làm phó tổng, còn là phó tổng thường vụ, thuộc trực tiếp tổng bộ quản lý ở Mỹ, có chút quyền lợi thậm chí cao hơn Trương tổng hiện tại, nữa là Alken này, chức của hẳn hoàn toàn độc lập với công ty đại lục, hẳn và Ôn Hi Thừa đều là tổng công ty ở Mỹ phái tới, dấu hiệu cho thấy, tổng bộ Mỹ bắt đầu can thiệp toàn bộ chi nhánh công ty đại lục rồi.

Mà từ trong hiệp ước đen Bộ phận hợp đồng tách ra, thành lập chuyên án tiểu tổ hợp đồng, đây là rất rõ ràng là suy yếu chức quyền Phùng Tô Xuyên, cho nên tuy rằng hẳn thăng làm phó tổng, trên thực tế tương đương với bị mất quyền, không có quyền lợi thực tế gì rồi!

Thẳng đến sớm Phùng Tô Xuyên chưa có về, cô ra khỏi văn phòng lúc vừa vận dụng phải Ôn Hi Thừa từ bộ thiết kế đi ra, anh nhúu chặt mày, nhìn cô liếc mắt một cái, như là muốn nói gì, nhưng chỉ là há to miệng liền hơi nhếch môi, bước chân dừng một cái rồi đi về hướng thang máy.

Cô cảm thấy rất bị đè nén, tâm tràn đầy tổn thương bởi bất công đều là vì Phùng Tô Xuyên, hẳn ở trên công tác cỡ nào chuyên nghiệp, cỡ nào dốc sức liều mạng, chưa người nào so với cô rõ ràng hơn, bao nhiêu dự án đặc biệt khó hẳn đều là nhin suốt đêm mới về nhà đổi quần áo rồi liền trực tiếp đi quan sát hiện trường, có đôi khi bận rộn một tuần lễ chỉ có mười mấy tiếng đồng hồ ngủ, rất nhiều lần bọn cô cùng nhau

thương thảo báo giá, hẳn đều uống một ly trà đặc, mà bây giờ tất cả nỗ lực cố gắng như vậy bị Ôn Hi Thừa đánh bại, một người gọi là “Phò mã đại lão bản”! (con rể ông chủ lớn, nói thật là mình ngày một ức chế bà chị này ><>

Đây quả thật là quá châm chọc, cô tuy rằng không phải hoài nghi cái gì, nhưng sự tình bất công như thế thật sự phát sinh ở bên người, hoàn toàn chính cô không cách nào tiếp nhận.

Hợp, Phùng Tô Xuyên như cũ ngồi ở bên phải tổng giám đốc, Ôn Hi Thừa ngồi bên cạnh hẳn, cô theo sau khi ngồi xuống vẫn nhìn Phùng Tô Xuyên, trên mặt của hẳn là bình tĩnh tỉnh táo cô quen thuộc, ánh mắt như cũ bình tĩnh không có bất kỳ chấn động, chú ý tới ánh mắt của cô, hẳn có chút nâng mí mắt, nhẹ nhàng giương lên khóe miệng nhìn qua.

Sau đó cô liền cảm thấy hốc mắt có chút nóng lên, tấm lòng treo lên như là lập tức được an bình an ủi, cô nhếch miệng đáp hẳn một cái nụ cười sáng lạn, nhìn hẳn đáy mắt nhiễm lên ý cười, rồi hít sâu một hơi thu hồi ánh mắt, không có liếc mắt nhìn người đàn ông bên cạnh hẳn.

Nếu như, Phùng Tô Xuyên cùng Ôn Hi Thừa sẽ có một hồi khói thuốc súng chiến tranh ..., cô nghĩ cô sẽ không chút do dự đứng ở bên Phùng Tô Xuyên, ở trên công tác họ là chiến hữu kiên cố không thể phá vỡ, cô tuyệt đối sẽ không phản bội hẳn!

Sau đó, cô trực tiếp đi theo Phùng Tô Xuyên vào phòng làm việc của hẳn.

Hẳn buông xuống màn chắn, cũng không ngay lập tức ngồi xuống, mà là đốt một điếu thuốc tựa ở bên cửa sổ chậm rãi hút, trên mặt bình tĩnh dần dần đánh vỡ, có uể oải cùng bức bối.

Cô đi qua đứng ở trước mặt hẳn, thấp giọng nói: “Như thế nào như vậy? Anh trước đó có nhận được tin tức không?”

Phùng Tô Xuyên lắc đầu, nhả ra mấy cái vòng khói sau đó xoay người đưa lưng về phía cô nhìn hướng ngoài cửa sổ.

Cô cảm thấy được tâm rất khổ sở, nhưng không biết phải an ủi như thế nào, đứng một hồi, cô kéo cánh tay của hẳn, nói: “Đừng khổ sở, đi tìm lão Trương hỏi một chút, hẳn hẳn là cho anh lý do!”

Phùng Tô Xuyên đứng không nhúc nhích, cũng không nói lời nói, chờ thật lâu sau mới chậm rãi quay đầu, trên mặt đã khôi phục nhàn nhạt đáng tươi cười, hẳn tự tay vuốt vuốt tóc của cô, nói: “Đi ra ngoài làm việc đi, anh không sao.”

Cô ngửa đầu nhìn hẳn, vẻ mặt lo lắng.

Hẳn tiếp tục cười, “Nghe lời, anh muốn một mình yên lặng một chút.”

Cô thở dài, nhìn hẳn nói: “Buổi tối em mời anh ăn cơm.”

Phùng Tô Xuyên nhẹ nhàng gật đầu, nhìn hẳn đi về hướng bàn làm việc, cô đi ra, ngồi ở trên ghế nhìn rèm màu vàng nhạt, tâm nặng nề dị thường.

Giữa trưa từ căn tin trở về cô giúp Phùng Tô Xuyên gói một phần ăn, đưa vào, hẳn đang nghe điện thoại, với cô cười cười, nói câu: “Cảm ơn.”

Cô khoát khoát tay đi ra.

Buổi chiều chi nhánh công ty Thượng Hải đem bản vẽ hạng mục mười triệu vạn cho bộ thiết kế, đồng thời gửi bản sao cho Phùng Tô Xuyên cùng cô, ba giờ hơn, Phùng Tô Xuyên gửi cô một tin, bên trong nói vài chuyện, đều là phương án liên lạc bộ thiết kế, cô nhìn nội dung trước sau như một trật tự rõ ràng, đối với hẳn kính nể lại tăng lên một tầng.

Đem báo giá sửa sang lại một chút, rồi cô mới đi bộ thiết kế.

Tổng Đinh mới từ phòng Ôn Hi Thừa xử lý đi ra, cô hỏi thăm hút nhìn về phía cô ấy, cô ấy đi tới bên tai của cô nhẹ nói: “Chị khuyên em vẫn là chờ chốc lát nữa rồi đi vào thôi, hẳn ta vừa cùng chủ tịch bên Mỹ âm ỉ một trận, chính đang giận rồi, chị vừa là bia đỡ đạn rồi.”

Cô nhìn thoáng qua cửa phòng đóng chặt, nói: “Chuyện công tác, tương đối khẩn cấp.”

Tổng Dĩnh thở dài rồi đi, cô đi tới, gõ cửa rồi trực tiếp đi vào.

Ôn Hi Thừa cầm một cốc nước đang uống thuốc, nhìn cô rõ ràng sững sờ, đem thuốc uống vào rồi, nói: “Anh vừa vặn muốn tìm em.”

Cô ngồi xuống, đưa tư liệu trong tay tới, “Đây là báo giá tham số kỹ thuật ban đầu, nhiều nhân hiệu thông thường chúng tôi đều không thể làm được, gia tăng thiết kế có thể thử xem sửa chữa không, quản lý kinh doanh chúng tôi đem án này giai đoạn đầu tiên giao cho tôi phụ trách, trên công tác có chút cần hai bên phối hợp, anh trực tiếp tìm tôi là được.”

Ôn Hi Thừa cau mày nhìn cô liếc mắt một cái, sau khi nhận lấy trực tiếp để ở một bên, nơi nói lỏng cà vạt nghiêng đầu, một giọt mồ hôi lạnh trượt trên mặt, anh che miệng nhẹ ho hai tiếng về sau, nói: “Trước không nói đến việc này, nghị định bổ nhiệm của công ty anh cũng hôm nay mới nhìn đến, trước đó không có được bất cứ tin tức gì, chuyện này anh nhất định sẽ cho em một lời giải thích, nhanh chóng xử lý tốt.”

Cô đứng lên, nhún nhún vai, “Lời nói này, tôi có tư cách gì muốn anh cho tôi một lời giải thích, anh hiện tại đã không muốn thảo luận công việc, tôi đây một lát nữa tới.”

“Hạ Thiên! Em không thể không nói lý lẽ như vậy!” Ôn Hi Thừa thanh âm có chút khàn khàn, ẩn hàm tức giận.

Cô ngẩng đầu, khoe miệng ý cười đang nhìn đến đôi môi anh dần dần mất máu sắc, có chút cứng đờ, không nói chuyện trực tiếp quay người đi ngoài.

Phòng giải khát, cô ngồi ở trên sofa, nhìn trong cốc từ từ bay lên hơi nóng, lòng cảm thấy rất uể oải, cô thừa nhận mình quá cảm tính rồi, cô cũng không biết đối với Ôn Hi Thừa kháng cự này là vì Phùng Tô Xuyên hay vẫn là mình, cô suy nghĩ nếu như đối lại người khác, có lẽ cô sẽ không kịch liệt như vậy, bốn năm kiên nhẫn rèn luyện cùng bình tĩnh, cô sớm đã học được như thế nào che dấu chân thật cảm tình, cô nghĩ, nếu Phùng Tô Xuyên nhìn cô mới vừa biểu hiện, nhất định sẽ cảm giác mình rất thất bại, hấn tận tận khổ khổ nuôi dưỡng bốn năm, như vậy đúng là quá thiếu kiên nhẫn!

Nghe được một hồi dồn dập ho khan, cô đứng lên, quay đầu nhìn vào người đàn ông ấy, nắm chặt cốc nước.

Ôn Hi Thừa nhìn cô liếc mắt một cái đi đến trong tủ quần áo, lấy một bao cà phê, ngâm rồi ngồi ở trên ghế salon, cúi đầu trầm mặc.

Cô lẳng lặng đứng trong chốc lát rồi đi qua, thấp giọng nói: “Thật xin lỗi, tôi mới vừa thái độ không tốt, anh làm sao vậy? Ho đến lợi hại như vậy?”

Ôn Hi Thừa lắc đầu, thanh âm có chút khàn thấp nói: “Hạ Thiên, chúng ta làm sao biến thành cái dạng này? Em lại sẽ vì anh ta đối với anh tuyệt tình như thế.”

Cô nói: “Anh sẽ không rõ ràng đối với những tân tân khổ khổ này chúng tôi dốc sức vì công ty mất đi bao thứ, anh ấy cùng mỗi tình đầu hai nơi xa cách, cuối cùng hai người chia ly, cơ hồ đem tất cả tâm huyết đều ném làm mục tiêu tiến lên, phấn đấu nửa đời người lại đối lấy kết cục như vậy, thật sự sẽ phá hủy niềm tin cả đời anh ấy đấy!”

Ôn Hi Thừa ngẩng đầu lên, trong ánh mắt có nhàn nhạt đau đớn, có chút tự giễu cười cười về sau, nói: “Cho nên anh liền thành đầu sỏ gây nên đúng không? Nhưng mà, em có nghĩ tới anh kỳ thật cũng là vô tội không, em biết anh cần bản không cần những thứ này, anh tới cái công ty này là vì cái gì em không phải không biết, cứ như vậy định tội anh, có phải có chút tàn nhẫn hay không đây?”

Cô hít sâu một hơi, nhìn hấn, “Chính là bởi vì anh không thêm để ý chút nào mới có vẻ chúng ta càng thêm thật đáng buồn, anh kêu kêu ngón tay, chúng tôi cần phải trả giá hơn một ngàn lần cố gắng mới có thể đạt tới, Hi Thừa, tôi chưa bao giờ như bây giờ cảm thấy giữa chúng ta sai biệt có to lớn như thế, sự tình hôm nay là tôi không đúng, tôi không nên giận lây sang anh, anh cũng không cần cùng tổng bộ bên Mĩ nói cái gì, tôi suy nghĩ rõ ràng rồi, cho dù không có anh cũng sẽ có người khác, về sau tôi sẽ khống chế tâm tình của mình, chuyện mới vừa rồi tuyệt sẽ không phát sinh lần nữa.”

Lời của cô sau khi nói xong, không gian chật hẹp trong gian giải khát cũng chỉ còn lại có tiếng hít thở của họ không yên yên ổn ổn.

Một lúc lâu sau, Ôn Hi Thừa đứng lên, uống một ngụm cà phê, quay đầu nhìn cô.

Trên mặt của anh không có bất kỳ biểu lộ, ánh mắt bình tĩnh mà thâm thúy, mím chặt môi, nghiêng đầu đem mặt chuyển hướng ngoài cửa sổ, thản nhiên nói: “Nếu như đây là điều em muốn, anh sẽ thành toàn cho em.”

Có chút dừng lại, anh tiếp tục mở miệng: “Hạ Thiên, kỳ thật anh cũng có thể biến thành người như hần ta vậy, chỉ cần là em thích!” . .

38. Chương 38: Quỷ Dị Hôn Nồng Nhiệt

Buổi tối cô cùng Phùng Tô Xuyên đi ra khỏi văn phòng lúc trời đã tối hẳn, đứng ở dưới chân cao ốc khí phả lạnh, bọc lấy một thân trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhìn trên đường phố ngựa xe như nước, trong lòng của cô một mảnh cảm khái.

“Chúng ta thật sự không cần xe đi à?” Cô quay đầu về mặt rồi rảo nhìn người bên cạnh.

Phùng Tô Xuyên hai tay bỏ vào trong túi áo khoác ngoài, nghiêng đầu nhìn cô, khẽ gật đầu một cái.

“Tan tầm giờ cao điểm đấy! Rất khó bắt xe tới.” cô gãi gãi đầu nói ra.

“Vậy thì chờ, dù sao cũng không thiếu thời gian.” Người đàn ông về mặt bình tĩnh, khóe miệng mang cười.

Cô nhéo nhéo túi xách, dùng giày cao gót đá đá chân của hần, sau đó gật đầu.

Lúc ăn cơm, hần nói: “Đêm nay theo giúp anh thống thống khoái khoái uống một lần.”

Cô cười hì hì gật đầu, “Em hôm nay nhất định liều mình cùng quân tử!”

Phùng Tô Xuyên cười nhẹ, mắng cô một câu: “Ngu ngốc!”

Sau khi ăn xong, 2 người trực tiếp thuê xe đi quán bar, đi vào mới phát hiện chính là nơi lần trước cô uống rượu, hóa ra hần tại đây là khách quen, trách không được ngày đó sẽ trùng hợp gặp được cô.

Lần này cô trực tiếp uống một chút rượu cốc-tai, ngoan ngoãn cùng hần cạn.

Phùng Tô Xuyên trên mặt như cũ là nhàn nhạt đáng tươi cười, cũng không nói chuyện, ngoại trừ ngẫu nhiên quay đầu theo cô đụng ly, vẫn cúi đầu, có lẽ là ở bên ngoài gió lớn, tóc của hần bị thổi rối loạn một ít, đã không còn vẻ nghiêm cẩn ngày thường, có vẻ có chút bừa bộn cùng chán chường.

Cô ghé vào trên bàn, một ngụm nhỏ một ngụm nhỏ uống vào, nghiêng đầu lẳng lặng chăm chú nhìn hần.

“Em như vậy nhìn chăm chăm anh sẽ rất nguy hiểm.” Khóe miệng của hần nhúu lại rồi hạ xuống, chống lại tầm mắt của cô nhẹ giọng cười nói.

Cô bĩu môi, thu hồi ánh mắt nhấp một ít chất lỏng màu cam trong ly rượu, “Nói cho em một chút đi, em biết rõ trong lòng anh khó chịu, em hiện tại không khác gì đã say, anh nói cái gì em cũng không nhớ được.”

“Lại còn biết mình say vậy khẳng định không say.” Hần cười nhạo nói.

Cô nín lại cánh tay của hần quơ quơ, “Thật sự say, em nhìn anh thành hai cái đầu rồi, chốc lát em trực tiếp gục xuống không thể đem em thành đối tượng để thổ lộ, nhanh lên một chút!”

Phùng Tô Xuyên cúi đầu nở nụ cười hai tiếng, gương mặt đồng thời nhẹ nhàng cầm tay của cô, “Thật sự say?”

Cô cắn môi nhìn nhìn mu bàn tay hần, bốn ngón tay tại lòng bàn tay của hần gãi gãi, gật đầu, “Say, anh xem bị châm mủt em cũng không phản kháng.”

Phùng Tô Xuyên cười to, ngửa đầu uống một hớp rượu lớn, cầm tay cô lại không có ý niệm buông lỏng.

Cô đem mặt gối trên cánh tay trơ mắt nhìn hấn nói: “Em đều hy sinh lớn như vậy rồi, anh ngoan ngoãn cũng tỏ vẻ một chút đi.”

Phùng Tô Xuyên cũng không nhìn cô, một tay cầm ly rượu, một tay nhẹ nhàng vuốt vuốt ngón tay của cô, đáy mắt mang ý cười nhìn về phía trước.

Chất lỏng trong suốt trong ly theo cổ tay hấn lắc lư, tại lúc dưới đèn neon u ám mờ mờ có vẻ phá lệ trong trẻo, cô uống đến hoàn toàn chính xác có chút nhiều hơn, đầu choáng váng nặng nề nhìn chằm chằm ly rượu của hấn ngẩn người.

“Lão Trương nói để cho em nuốt xuống cơn tức này, tới cuối năm hấn sẽ cho em lời giải thích.”

Thình lình bên người nói một câu như vậy, cô híp mắt rồi trừng mắt ngồi dậy, bởi vì tay cô như cũ bị hấn nắm chặt, cho nên liên quan chính hấn cũng bị cô lôi kéo thoáng một cái.

Cô có chút phẫn nộ nói: “Sao nói nhảm vậy, anh vì công ty bán mạng nhiều năm như vậy, liền đổi lấy một câu trấn an như vậy, lão Trương cũng hơi quá đáng!”

Phùng Tô Xuyên lạnh nhạt cười cười, quay mặt gọi tới nhân viên phục vụ, lại chọn hai ly rượu, sau đó nghịch ngón tay của cô, về mặt thích ý.

Cô quất một cái, không rút ra, “Đừng chơi.”

“Chơi lát nữa lập tức trả lại em.”

Nét mặt của hấn cực kỳ vô hại, khó thấy được điểm đáng yêu này của hấn, để cô không biết nên như thế nào cự tuyệt, chỉ có thể tiếp tục ghé vào trên mặt bàn đếm lấy trước mắt càng ngày càng nhiều tiểu tinh tinh* vòng quanh cô xoay quanh.

(*ngôi sao nhỏ)

“Thật sự say?” thời điểm bồi bàn đem hai ly rượu cốc-tai đưa tới, Phùng Tô Xuyên đẩy cô nhẹ giọng hỏi, trong giọng nói có được ý cười không che dấu.

Cô gạt đầu, đầu càng choáng luôn, trực tiếp đem mặt chôn ở cánh tay rên hừ hừ.

“Uống một ly nữa.” Hấn cúi người tại bên cạnh tai cô thổi hơi khí.

Cô lắc đầu, sau đó lại khoát tay, buồn buồn nói: “Không thể uống nữa, chóng mặt gay gắt.”

“Nói chuyện lại còn như vậy lưu loát, uống nữa một ly không thành vấn đề, em nói không say không vè!” Phùng Tô Xuyên như một tên vô lại dựa lên bờ vai của cô, nhìn cô cười đến như con đại hôi lang (sói a~).

Cô cố gắng mở trừng hai mắt, sau đó gạt đầu, ly rượu đã nắm trong tay ngửa đầu uống một hớp lớn, lập tức cũng cảm giác được một cổ chất lỏng cay cay theo yết hầu chảy đến trong dạ dày, kích thích cô mạnh mà sợ run cả người, nước mắt trực tiếp chảy ra.

“Đây là rượu gì? Thái Xung rồi!” cô hai tay bắt lấy cánh tay của hấn ổn định thân hình la hét.

Phùng Tô Xuyên lắc đầu cười cười, vịn bà mẹ nó tại trên người của hấn, chậm rãi nâng lên cằm của cô, đem sợi tóc trên gương mặt cô vén ra sau tai, nhẹ nói: “Không có điều chế rượu bran-đi, hương vị là có chút xông, nhưng vị rất không tồi, chỉ có điều em uống không đúng phương pháp.”

Thanh âm của hấn là chưa bao giờ có ôn nhu như vậy, khàn khàn tiếng nói mang theo làm cho người ta say mê gọi cảm, cô về mặt mờ mịt nhìn hấn, bên mặt người ở trước mắt anh tuần hình dáng mơ hồ mà mỹ hảo, hấn cầm lên ly rượu cô vừa mới uống, ngậm một ngụm nhỏ, cổ của hấn kết hầu không hề động, cũng không có động tác nuốt, tại lúc cô hoang mang, khoe miệng của hấn cong cong, sau đó quay đầu nhìn về cô nghiêng thân đè ép.

Môi của hấn trực tiếp che ở trên mặt của cô, không có cho cô có thời gian phản ứng, đầu lưỡi tiến quân thần tốc xông vào, một loại chất lỏng theo đầu lưỡi hấn thúc đẩy một chút chảy vào trong miệng của cô, cô bản năng muốn nuốt lấy lưỡi, nhưng lại bị hấn cuốn lấy, nhẹ nhàng vòng quanh, thẳng đến trong miệng mùi rượu triệt để phóng thích, cuối cùng đầu lưỡi của hấn tại trên mặt của cô liếm liếm, rồi có chút lưu luyến lui đi ra ngoài.

Cô đã hoàn toàn mộng mị, bản năng đem rượu ngâm trong miệng nuốt xuống, ngơ ngác nhìn hấn, thẳng đến cảm giác được cái lưỡi tê dại, mới phản ứng được cả 2 mới vừa phạm phải, sau đó đầu óc của cô “Oanh” một tiếng liền nổ tung!

Cô nhìn sợ hãi đứng dậy, sau một hồi trong mê muội lùi về sau mấy bước, chứng kiến hấn đưa qua tới cánh tay, trực tiếp né tránh, có chút bối rối nhìn hấn một cái, lảo đảo bước tới buồng vệ sinh.

Cô hai tay chống trên bồn rửa mặt, gương mặt đầy nước, nhìn trong gương hai gò má ửng hồng, vẻ mặt kinh ngạc chính mình, cảm nhận được chính là thật sâu ủy khuất cùng thất bại!

Phùng Tô Xuyên không ngờ thừa dịp cô uống rượu hôn cô!

Đầu rất đau, trong đầu một mảnh hỗn loạn, trong miệng lại còn có lưu lại mùi rượu của nụ hôn nồng nhiệt vừa rồi, mùi rượu đã muốn tản đi hơn phân nửa, cô dựa trên thành bồn nhìn chằm chằm cửa phòng vệ sinh ngăn người, không dám ra đi, không biết nên dùng biểu lộ gì đối mặt Phùng Tô Xuyên.

Một lát sau, bên ngoài truyền đến vài câu nói chuyện với nhau, sau đó cửa liền bị đẩy ra, nhìn thấy, vào phục vụ viên rõ ràng sưng sồ, nuốt nước miếng một cái mới nói: “Ngài là Hạ Thiên tiểu thư sao?”

Cô cắn môi gật đầu.

“Phía ngoài tiên sinh nói tôi đi nhìn xem ngài có nôn cái gì ra không.” Nói xong cô ấy nhìn qua thân thể mọi nơi, hấn là đang tìm có hay không nhỏ ra dơ bẩn.

Cô nhìn cô ấy đang nhìn chằm chằm vào cô xem ra không có ý tứ rời đi, đành phải nhảy xuống, quay người đi ra ngoài.

Mở cửa đi ra, Phùng Tô Xuyên nghiêng người tựa ở trên vách tường, giữa ngón tay là điều thuốc, nhìn thấy cô, hấn mím môi đem tàn thuốc dập tắt ném vào thùng rác, cầm lấy cổ tay của cô liền hướng bên ngoài đi.

Cô một bên giãy một bên hướng hấn gầm nhẹ: “Thả tôi ra, anh không phải đàn ông!”

Phùng Tô Xuyên quay đầu lại nhìn cô liếc mắt một cái, sau đó liền nở nụ cười, như là thở ra một hơi về sau, buông tay ra đem túi của cô đưa tới, “Còn đuổi theo nói chuyện với anh, đã nói lên không tính quá nghiêm trọng, đúng không?”

Cô tiếp nhận túi, hung hăng ôm túi vào lòng, quay mặt hừ lạnh một tiếng không nhìn hấn.

Hấn kéo tay áo của cô nói: “Đừng tức giận, chúng ta đi ra ngoài hóng gió, vừa đi vừa nói được không nào?”

Cô quay đầu lại trừng mắt liếc hấn một cái đi về hướng cửa ra vào, Phùng Tô Xuyên có chút dừng lại, cười khẽ hai cái đi theo.

Từ quán bar đi ra, cả 2 vẫn dọc theo đường lớn đi tới, cô đi phía trước, Phùng Tô Xuyên đi theo sau cách xa vài mét, rốt cục tại thời điểm đèn xanh đèn đỏ thứ 2 liền bắt được cổ tay của cô.

Cô quay đầu cảm tức hấn, “Còn muốn động thủ động cước với tôi ah!”

Phùng Tô Xuyên mím môi cười buông tay ra cổ tay đổi thành chế trụ bờ vai của cô, “Anh nói xin lỗi, phi thường thành khẩn xin lỗi, mới vừa anh cũng có chút say, em phải biết rằng anh là đàn ông trưởng thành bình thường, tại trong hoàn cảnh, em lại là người anh thích, rất khó cầm giữ, thật không có ý khinh bạc em.”

Cô bối rối liên tục dùng tay chải tóc không có nhìn hấn, tâm một chút không được tự nhiên lại tản mát một ít.

Phùng Tô Xuyên thở dài một hơi, “Hôn cũng hôn qua, vậy em nói làm sao bây giờ đây?”

Cô nhắc chân hung hăng đạp tới, trực tiếp ở trong bắp chân của hấn, theo một thân kêu rên, Phùng Tô Xuyên mím chặt bờ môi, sắc mặt lập tức tái đi, cúi đầu trong chốc lát, cắn răng hơi thở có chút không yên nói: “Đá hay!”

Cô rút cuộc kéo căng không ngừng, PHỤT cứ vui vẻ đã, mở ra tay của hấn nắm thật chặt áo khoác ôm hai tay nhìn hấn, nghĩa chính ngôn từ nói: “Lần này coi như xong, về sau em muốn với anh giữ một khoảng

cách, anh viện cớ gì đụng vào em, kể cả vắn về tóc của em, nắn cái mũi của em, đánh ót em, hết thấy cũng không cho phép!”

Phùng Tô Xuyên trên mặt có nhàn nhạt đau đớn, đáy mắt lại mang theo ý cười, hắn xoay người xoa bóp chân ngựa đầu nhìn cô cũng không nói chuyện.

Cô trừng mắt hắn, “Cười cái gì cười! Có nghe không?”

“Nghe rồi, nghe rồi!” Hắn nín nghẹn cười không ngừng gật đầu, ngồi thẳng lên thời điểm thuận tay vắn về tóc của cô, chống lại ánh mắt cảnh cáo của cô, ngượng ngùng thu tay lại sờ lên cái mũi của mình, vẻ mặt đáng yêu ủy khuất khiến cô cười ha hả.

Ban đêm ánh trăng tự nhiên, 2 người song song đi ở nửa đêm yên tĩnh trên đường phố, mới vừa xấu hổ đã muốn quét qua cạnh sạch, cô cũng không cách nào giải thích vì cái gì có thể nhanh như vậy liền đem nụ hôn nồng nhiệt quý giá kia tiêu hóa hết, có lẽ tựa như hắn nói, đều là người trưởng thành rồi, tại lúc trong quán rượu tất cả mọi người dưới tình huống uống nhiều, một nụ hôn cũng không thể nói ra cái gì, chỉ cần lẫn nhau không có ngăn cách coi như không có cái gì phát sinh.

Có đôi khi cô cũng suy nghĩ mình đối với Phùng Tô Xuyên tín nhiệm có thể có chút quá đáng không, thời điểm hắn giúp cô, đều không thương hại cô, một loại cảm tình quá phức tạp như vậy, quá rắc rối, cô nghĩ nếu có một ngày Phùng Tô Xuyên phản bội tình cảm giữa 2 người, đối với cô nhất định là đả kích sẽ không thua kém tâm tình từng bị Ôn Hi Thừa vứt bỏ!

39. Chương 39: Đi Hồng Môn Yến . . .

Đưa cô đưa đến dưới lầu, Phùng Tô Xuyên hai tay dút ở trong túi áo cúi đầu cười cười nói: “Đêm nay cảm ơn em, trong lòng của anh dễ chịu hơn nhiều.”

Cô cũng cười, nhìn hắn chân thành nói: “Kỳ thật không có gì to tát , chỉ là công việc mà thôi, lần này là lão Trương và công ty thật có lỗi với anh, dùng năng lực của anh hoàn toàn có thể đi ăn máng khác* hoặc là một mình vươn lên, thật sự không phải phải đi tốt lắm rồi, đừng đem mình buộc thật chặt, buông xuống một ít trách nhiệm sẽ sống thoải mái hơn!”

*máng khác = công ty khác

Phùng Tô Xuyên nghiêng đầu nhìn xa xa liếc mắt một cái, cười ra tiếng, nhẹ nhàng gật đầu, “Ừm, em nói rất đúng, anh sẽ cẩn thận suy xét , lên đi, sớm một chút nghỉ ngơi, ngủ ngon, tiểu triết học gia!”

Cô bĩu môi, trừng mắt liếc hắn một cái, khoát khoát tay đi vào hành lang.

Trở lại căn hộ, trong phòng khách đèn sáng, phòng ngủ của Lưu Ny Úc đã tắt đèn rồi, cô nhẹ chân nhẹ tay muốn đi buồng vệ sinh, Hạ Tử Phi từ phòng ngủ đi ra, thấy cô, hắn vuốt vuốt mi tâm, vẻ mặt mệt mỏi nói: “Như thế nào, mới vừa về?”

Cô theo hắn đi đến bên sofa ngồi xuống, “Anh đang chờ em?”

Hạ Tử Phi gật đầu, xoay mặt nhìn về phía cô, mấy ngày gần đây, toàn thân chán chường rất nhiều, hắn hắng giọng một cái rồi nói: “Tiêu Ny thật sự phải đi về cùng Hoàng Tiểu Soái kết hôn?”

(nghe tên lão này cứ tưởng thụ)

Cô trầm mặc một hồi nhẹ nhàng gõ đầu, “Nó nói ông nội tiểu soái ca bị ung thư, hy vọng bọn nó mau chóng lập gia đình.”

“Anh đây thì sao?” Hạ Tử Phi có chút kích động bắt lấy cánh tay của cô, âm thanh run rẩy lợi hại, “Cô ấy tại sao có thể tàn nhẫn như vậy, tại lúc anh tràn đầy vui mừng kế hoạch tương lai của bọn anh, cô ấy lại cùng người khác kết hôn, Hạ Thiên, anh hết thấy đều lên kế hoạch tốt rồi, lúc nào mua nhà, lúc nào cầu

hôn cô ấy, cuộc sống tương lai anh trong hơn mười năm toàn bộ đều có cô ấy, em bảo anh làm sao tiếp nhận đây?”

Nói xong Hạ Tử Phi trực tiếp đổ mắt vành mắt nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, cô cảm thấy rất khổ sở, trong lòng của hắn có nhiều đau nhức cô như thế nào lại không biết, nhưng cô phải an ủi như thế nào đây? Cô có thể nói cái gì đây? Tình yêu trên thế giới này cho tới bây giờ đều không tha cho ba người, Lưu Ny Úc đã lựa chọn tiểu soái ca, Hạ Tử Phi, mặc kệ hắn nhiều si tình thế nào, yêu nhiều sâu đậm, nhất định là phải bị thương tổn .

Cô đi sang ngồi bắt lấy cánh tay của hắn, nhẹ nói: “Thật sự không thể thử quên sao? Ban đầu anh chỉ nói đợi nó hai năm , hiện tại đã qua hai lần hai năm, buông tha đi, sống thật tốt, về sau anh nhất định có thể gặp được một cô gái thích hợp .”

Hạ Tử Phi nhẹ khẽ lắc đầu, một lát sau, thấp giọng nói: “Kỳ thật tại Thâm Quyển, hai năm qua anh không phải không thử qua, đồng sự giới thiệu cho anh nhiều cô gái rất tốt, anh cũng rất cố gắng đi cùng các cô ấy gặp gỡ, nhưng thật sự không có biện pháp.”

Cô có chút bị thương nhìn hắn, “Tại sao vậy chứ? Nó vẫn luôn đối với anh không tốt, làm sao lại có thâm tình như vậy?”

Hạ Tử Phi đứng lên đốt một điếu thuốc đi tới bên ban công, hai tay chống trên lan can nhìn phương xa, cô theo đi qua đứng ở bên cạnh hắn, cùng hắn nhìn vào bầu trời đen ngấn người.

Rất lâu sau, người bên cạnh mới chậm rãi mở miệng: “Còn nhớ rõ đêm giáng sinh sau khi tốt nghiệp 1 năm không?”

Cô gật đầu, đêm đó cô ở căn hộ đợi Ôn Hi Thừa một đêm, mà hắn đứng dưới lầu ký túc xá Lưu Ny Úc một đêm.

“Ngày đó trở về anh liền cảm mạo lên cơn sốt, hơn 39 độ, sốt đầu óc đều không rõ ràng, Tiểu Ny giữa trưa gọi điện thoại tới, anh lúc ấy choáng váng nặng nề , cũng không biết nói với cô ấy những gì, cúp điện thoại liền tiếp tục ngủ, lúc chạng vạng tối, khi...tỉnh lại, em biết anh nhìn thấy gì không? Anh nhìn thấy một tiểu tinh linh hạ phàm đứng ở bên cửa sổ, xinh đẹp như vậy, duyên dáng như vậy, một màn đầy anh cả đời đều khó có khả năng quên, đêm đó cô ấy ở lại căn hộ cùng anh một đêm, càng không ngừng lau trán của anh giúp anh hạ nhiệt độ, lại còn nấu canh gừng, từng muỗng từng muỗng ép anh uống hết, Hạ Thiên, nếu như anh nói lúc ấy anh biết ngay cô ấy đã yêu anh, em tin không?”

Cô khiếp sợ nhìn hắn, mất đi khả năng ngôn ngữ, chỉ có thể ngơ ngác gật gật đầu.

Hạ Tử Phi thở dài một tiếng, “Những năm này, anh chưa bao giờ gây áp lực cho cô ấy, không phải không dám, là vì không đành lòng, bởi vì từ chuyện của em anh có thể giải thích mối tình đầu đối với bọn em có bao nhiêu quan trọng, anh vẫn luôn đợi cô ấy có dũng khí nhìn thẳng vào tình cảm của mình, nhưng rõ ràng, cô ấy không có, cô ấy thà rằng cả đời lừa mình dối người, cũng không nguyện đối mặt sự thật đã sớm đã thay lòng đổi dạ này, Hạ Thiên, cô ấy so với em lại còn ngốc hơn!”

Tuy rằng cô cũng sớm đã nhìn ra Lưu Ny Úc kỳ thật đã yêu Hạ Tử Phi, thế nào lại cũng không nghĩ tới là bốn năm trước, cô nhìn người con trai trước mắt tràn đầy nước mắt cô đơn, tâm cảm động rất nhiều, thật sự thay bạn tốt của mình cao hứng, nó may mắn gặp được một người đàn ông thật tình đau lòng cho nó, thật lòng yêu nó cô nghĩ lần này cho dù là trở mặt, cô cũng sẽ không để cho nó trở về cùng tiểu soái ca kết hôn!

“Vậy anh định làm thế nào đây?”

Hạ Tử Phi cười khổ một cái, “Có thể làm gì? Cô ấy nếu như quyết định cùng người khác kết hôn, anh chỉ có thể đi đoạt cô dâu thôi, cũng không thể lại lần nữa để anh chờ cô ấy ly hôn đâu!”

Cô chứa nước mắt cười cười, tay trên bả vai hắn đập một quyền, “Lại không phải còn muốn chân đạp thối thối vùn* à?”

*mây ngũ sắc (mây do ánh mặt trời chiếu qua mà có màu, chủ yếu là màu đỏ, thường xuất hiện ở chân trời vào sáng sớm hoặc hoàng hôn trong những ngày trời quang đãng)

Hạ Tử Phi thân thể lung lay, cười nhìn về phía phương xa không nói gì.

Trên bầu trời trắng sáng cao cao lộ vẻ, ông cũng nhất định nghe được người đàn ông thâm tình nhất này tỏ tình, nếu như thật sự có hăng nga mà nói..., có thể cũng giống như cô bởi vì cảm động khóc đỏ mắt không?

Cô nghĩ sẽ có, tình yêu như vậy mới làm cho người hâm mộ, so với bọn họ, cô cảm giác mình cũng có thể dùng thương xót thôi thúc để hình dung, lòng lưu lại một chút hơi ấm kia cũng biến mất như không còn!

**

Ngày hôm sau, trên MSN thảo luận nhiều nhất đúng là so sánh hai phó tổng tân nhiệm, trên cơ bản tất cả mọi người ủng hộ Phùng Tô Xuyên, dù sao năng lực làm việc của hắn cùng quyết đoán đều là rõ như ban ngày, mà đối với Ôn Hi Thừa, ngoại trừ một ít nói hắn dựa vào phụ nữ là không hợp lý, chính là bất quá anh anh tuấn cùng thưởng thức trang phục cao cấp bên ngoài, tựa hồ chưa người nào chú ý năng lực làm việc của anh.

Trước khi tan làm Tống Dĩnh tại MSN nói với cô Ôn Hi Thừa mời đồng sự Bộ công trình ăn cơm, hỏi ngành bọn cô tham gia hay không tham gia, cô từng sốt một hồi lâu mới hiểu ý tứ, quan mới nhậm chức đều giống nhau là muốn lôi kéo lòng người, nhưng cô không nghĩ tới Ôn Hi Thừa không ngờ cũng sẽ chú ý việc này.

Cô đi vào tìm Phùng Tô Xuyên, hắn đang thương lượng qua điện thoại, ý bảo cô ngồi trước.

Cúp điện thoại hắn nói: “Tìm anh có việc?”

Cô gật đầu, “Buổi tối Bộ thiết kế cùng Bộ công trình liên hoan, hỏi chúng ta muốn tham gia ko?”

Phùng Tô Xuyên ngơ ngác một chút, sau đó liền nở nụ cười, ngược mắt nhìn cô, “Em muốn tham gia không?”

Cô vò đầu, “Không muốn, nhưng nếu như không đi có vẻ rất hẹp hòi không?”

Hắn móc ra một điều thuốc đốt, cười khẽ hai tiếng, “Vậy đi thôi, có ăn có uống có chơi ngu sao mà không đi.”

Cô, sờ lên cái mũi, “Anh không sợ đến lúc đó xấu hổ sao?”

Hắn khiêu mi xem cô, “Có cái gì rất xấu hổ hay sao? Hai ngày nữa anh cũng là muốn mời khách, đến lúc đó gọi Bộ thiết kế cùng Bộ công trình, nhiều náo nhiệt.”

Cô theo dõi hắn trong chốc lát, cảm thấy tiểu ôn đồng chí đơn thuần tuyệt đối không phải là đối thủ của đại phúc hắc ngàn năm này, liền gật gật đầu đồng ý.

Buổi tối liên hoan là ở khách sạn sang trọng nhất thành phố, đặt ba bàn, cô xem menu, phỏng chừng một bàn không rượu ít nhất cũng phải một vạn, cùng mỗi người sau khi đi vào vui mừng lẫn sợ hãi cùng kinh ngạc, cô biết rõ đệ nhất pháo Ôn Hi Thừa này khai hỏa rồi, lại không nói về khuya hôm nay xuất diễn này muốn hát thể nào, chỉ cần phô trương khí thế này liền đem mọi người hù dọa rồi.

Ngồi xuống, uống rượu cùng không uống rượu tách ra ngồi, cô vừa muốn đi bàn không uống rượu, Quản lý kinh doanh bộ công trình gọi cô, “Hạ Thiên, cô hướng đi nơi nào đấy, bên này mà, bên cạnh lão đại cô, chúng ta hôm nay uống rượu đế*, cô phải giúp hắn cản rượu!”

*rượu đế: rượu trắng, ngâm từ ngũ cốc

Cô quay đầu mím môi nhìn về phía Phùng Tô Xuyên, hắn bưng cái chén trà cười đến gió nhẹ mây trôi, nhìn cô do dự không quyết, gương lên khóe miệng hướng cô ngoác.

Cô âm thầm trừng mắt liếc hắn một cái chán chường đi tới ngồi ở bên cạnh hắn.

Ôn Hi Thừa đi tới phía sau nhìn lướt qua toàn bộ mọi người, sau đó mặt không thay đổi hướng phía cô đi tới, cô nhìn về phía anh.

“Nơi này có người?” Anh đứng ở bên cạnh cô hai tay chen vào, thân hình thon dài có chút uốn lên nhú mào hỏi cô.

Cô nuốt nước miếng một cái rồi lắc đầu.

Ôn Hi Thừa gật gật đầu, vẻ mặt bình tĩnh ngồi xuống, cởi áo tây khoác lên trên ghế dựa, mở hai cúc cổ áo, cổ của anh ướt hầu gặt giặt, lòng của cô cũng đi theo chìm chìm.

Cô quay đầu nhìn Phùng Tô Xuyên liếc mắt một cái, hần ôm lấy khoe miệng mân trà, nét mặt một mảnh bình tĩnh.

Cô ngoan ngoãn ngồi xong, lặng yên sửa sang lại khăn ăn, có cảm giác đang dự Hồng Môn Yến*!

* Theo kế của Phạm Tăng, Hạng Vũ mời Lưu Bang dự Yến Hồng Môn định kể tội chống đối và giết chết. Khi Lưu Bang đến hội, Phàn Khoái và Trương Lương đi theo hộ tống. Đến nơi, ông được lệnh ở ngoài, chỉ có Lưu Bang và Trương Lương vào dự tiệc.

Phạm Tăng thấy Hạng Vũ không quyết đoán giết Lưu Bang, bèn sai Hạng Trang múa gươm làm trò vui để nhân tiện đâm Lưu Bang. Hạng Bá là bạn Trương Lương, không nỡ giết Lưu Bang nên đứng dậy múa gươm che đỡ, nhưng Lưu Bang vẫn gặp nguy. Trương Lương vội ra gọi Phàn Khoái vào cứu.

Phàn Khoái mang kiếm, cấp khiên bước vào cửa viên môn. Vệ sĩ cầm giáo chéo nhau muốn cản không cho vào, ông cầm ngang cái khiên gạt ra, vệ sĩ ngã lăn ra đất. Phàn Khoái liền vào, vén màn đứng, trợn mắt nhìn Hạng Vũ, Hạng Vũ giật mình chống kiếm quỳ nhõm dậy. Khi hỏi ra biết ông là tướng của Lưu Bang, Hạng Vũ liền sai lấy rượu thịt cho ông. Ông đứng ăn uống tại chỗ, một tay vẫn cầm gươm thế thủ rồi nói với Hạng Vũ:

Vua Tần lòng lang dạ thú giết người nhiều không kể xiết, trị tội người như sợ không kịp. Thiên hạ đều nổi dậy làm phản. Vua Hoài Vương có giao ước với các tướng: “Ai phá được Tần, vào Hàm Dương thì phong vương”. Ngày nay Bái Công là người đầu tiên phá được Tần, vào Hàm Dương, tư hào không dám phạm, niêm phong các cung thất, đem quân về đóng ở Bá Thượng để chờ đại vương đến. Bái Công sai tướng giữ cửa ải là chỉ để đề phòng bọn trộm cướp ra vào và những việc bắt trặc mà thôi. Bái Công khó nhọc mà công to như vậy, nhưng vẫn chưa được phong thưởng gì! Nay đại vương nghe lời bọn tiểu nhân, muốn giết kẻ có công, tức là noi theo đường lối nhà Tần đã mất! Tôi trộm nghĩ đại vương không nên làm như vậy!

Hạng Vũ chưa biết đáp ra sao, chỉ biết lệnh cho ông ngồi xuống. Một lát, Lưu Bang đứng dậy đi ra ngoài, nhân đó gọi Phàn Khoái ra. Hạng Vũ sai Trần Bình mời Lưu Bang vào. Lưu Bang lo lắng hỏi ông có nên đi khi chưa từ biệt hay không. Phàn Khoái nói:

Làm việc lớn thì không để ý đến những điều vụn vặt; làm lễ lớn không cầu nệ những điều nhỏ. Nay người ta là dao là thớt, ta là cá là thịt, từ biệt làm gì?

Lưu Bang bèn ra đi. Hai người thừa cơ trốn thoát, nhờ Trương Lương dùng kế biện bạch giữ chân quân Hạng Vũ.

Ý Hạ Thiên ở đây là tiệc có mục đích xấu =))

Sau khai tiệc, Ôn Hi Thừa nâng ly rượu đứng lên, trên mặt là cười ôn hòa, anh cúi đầu một chút, chậm rãi mở miệng: “Thật cao hứng hôm nay có thể tụ tập cùng một chỗ, tới công ty nửa năm này cùng mọi người cộng sự vô cùng vui vẻ, cũng đã được rất nhiều trợ giúp, tôi hy vọng sau này trong công việc có thể được sự tán thành của mọi người, danh hiệu phó tổng này tôi không cần, nhưng là rất may mắn có một cơ hội như vậy để cho tôi chứng minh năng lực của mình.” Nói đến đây anh quay đầu thản nhiên nhìn cô liếc mắt một cái, sau đó đem ly rượu trên bàn nhẹ nhàng gõ một cái, “Cheers!”

Tất cả mọi người đứng lên, cầm ly rượu hướng mặt bàn cộng ly, cô vừa nâng ly lên, Ôn Hi thừa thân người hướng cô đụng ly một cái, khẽ cười cười, ngửa đầu đem rượu uống vào.

Cô cúi đầu nhấp một cái buông ly ngồi xuống, tâm có chút buồn.

Thời gian sau đó cô lại không nhìn về phía Ôn Hi Thừa nữa, mà trên thực tế, rất nhanh nam đồng sự liền đem anh vây quanh bắt đầu thay nhau mời rượu, anh ai đến cũng không có cự tuyệt, cơ hồ không hề động chiếc đĩa, không lâu nữa sẽ cùng bộ công trình kê vai sát cánh hoà mình.

Cô cúi đầu yên lặng dùng bữa, Phùng Tô Xuyên cũng bị rót không ít, cô thỉnh thoảng gấp cho hần một ít rau cải đến trong đĩa, hần đều ngoan ngoãn ăn, cô nhìn hần sắc mặt không có bất kỳ biến hóa nào, cảm

thán, ai nói Phùng Tô Xuyên không thể uống rượu đế, đó là hán ngày thường không uống, tửu lượng của hán quả thực là thâm bất khả trắc*, mặc kệ uống bao nhiêu đều là mặt không đổi sắc.

*sâu không lường được

Cô ăn có chút ngán, vừa muốn đứng dậy, đến Phùng Tô Xuyên bưng ly rượu đứng lên.

“Ôn tổng, tôi mời anh!” Hán lướt qua đầu của cô nhìn Ôn Hi Thừa cười nói.

Cô sững sốt một chút, quay đầu nhìn về phía Ôn Hi Thừa, cũng không biết anh đã uống bao nhiêu, sắc mặt phải nói là cực kỳ bi thảm, trắng đã không thể nhìn rồi.

Anh khẽ cười cười, đứng người lên bưng ly rượu lên, “Cảm ơn!”

Hai gã đàn ông ngửa đầu liền uống, cô kẹt ở giữa, bị chết đuối trong quang điện amphibole* của họ!

*Amphibole, trong tiếng Việt còn được viết thành amphibon là một khoáng vật silicat tạo đá sẫm màu quan trọng, được cấu tạo bởi hai mạch tứ diện silicat SiO_4 , được liên kết với nhau ở các đỉnh và thường chứa các ion sắt hoặc magiê trong cấu trúc của nó. Amphibol kết tinh ở hai hệ tinh thể là đơn tà và trực thoi. Nó tan ra sẽ gây ung thư da, ung thư buồng trứng, bệnh phổi

Ôn Hi Thừa uống xong rồi ngồi xuống, cô rõ ràng thấy một giọt mồ hôi lạnh trượt trên gương mặt của anh, cô đang do dự muốn hay không quan tâm, Phùng Tô Xuyên kéo cánh tay của cô.

Cô quay đầu, “Làm sao vậy?”

Hán xoa mi tâm nhẹ nhàng nói, “Giúp anh rót một ly nước ấm.”

Cô hướng hán mở trừng hai mắt, cười nói: “Uống nhiều quá?”

Phùng Tô Xuyên gật gật đầu, nơi nơi lỏng cà- vạt, tay chống cái trán tựa hồ rất khó chịu, cô đứng người lên, thấy Ôn Hi Thừa muốn cùng công trình đồng sự đựng rượu rồi, trên mặt anh giả vờ đáng tươi cười làm cho cô cảm thấy đặc biệt chú ý, nhưng là lại cảm thấy quen thuộc như vậy, ra khỏi phòng, mới suy nghĩ cẩn thận sở dĩ cảm thấy quen thuộc, là vì Phùng Tô Xuyên thường thấy nhất đúng là loại đáng tươi cười không có hồn này.

Bưng hai chén nước ấm lúc trở lại, phát hiện Phùng Tô Xuyên lại đang cùng Ôn Hi Thừa uống rượu, hai gã đàn ông nụ cười trên mặt tương tự, mà không biết vì sao, cô rất không thích Ôn Hi Thừa cười như vậy, phi thường không thích!

40. Chương 40: Tình Yêu Thăng Hoa

Sau khi ăn xong mọi người đi bộ tới hộp đêm lớn nhất, muốn tráng lệ có tráng lệ muốn rực rỡ có rực rỡ, cô nhìn phục vụ viên bưng lên rượu tây, không khỏi lú lẫm, Ôn Hi Thừa ở điểm này thật ra vẫn không thay đổi, vùng tiền đến con mắt cũng không thèm chớp, nhếch miệng cô tìm góc khuất ngồi xuống, thầm nghĩ ai kêu người ta có tiền!

Phùng Tô Xuyên xem ra là thật sự không thể uống rượu đế, dựa trên ghế sofa yên lặng, ai kêu uống rượu cũng không thử, ngửa đầu gối lên chỗ tựa lưng nhắm mắt lại nghỉ ngơi, mà Ôn Hi Thừa bị mấy người công trình sư lôi kéo chơi xúc xắc, tiếp tục một ly một ly rượu tây được rót ra, cô cũng hoài nghi mấy năm đi Mĩ anh không phải luyện thành cái dạng siêu năng lực, uống hết chất lỏng có thể trực tiếp bị anh loại bỏ trong cơ thể hay không, nếu không ngoại trừ sắc mặt trắng bệch, làm sao lại nhìn không ra một ít vẻ say rượu đây!

Cô đi ra ngoài để cho phục vụ viên bưng lên đồ uống nóng, đặt trên bàn, sau đó rót một chén ngồi ở bên người Phùng Tô Xuyên.

“Uống đồ nóng không? Là choáng váng đầu?” cô kéo tay áo của hán phía sau nói.

Phùng Tô Xuyên trợn mắt lắc đầu, hướng mặt cô, ánh mắt mịt mờ, đáy mắt có nhàn nhạt đau đớn, hân nhẹ nhàng thở ra một hơi, ngồi dậy, tiếp nhận cái chén trong tay cô, “Ừm, đầu choáng váng, trong lòng hốt hoảng.”

Nhìn ngón tay của hắn nắm thật chắc chén nước, cô có chút bận tâm kiểm tra xem xét sắc mặt của hắn, là có chút trắng bệch, “Nếu không chúng ta sớm đi thôi, em đưa anh về.”

Hắn lắc đầu từ từ uống nước, cười cười nói: “Không có việc gì, nghỉ một chút là tốt rồi.”

Cô lại giúp hắn rót thêm một ít, nhú mào, “Tim của anh không tốt sao? Em trước sao không biết?”

Hắn nhún nhún vai, thờ ơ không để ý nói: “Không có gì đáng ngại, chính là ngẫu nhiên biết.”

“Vậy anh hắn là để cho em giúp anh uống, anh biết em uống rượu để rất lợi hại.”

Hắn cười nhạo một tiếng, cúi đầu ngược mắt nhìn cô, “Để em uống thay rượu? anh sợ Ôn phó tổng của chúng ta sẽ trực tiếp lật bàn!”

Cô nhẹ nhàng đập hắn một quyền, trừng mắt, “Không cho phép lấy em làm trò cười, em còn chưa hồi phục đâu.”

Phùng Tô Xuyên cúi đầu cười nhẹ cũng không còn phản bác.

Cô nhìn hắn có chút vô tình, đưa hắn cái chén trong tay vừa rót, nhẹ nói: “Anh nghỉ ngơi tiếp một chút đi, bọn họ không biết còn muốn lặn lội đến mấy giờ.”

Phùng Tô Xuyên nhẹ gật đầu lại lần nữa dựa trên sofa nhắm mắt.

Trong rạp ngọn đèn phản chiếu trên mặt của hắn, lộ ra một vòng sáng nhu hòa, nhìn hắn dung nhan một mỗi, cái mũi của cô trực tiếp chua chua, người nam nhân này thật là đem tuổi thanh xuân quý giá nhất của chính mình tất cả đều hiến tặng cho công ty, cuối cùng lại đổi lấy như vậy kết quả, cô không muốn dùng từ đáng buồn để hình dung hắn, lại không tìm được từ chuẩn xác để diễn tả nội tâm thương cảm cùng bi phẫn trong mình!

Đem ly buông xuống cô lơ đãng nhìn về phía đối diện, mấy người công trình sư còn đang chơi xúc xắc, nhưng lại không thấy bóng dáng Ôn Hi Thừa, trong tay của cô vẫn cầm cốc nước nóng, bứt rứt trong chốc lát đứng dậy đi ra ngoài, trước tiên đi đường đến buồng vệ sinh, không gặp anh đi tới, nghĩ nghĩ liền lấy điện thoại cầm tay ra gọi cho Ôn Hi Thừa, bên kia vẫn không người nghe, mà trong phòng vệ sinh cũng không có tiếng chuông truyền ra.

Cắt điện thoại nhìn mọi nơi một cái đi về hướng sân thượng phía nam đại sảnh.

Vừa đi ra ngoài, cũng cảm giác được một hồi gió lạnh, khí lạnh đập vào mặt, cô nắm thật chặt áo khoác ngoài, quay đầu tìm kiếm sân thượng cuối cùng bóng người từ một nơi bí mật gần đó, hít sâu một hơi đi tới.

Ôn Hi Thừa khoác một cái cánh tay lên trên lan can, khom người thật sâu cái trán chống đỡ ở phía trên, mặt khác tay hoàn toàn ở trước ngực ép chặt, anh chỉ mặc một bộ màu đen áo không bầu áo lông, dưới ánh trăng phía sau lưng cong lên có vẻ phá lệ đơn bạc.

Cũng không biết có phải là khó chịu lợi hại hay không, ngay cả cô tới trước mặt anh cũng không phát hiện, cô lặng yên trong chốc lát, nhẹ nhàng mở miệng: “Anh làm sao vậy?”

Chàng trai thân hình gầy gò lập tức cứng đờ, một lát sau mới chậm rãi quay đầu nhìn về phía cô, như cũ khom người, chỉ là cánh tay vốn đặt ở trong ngực bắt đầu bỏ ra, ngón tay cầm thật chặt lan can.

Sắc mặt của anh tại dưới ánh trăng lúc trong trẻo nhưng lạnh lùng lộ ra một tầng một màu xám, trắng bệch, trên trán mồ hôi bởi vì đau quá mức trầm trọng mà dọc theo gò má dần chảy xuống, tròng mắt đen xinh đẹp bị một tầng màu đỏ như máu vây quanh, mắt đi về ôn nhu quen thuộc, chỉ còn lại có bi thương cùng đau đớn.

Anh không nói chuyện, chỉ là ánh mắt lẳng lẳng yên dừng ở cô.

Cô không biết nên dùng biểu lộ gì đi đối mặt với ánh mắt như vậy, chỉ là bối rối mang cốc nước ấm trong tay đưa tới, tránh đi ánh mắt của anh, nói: “Vẫn còn ấm, anh uống một chút đi.”

Ôn Hi Thừa không có tiếp, chậm rãi quay đầu dời đi ánh mắt, nhìn về phía phương xa.

Trong không khí chỉ còn lại tiếng hít thở khó khăn của anh, cứ lặng lẽ đập vào màng nhĩ của cô, truyền đến có chút đau đớn.

Thật lâu, anh rốt cục mở miệng: “Em đi ra đây chỉ là để tìm anh đấy sao?”

Cô nhìn hướng anh, cảm của anh căng thẳng, cốt cách rõ ràng lộ ra cô đơn.

Cho là anh mấp máy môi, trên mặt hiện lên một tia đau đớn, cô thở dài một hơi, kéo cánh tay của anh nói: “Đừng ở chỗ này hóng gió, trở về đi.”

Ôn Hi Thừa không nói chuyện, tại lúc cô không có phòng bị dưới tình huống trực tiếp cầm tay của cô, cô hất một cái, bị bắt càng chặt.

“Đừng như vậy.” cô nhìn anh mở miệng.

Anh quay đầu, đáy mắt nhẹ nhàng rung động, cắn răng nói: “Đừng như thế nào đây? em là thật sự quan tâm anh sao? Cả đêm, ánh mắt em nhìn anh không lúc nào hạ xuống, nếu anh trúng gió, có khó được em thật sự để ý hay không?”

Thanh âm của anh khàn giọng, ngữ điệu tràn đầy ưu thương, lộ ra ủy khuất.

Cô buông tha việc giãy dụa, quay đầu nhìn nơi xa, trầm mặc một hồi về sau, bình tĩnh mở miệng: “Vậy anh muốn thế nào? Là tôi nói còn chưa đủ tình tường sao? Tôi không thương anh, lần này tôi cũng không hề lừa mình dối người nói cái gì có thể với anh tiếp tục làm huynh đệ, tôi biết rõ anh làm không được, gặp lại anh như vậy trong lòng của tôi vẫn sẽ khổ sở, nhưng không hơn!”

Không khí chung quanh dừng lại, cơ hồ âm thanh hô hấp đều nghe không được, cô vẫn không có quay đầu, thẳng đến khi tay của cô chậm rãi được buông ra.

“Vậy như thế nào mới có thể để em một lần nữa yêu anh? Em thích Phùng Tô Xuyên như vậy sao? Năng lực làm việc anh có, che giấu tâm tình anh vốn biết, lại còn thiếu cái gì em nói cho anh biết, anh nhất định có thể làm được!” Thanh âm của anh rất thấp rất nhẹ, bình tĩnh không có một tia gợn sóng, cũng tại bên tai của cô có giọt nước.

Cô quay đầu, anh cũng không có nhìn cô, hai tay chống tại lúc trên lan can, ngửa đầu nhìn vào đêm đen xa xa, trên mặt không có bất kỳ biểu lộ, con ngươi rung động cùng bầu trời đêm đồng dạng nhan sắc, chảy xuôi theo ẩm đậm.

Cô ngẩng đầu nhìn gò má của anh, chân thành mở miệng: “Không nên học hẩn, tôi chưa bao giờ thích cái loại này, làm cho người ta nắm không thấu lòng, tôi thích chính là hình thức anh hẩn là so với ai khác đều hiểu rõ, Hi Thừa, tiếp nhận sự thật được không? Chúng ta thật sự trở về không được.”

Cô nói xong về sau, Ôn Hi Thừa khóe miệng chậm rãi lộ ra dáng tươi cười cực kỳ trào phúng, sau đó quay đầu nhìn cô, ánh mắt mang ý cười, che bởi một tầng hơi nước sáng long lanh “Đã như vậy, ban đầu em tại sao phải đối với anh tốt như vậy, để cho anh cảm nhận được cả đời đều không thể quên được, anh đã đối với em giải thích qua bốn năm kia xảy ra chuyện gì, anh như thế khát vọng yêu em, nếu có một chút biện pháp, liên tục sẽ không rời đi lâu như vậy!”

Cô nhìn thẳng vào mắt anh, rũ mí mắt, cười mở miệng: “Bởi vì khi đó tôi yêu một thiếu niên trong mắt chỉ có tôi, chỉ biết đối với tôi ôn nhu mỉm cười, chỉ biết yêu chiều nhìn tôi, thời điểm bị thương tổn cũng sẽ tìm tôi để được trấn an, 100% ý lại tôi, để cho tôi có cảm giác mình chính là toàn bộ thế giới của anh ấy.”

Ôn Hi Thừa nghe xong lời của cô về sau, nao nao, ánh mắt thâm tình nhìn cô nói: “Hiện tại vẫn thế không có gì thay đổi!”

Cô hít sâu một hơi nhìn anh, lắc đầu, dáng vẻ tươi cười trước mắt đã từ từ mơ hồ, “Không phải, tại lúc anh bắt đầu lừa gạt tôi, giấu diếm tôi liền đã không phải rồi, tôi vẫn luôn không dám tưởng tượng bốn năm kia

anh là như thế nào tới, anh nhạy cảm như vậy, yếu ớt, anh kính yêu nhất ông nội đang bệnh nặng, trong lòng của anh có nhiều nỗi đau tôi thật sự là không dám đi phỏng đoán, nhưng anh vậy mà gạt tôi, vậy mà để cho những người con gái khác cùng nhau chia sẻ, Hi Thừa, không chỉ nói anh chưa bao giờ phản bội qua tình cảm của chúng ta, đây là đối với tôi thẳng thắn nhất bị phản bội, tôi là người rất ích kỷ, không cách nào tiếp nhận anh ý lại những nữ nhân khác, đối với cô ấy ôn nhu mỉm cười, dùng ánh mắt sủng nịch như vậy nhìn người khác, hết thấy tất cả toàn bộ tôi không thể tiếp nhận, anh cũng nói không cách nào quên tôi dịu dàng với anh, như vậy thời điểm khi anh dịu dàng với người khác, tôi đã biết mình không còn là duy nhất rồi, tôi rất hâm mộ Amy, với anh môn đăng hộ đối, có thể cho anh càng nhiều, đồng thời tôi cũng rất cảm ơn cô ấy, tại lúc anh thống khổ nhất tuyệt vọng nhất ở bên cạnh anh chiếu cố cho anh, bốn năm, ngay cả tôi đều trở nên khéo đưa đẩy lời đời rồi, mà anh lại như cũ bảo lưu lại tấm lòng thuần khiết chân thành, có thể thấy được cô ấy đối với anh nhất định rất dễ tâm, cho nên, quên đi, dùng tấm lòng ban đầu khi yêu tôi đi yêu cô ấy, cô ấy rất thích anh, tôi không tin anh không biết, đã bốn năm anh đều không cự tuyệt, vậy tiếp nhận đi, tôi lấy tư cách đã từng làm bạn gái hướng anh đảm bảo, bắt đầu một đoạn cảm tình so với gương vỡ lại lành đơn giản hơn nhiều!”

Nhìn vào trăng sáng, nước mắt chảy xuống nuốt vào trong, cô rút cục cũng đem những lời này nói ra, tâm có thể cảm nhận được chỉ có thoải mái.

Gò má truyền đến hơi lạnh đụng vào, cô nghe thanh âm cực kỳ êm ái bên cạnh: “Không phải như thế, Amy là anh có ân, anh chỉ là cảm kích cô ấy, nhưng lại chưa bao giờ đem cô ấy với em là một, anh không có ý lại cô ấy, bốn năm này không có dịu dàng với bất luận kẻ nào, mà là em để anh nhớ lại, Hạ Thiên, cho anh thêm 1 cơ hội, mặc kệ bao lâu anh cũng chờ!”

Cô không ngừng lắc đầu, nước mắt càng càn rỡ đi ra, cô bắt lấy tay của anh theo trên mặt cô dời đi, ngửa đầu nhìn anh nói: “Chậm rồi, Hi Thừa, tình yêu thật sự biến mất, em đã không còn một tia dũng khí bắt đầu lại, sợ phải lần nữa trải qua tâm lý trống rỗng khổ sở, mặc kệ anh hiện tại nói cái gì, làm cái gì cũng đã không làm nên chuyện gì rồi, anh đã từng nói với em không muốn em gánh vác việc chờ đợi cả đời, hiện tại em đem những lời này trả lại cho anh, em cũng chỉ là muốn sống được thoải mái một ít!”

Thân thể trước mắt lập tức cứng lại, thật lâu đều không phản ứng, cô vẫn cúi đầu không dám nhìn nét mặt của anh.

Thẳng đến khi gió nhẹ thổi, cô rung mình một cái, đỉnh đầu mới truyền tới một sâu thanh âm sâu kín: “Gió mạnh rồi, trở về đi.”

Cô ngửa đầu, Ôn Hi Thừa trên mặt là một mảnh xám trắng, lại không có bao nhiêu đau xót, chỉ là hốc mắt có chút đỏ lên, cô không biết trong lòng của anh là suy nghĩ như thế nào vậy, chỉ là lẳng lặng yên nhìn anh.

Người phía trước này, đang cùng cô nhìn nhau vài giây, rồi trên mặt nhuộm ra một nụ cười ôn hòa, không có ưu thương, một cái dáng vẻ tươi cười rất sạch sẽ, giống thiếu niên trong trí nhớ đứng ở dưới túc xá hướng phía cô vung vẩy cánh tay, thâm tình mà quyến luyến, anh nhẹ nhàng dắt tay của cô hướng phía đại sảnh đi đến.

Cô ngơ ngác nhìn họ 10 ngón đan vào nhau, quên phản kháng.

Trước khi vào cửa anh quay đầu nhìn cô, nhẹ giọng mở miệng: “Mấy ngày trước tại lúc online nhìn thấy một câu, cảm thấy nói rất đúng.”

Cô ngửa đầu có chút trở mắt mà hỏi thăm: “Nói cái gì?”

Anh cười cười, đáy mắt là một mảnh vuốt ve an ủi, “Anh yêu em, cùng em không quan hệ!”

41. Chương 41: Vương Tử Lộet Xác . . .

Vương tử ôn nhu anh tuần kia đã trở lại, từ đêm đó về sau, Ôn Hi Thừa một lần nữa xuất hiện vừa tới công ty lúc lễ phép mà cười ôn hòa cho, phảng phất mấy tháng này không có cái gì phát sinh, anh đối với mỗi người đều rất tốt, nữ đồng sự bát quái đều nói, thẳng phó tổng sau càng thêm mê người rồi.

Mà xế chiều mỗi ngày khách sạn lớn trong thành phố đúng giờ đưa tới trà chiều tráng miệng, cô cơ hồ không biết nên dùng cái tâm tình gì đi đối mặt Ôn Hi Thừa.

Không bao lâu trong công ty truyền cô có bạn trai thần bí, tiền nhiều, sẵn sóc cái gì ...và vân vân, cô đối với cái này tỏ vẻ rất không nói gì, hết thầy không lên đáp lại.

Đưa tới gì đó cô toàn phân cho những người khác, có một lần Tống Dĩnh tới tìm cô, liền thuận tay cầm đi, sau đó chị trên MSN nói với cô: lão đại của chị mới vừa nhìn chăm chăm bánh ngọt việt quất của chị thật lâu, chẳng lẽ hẳn thích ăn việc này?

Cô cười cười không trả lời.

Anh yêu em, cùng em không quan hệ, những lời này cô rất sớm nghe qua, trên internet lúc ấy rất lưu hành, nhưng với anh còn có một câu nói: anh yêu tôi, cùng tôi không quan hệ*!

*gốc là người yêu ta, cùng ta không quan hệ, rất đau não để xác định đúng người nói ấy câu này @@, ý câu sau của chị này tức là anh ấy yêu chị, chị không quan tâm _ _|||

Cô đối với tình yêu Ôn Hi Thừa không vì anh năm đó vứt bỏ mà biến mất, đương nhiên cũng không vì bây giờ sẵn sóc mà sống lại.

Phùng Tô Xuyên bởi vì bị rượu đế lẫn lộn tới lui vẫn không thoải mái, cách hai tuần mới mở tiệc chiêu đãi đồng sự, cô đi liên lạc với bộ thiết kế, Ôn Hi Thừa đang cùng một công trình sư thảo luận hạng mục Thượng Hải.

“Tối ngày mai, lão đại của bên tôi mời khách, địa điểm tôi trước khi tan làm gửi ọi người.”

Cô nói xong tất cả mọi người hưng phấn mà gật đầu, Ôn Hi Thừa nhìn cô liếc mắt một cái, cúi đầu nói: “Tối ngày mai không rảnh, giúp tôi cùng Phùng tổng nói tiếng xin lỗi.”

Cô kinh ngạc nhìn sang, mà anh chỉ là hướng cô cười cười, ưu nhã xoay người đi về hướng văn phòng.

Tống Dĩnh đã chạy tới bám véo bóp cánh tay của cô, “Hắn làm sao vậy?”

Cô mím môi lắc đầu, đứng trong chốc lát đi vào theo.

“Ngày mai vì sao không đi? Anh mời khách anh ấy có mặt.” Cô nhìn bóng dáng cao lớn đứng ở cửa sổ sát đất đưa lưng về phía cô thấp giọng nói.

Ôn Hi Thừa xoay người quay mặt về phía cô, sau buổi trưa ánh mặt trời trên mặt của anh phát ra một vòng nhàn nhạt vàng sáng, phối hợp trên mặt anh cười ôn hòa, tốt chính là có chút đẹp mắt.

“Anh không thích lại thấy em ngồi ở bên cạnh hẳn giúp hẳn gấp đồ ăn.” Anh nhún nhún vai, lời nói thật thành thật.

Cô sững sốt một chút, mặt trầm xuống, quay đầu bước đi.

“Này!” Trước lúc ra khỏi, anh gọi cô.

Cô quay đầu mặt không biểu tình nhìn anh, “Làm sao?”

Chàng trai trước cửa sổ bao lấy một tảo ánh vàng đi tới, hai tay đặt ở trong túi quần, mân mím môi nói: “Em nếu muốn anh đi anh liền đi!”

Cô hung hăng trừng mắt liếc hẳn một cái, “Nhàm chán!” Trực tiếp mở cửa rời đi.

Từ văn phòng thiết kế đi ra, cô quay đầu lại nhìn một chút, thủy tình sáng choang ngăn cách đối diện, đàn ông tuần cổ gồng thân hình đứng nghiêm, khoe miệng uốn lên một độ cong nho nhỏ nhìn cô cười yếu ớt, anh không hề che dấu yêu say đắm, cô lập tức cúi đầu có chút luống cuống rời đi.

Như vậy Ôn Hi Thừa tuy rằng như cũ ôn nhu, lại làm cho cô cảm thấy rất có áp lực, anh không hề che dấu tình cảm của mình, ánh mắt thâm tình như vậy cơ hồ khiến cô lẩn trốn, hơn nữa cô phát hiện mặc kệ cô thái độ gì, anh tựa hồ sẽ không bị bất kỳ ảnh hưởng gì, tựa như anh nói, thật sự chứng minh anh yêu cô, cùng cô không quan hệ, mà cô lại tìm được cảm giác “Anh yêu tôi, cùng tôi không quan hệ!”, cho nên, mỗi lần giao thông báo, cô đều cảm bản là chạy trốn chết.

Trở lại văn phòng, cô cẩn thận hồi tưởng đến, rốt cuộc là lúc nào cùng Ôn Hi Thừa cùng một chỗ cô không hề nắm giữ quyền chủ động, tên thiếu niên kia đã từng bởi vì ánh mắt cha cô đều ảm đạm hao tổn tinh thần sao lại trở nên cường đại như thế!

Thứ sáu theo lẽ thường thì ăn uống chơi bởi dài, lúc kết thúc đã hơn 11 giờ, từ KTV đi ra, Phùng Tô Xuyên muốn dự một bữa rượu, cô liền cùng hắn trên đường chậm rãi đi.

Cũng không biết có phải cảm giác của cô sai lầm hay không, cảm giác, cảm thấy tâm tình của hắn không tốt, giống như đầy bụng tâm sự.

“Không vui sao?” Cô quay đầu hỏi hắn.

Trong dự liệu, hắn lắc đầu cười cười.

Cô thở dài, “Không muốn cười cũng đừng nở nụ cười, trước mặt em cũng không cần ngại trang, anh chính là đối với em nghiêm túc, em cũng sẽ quyết một lòng theo anh.”

Phùng Tô Xuyên ngơ ngác một chút, quay đầu nhìn cô liếc mắt một cái, vừa cười, bất quá lần này nhưng là lộ ra chút ít uể oải, sau đó hắn nói: “Thượng Hải chi nhánh muốn thành lập bộ hợp đồng em nghe nói không?”

Cô cũng sờ, sau đó liền mở to hai mắt nhìn, “Chẳng lẽ là thật?”

Phùng Tô Xuyên nhìn phương xa, thái độ thâm bất khả trắc*, trông mắt đen cô đọc không hiểu, hắn có chút gật gật đầu, “Đã được một khoảng thời gian rồi.”

*thâm không lường được

Cô cau chặt lông mày, “Lão Trương làm sao có thể đồng ý? Công ty hạng mục 50% đều là Thượng Hải chi nhánh nhận được, nếu như bọn họ thành lập bộ hợp đồng, chúng ta đây chẳng phải là để trang trí!”

Phùng Tô Xuyên không nói chuyện, đáy mắt nhẹ nhàng rung động.

Cô đột nhiên nghĩ đến cái gì, đứng lại nhìn hắn, “Cho nên vụ này bọn hắn chuẩn bị tự mình phụ trách?”

Phùng Tô Xuyên mím môi cười cười, mang theo chút ít đắng chát, nhẹ nhàng gõ đầu, “Chính là điều kiện mà lão Trương kể chuyện.”

“Vậy sao anh xử lý? Ban đầu tuy nói là bọn họ tiếp, nhưng tất cả báo giá toàn bộ đều là anh phụ trách, hiện tại trúng thầu rồi, đã nghĩ qua sòng đoạn cầu* sao? ! Không công bằng!” Cô có chút phẫn nộ thấp giọng quát.

*như qua cầu rút ván

Phùng Tô Xuyên không nói chuyện, tay tại đỉnh đầu cô vuốt vuốt rồi nắm chặt lấy bờ vai của cô quay người, nửa ôm cô tiếp tục đi về phía trước, một lúc lâu sau mới chậm rãi mở miệng: “Trên thế giới này cũng không có chuyện gì hoàn toàn bình đẳng, anh sớm quen, chỉ là đối với lão Trương có chút thất vọng, không hơn.”

Cô quay đầu nhìn hắn, người đàn ông ở trước mắt trên mặt như cũ là nhẹ nhàng ý cười, nhưng là cô lại thấy được vô tận đau xót, cô không biết nên dùng từ gì an ủi hắn, chỉ cảm thấy lúc này mặc kệ nói cái gì đều là dư thừa, ý nghĩ của hắn cô chưa từng có đoán được qua, nhưng lại có thể cảm nhận được nội tâm của hắn thống khổ, cô nhìn thoáng qua trên bờ vai bàn tay lớn, nghĩ nghĩ rồi đem tay của mình đặt lên, nhẹ nhàng nắm chặt lại nói: “Đừng khổ sở.”

Phùng Tô Xuyên cúi đầu nhìn cô cười, như là thở dài một hơi, cầm ngược tay của cô, nhẹ nói: “Thật là một cô gái ngoan thiện lương.”

Cô không nói chuyện, cúi đầu xuống thời điểm đỏ mắt vành mắt, cô không có rút ra tay bị hắn nắm, cô tin tưởng hắn có thể rõ ràng ý nghĩ của cô, cô chỉ là thay hắn khổ sở, muốn cho hắn một ít an ủi, cho hắn biết, cho dù toàn bộ thế giới đều tính toán hắn, cô cũng sẽ không!

Đưa cô đưa đến lầu trọ, Phùng Tô Xuyên mới buông tay của cô, trên mặt của hắn không có một tia không được tự nhiên, một bộ thản nhiên, cười vuốt vuốt tóc của cô nói ngủ ngon liền quay người rời đi.

Nhìn người đàn ông kia dần dần biến mất trong bóng đêm, lần đầu tiên cô phát hiện nguyên lai bóng lưng của hắn là gầy gò thế, vì cái gì trước kia cô cuối cùng là cảm thấy hắn rất cao lớn đây!

“Cứ như vậy không nở sao?”

Sau lưng đột nhiên vang lên thanh âm, để cho cô tóc gáy lập tức bị dựng lên, cứng ngắc bị giật mình.

Cô mạnh mẽ quay người, thấy người đàn ông đứng cách không xa, xả ra một hơi tức giận nói: “Làm tôi sợ muốn chết! Sao anh lại ở đây?”

Ôn Hi Thừa chỉ mặc một bộ quần áo màu đen, nện bước chân dài đi tới, nhún nhún vai nói: “Đợi em.”

Cô quay người đi về hướng hành lang, “Đợi tôi xong rồi thì sao?”

Người phía sau theo lại đây, vào thang máy, khẽ cười một cái, “Sợ em uống nhiều quá bị người chiếm tiện nghi.”

Cô trừng mắt liếc anh một cái, ngậm miệng không nói thêm gì nữa.

Trước lúc ra thang máy, Ôn Hi Thừa níu lại cánh tay của cô, cô vừa muốn tức giận, anh nhẹ giọng mở miệng: “Hoàng Tiểu Soái đến rồi!”

Cô sững sờ ngơ ngác một chút, há to miệng, “Ah!”

Nửa đêm đã qua, trong phòng khách đèn đuốc sáng trưng, sương mù lượn lờ, Lưu Ny Úc cùng Hoàng Tiểu Soái ngồi ở lớn trên ghế sa lon, Hạ Tử Phi ngồi ở bên cạnh ghế nhỏ, cô ngồi đối diện với hắn, mà Ôn Hi Thừa thì là đứng ở phía sau của cô, hai tay khoác lên thành ghế sa lon, khiến cho cô cũng không dám về phía sau dựa, tuy là như vậy, tư thế của họ cũng có vẻ đặc biệt thân mật!

Cô âm thầm trừng anh rất nhiều mắt, anh không chỉ có làm như không thấy, khóe miệng ý cười lại còn càng lúc càng lớn, cô phát hiện, người này không chỉ có nội tâm trở nên cường đại, da mặt cũng dày rất nhiều.

“Tiểu Soái, ngày mai anh trước trở về, em sẽ mau chóng về gặp ông nội.” Lưu Ny Úc rốt cục mở miệng, nhìn Hoàng Tiểu Soái có chút trốn tránh nói.

Hoàng Tiểu Soái gương mặt nhìn Hạ Tử Phi, tay nắm ở bả vai Lưu Ny Úc nhẹ nhàng kéo, ôn nhu nói: “Được!”

Lưu Ny Úc thân thể rõ ràng cứng đờ, nhưng không có giãy, trong lòng của cô run lên, nhìn về phía Hạ Tử Phi, trong tay hắn kẹp lấy không biết là cái gì lúc sau đã vỡ thành một cục, mặt chuyển hướng về phía một bên.

Cô nhìn ba người bọn họ, trong lòng thở dài một hơi, Hoàng Tiểu Soái thật sự rất thông minh, biết rõ Lưu Ny Úc nhược điểm là cái gì, nếu như hắn đến cường thế, Lưu Ny Úc tuyệt đối sẽ không hạ không được quyết tâm như thế, đúng là loại ôn nhu thể công này, làm cho nó căn bản không có biện pháp chống đỡ, chỉ có thể từng bước một thỏa hiệp.

Cảm giác được đầu vai trầm xuống, cô quay đầu nhìn hai tay Ôn Hi Thừa trên bờ vai, hung hăng trừng mắt liếc anh một cái, lắc lắc thân dùng khẩu hình nói: “Lấy ra!”

Ôn Hi Thừa cúi đầu cười cười, ngoan ngoãn bỏ ra, sau đó cúi người bên tai cô nói: “Một chút cũng không đáng yêu, xem Tiểu Ny nghe lời chưa kia!”

Cô cho anh một cái xem thường thật lớn, quay đầu không nhìn anh nữa.

Ở nơi này là vương tử, rõ ràng là cái vô lại!

Gặp gỡ chấm dứt, Hạ Tử Phi hướng phòng ngủ của mình tặng cho Hoàng Tiểu Soái, hắn đi đến chỗ Ôn Hi Thừa, lúc ra cửa, cô lôi kéo Lưu Ny Úc cùng đưa bọn họ đưa đến dưới lầu.

Hạ Tử Phi ra hành lang liền đem Lưu Ny Úc kéo đến trên xe, cô cùng Ôn Hi Thừa đứng ở cách đó không xa dưới một thân cây.

Đêm đã qua rất lâu, nổi gió, Ôn Hi Thừa đứng ở nơi gió thổi tới giúp cô chắn, hai tay đặt ở trong túi áo cúi đầu nhìn dưới mặt đất.

Một lát sau, anh nhẹ giọng mở miệng: “Anh không thích Hoàng Tiểu Soái này!”

Cô PHỤT liền nở nụ cười, “Nói nhảm, anh nếu thích, Tử Phi làm thịt anh!”

Anh uốn lên khoe miệng cười cười, nói: “Anh là rất khách quan, người này quá giả hoạt, anh ghét con trai đối với người con gái mình yêu đều tỏ rõ thủ đoạn.”

Cô nhìn anh một cái, trầm mặc một hồi nhẹ giọng thở dài, “Em cũng không thích, vừa mới bắt đầu đã không thích, nhớ rõ hai người bọn họ vừa vặn không bao lâu, em đi trường Tiểu Nỵ học, nó muốn Hoàng Tiểu Soái mời em ăn cơm, tên kia không ngờ lấy cớ chơi bóng rổ không rảnh từ chối, em đến bây giờ hoàn toàn hiểu rõ Tiểu Nỵ lúc ấy xấu hổ ra sao, khi đó đã cảm thấy người này đặc biệt không tốt.”

“Tiểu Nỵ rốt cuộc thích hẳn cái gì? Cũng bởi vì là mối tình đầu sao? Người kia lại còn phản bội cô ấy không chỉ một lần, nếu là em phỏng chừng đã sớm cả đời không qua lại với nhau rồi.” Ôn Hi Thừa giương mắt mang theo trêu chọc ý cười xem cô nói.

Cô hừ lạnh hai tiếng quay mặt không nhìn anh nữa, thầm nghĩ anh so với hẳn cũng không hơn bao nhiêu!

Ôn Hi Thừa đem mặt tiến đến trước mắt cô cười đến rất là cần ăn đòn, “Lại tức giận? Thiệt là, ý vào anh chiều em, hiện tại càng ngày càng có tính đại tiểu thư rồi!”

Cô quay đầu hung dữ trừng mắt, “Ôn Hi Thừa, anh đừng cho là em thật sự sẽ không sinh giận dữ với anh, em rất chán ghét dạng này hiện tại của anh, phi thường chán ghét!”

Ôn Hi Thừa hai tay nâng lên quá đỉnh đầu, thu hồi dáng tươi cười, rất chân thành nói: “Anh nói xin lỗi, chân thành xin lỗi, xin bớt giận, về sau không như vậy.”

Cô mắt trắng không còn chút máu không cùng anh so đo.

Thấy Lưu Nỵ Ưc từ trên xe bước xuống, cô quay người vừa muốn đi qua, Ôn Hi Thừa kéo tay áo của cô, cúi người bên tai cô thấp giọng nói: “Anh cảm thấy anh so với Hoàng Tiểu Soái hạnh phúc hơn!”

Cô sững sốt một chút, quay đầu không hiểu nhìn về phía anh.

Ôn Hi Thừa đưa tay tại mũi của cô nhẹ nhàng điểm một cái, cười nói: “Bởi vì em không yêu người khác!”

42. Chương 42: Chương 42

Tiểu Soái rời đi ba ngày sau khi Lưu Nỵ Ưc đi một chuyến tới Trường Xuân, sau khi trở về liền đối với Hạ Tử Phi lãnh đạm rất nhiều, cô đã từng thử cùng cô ấy tâm sự đều bị cô ấy cự tuyệt, cô biết rõ về bướng bỉnh nhiệt tình của cô ấy lại nổi lên, cô an ủi Hạ Tử Phi nói cô ấy chịu trở về đã nói lên còn đang phân vân, kỳ thật cô cũng không muốn ép, nhưng biết rõ lúc này ngàn vạn không thể bức ép cô ấy, không nghĩ qua là cô ấy bị kích thích đến thẳng Trường Xuân đi linh chứng!

Tháng Ba, xuân về hoa nở, vốn hẳn nên làm cho người ta vui vẻ thoải mái, mà tất cả lại bị một bóng ma bao phủ ở trong, chỉ nhánh công ty Thượng Hải chính thức thành lập bộ hợp đồng, nhưng là không chịu trách nhiệm bộ phận dự toán, báo giá vẫn là do tổng bộ phụ trách, bọn họ chỉ cần để ý giá cả thị trường tại hai nơi, nói cách khác việc bọn cô làm, thành quả bọn họ thu!

Trong bộ phận vài tiểu cô nương đều cảm thấy không công bằng, cô đem ý của mình nói với Phùng Tô Xuyên” Trong cái xã hội thượng lưu này vốn cũng không có công chuyện hoàn toàn công bằng, anh sớm thành thói quen, chỉ là đối với lão Trương có chút thất vọng, không hơn.” còn nói chuyện với mấy cô nàng, nhưng mọi người ý chí chiến đấu rõ ràng giảm xuống rất nhiều.

Kỳ thật từ khi Phùng Tô Xuyên quyền lợi bị giảm, cô liền có thể nghe được một ít chuyện bàn tán không tốt, nói cách khác đồn đãi hẳn là vì một hạng mục ăn được mấy triệu tiền boa đã chọc tới tổng công ti Nước Mĩ, cho nên mới bị mất quyền lực, những thứ không có căn cứ này suy đoán cô sẽ không bao giờ đi tin tưởng, ngồi vào vị trí của hẳn cầm một ít tiền lì xì cái gì cô kỳ thật hoàn toàn có thể giải thích, nhưng nói hẳn ăn được một số lượng tiền boa lớn như vậy phải ghen tị đi, việc này không phải là quy tắc ngầm, mà là chuyện phạm pháp, nếu nắm giữ chứng cứ, đây là muốn tiến vào cục cảnh sát .

Phùng Tô Xuyên, người đàn ông cơ trí hiểu chuyện như vậy không có khả năng đi làm loại chuyện tình không đáng tin cậy này!

Hiệp ước chi nhánh công ty Thượng Hải, bộ hợp đồng thành lập không bao lâu, Phùng Tô Xuyên nhận được thông báo của tổng bộ phải đi Mĩ tiến hành huấn luyện trong hai tuần nhậm chức, mà bởi vì Ôn Hi Thừa cùng Alken đều là tổng bộ trực tiếp cắt cử , cho nên miễn đi một bước này.

Phùng Tô Xuyên sau khi rời đi vài ngày, chi nhánh công ty tại Thâm Quyển nhận được 800 bản, bởi vì thời gian hạn định vô cùng cấp bách, bộ phận thiết kế cơ hồ là thức suốt đêm tại công trình, mỗi đêm hôm trước danh sách mới đến được nơi của cô, tăng ca là điều không thể tránh né , nhưng để cho cô buồn rầu là, bởi vì Phùng Tô Xuyên chưa về, cho nên ngày hôm sau cô phải cùng Ôn Hi Thừa cùng nhau đi Thâm Quyển.

Cô đang tăng ca, Ôn Hi Thừa liền chuyển cái ghế ngồi ở bên cạnh cô ghé vào trên mặt bàn nghỉ ngơi, liên tục một ngày cường độ công việc cao, làm anh thoát nhìn uể oải không chịu nổi.

Thời điểm 10 giờ, cô nhìn anh lông mày gắt gao nhíu lại, nhẹ khẽ gọi anh một tiếng, chờ anh mở mắt, nói: ” Anh không cần theo giúp tôi, trở về đi, đã vài ngày không nghỉ ngơi thật tốt , ngày mai còn phải ngồi máy bay nữa.”

Ôn Hi Thừa lắc đầu, con ngươi hiện đầy tơ máu tràn đầy ý cười, mặt của anh gối trên cánh tay, nhìn cô nói: “Em còn bận việc của em, nếu em ở trước mặt, anh mới có thể ngủ.”

cô vốn định trừng anh liếc mắt một cái, chứng kiến gương mặt anh không chút huyết sắc cùng tiêu tụy, rũ mắt xuống thở dài một hơi bỏ qua một bên mặt không nhìn anh nữa.

Thức một đêm, thời điểm trời sắp sáng tất cả mới xong, cô nhanh chóng đóng dấu, có thể nghe được động tĩnh, Ôn Hi Thừa tỉnh lại, anh về mặt mở mắt nhìn cô trong chốc lát, sau đó gãi đầu đứng dậy, dừng ở bên cạnh cô giúp cô xoa bóp bả vai, ” mệt không?”

đầu óc của cô đã muốn quay cuồng, cũng lười ngăn lại động tác của anh, ghé lên trên mặt bàn thân thể mệt rũ cả rồi cảm giác phiêu phiêu .

” mệt mỏi!” cô hàm hồ lên tiếng.

Ôn Hi Thừa nhìn đồng hồ, nói: ” mới 5 giờ, em đi vào phòng làm việc của anh mà nghỉ một lát, còn lại anh chuẩn bị.”

Cô ngửa đầu nhìn anh trong chốc lát sau đó gật đầu, cầm chìa khóa văn phòng, nằm trên ghế sa lon không đầy một lát chợt nghe đến một hồi động tĩnh, trên người có cảm giác ấm áp, cô mở mắt ra.

Ôn Hi Thừa chính là đang đem áo khoác của anh đắp ở trên người của cô, nhìn cô trợn mắt, sờ lên tóc của cô, nói: “Ngoan ngoan ngủ đi, bao giờ đi anh gọi em.”

Thanh âm của anh rất nhẹ rất nhu, lòng của cô như hơi hơi run lên một cái, trong lúc đó sinh ra một loại quyền uy quen thuộc, cô đem mặt chôn trong áo khoác của anh một lần nữa nhắm mắt.

Chờ thật lâu không có tiếng mở cửa, trong thoáng chốc tựa hồ cảm giác trên trán truyền đến một thứ gì đó mềm mại áp vào, muốn tỉnh dậy xem nhưng mí mắt không thể mở liền bị cơn buồn ngủ xâm nhập, chỉ là đáy lòng bị thứ mềm mại thật lâu đều không tán đi!

Danh sách sửa sang lại tốt mọi người về nhà thu thập, 10 giờ đi ra sân bay, đăng ký xong, cất kỹ hành lý, Ôn Hi Thừa liền đem mặt xoay ra hướng ngoài cửa sổ, không biết vì cái gì nhìn anh an tĩnh bên mặt, lại nhớ đến lần cùng anh về nhà ăn tết, lắc đầu cười cười nhắm mắt lại tiếp tục ngủ bù.

Khi tỉnh lại máy bay đã bay được một lúc, cô ngáp một cái quay đầu, Ôn Hi Thừa cũng ngủ thiếp đi, mặt hướng về phía cô, trên khóe miệng hiện lên đường cong, bộ mặt biểu lộ không có bất kỳ nguy trang, lộ ra thật sâu uể oải nhưng là vô cùng sung sướng.

cô nhìn chần lông trên người, mím môi nghĩ nghĩ đưa tay mình chậm rãi rút ra khỏi lòng bàn tay anh, giống như đã có chút ít thói quen anh vô lại, đối với cái loại hành động thân mật kiểu này lại không có bao nhiêu phần nộ, cũng có lẽ là anh lúc này hoàn toàn không chút phòng bị để cho cô không đành lòng trách cứ đi.

Cô sửa sang lại tốt chăn, đứng dậy đi toilet, lúc trở lại, Ôn Hi Thừa đã tỉnh, đang quay đầu nhìn chung quanh, khi tầm mắt dừng trên người cô, rõ ràng thở dài một hơi.

cô mím môi ngồi xuống.

” có muốn uống chút gì hay không?” cô ấn chuông rồi quay đầu hỏi anh.

” cà phê.”

Cô nhìn anh một cái, không nói chuyện, tiếp viên hàng không lại gần liền kêu hai ly cà phê.

người bên cạnh cười khê, ” anh nghĩ đến em sẽ giúp anh gọi sữa bò!”

Cô liếc mắt nhìn anh, rồi lại liếc nhìn tạp chí, ” anh thích tự làm khổ, tôi không xen vào.”

” nói chuyện thực đả thương người.” để lại một câu như có như không, Ôn Hi Thừa quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Cô không ngừng mân môi, nghĩ thầm anh không phải đã muốn trở nên rất cường hãn, mới vừa rồi giọng điệu yếu ớt như vậy, khiến cho cô cảm thấy mình chính xác là đang cố gắng đả thương người.

Nhìn tiếp viên hàng không lại gần, cô có chút xấu hổ ngượng ngùng nói: ” phiền giúp tôi đổi lại một ly sữa nóng.”

Thời điểm cô uống cà phê, khóe mắt quét nhìn gương mặt anh tuần bên cạnh đã có nhẹ nhàng ý cười, sau đó cũng có chút ảo não, lại trùng kếp!

Sau khi máy bay hạ cánh, quản lý kinh doanh chi nhánh công ty tại Thâm Quyển-Triệu Dương tiếp mọi người ăn cơm trưa, hai giờ chiều đi tranh cử, vốn là kỹ thuật cao, công ty của cô xếp hàng thứ nhất, ngày hôm sau tiến vào vòng tiếp theo.

Không thể không nói, Ôn hi Thừa ở trên phương diện công tác biểu hiện tuyệt đối được tán thưởng, từ khi anh hấn tiếp nhận bộ phận thiết kế tới nay, mọi người dành được tất cả hạng mục, kỹ thuật hoàn toàn cao siêu, xí nghiệp Âu Mỹ đối với anh đặc biệt phi thường hài lòng, anh làm ra phương án thiết kế, ngắn gọn không rườm rà, khác hẳn những người hoàn toàn không có chuyên nghiệp, lúc họp bàn cũng rất nhanh có thể nói đúng trọng tâm, tuyển dụng những thiết bị mới, đề xướng bảo vệ môi trường tiết kiệm năng lượng.

Quan niệm khiến ọi người gia tăng áp lực, không khỏi mất đi một ít hạng mục, công ty bộ thương vụ ý kiến rất lớn, nhưng anh cho tới bây giờ bất vi sở động(không có bất kì hành động gì), tại một lần họp hội nghị thường kỳ, anh nói: “Đối với trúng thầu hạng mục giá thấp mà nói, muốn đạt được lợi nhuận nhất định phải hạ thấp phẩm chất, chỉ có thể là đập phá chiêu bài công ty, không trúng thầu là vận may của chúng ta!”

Cô thừa nhận ra một khắc này cô rất kính nể anh, trong nước bây giờ ngành sản xuất kiến trúc đã hỗn độn không chịu nổi, không có mấy người ở công ty là chân chính làm hạng mục, tổng giám đốc cần chính là sản nghiệp thành tích cùng lợi nhuận, người dưới quyền làm như vậy là vì lương cuối năm cùng tiền thưởng, có ai chân chính thay chủ xí nghiệp nghĩ tới, có ai sẽ đi để ý một cái thiết bị giá rẻ đưa vào hoạt động chỉ sau hai năm, phí sửa chữa bảo dưỡng kếp xù cùng nhiên liệu hao tổn cũng làm cho người ta lú lú, Ôn Hi Thừa trong lúc khảo sát một xưởng thiết bị coi trọng cũng không phải là thành tích sản nghiệp, mà hơn nữa là phí hao tổn, thật sự mà nói, người như vậy lại ở công ty của cô làm việc đích thật là có chút đáng tiếc, bất quá anh tựa hồ làm rất vui vẻ, đương nhiên cô sẽ không thừa nhận có quan hệ gì với cô!

Từ hội trường đấu thầu đi ra, mọi người không hề có một khắc dừng lại mà trực tiếp đi tới chi nhánh công ty Thâm Quyển, Ôn Hi Thừa lại bắt đầu công việc, dựa theo chủ xí nghiệp đưa ra ý kiến sửa chữa một lần

nữa sửa sang lại danh sách, mà cô tức thì một lần nữa hạch toán giá cả.

Cơm tối là gọi cơm ngoài, cần điều chỉnh giá cả thiết bị toàn bộ đã sửa sang lại tốt, nhưng lượng danh sách công trình vẫn không tốt, cũng không phải công việc quá phức tạp, mà Ôn Hi thừa cùng quản lý kinh doanh của chi nhánh công ty Thâm Quyển có khác nhau.

Ôn Hi Thừa căn cứ vào tài liệu mà chủ xí nghiệp cung cấp để giải đáp nghi vấn, kết hợp hạng mục đặc biệt hy vọng chọn được một loại thiết bị điều hòa kiểu mới phù hợp, có thể xử lý độ ẩm không khí xuống, đem lượng gió trên phạm vi lớn giảm bớt, sản phẩm quy cách sẽ giảm xuống hai cấp bậc, nếu có thể xuống ba điểm, càng có lợi cho việc trả giá.

Nhưng nếu nói như vậy, muốn thay đổi, thay thế thiết bị nhãn hiệu, kỳ thật đều là cùng công ty hợp tác lâu dài, dùng cái nào cũng có thể, chỉ có điều mới thay đổi, thay thế nhãn hiệu nhà xưởng không tại Thâm Quyển, Triệu Dương lấy phí chuyên chở cao cùng với cung cấp hàng chu kỳ quá dài làm lí do không đồng ý phương án này.

Bọn họ trong phòng làm việc khắc khẩu túi bụi, cô vẫn là lần đầu tiên chứng kiến Ôn Hi Thừa đối với người khác phát hỏa, thật sự mà nói, cái ánh mắt kia, tên kia khí thế tuyệt đối không thể so với Phùng Tô Xuyên được.

Cuối cùng anh đem bản vẽ quăng ra, hai tay chống trên bàn công tác cúi đầu trầm mặc vài giây đồng hồ, ngược mắt nhìn Triệu Dương lạnh lạnh nói: " cứ quyết định như vậy, nếu như anh không phục, có thể ý kiến với công ty, nhưng phương án nhất định phải sửa!" nói xong cũng không còn xem Triệu Dương tức đến độ sắc mặt xanh lại, trực tiếp quay người rời đi, thời điểm đi ngang qua bên cạnh cô, anh mấp máy môi, sắc mặt có chút tái nhợt.

Triệu Dương trong chốc lát cũng rời đi, cô đem bản vẽ sửa sang lại tốt, bỏ vào trong ngăn kéo, cầm cái ly đi phòng giải khát.

Không có gì bất ngờ xảy ra, Ôn Hi thừa ở bên trong, cô nhìn anh xoay, thở dài một hơi, mang nước ấm ngồi chồm hổm ở bên cạnh anh.

" không thoải mái sao?"

Anh lắc đầu, cũng không có đứng dậy, chỉ là đem mặt chôn tại đầu gối, quay đầu nhìn cô cười cười, " Cảm thấy anh rất không bình tĩnh phải không?"

Cô đem cốc nước đưa tới, anh cười tiếp nhận uống hai phần.

" ừm, cố gắng không bình tĩnh, mình ở trên địa bàn của người ta lại còn kiêu ngạo như vậy, cẩn thận buổi tối ngay cả chỗ ở đều không có." cô trêu chọc anh.

Anh nhăn nhó cái mũi nhú lông mày, " ai mà thêm bọn họ an bài, anh dẫn em đi ở 'phòng tổng thống'!"

Cô đứng dậy ngồi ở bên cạnh anh, cười cười nói: " ngây thơ! anh vì cái gì nhất định phải kiên trì đối lại phương án, kỳ thật dùng giá bây giờ trúng thầu hẳn là không có vấn đề."

Ôn Hi Thừa nhẹ nhàng thở ra một hơi chậm rãi ngồi dậy, tay phải ôm bụng, điều chỉnh hô hấp mới nói: " hôm nay sau khi trả giá, tại buổi vệ sinh anh nghe được đối phương đàm luận chúng ta bây giờ tuyển dụng nhãn hiệu, năm trước lần đầu tiên tại Thượng Hải có một hạng mục xảy ra sự cố, nếu như anh đoán không sai, vào ngày mai tại nơi mở thầu, bọn họ nhất định sẽ thị uy chúng ta, nếu muốn trúng thầu chỉ có thể thay đổi, thay thế nhãn hiệu."

Cô kinh ngạc, quay đầu, anh đã thông mắt xuống, mi tâm có chút nhíu lại, lại thử điều chỉnh hô hấp, trên mặt của anh không hề có ý cười, lộ ra chút ít ngưng trọng, lần đầu tiên cô cảm thấy được người này, cùng Phùng Tô Xuyên cơ trí nghĩ sâu giống nhau, mà cô đối với hiểu biết anh tựa hồ cũng dừng lại tại bốn năm trước, đối với Ôn Hi Thừa hiện tại, cô thật sự hoàn toàn không biết gì cả!

43. Chương 43: Yếu Ớt Khác Thường . . .

Buổi tối cô sửa sang lại báo giá, cánh tay Ôn Hi Thừa khoác lên chỗ tựa lưng, ngồi ở bên cạnh nhìn chăm chăm cô, sắc mặt càng phát ra khó coi, hô hấp cô tựa hồ có thể nghe ra nhàn nhạt đau đớn.

Vì phân tán sự chú ý của anh, cô một bên công việc một bên cùng anh nói chuyện phiếm, “Anh vì sao không trực tiếp cùng Triệu Dương nói rõ ràng nguyên nhân thế?”

Ôn Hi Thừa dừng lại một chút, thản nhiên nói: “Hắn cầm tiền, anh nói như vậy khúc mắc quá.”

Cô mạnh mẽ quay đầu, “Làm sao anh biết?”

Cái cằm của anh chống đỡ nơi tay trên lưng, chớp chớp lông mi, cười nói: “Bọn họ tìm anh nhắc tới hắn.”

Cô hiểu rõ cười cười, quay đầu tiếp tục xem hướng máy tính, “Chắc không phải đối với loại quy tắc ngầm trong nước này rất không thích ứng?”

Bên người truyền đến vài tiếng cười khẽ, Ôn Hi Thừa cũng không có phát biểu ý kiến.

Tất cả tiêu sách sửa sang lại tốt đóng thành tập đã qua nửa đêm, Triệu Dương giữa trưa để cho lái xe đưa bọn cô đi khách sạn tốt.

Sáng ngày thứ hai mở thầu, chính như Ôn Hi Thừa nói, ngay từ đầu công ty cô cạnh tranh liền đưa ra một phần tư liệu kỹ càng, phía trên là lần sự cố kia đã trải qua, có lý có cứ, nhìn bọn hắn ánh mắt đặc ý, cô nín nghẹn cười nhìn về phía Ôn Hi Thừa, mà anh hơi có vẻ trên mặt tái nhợt một mảnh bình tĩnh, bình tĩnh bình tĩnh.

Cuối cùng công ty của cô dùng kỹ thuật giá bỏ thầu thứ nhất cùng thương vụ giá bỏ thầu thứ hai thành tích trúng thầu.

Từ nơi đấu thầu đi ra, Ôn Hi Thừa càng không ngừng hấp khí, trạng thái rất kém cỏi, Triệu Dương quan tâm hỏi đến, tựa hồ đêm hôm trước không vui căn bản không có phát sinh, cũng không biết có phải là khó chịu lợi hại hay không, Ôn Hi Thừa chỉ là thản nhiên ứng vài câu, có vẻ có chút lãnh đạm.

Anh cự tuyệt Triệu Dương cùng ăn cơm trưa, bắt xe vs cô trực tiếp trở về khách sạn.

Ăn trưa đơn giản, vào cửa phòng lúc trước, cô gọi lại anh, “Anh có nặng lắm không?”

Anh một tay chống trên khung cửa cố gắng thẳng người, có chút suy yếu cười cười, “Không có việc gì, nằm lập tức khỏe, em cũng ngủ một giấc, buổi tối hoạt động chúc mừng chúng ta được tham gia.”

Cô nhìn anh tái nhợt bờ môi trong chốc lát, quay người đi qua đỡ lấy cánh tay của anh, nhẹ nói: “Em cùng anh đi vào.”

Thân người dựa vào khung cửa lộ vẻ cứng đờ, Ôn Hi Thừa cúi đầu nhìn cô, trong ánh mắt là không hề che dấu vui mừng lẫn sợ hãi, cô tránh nhìn lấy ra thể ra vào mở cửa.

Vào nhà uống xong thuốc, Ôn Hi Thừa liền nằm ở trên giường, anh không có ngủ, chỉ là nhắm mắt con ngươi nhìn vào cô, bộ dáng nhu thuận thuần lương, như một con cún nhỏ chờ đợi chủ nhân trấn an. (—|||)

Cô tăng nhiệt độ máy sưởi đưa tới, “Đặt ở dạ dày sẽ khá hơn một chút, anh ngủ đi, tôi trở về phòng, có chuyện gì gọi điện thoại cho tôi.”

Ôn Hi Thừa nhận lấy, ngửa đầu nhìn cô, trong mắt tràn đầy khát vọng, “Có thể lại lần nữa ở lại hay không? Em trên giường lớn kia ngủ được không?”

Cô lắc đầu, “Không được, chớ loạn tưởng, em đi nha.”

Ôn Hi Thừa không có kiên trì nữa, mí mắt cười cười nhẹ nhàng gật đầu, cuộn lên thân thể đồng thời chậm rãi thông xuống mí mắt, che ở bên trong cô đơn cùng đau đớn.

Cô cảm giác tâm gai đâm đau một cái, không làm tiếp dừng lại quay người rời đi, trở lại phòng của mình mới thật sâu thở ra một hơi.

Trong khoảng thời gian này cố gắng của anh cùng dụng tâm cô làm sao có thể không biết, cô nhưng dùng rất rõ ràng cảm giác được tâm đối với anh bài xích một chút tiêu tán, nhưng loại cảm giác động tâm này lại thật sự không hề có, cùng anh một chỗ chung đụng rất bình thản, đã không có như lúc trước xấu hổ, mà không cùng một chỗ cũng không tưởng niệm, sẽ không bởi vì anh trong mắt thâm tình mà không biết làm sao, thấy anh không thoải mái sẽ rất tự nhiên đi quan tâm.

Mới vừa trong nháy mắt đó nhìn anh đau đến lưng không đứng dậy được, tâm suy nghĩ cho dù là bằng hữu bình thường cô cũng sẽ không bỏ mặc, thẳng đến chống lại ánh mắt yêu ớt mất tất cả ngụy trang, mới hiểu được chính mình lại cho anh hi vọng, có lẽ cô như trong tiểu thuyết viết vậy, cố ý lạnh lùng, lời nói ác độc, thẳng đến làm anh triệt để hết hy vọng.

Cô nhúc nhích ngồi xuống, nghĩ đến cô đối với Ôn Hi Thừa chống nạnh rống giận toàn thân run rẩy, nói như vậy anh có thể cho là cô xuyên không hay không!

Buổi tối tiệc ăn mừng phô trương xa hoa, cô ngồi ở bên trái Ôn Hi Thừa, Triệu Dương ngồi ở bên phải, ngoại trừ giết giây mọi người hưởng anh mời rượu sẽ không làm cái khác, cô nói rồi Ôn Hi Thừa rượu phẩm tuyệt đối tốt, anh thái độ rất nhạt, đối với người ta kính rượu ai đến cũng không có cự tuyệt, cả trận đến cô xem chừng không có một cân cũng có tám lượng* rồi.

*xuất phát từ câu kẻ tám lạng người nửa cân, ý HT ở đây là anh ý uông nhiều

Cũng không biết có phải cảm giác của cô sai lầm hay không, cảm giác, cảm thấy anh giống như là cố ý uống rượu, thừa dịp Triệu Dương đi ra ngoài, cô giúp anh thêm một chén súp, có chút bận tâm nói: “Đừng uống nữa, theo chân bọn họ ý tứ là được.”

Ôn Hi Thừa nghiêng mình, một tay khoác lên trên ghế dựa của cô, một tay quấy cái thìa, cười nhẹ, “Anh không sao.”

Thân thể của anh có chút hướng cô nghiêng, gò má cách cô quá gần, tỏa ra hơi nóng hỗn hợp nhàn nhạt mùi rượu quét bên cạnh cô, rất xấu hổ.

Cô tay đẩy anh một chút, cúi đầu nhỏ giọng quát: “Anh ngồi thẳng lên, để cho người khác thấy còn bộ dáng gì nữa!”

Bên tai truyền đến vài tiếng thở có chút trầm trọng, anh xoay người dựa vào ghế trên lưng, nắm thìa thật chặt, bưng lên chén canh từ từ uống.

Động tác của anh rất tao nhã, chỉ là căng cứng đốt ngón tay trắng, nét mặt lại không có bất kỳ biểu lộ, anh buông thõng mí mắt thất thần bộ dáng để cho cô nghĩ tới một cái từ: ăn không biết vị!

Nhìn anh vô tội bình tĩnh, trong lòng của cô lại dâng lên cảm giác tội lỗi!

Vì đền bù việc nho nhỏ sai lầm này, cô thỉnh thoảng gấp cho Ôn Hi Thừa một món ăn nóng mới mang lên, anh cũng không chối từ, phàm là cô gấp đến, đều ngoan ngoãn ăn hết, không gấp cho, hẳn cũng không ăn, gấp món thích lòng mỳ liền giã ra một ít, không thích sẽ quay đầu liếc cô một cái.

Bữa tiệc kỳ thật rất nhàm chán, mà cô cùng Thâm Quyển chỉ nhánh lại không quen, cô nhét đầy cái bao tử liền chuyên môn gấp rau cho anh, có đôi khi cố ý gấp một ít thứ anh không thích, hai ba lần, khóe miệng của anh chậm rãi có ý cười.

Cô cũng cười, đơn thuần bởi vì thú vị mà tấm lòng nở rộ.

Từ nhà hàng đi ra, chúng cô dùng lấy có một mỗi không đi bar, cô đứng ở ven đường thuê xe, Ôn Hi Thừa tựa ở trên một cây đại thụ, cánh tay ôm ở trước ngực nhắm mắt lại dưỡng thần, cô phỏng chừng anh hẳn là khó chịu lắm, mấy lần nhìn sang, lông mày đều là gắt gao nhíu lại.

Rất cục có xe trống, cô chạy tới túm cánh tay của anh, “Xe tới rồi, anh như thế nào đây? Có thể đi không?”

“Ừm.” Đáp cô một tiếng về sau, Ôn Hi Thừa trợn mắt mím môi cũng không còn nhìn nhiều cô trực tiếp lên xe.

Cô theo đi qua, lên xe đối với lái xe nói địa chỉ, quay đầu nhìn về phía bên cạnh.

Ôn Hi Thừa ngửa đầu tựa lưng vào ghế ngồi, lồng ngực có chút kịch liệt phập phồng, trên mặt dần dần có thần sắc thông khổ.

Cô lo lắng hỏi: “Muốn nôn?”

Anh lắc đầu, đem mặt chuyển hướng một bên, thở dốc hai tiếng, mới nói: “Có chút váng đầu, anh nghỉ ngơi một chút, tới gọi anh.”

Cô không lên tiếng nữa.

Hơn 10 sau, xe đứng ở cửa khách sạn, không cần cô gọi, Ôn Hi Thừa trực tiếp mở cửa xuống xe.

Cô thanh toán tiền xe đi vào đại sảnh, ở cửa thang máy cũng không nhìn thấy bóng dáng của anh, mọi nơi vòng vo hai vòng mới nhìn thấy anh từ toilet lại đây, trên mặt mang giọt nước, một mảnh trắng bệch.

Cô tới đỡ, nhìn anh đi lại có chút chột dạ, vô ý thức đỡ lấy cánh tay của anh, “Say? Hay khó chịu?”

“Khó chịu.” Anh nói ra hai chữ, kéo tay của cô cầm, đi về hướng thang máy.

Cô cảm giác được ướm lạnh lòng bàn tay anh truyền đến, nhẹ nhàng quất một cái.

Ôn Hi Thừa dùng sức cầm thử xem về sau, quay đầu nhìn cô, nhúu chặt lông mày có chút bức bối, anh há hốc mồm, nói: “Anh không ý tứ gì khác, thật sự không thoải mái.”

Cô mấp máy môi, nhỏ giọng lầm bầm: “Không thoải mái em vịn anh đi, kéo tay của em làm gì!”

Ôn Hi Thừa dừng bước, một lát sau, chậm rãi buông lỏng ra nắm tay của cô, không có lại nhìn cô cúi đầu đi đến phía trước.

Không biết vì cái gì mỗi lần anh thỏa hiệp, về sau, trong lòng của cô sẽ gai đâm đau một chút, tuy rằng chỉ có một chút, nhưng cô còn có thể cảm giác được, cô chạy chậm đuổi theo có chút ảo não nghĩ đến, anh là một bệnh nhân, cô cùng anh so đo cái gì ah!

Vào thang máy, Ôn Hi Thừa tựa ở trên gương, tay phải đặt bên trên bụng biên độ nhỏ trên dưới động động xoa, rồi “Đỉnh” một tiếng, anh dùng cánh tay chống lan can, chân dài duỗi ra trực tiếp rời đi, không có liếc lấy cô một cái.

Cô theo ở phía sau, ánh mắt dừng ở phía sau lưng anh, tâm có chút buồn phiền, cô giống như thật sự càng ngày càng quen thói anh vô lại, đều cơ hồ quên anh yếu ớt quật cường bướng bỉnh rồi.

Trước lúc vào phòng, Ôn Hi Thừa rốt cục quay đầu nhìn cô liếc mắt một cái, tay phải của anh như cũ đặt ở bên trong quần tây, tay trái khóa lên tay cầm cửa, đôi môi không huyết sắc nhấp một chút, một tia tái nhợt tươi cười, “Sớm một chút nghỉ ngơi, ngủ ngon!”

Cô gật gật đầu, “Nhớ kỹ uống thuốc, quá khó chịu thì gọi điện thoại cho em, chúng ta đi bệnh viện.”

Anh nhẹ nhàng lên tiếng không có dừng lại tiếp tục đi vào, thẳng đến cửa phòng của anh khép lại, cô mới móc ra phiếu phòng chuyển hướng đối diện.

Tắm rửa qua nằm ở trên giường, cô lấy lên điện thoại vừa muốn cho Ôn Hi Thừa cái tin nhắn, yên tĩnh không gian vang lên tiếng đập cửa có chút đột ngột, cô sững sốt một chút, xoay người xuống giường.

Mở cửa chứng kiến đứng ở cửa ra vào, một thân màu xám nhạt thoải mái cùng bên cạnh là rương hành lý của anh, cô vẻ mặt hoang mang, “Anh làm gì thế?”

Ôn Hi Thừa nhìn chằm chằm áo ngủ cô trong chốc lát, nói: “Chúng ta trong đêm trở về đi.”

Cô mở to hai mắt nhìn, “A?”

“Anh muốn về, chúng ta bây giờ đi sân bay được không?” Anh cô, trong ánh mắt tràn đầy cầu xin.

Cô sững sờ nhìn hân vài giây, nhẹ nói: “Nghĩ như thế nào bây giờ trở về? Chúng ta không phải định rồi xế chiều ngày mai đi máy bay sao?”

“Anh ngủ không quen giường khách sạn.” Anh nhìn cô, bướng bỉnh nói.

Cô có chút thất bại thở dài, “Sớm đã 12 giờ, chúng ta tiến đến sân bay cũng phải nửa giờ, mua vé trở về liền rạng sáng 4, 5 giờ, không có xe buýt, cũng không còn người tiếp, quá không thực tế rồi, trở về ngủ đi, đừng tùy hứng!”

Ôn Hi Thừa đứng không nhúc nhích, nhưng là chậm rãi cúi đầu, nắm tay gấp khúc ở khung cửa, có chút trở nên trắng, giằng co gần một phút đồng hồ, anh ngẩng đầu nhìn hướng cô, trên mặt là có chút mệt mỏi đáng tươi cười, nhẹ nói: “Ừm, ngủ ngon!”

Cô nhìn anh quay người phía sau chậm rãi khép cửa phòng lại, ngồi ở trên giường nhưng mãi không có nghe được đối diện tiếng mở cửa, trong lòng của cô cả kinh, anh sẽ không tự mình đi sân bay chứ!

Bò xuống giường, kéo cửa ra chứng kiến như cũ người đàn ông đứng ở bên ngoài, cô thở phào một hơi, chống lại đôi mắt anh có chút mờ mịt, thả mềm ngữ điệu nói: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao nhất định phải đêm nay trở về đây?”

Ôn Hi Thừa không nói chuyện, chỉ là nhìn thẳng vào cô, một lúc lâu sau, anh về phía trước bước một bước, duỗi ra hai tay đem cô gắt gao kéo.

Cô quấy người một cái, nghe được anh nói: “Ở bên anh! Một đêm nay, được không?”

44. Chương 44: Ngày Giỗ Ông Nội

Một giờ, tại đại sảnh sân bay.

Trong tay của cô cầm 2 cốc trà sữa, nhìn thoáng qua cách đó không xa trên chỗ ngồi có một chàng trai đang nằm cánh tay đặt trên bụng, thở dài thật sâu một tiếng đi tới.

Cuối cùng cô vẫn thỏa hiệp, thu thập hành lý cùng anh đến sân bay.

“Uống chút nước nóng, có thể sẽ thoải mái một ít.” cô ngồi ở bên cạnh nhẹ nói.

Ôn Hi Thừa chậm rãi ngồi ngay ngắn, tiếp nhận trà sữa không có nhìn ánh mắt của cô, trầm thấp nói: ” cảm ơn.”

Cô nhẹ nhàng lên tiếng, quay đầu nhìn về một phía, màn hình tinh thể thật to treo tường bên ngoài là 1 màn đêm đen, khi trời vừa rạng sáng, đầu óc của cô bắt đầu hoạt động.

Thẳng đến lúc đăng ký 2 người lại lần nữa không nói chuyện với nhau.

Trên máy bay người không nhiều lắm, rất thoáng, Ôn Hi Thừa ngồi cạnh cửa sổ bên cạnh, cô ngồi cạnh anh, thật sự mà nói đêm khuya khoắt mà bị mạnh mẽ lôi kéo ngồi máy bay tâm tình của cô cũng không tốt, sau khi cất cánh cất cánh, cô đem chăn mỏng đắp trên thân thể, quay đầu nhìn thoáng qua người bên cạnh, thần nhiên nói: “Anh thật sự không có ý định nói cho tôi một chút chuyện gì đã xảy ra hay sao?”

Ôn Hi Thừa nằm sấp ở phía trước trên ghế dựa, nhẹ khẽ lắc đầu.

Cô thở dài, “Anh vốn là như vậy cái gì cũng không nói, người khác sẽ dần dần xem nhẹ cảm thụ của anh, không hề quan tâm nữa.”

Lưng đang cong lên rõ ràng cứng đờ, một lát sau đứng dậy tựa ở thành ghế mặt chuyển hướng ngoài cửa sổ, nói khẽ: ” Sự tình hôm nay, thật xin lỗi, về sau sẽ không.”

Cô nhắm lại mắt ” ngủ ngon!”

Đối với Ôn Hi Thừa, cô đã không còn dục vọng nghiên cứu, anh khác thường, anh bị thương cô toàn bộ đều có thể coi như không biết, anh và cô mà nói cuối cùng thành người xa lạ quen thuộc nhất, cô không phải là người tuyệt tình, chỉ là không dám tái phạm lần nữa sợ trở thành con cóc mà thôi!

Thật là quá mệt mỏi, cô rất nhanh ngủ thật say, tỉnh lại thì phát hiện mình gối lên trên bờ vai Ôn Hi Thừa, mặt của anh áp vào trên trán của cô, mà tay của cô bị anh nhẹ nhàng nắm đặt ở chỗ ngực.

Trong buồng máy bay ngọn đèn rất mờ, cô chỉ có thể nhìn đến cổ của anh với cái cằm, như vậy tư thế quá mức thân mật, cô giật giật rất nhỏ, đỉnh đầu liền truyên tới một giọng nói khàn khàn ôn hòa: " tỉnh ngủ?"

Cô rút tay ra, rồi đi bờ vai của anh, ngáp gật gật đầu, " bao giờ mới đáp?"

" ừm, còn có hơn 10 nữa đến."

Cô nhìn anh vẻ mặt tiêu tụy, " anh không ngủ?"

Ôn Hi Thừa lắc đầu, chậm rãi tựa lưng vào ghế ngồi nhắm mắt lại.

Cô cũng không dám mở miệng, lật ra tạp chí nhìn.

Mấy phút đồng hồ sau, anh nhẹ nhàng kêu cô một tiếng: " Hạ Thiên."

" ừm?"

" hôm nay là ngày giỗ ông nội anh."

Cô khẽ giật mình, mãnh liệt nhìn sang, bên cạnh như cũ nhắm mắt lại, trên mặt thần sắc cơ hồ không có bất kỳ biến hóa nào, cô cắn cắn bờ môi nói: " Sao không sớm một chút nói cho tôi biết?"

" nói không nên lời, sợ mình nhịn không nổi đi, cho nên hy vọng em có thể đi cùng anh, lại không nghĩ rằng đã tạo cho em phức tạp, thật sự rất xin lỗi."

Thanh âm của anh thật bình tĩnh, lộ ra uể oải, trước mắt của cô lập tức mơ hồ, rõ ràng cảm thấy đau lòng, cô quay người có chút áy náy nói: " thật xin lỗi, tôi thật sự không biết."

Ôn Hi Thừa trợn mắt, anh giật giật khoe miệng, hốc mắt phỉếm hồng lập tức bỏ qua một bên đầu không hề nhìn cô, trong ánh mắt tràn đầy yếu ớt.

Cô từ từ dựa vào, do dự một chút, nắm lấy tay của anh, nhẹ nói, " rất khổ sở sao? muốn khóc thì khóc đi, không có chuyện gì."

Ôn Hi Thừa thân thể cấp bách căng thẳng, một lúc lâu sau, cầm ngược tay của cô để ở trong lòng nhẹ nhẹ xoa, tựa hồ nói cho cô biết lòng của anh có nhiều đau nhức.

Thẳng đến máy bay đáp, anh đều vẫn nhìn ngoài cửa sổ, bên mặt đường cong căng cứng tràn đầy bi thương.

Nghỉ ngơi nửa ngày, buổi chiều lúc trở lại công ty, cô do dự nửa ngày mới nhấn 1 cái tin cho Ôn Hi Thừa: " tới công ty ?"

"Ừ."

Nhìn anh trả lời đơn giản, cô không biết phải ăn ủi như thế nào, đơn giản đóng khung chat.

Buổi chiều bộ thương vụ lại nhận được thông báo mới, thời điểm họp, Ôn Hi Thừa trên mặt đã khôi phục dáng vẻ nhẹ nhàng tươi cười, ngoại trừ hai đầu lông mày uể oải, nhìn không ra có bất cứ gì khổ sở, thời điểm cô đối với anh cười, anh hướng cô nhẹ gật đầu, ánh mắt cũng không có dừng lại qua nhiều, cô trong lòng thở dài một hơi, rốt cục cô không còn là người mà anh chỉ ôn hòa.

Trước khi tan việc nhận được điện thoại của Tử Phi, hần nói: " Hạ Thiên, kêu Lưu Ny Úc buổi tối đi tới nhà Hi Thừa ăn lẩu."

Cô suy nghĩ một chút, nói: " đêm nay sao? tiểu Ny nói với em nó buổi tối hình như có chuyện gì đó."

Điều chỉnh giọng, hần nói: " hôm nay là ngày giỗ của ông nội Hi Thừa, chúng ta hảo hảo bồi hần."

Cô ra một hơi, " ừm, em sẽ thông báo với nó."

Cô gọi điện thoại cho Lưu Ny Úc, không giải thích thêm, chỉ nói là ngày giỗ ông nội Hi Thừa, cô biết rõ cô ấy là người nặng tình, lý do này cô ấy không có biện pháp cự tuyệt.

Sau khi tan việc, Ôn Hi Thừa ở lại chốc lát rồi cùng bọn cô cùng nhau rời đi.

Trên đường đi, anh chuyên tâm lái xe, cô chuyên tâm thưởng thức cảnh đêm, ai cũng đều không có mở miệng.

Trở lại căn hộ, phòng khách không có người, Ôn hi Thừa trở về phòng thay quần áo, cô chuyển hướng phòng bếp.

Tại lúc Lưu Ny Ưc rửa rau, nhìn cô, mím môi, nói: " Hi Thừa thế nào?"

Cô lấy nồi điện, bắt đầu làm thức ăn, " nhìn không ra tâm tình, Tử Phi đâu?"

" đi mua rượu."

Cô nhìn Lưu Ny Ưc một cái, " mày còn đang trốn hẩn?"

Lưu Ny Ưc nhẹ giọng thở dài, lúc xoay người nói: " đêm nay tao sẽ nói rõ với hẩn."

Cô nín lại cánh tay của nàng, " tiểu cô nương, mày vì sao không dám nhìn thẳng tình cảm của mình, cho dù là di tình biệt luyến thì thế nào! tiểu soái ca ban đầu không phải cũng phản bội người sao?"

Lưu Ny Ưc quay người mặt hướng cô, trong mắt tràn đầy ưu thương, hít một hơi thật sâu, sau đó đem cái trán chống đỡ trên vai của cô, nhẹ giọng mở miệng: " Hạ Thiên, tao không thể làm như vậy, Tiểu soái ca không chỉ là mối tình đầu của tao, mà hẩn còn là ân nhân của cả gia đình tao."

Cô sưng sờ, " có ý tứ gì?"

Thở dài một tiếng, nàng nói: " vào lễ Giáng Sinh năm thứ nhất nghiên cứu sinh, tiểu soái ca tới tìm tao, bọn tao trong quán rượu vượt qua đêm giáng sinh, mà Tử Phi cũng tại hôm đó đứng dưới ký túc xá chờ tao một đêm, khi tao nghe được thanh âm suy yếu của hẩn, tao rõ ràng cảm thấy đau lòng, một khắc này tao biết người tao yêu là là hẩn, tao liền không nghĩ ngợi mua vé máy bay đi Thâm Quyển, chiều cổ hẩn hai ngày, sau khi trở về liền suy nghĩ cùng tiểu soái ca chia tay, nhưng là lại không nghĩ rằng cha của tao bị ung thư dạ dày, may mắn không phải giai đoạn cuối, nhưng là mỗi ngày hơn hai ngàn tiền chữa bệnh cùng phí phẫu thuật ketch xù cơ hồ đem cả gia đình của tao đè sập, tao khi đó bất lực, có ý định nghỉ học, tiểu soái ca biết được nguyên nhân, không nói hai lời liền đi theo tao trở về nhà, hẩn bận trước bận sau chăm sóc , giúp cha của tao ứng ra tất cả phí tổn, về sau cha của tao trị bệnh bằng hoá chất hiệu quả rất tốt, dần dần khôi phục, hẩn nói với tao cả đời này tao cũng không thể phụ hẩn, Hạ Thiên, tao không thể làm cái loại người vong ân phụ nghĩa."

Cô khiếp sợ nhìn nàng, thật lâu mới tìm được thanh âm của mình, ôm bờ vai của nó, mang theo ghen ngào nói: " mày vì sao không nói cho bọn tao biết, tiểu Ny, tao không ngờ tao là bạn tốt của mày mà cái gì cũng không biết!"

Lưu Ny Ưc hít mũi một cái, " khi đó mày vì chuyện tình với Hi Thừa vì đã đủ phiền, hiện tại cũng là quá khứ, không sao."

Trong lòng của cô tràn đầy áy náy, đoạn thời gian kia, cô chính xác hoàn toàn vì không liên lạc được với Ôn Hi Thừa mà nôn nóng bất an, hoàn toàn không có phát giác sự khác thường của cô ấy, bình phục tâm tình, cô nói: " mày tổng cộng thiếu hẩn bao nhiêu tiền?"

" tính cả học phí trước nghiên cứu sinh thì gần 50 vạn."

Cô cắn cắn bờ môi nói: " nếu số tiền kia trả hết, mày có thể thoát phải không?"

Lưu Ny Ưc tựa ở trên vai của cô không nói chuyện.

Cô kiên định nói: " tiền, tao sẽ nghĩ biện pháp, mày nhất định phải bắt lấy hạnh phúc của mình!"

Tiểu Ny ngẩng đầu nhìn cô liếc mắt một cái, nói: " mày có biện pháp gì? nếu mày mượn Hi Thừa hay Tử Phi tao sẽ không cần."

Cô gật đầu, " tao biết rõ, tự chính mình động não, lại lần nữa hướng cha của tao mượn, việc này không cần mày quan tâm, giao cho tao xử lý, mày chỉ cần cùng tiểu soái ca kia nói rõ ràng, xử lý tốt tình cảm của mình là được rồi."

Lưu Ny Ức trầm mặc, một lúc lâu sau, nàng nói: ” Hạ Thiên, không đơn thuần là vấn đề tiền, hai năm qua tiểu soái ca đối với tao thật sự rất tốt, thời điểm đó, hắc cơ hồ mỗi tuần đều thăm tao, bọn tao chưa bao giờ cãi nhau, hắc cái gì cũng làm cho tao, tao không thể nói đem tiền trả lại cho hắc hay cùng hắc nhất phách lưỡng tán (nghĩa đen là một đập vỡ đôi, là câu thành ngữ ý chỉ chia đôi đường, không còn dính líu gì tới nhau.) tao không thể làm như vậy!”

” nhưng người mày yêu rõ ràng là Tử Phi!”

” vậy thì thế nào, chỉ cần bọn tao không gặp lại, tao sẽ đem phần tình cảm này chôn sâu ở đáy lòng, làm vợ đúng nghĩa.”

Cô không thể nói lên lời, trên thế giới này thật sự không chỉ có yêu tình, có lẽ Lưu Ny Ức có thể liễu lĩnh theo sát Hạ Tử Phi ở cùng một chỗ, có thể là trong lòng của nàng sẽ vĩnh viễn bị 1 thứ đạo đức giả gông xiềng, sẽ không ai biết rõ rốt cuộc lựa chọn người nào mới là tốt nhất, cô nghĩ nếu như đó là cô, có lẽ cũng sẽ lựa chọn giống cô ấy a, dù sao so với đối với một người nam nhân ấy vậy, lương tâm khiển trách càng làm cho người ta không thể thừa nhận!

Cơm tối diễn ra rất buồn bực, Ôn Hi Thừa cùng Hạ Tử Phi uống hết ly rượu này đến ly rượu khác, Hạ Tử Phi uống đến đỏ bừng cả khuôn mặt, mà Ôn Hi Thừa càng uống càng trắng.

Sau khi ăn xong, dọn xong bàn ăn, Lưu Ny Ức nói muốn đi ra ngoài một chút, Hạ Tử Phi nhìn cô liếc mắt một cái cầm chìa khóa xe đi theo ra cửa.

Ôn Hi Thừa tại trên ban công hút thuốc, cô cầm cốc nước ấm, lấy thuốc dạ dày đi tới.

” Uống thuốc đi, cẩn thận lát nữa sẽ khó chịu.”

Ôn Hi Thừa bóp tắt tàn thuốc, tiếp nhận, đối với cô cười cười, uống vào, sau đó cánh tay cầm cốc nước khoác lên trên lan can ngửa đầu nhìn sao trời, ánh mắt u ám sâu xa.

Ban đêm rất yên tĩnh, có chút gió thổi qua, hiện lên chút ý bực bội, cô đứng ở bên cạnh Ôn Hi Thừa, cùng nhau nhìn vào phương xa.

” thật hy vọng tiểu Ny cùng Tử Phi ở cùng một chỗ.”

Không ngờ tới anh biết nói một câu như vậy, sững sốt một chút, cô từ từ gạt đầu, ” ừm, bọn họ đều yêu lẫn nhau, hắc là nên ở cùng một chỗ .”

Ôn Hi Thừa mím môi cười cười, mi tâm có chút nhăn lại, xoay người phía sau, nói: ” vào nhà xem tivi đi.”

Cô gạt đầu, theo anh đi vào.

Ôn Hi Thừa hiển nhiên có chút không thoải mái, ngồi ở trên sofa không ngừng hít không khí, thân thể lại bảo trì đứng thẳng, 2 bàn tay bên người cơ hồ nắm chặt đến trắng bệch, anh ấn nhấn đau đớn cùng áp lực làm cho trong lòng của cô rất khổ sở.

” anh nằm nghỉ ngơi một chút, túi sưởi ở nơi nào?” cô đứng người lên nhẹ nói.

Thở phào một hơi phía sau, anh rốt cục duy trì không được chậm rãi nghiêng người nằm vật xuống, thời điểm 2 chân co lại, nói giọng khàn khàn: ” dưới gối phòng ngủ.”

Cô lên tiếng đi về hướng phòng ngủ của anh.

Gian phòng của anh rất sạch sẽ, lấy màu đen làm chủ đạo thêm vào đó chút xám thoát nhìn có chút nguội lạnh, cô lật gối, chứng kiến phía dưới đè nặng lên mấy cái gì đó, nhẹ khê cần chặt bờ môi.

45. Chương 45: bá Đạo Cường Hôn . . .

Một cái radio cũ.

Một cái khăn quàng cổ được gấp chỉnh tề đã phai màu.

Một cái túi sưởi mặt ngoài bị mòn.

Ba thứ ấy cô rất quen thuộc, tâm chua xót chậm rãi lan ra, đỏ mắt.

Cô ngồi ở bên giường, tay giống như nhẹ vô về, một ít đoạn ngắn không liên tục trong đầu hiện lên, thật sự cảm nhận được một câu: cảnh còn người mất!

“Làm sao vậy?”

Đợi cô lâu, Ôn Hi Thừa đi đến, khi thấy rõ trong tay của cô mấy cái gì đó, thân thể của anh cứng đờ, đứng ở đó không có động tác gì.

Cô dụi dụi con mắt, đứng lên, cười nói: “Kê lót cao như vậy không bị sái cổ sao?”

Ôn Hi Thừa mân mím môi, đi tới, lấy ra sưởi điện đưa cho cô, sau đó đem hai thứ khác chỉnh tề cất kỹ, ngón tay tại khăn quàng cổ dính chỉ lưu lại thật lâu mới có hơi không muốn dời đi.

Đem gối đầu dựng lên, anh quay người nhìn về phía cô, lắc đầu.

Ngoài cửa sổ ánh trăng sâu kín chiếu vào, dừng ở trên mặt của anh bịt kín một tầng quang ảnh không chân thật, đôi mắt của anh nhẹ nhàng rung động, bên trong ảnh ngược ra một bóng dáng nhỏ, giống nhau mờ lung.

Khi thấy sóng mắt trong anh bình tĩnh dần dần bị đánh phá, có ngọn lửa, mới cảm giác được không khí chung quanh đã tràn đầy kiêu diễm, cô giật mình hoàn hồn, chuẩn bị quay người rời đi, người đàn ông ở trước mắt cũng đã trước cô một bước phản ứng.

Ôn Hi Thừa về phía trước bước một bước, lồng ngực phập phồng vài cái, một tay bắt lấy cô kéo vào trong ngực.

Trong tay lại còn cầm sưởi điện bảo, trước mắt là anh mở cổ áo xuống xương quai xanh khêu gợi, sững sờ ngơ ngác một chút, cô lập tức bắt đầu giãy, lần đầu tiên phát hiện khí lực của anh lớn như thế, cô căn bản không thể động đậy!

“Thả tôi ra!” Cô tận lực bảo trì tỉnh táo, ngữ điệu lớn tiếng.

Ôm lấy cánh tay của cô không có chút nào buông lỏng, mà người đàn ông nhưng là chậm rãi cúi.

Ôn Hi Thừa hai tay nắm thật chặt eo của cô, cúi đầu nhìn cô, trong mắt như là lửa nhiệt tình cùng khát vọng, con mắt híp híp, vươn tay nhẹ nhàng chế trụ cằm của cô, hoàn toàn không để ý tới khiếp sợ của cô cùng phản kháng, nhắm ngay môi của cô hôn xuống.

Cô hai mắt tròn to tràn đầy kinh hoảng, dốc sức liều mạng giãy dụa, nhưng là không làm nên chuyện gì, trong tay nhiệt điện sưởi đã rơi xuống, cô hai tay loạn xạ xô đẩy người phía trước, anh toàn thân căng thẳng, cô chỉ có thể va chạm vào cơ thể kiên cố cứng ngắc, trừ bỏ bị ôm càng chặt hơn không có tác dụng gì.

Cô chỉ có thể mân chặt đôi môi tỏ vẻ kháng cự.

Ôn Hi Thừa khép hờ mắt, vốn là dùng đầu lưỡi liếm láp trên môi dưới, sau một lúc lâu sau lại dùng hàm răng khẽ cắn, nhìn cô không có bất kỳ buông lỏng, hần bắt đầu nhẹ nhàng mút, nắm bắt cái cảm ngón tay có chút vừa dùng lực, miệng của cô liền không tự chủ được mở ra, thừa dịp có lỗ hổng, anh đem lưỡi tiến vào trong miệng của cô, không để ý cô trốn tránh, cuốn lấy đầu lưỡi của cô, chậm rãi mút vào, động tác mềm nhẹ mà thông thả.

Trong miệng dây dưa đầu lưỡi có tiết tấu, luật động vòng quanh đầu lưỡi cô, vẽ vòng giống như liếm hôn, thỉnh thoảng khẽ cắn.

Cô cảm thấy tê dại không chỉ là lưỡi, phản kháng – ý thức đã bắt đầu tan tác, toàn thân cao thấp từng cái lỗ chân lông đều chậm rãi mềm, thân bất do kỷ bắt đầu đáp lại!

Tại lúc cô cả người bắt đầu xụi lơ trong ngực anh, anh đột nhiên đem lưỡi xâm nhập cổ của cô nặng nề liếm, áp sát, lộ ra một loại bá đạo chiếm hữu, cô cảm thấy không thoải mái, đồng thời ý thức cũng bắt đầu thanh tỉnh.

Khi rõ ràng xảy ra chuyện gì, cô toàn thân run lên, dùng hết toàn lực hung hăng đẩy một cái.

Ôn Hi Thừa hôn đến xuất thần, hoàn toàn không ngờ rằng , trực tiếp bị cô đẩy bị đụng vào trên tủ đầu giường, cô rất rõ ràng nghe được “Phanh” một tiếng, như là va chạm vật nặng .

Mà Ôn Hi Thừa trong mắt hiện lên một tia đau đớn liền xoay người hai tay đỡ ở mép giường.

Cô khí tức không yên thở hổn hển, nhìn về phía trong mắt của anh tràn đầy sợ hãi cùng phần nộ, vài giây sau, nhặt lên sợi điện bảo hướng phía bên kia gây gò phía sau lưng chơi liêu mà đập tới, nước mắt chảy xuống đồng thời quay người hướng ra phía ngoài chạy, chỉ là còn chưa tới cửa phòng, Ôn Hi Thừa liền đuổi tới, anh một cái chế trụ cổ tay của cô, trực tiếp đem cô kéo vào trong ngực, không để ý tới cô quyền đâm cước đá, nhẹ vỗ về phía sau lưng của cô, không ngừng mà xin lỗi: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi...”

Cô cắn môi, nghẹn ngào cơ hồ không thở nổi, tâm ngoại trừ nồng đậm ủy khuất còn có bất lực không nói ra được, cũng tức giận vì chính mình càng về sau khuất phục !

Đối với một người đàn ông cô luôn miệng nói không yêu, nhưng lúc anh hôn môi sẽ kim lòng không đành đi đón ý hòa theo, nhận thức thế, làm cho cô không biết làm sao!

Không biết qua bao lâu, cô rốt cục bình tĩnh trở lại, ngửa đầu nhìn người đàn ông như cũ ôm cô thật chặt, lạnh lùng nói: “Ôn Hi Thừa, anh vậy thật sự muốn tôi rời cái thành phố này sao?”

Ôm lấy cánh tay của cô rõ ràng cứng đờ, anh cúi đầu, ánh mắt trầm thống, đang muốn mở miệng, chuông điện thoại di động đột ngột tới.

Ôn Hi Thừa thở dốc hai cái, buông ra cô, chuyển hướng bàn trà.

Cô thừa cơ quay người, đi tới cửa , nghe thấy anh nhận điện thoại.

“A lô, Tiểu Ny.”

Cô dừng lại động tác, quay đầu, nhưng là nhìn anh sắc mặt lập tức tái đi, cau chặt lông mày.

Ôn Hi Thừa nhìn cô liếc mắt một cái, đối với điện thoại nói: “Đừng sợ hãi, chúng ta lập tức đi qua!”

Nói xong cũng đã đi tới, chống lại ánh mắt cô thăm dò, anh hít sâu một hơi, nắm bờ vai của cô, nói: ” Bọn Tiểu Ny xảy ra tai nạn xe cộ, Tử Phi đang tại phòng giải phẫu cấp cứu!”

Họ chạy tới bệnh viện , có mấy người cảnh sát cùng Lưu Ny Úc, cô chạy tới, đã thấy áo khoác trên người nó vết máu loang lổ , lập tức đỏ mắt vành mắt.

Lưu Ny Úc trực tiếp té nhào vào trong ngực cô bắt đầu khóc rống, cô ôm nó, nhìn phòng giải phẫu sáng đèn đỏ, tâm bất lực!

Cảnh sát rời đi, Ôn Hi Thừa đi tới, đem áo khoác của anh choàng trên người Lưu Ny Úc , sau đó đem hai người họ ôm, nhẹ nói: “Đừng sợ, không có việc gì, Tử Phi nhất định không có việc gì.”

Không biết vì sao, nghe anh trầm ổn tĩnh táo nói, lòng của cô không hiểu sao lại không hề khủng hoảng, cô quay đầu nhìn một chút, Lưu Ny Úc hai tay nắm thật chặt tay Ôn Hi Thừa , nhìn về phía ánh mắt của anh cũng tràn ngập tin cậy.

Không thể không nói, tại thời điểm nào đó, đàn ông xác thực so với phụ nữ kiên cường hơn, sau lúc lâu, Ôn Hi Thừa vẫn ôm chặt Lưu Ny Úc, cô ngồi ở bên Lưu Ny Úc nắm tay của nó cho nó an ủi.

Theo trình bày đứt quãng của Lưu Ny Úc, cô đã hiểu tai nạn xe cộ vừa trải qua, đang cùng Hạ Tử Phi nói quyết định của nó về sau, Hạ Tử Phi liền gia tăng chân ga điên cuồng giống như trên đường đi đua xe, sau đó cùng một cỗ xe tải tới chặn ngang chạm vào nhau, như ngàn cân treo sợi tóc nghĩ là làm ngay, hấn thay đổi tay lái để cho ghế lái một bên đụng phải, đầu xe lập tức quật xuống, mà Lưu Ny Úc này một bên cơ hồ

không có bất kỳ tổn thương, Hạ Tử Phi được cứu lúc đi ra còn chưa hôn mê, hần mở to hai mắt vội vàng tìm kiếm, thẳng đến chứng kiến Lưu Ny Úc lông tóc không hư hại mới chậm rãi khép lại mắt, sau đó trong miệng bắt đầu từng ngụm từng ngụm học máu.

Cô không dám tưởng tượng hình ảnh như vậy, chỉ là nghe đã cảm thấy toàn thân huyết dịch bắt đầu rét run, trên tay truyền đến ấm áp đung vào, cô quay đầu nhìn sang.

Ôn Hi Thừa cách Lưu Ny Úc nhẹ nhàng cầm tay của cô, đối với cô cười cười, dùng miệng nói: “Đừng sợ, sẽ không có chuyện gì.”

Cô nhẹ nhàng gật đầu, giờ khắc này, cô cảm thấy được ba người giống như là một thể không thể phân cách, lẫn nhau chồng đở vượt qua thời khắc gian nan này!

Ba giờ sau, giải phẫu chấm dứt.

Cô lần đầu tiên biết rõ trên thế giới này đáng tươi cười động lòng nhất, hóa ra là bác sĩ từ phòng giải phẫu đi ra trên mặt thoải mái mà cười.

Hạ Tử Phi bị thương rất nặng, xương sườn gãy ba cái, đâm vào lồng ngực đã thành xuất huyết nhiều, bắp chân trái gãy xương nghiêm trọng, trên người có nhiều chỗ mềm tổn thương, nhưng không nguy hiểm tính mạng!

Đây đã là kết quả tốt nhất không phải sao?

Cô cùng Lưu Ny Úc biết được tin này, ôm đầu khóc rống, Ôn Hi Thừa nghiêng đỏ mắt vành mắt, đem họ kéo vào trong ngực ôm thật chặt, mang trên mặt chính là đáng tươi cười thành kính, đối với bác sĩ nói: “Cảm ơn ngài!”

Hạ Tử Phi toàn thân che phủ như một xác ướp đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt, họ đi vào theo.

Bác sĩ cùng y tá sau khi rời đi, Ôn Hi Thừa đi dưới lầu lấy thuốc.

Nhìn nằm ở trên giường bệnh, người đàn ông hô hấp yếu ớt cầm đầy kim, cô ôm Lưu Ny Úc ở bả vai, nhẹ nói: “Hắn cũng có thể vì mày chết, mày lại còn nhẫn tâm vứt bỏ hắn cùng người khác kết hôn sao?”

Lưu Ny Úc nước mắt lại nổi lên, nó ngồi nắm chặt tay Hạ Tử Phi không có ghim kim đặt ở trên mặt mình, nghẹn ngào nói: “Sẽ không, mặc kệ có bao nhiêu khó khăn, tao nhất định phải bên anh ấy.”

Cô nhìn nó, cười cười, nói “Ba cái xương sườn gãy này đáng giá!”

Lưu Ny Úc quay đầu hung hăng trừng cô một cái.

Cô cười lần nữa đỏ mắt vành mắt, đều nói phụ nữ là một chiếc xương sườn của đàn ông, Hạ Tử Phi dùng ba cái xương sườn đổi lấy người yêu cả đời, hoàn toàn chính xác rất đáng giá đấy!

Buổi tối giúp Lưu Ny Úc bồi giường, cô cùng Ôn Hi Thừa rời bệnh viện đã rạng sáng hai giờ hơn, xe chạy trên đường phố vắng, cô cảm thấy uể oải sau tai nạn

Ngồi ở bên Ôn Hi Thừa, cô không có gì không được tự nhiên, lúc trước chính là cái kia làm cô kinh hoảng nhưng lúc sinh tử trước mặt tựa hồ trở nên không có ý nghĩa, cô lại không muốn lại đi truy cứu, thật giống như đó là việc đã lâu lắm rồi.

Không muốn lại đi đến tự hỏi chính mình bây giờ đáp lại rốt cuộc là có ý gì, trải qua đêm nay, cô biết rõ cô cùng Ôn Hi Thừa là không thể nào đoạn tuyệt quan hệ, bởi vì hai người có bằng hữu, mà ở thời khắc nguy cấp, lòng của cô sẽ không tự chủ được ý lại anh, cảm tình như vậy quá phức tạp, quá sâu nặng, căn bản không cách nào hoàn toàn loại bỏ, tình yêu biến mất, nhưng tình bạn vẫn còn tồn tại.

Đem cô đưa đến căn hộ, lúc xuống xe, Ôn Hi Thừa gọi cô lại.

Cô quay đầu, “Ừm?”

Anh cân nhắc một chút, nói: “Đêm nay, cái hôn kia, thật sự xin lỗi, về sau anh nhất định sẽ không chế mình, hy vọng em có thể tha thứ cho anh.”

Cô cười cười, “Em đã quên, trên đường lái xe cẩn thận, sớm một chút nghỉ ngơi, ngủ ngon!”

Nhìn ra uể oải mà trên mặt tái nhợt lướt qua vẻ cô đơn, anh gật gật đầu, cười nói: “Ngủ ngon!”

Cô không có dừng lại quay người rời đi, lên lầu, vào nhà rồi đi lên sân thượng, hướng dưới lầu khoát khoát tay, nhìn chiếc xe màu đen quay đầu sau khi rời đi, chậm rãi thu hồi dáng tươi cười.

Cô chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày Ôn Hi Thừa ở trước mặt cũng bắt đầu nguy trang, tuy nhiên lại thật sự không được như ứng phó Phùng Tô Xuyên lúc hôn mê thân nhiên như vậy, cuối cùng là không đồng dạng như vậy a, nhưng cô cũng rất chán ghét không được như thế!

46. Chương 46: Tình Bạn Thuần Chất

Ngày hôm sau cô đi tới công ty xin phép nghỉ sau đó mua điểm tâm trực tiếp tới bệnh viện, trên đường nhận được điện thoại Ôn Hi Thừa, anh nói có một sự cố, muốn một chút mới tới.

Hạ Tử Phi còn đang mê man, Lưu Ny Úc hiển nhiên một đêm chưa ngủ, ném qua điểm tâm thì bác sĩ cho Hạ Tử Phi trở về thay đổi khẩu phần.

Cô ngồi ở bên cạnh giường bệnh, như cũ nhìn bình dưỡng khí cắm vào mũi hắn, hốc mắt không tự chủ đỏ lên, nếu như Hạ Tử Phi có việc, không chỉ có Lưu Ny Úc không cách nào thừa nhận, cuộc sống của cô cũng sẽ là một mảnh hắc ám, qua nhiều năm như vậy, hắn thật sự tựa như huynh trưởng chiếu cố cô, dù cách xa cỡ nào cũng đều gửi một ít đồ ăn vặt cho cô, bất kể là trên công tác hay là trên cuộc sống có phiền não, người đầu tiên cô muốn chia sẻ là hắn, mà hắn cho dù bề bộn thế nào cũng sẽ nội trong vòng 24 giờ xuất hiện ở dưới công ti cô, mời cô ăn bữa cơm, sau đó lại đi suốt đêm trở về, cô từng theo Lưu Ny Úc nói qua, trên cái thế giới này điều cô hy vọng nhất là Hạ Tử Phi hạnh phúc, bởi vì hắn là người tốt!

10 giờ hơn, Hạ Tử Phi dần dần tỉnh lại, lập tức nhìn thấy cô, trong mắt không dễ dàng phát giác chút thất vọng chợt lóe lên, cô cười cười giúp hắn nâng cao giường ngủ.

” Tiểu Ny trông anh một đêm, vừa mới đi, phỏng chừng lập tức sẽ trở lại.”

Hạ Tử Phi có chút thở hổn hển, dứt quãng nói: ” anh biết rõ, ngày hôm qua trong đêm anh tỉnh lại một lần.”

Cô lấy nước ấm, đem ống hút đặt ở bên cạnh miệng hắn, ” cảm thấy thế nào?”

Hắn uống hai phần, thời điểm nằm xuống, trên trán đã bị che phủ một tầng mỏng mồ hôi, ” toàn thân đều đau, rất khó chịu.”

Cô nhẹ nhàng giúp hắn lau mồ hôi, cười nói: ” nói cho anh biết một tin tức đảm bảo nghe xong giảm bớt đau.”

” cái gì?”

” Tiểu Ny đó nói, mặc kệ bao nhiêu khó khăn, muốn anh ở cùng một chỗ!”

Hạ Tử Phi híp lại con mắt dụi thật mạnh rồi lại mở ra, khiếp sợ nhìn về phía cô, một lát sau hóa thành niềm vui sướng thật sâu không thể diễn tả, ” cô ấy nói cho em ?”

Cô gật đầu, ngón tay tại bộ ngực hắn vẽ lên hai vòng, ” tại đây phải vút bỏ ba cái xương sườn, đổi lấy cô ấy, có đáng giá hay không?”

Hạ tử Phi liền nở nụ cười, bị động đến chỗ đau, nghe rằng trợn mắt bưng kín lồng ngực, thở dốc hai cái, ánh mắt sáng như tuyết nhìn cô, nói: ” đáng giá! vô cùng đáng giá! đừng nói ba, chính là 30 cái đều bằng lòng!”

Cô cười ra tiếng, ” anh có 30 cái xương sườn để vút sao? nghỉ ngơi một chút đi, nó trở lại ngay.”

Hạ Tử Phi gật đầu, sau đó gọi cô: ” lát nữa em đừng nói cho cô ấy biết anh đã biết quyết định của cô ấy, anh muốn chính miệng cô ấy nói cho anh biết.”

Cô gật đầu, " Dĩ nhiên, anh đến lúc đó có thể phải giả bộ lại lần nữa thống khổ một chút, sau đó nghe nó than thở khóc lóc thổ lộ, oa, quá cảm động !"

Hạ Tử Phi hướng cô liếc mắt, nghe được tiếng mở cửa, manh mẽ quay đầu nhìn sang, sau khi thấy rõ người phía sau cửa vẻ nản lòng lần nữa xuất hiện trên gương mặt.

" tại sao là cậu?"

Ôn Hi Thừa nhẹ chân nhẹ tay đi tới, nghe được câu này, nao nao, thoải mái mà nở nụ cười.

" mình hình như tới không phải lúc." anh hướng cô cười cười, ngồi ở bên giường nhìn Hạ Tử Phi trêu chọc nói.

Hạ Tử Phi nụ cười trên mặt rất thư thái, hất đuôi ra ngón tay quơ quơ, nói: " thật muốn hút thuốc!"

Ôn Hi Thừa nghiêng đầu nghĩ nghĩ, nhìn về phía cô, " anh cảm thấy chuyện này hai ta không làm chủ được."

Cô rất phối hợp gật đầu, " ai đó mà ở đây nhất định không cho phép."

Hạ Tử Phi nhẹ ho hai tiếng, mắng một câu: " Lăn ra chỗ khác!" đáy mắt lại không che dấu được ý cười.

Cô cùng Ôn Hi Thừa liếc nhau, đồng thời nở nụ cười.

Ngoài cửa sổ ánh nắng tươi sáng, tâm cảnh của mọi vật cũng như thế!

Thời điểm Lưu Ny Úc trở lại bệnh viện, Hạ tử Phi theo thứ tự ánh mắt ám chỉ hạ lệnh, cô cùng Ôn Hi Thừa một bên cảm thán người nào đó trắng trợn trọng sắc khinh bạn, vừa cười rời đi phòng bệnh.

Từ bệnh viện đi ra, lại còn chưa tới giữa trưa, Ôn Hi Thừa cầm chìa khóa xe lắc lắc hai vòng, dừng bước lại nhìn cô, " trở về đi làm?"

Ngửa đầu nhìn bầu trời xanh thẳm có một vài đám mây bồng bềnh, tâm tình là không nói ra được thư thái, cô nhìn anh cười nói: " khí trời tốt như vậy thật sự là rất thích hợp trốn việc ."

Ôn Hi Thừa cánh tay giương lên khoắc lên trên vai của cô, trong mắt mang theo nhẹ nhàng ý cười nhìn cô, lông mi dài run rẩy, anh nói: " anh cũng suy nghĩ như vậy! chúng ta đây trốn việc?"

Khuôn mặt anh trắng nõn đứng dưới ánh mặt trời tựa hồ như trong suốt, mang theo một vẻ ôn nhu, cùng trong trí nhớ thiếu niên tác phong nhanh nhẹn hoàn toàn trùng hợp, cô hoảng hốt một chút, như là bị đầu độc liền nhẹ nhàng gõ đầu.

Nhiều khi, đầu óc của chúng ta cũng không có thể khống chế lòng của chúng ta!

Cả 2 đi tới khu náo nhiệt, cô dẫn anh đi, bốn năm trước hầu hết vào cuối tuần sau buổi trưa, cô đều ở lại chỗ này ngồi xuống cả ngày, nhớ lại những kỷ niệm đã bị cô vứt bỏ trong trí nhớ, một lần nữa tìm lại!

Hôm nay chàng trai trong hồi ức lúc này an vị đối diện, mà những người qua lại cũng đã tan thành mây khói!

" em thường xuyên tới đây sao?"

" đã từng."

Ôn Hi Thừa nhìn cô không có ý muốn nói chuyện, mấp máy môi không lên tiếng nữa, chỉ là nhẹ nhàng chuyển động, lẳng lặng đứng ở bên cô, trong ánh mắt lại lần nữa quen thuộc bất quá ôn nhu cùng quyến luyến.

Cô không có nhìn anh, hướng thụ lấy sự thanh nhàn hiếm hoi, lúc ban đầu một năm vội vàng sửa sang lại tâm tình chính mình, bây giờ khôi phục không sai biệt lắm, đã thành trợ thủ đắc lực của Phùng Tô Xuyên, vẫn luôn gắt gao đuổi theo tốc độ của hắn, hắn chưa từng nghỉ ngơi qua, mà cô cũng bận rộn, giống như chưa bao giờ nhàn nhã lười biếng, cuộc sống như vậy đến cùng cô cũng không biết mình có muốn hay không, những lý tưởng trong cuộc sống sớm được cô vứt bỏ nhiều năm, ngay cả nửa điểm lý tưởng cũng không tìm lại được , cô rất nhanh thích ứng với cái xã hội này, nhưng không ngờ lại vứt bỏ chính mình!

Sau khi tiêu diệt thành công hai cái bánh pút-đing, cô ngẩng đầu nhìn hướng đối diện, ” anh có lý tưởng gì không?”

Ôn Hi Thừa rõ ràng sững sờ, rất nghiêm túc nghĩ nghĩ phía sau, nói: ” hiện tại sao?”

Cô cười gật đầu.

” Để em một lần nữa yêu anh có tính không?”

Cô cười khẽ một tiếng, ” tính, bất quá đó là một lý tưởng không cách nào thực hiện, anh tốt nhất vẫn là nhanh chóng đổi cái khác đi a.”

Ôn Hi Thừa cũng không giận, tựa hồ đối với việc cô cự tuyệt rất có sức miễn dịch, ” em thì sao? có lý tưởng gì?”

” muốn dừng bước lại, hảo hảo chăm sóc ba mẹ.” sau khi nói xong cô liền hối hận, chứng kiến sắc mặt của anh lập tức biến đổi, cô áo não cắn cắn bờ môi, ” thật xin lỗi, tôi.....”

Ôn Hi Thừa cười lắc đầu, ” không có việc gì, đi thôi, đi ăn cơm trưa.”

Anh đứng lên tính tiền, lúc đi ra phòng tráng miệng, trên mặt đã không còn vẻ ôn hòa, cô thở dài, cô trước mặt anh giống như càng ngày càng không khéo hiểu lòng người, mà nội tâm của anh đã tự động xây một bức tường thành, không thể phá vỡ!

Không biết là người nào bị ai!

Hạ Tử Phi cần ở lại bệnh viện ít nhất hai tháng, cô cùng Ôn Hi Thừa mỗi lúc trời tối đều sẽ đi qua chỗ hẩn, đương nhiên nhiều khi hẩn kỳ thật không thể nào nguyện ý nhìn việc hai người này thoải mái làm bóng đèn sáng loáng, nhưng là cuộc sống thật là không thú vị , trong khi công việc bên ngoài bận rộn, cô và anh đều tận hết sức lực sắm tốt vai nhân vật bóng đèn quan trọng, trong phòng bệnh tiếng cười thường không ngừng phát ra, phẳng phất như quay trở lại thời đại học tại căn hộ của Ôn Hi Thừa.

Chuyển sang phòng chăm sóc đặc biệt, Ôn Hi Thừa đem Hạ Tử Phi an bài một gian VIP, Hạ Tử Phi một chút cũng không có chối từ, đồng ý nói: ” Thật đúng là huynh đệ hiểu chuyện!”

Nhưng Lưu Ny Ưc lại lên nói với cô tiêu dùng trong bệnh viện Hạ Tử Phi đều ghi lại vào máy vi tính, cô biết rõ hẩn không muốn đem số tiền kia trả lại cho Ôn Hi Thừa, nhưng lại đem phần thâm tình này đều ghi tạc, hẩn sẽ dùng phương thức khác đi hoàn lại.

Sau khi Phùng Tô Xuyên từ Mỹ trở về không bao lâu, hiệp ước Thượng Hải, hợp đồng bộ chính thức đem hạng mục 10 triệu lấy qua, nhưng tất cả hợp đồng phải đi qua tiểu tổ chuyên án để tham dự thảo luận, việc đó cũng có nghĩa cô, Phùng Tô Xuyên, Ôn Hi Thừa cần thường xuyên đi Thượng Hải công tác.

Sáng sớm ngày thứ 6 mọi người liền nhận được thông báo, muốn đi đàm phán hợp đồng.

Cô cùng Phùng Tô Xuyên một xe, Ôn Hi Thừa cùng Alken ngồi một xe.

Nội dung hội nghị thảo luận là hạng mục lựa chọn thiết bị điều hòa, cô căn cứ lúc trả giá cho nhãn hiệu chuẩn bị một phần tư liệu, bên trong có các kỹ thuật tham số cùng tham khảo giá cả, hiệp ước công ty chi nhánh Thượng Hải, hợp đồng bộ cũng chuẩn bị một phần tài liệu, là một nhãn hiệu khác, cấp bậc đều là nhãn hiệu quốc tế, cũng có thể thỏa mãn yêu cầu thiết kế.

Tiêu điểm tranh luận chính là dịch vụ hậu mãi thượng (mình nghĩ là dịch vụ bảo hành), chi nhánh công ty Thượng Hải cung cấp nhãn hiệu tổng bộ nằm tại Thượng Hải, bảo hành sửa chữa có thể sẽ tương đối kịp thời, nhưng là giá cả so với bọn cô cung cấp cũng không ít, có thể nói là có tất cả lợi và hại a, nhưng là để cho cô không hiểu là, Phùng Tô Xuyên lại kiên trì tuyển dụng cung cấp nhãn hiệu, cơ hồ không có thương lượng đường sống, làm bộ mặt chi nhánh công ty Tô quản lý thật mất mặt.

Alken hướng chi nhánh công ty Thượng Hải, mà Ôn Hi Thừa vẫn không có phát biểu ý kiến.

Bởi vì Phùng Tô Xuyên vẫn không chịu nhượng bộ, hội nghị lâm vào cục diện bế tắc, thời điểm không khí có chút ngưng ngừng, Ôn Hi Thừa ngẩng đầu lướt qua một vòng, đem hai phần tư liệu khép lại, trầm giọng mở miệng: ” hai nhãn hiệu đều phù hợp yêu cầu, đồng thời thỏa mãn điều kiện dưới mọi tình huống, đúng

là tiết kiệm giá thành thì rất tốt, nhưng là hoàn thiện dịch vụ bảo hành cũng rất quan trọng, Hạ Thiên, cô liên lạc với hai xưởng kia một chút, làm cho bọn họ cung cấp một phần trang bị chúng ta sẽ lo phí hao tổn, đồng thời lại lần nữa đối với thiết bị giá cả tiến hành một vòng mới thương thảo, thứ hai làm tiếp định án cuối cùng, mọi người xem có ý kiến gì không?”

Cô mím môi gật đầu, nhìn bên cạnh liếc mắt một cái.

Phùng Tô Xuyên cúi đầu không có ý kiến gì.

Sau khi hội nghị kết thúc, Tô quản lý an bài bữa tiệc, Phùng Tô Xuyên không có chối từ, vui vẻ đi trước, bọn họ đều uống nhiều rượu, sau khi ăn xong đi hộp đêm, trong rạp, Phùng Tô Xuyên cùng Tô quản lý hai người kề vai sát cánh ngồi ở trong khắp ngõ ngách nói chuyện thật vui, không biết vì sao nhìn trên mặt bọn họ hiện lên nụ cười sáng lạng, cô cảm thấy tâm lý có chút hoang mang.

Trên bàn hội nghị thì mặt mày lầm lì, bây giờ thì hân hoan nâng cốc, rốt cuộc cái nào là chân thật, cái nào là ngụy trang?

Tại đây mỗi người đều là cao thủ ngụy trang, tuy cô đã lăn lộn nhiều năm như vậy nhưng trình độ vẫn không hơn trước là bao.

Cô ngẩng đầu, cùng cách đó không xa ánh mắt Ôn Hi Thừa chạm vào nhau, trong lúc này vuốt ve an ủi ý cười cô quen thuộc, ẩn hàm lo lắng, ánh mắt đục ngầu trong không khí như hai dòng nước nóng chậm rãi chảy đến trong lòng của cô, để lòng của cô lập tức thanh tỉnh không ít, cô mấp máy môi, cũng không biết anh có thể trông thấy hay không, dùng khẩu hình môi nói: ” uống ít rượu một chút.”

Thấy chàng trai đối diện có chút gật đầu, cô từ từ nở nụ cười.

có lẽ cô nhìn không rõ lòng của rất nhiều người, nhưng trong đôi mắt này cô lại vĩnh viễn có thể hiểu!

47. Chương 47: Lại Bắt Đầu Đau Đớn . . .

Phùng Tô Xuyên uống rượu, buổi tối về là cô lái xe, ban đêm thị lực của cô không tốt lắm, xe trên cao tốc chạy có chút chậm.

Theo lên xe, hần liền quay ra phía ngoài cửa kính xe , thái độ mệt mỏi không hiểu, cô không hiểu.

“Anh kéo trúng gió, cẩn thận lát văng đầu khó chịu.” Cô quay đầu thấp giọng nhắc nhở lấy.

“Không có việc gì.” Hần ứng cô một câu, đem cửa sổ xe đóng lại, quay đầu kêu cô một tiếng, “Hạ Thiên.”

“Ừm?”

“Anh nhớ em đã nói quê hương của em rất đẹp phải không?”

Cô sững sốt một chút, không hiểu nhìn hần một cái, nhẹ nhàng gật đầu, “Vâng, có núi, có nước, trời xanh mây trắng, bốn mùa rõ ràng.” Nói xong nói xong cô liền cho nở nụ cười, phảng phất thấy được quê kia đầu sông đào thành bảo vệ cùng hai bên cây dương liễu buông rủ.

Bên người truyền đến hai tiếng cười khê, “Nơi ấy người thế nào? Cũng giống như em gốc vậy sao?”

Cô quay đầu trừng hần, “Anh mới gốc ấy, người chỗ em rất thông minh, hơn nữa còn chất phác đáng yêu!”

Phùng Tô Xuyên quay đầu lẳng lặng dừng ở cô, sóng mắt trong có nụ cười thản nhiên, một lát sau, hần ló ra cánh tay trên đầu cô vuốt vuốt, nhẹ nói: “Có cơ hội anh nhất định sẽ đi .”

Cô gật đầu thật mạnh, “Đến lúc đó em làm hướng dẫn viên du lịch cho anh, mang anh đi ăn khắp phố lớn ngõ nhỏ!”

Phùng Tô Xuyên cười ra tiếng, nhắm mắt lại, thấp giọng nói: “Ăn thực phẩm!”

Cô xem trên mặt hắn có mỗi một, mở nhạc nhẹ, cũng không lên tiếng nữa.

Xe chạy đến lầu trọ, Phùng Tô Xuyên theo cô cùng xuống xe.

Đổi lại ghế lái, trước khi đi, hắn gọi ở cô, trầm ngâm một lát sau nói: “Có nghĩ tới rồi công ty hay không?”

Cô ngơ ngác một chút, nghiêng đầu nghĩ nghĩ nói: “Anh nếu không làm, em phỏng chừng sẽ rời đi đấy, vì sao hỏi như vậy? Chẳng lẽ anh nghĩ đi ăn máng khác?”

Phùng Tô Xuyên lắc đầu, cười nói: “Tùy tiện hỏi thôi, chớ loạn tưởng, anh muốn rời đi nhất định sẽ mang em cùng đi đấy!”

Cô tiến đến trước mắt hắn, cười hì hì nói: “Đây chính là anh đáp ứng em ah, về sau anh nếu tự mình mở công ty, em muốn làm trợ lý tổng giám đốc, loại dưới một người trên vạn người ..., gây nhiều phong ba!”

Phùng Tô Xuyên cười to hai tiếng, nhìn cô rất chân thành mở miệng: “Không có vấn đề! Nếu có một ngày như vậy, vị trí trợ lý tổng giám đốc anh nhất định giữ lại cho em!”

Cô vui tươi hơn hở gật đầu, lui đến một bên, xem xe của hắn sau khi rời đi mới hướng tới hành lang, chờ thang máy suy nghĩ, Phùng Tô Xuyên mới không phải cái loại vô duyên vô cớ cùng cô nói chuyện tào lao, chẳng lẽ hắn thật sự muốn làm một mình, dùng tình thế trước mắt hắn ở công ty cũng không phải là không thể được, nhưng cứ như vậy từ bỏ những năm này dốc sức làm không giống phong cách của hắn ah!

Bởi vì muốn cùng hai nhà thiết bị xưởng tuần giá, thứ bảy cô tặng ca, không hề ngoài ý muốn Ôn Hi Thừa đã ở đó, giữa trưa họ cùng đi bệnh viện gặp Hạ Tử Phi, buổi chiều tiếp tục trở về tặng ca, hơn bảy giờ tối giá cả hai cái xưởng cuối cùng bán bảo hành sửa chữa hiệp nghị cũng đã fax lại đây, cô hoang mang hơn là hai nhà ra giá cả không ngờ cơ hồ nhất trí, nhưng Thượng Hải chi nhánh tuyển định chính là nhãn hiệu bán sau điều khoản muốn giữ lấy ưu đãi rất lớn, như vậy xem ra tuyển dụng bọn họ tỷ lệ sẽ rất lớn.

Cô đem kết quả này nói cho Phùng Tô Xuyên, hắn chỉ là lên tiếng, giọng điệu bình tĩnh nghe không xuất ra có bất cứ gì tâm tình.

Ôn Hi Thừa đem cho cô trở lại căn hộ, trong đầu của cô một mực nghĩ giá cả hai xưởng này, nhưng là không có một chút đầu mối.

“Có tâm sự?” Xe dừng ở dưới lầu, Ôn Hi Thừa cởi dây an toàn ra quay đầu hỏi cô.

Cô nghĩ, gật đầu, “Em cảm thấy rất kỳ quái, hai nhà cho ra giá gần như thế, dựa theo thông thường, chúng ta tuyển định xưởng hắn là ít nhất có lợi 10%.”

Ôn Hi Thừa cười cười, tựa lưng vào ghế ngồi nhìn phương xa, “Vậy bây giờ giá tiền là cao hay vẫn là thấp?”

“Cao, nhưng bọn họ chết sống cũng không chịu lại hạ nữa, hạng mục lớn như vậy, nổi tiếng lại cao như vậy, lại đem giá cắn chết như vậy nói không được!”

Ôn Hi Thừa nhíu mày, “Cao 10%?”

Cô lắc đầu, “Không nhiều như vậy, gần 5% thôi.”

“Thứ hai hẹn bọn họ phân tích lại đến đàm một lần, làm hạ 5 điểm.”

Cô vò đầu, “Ah, nhưng mà em vẫn cảm thấy là lạ ở chỗ nào mà, em hôm nay cùng lão đại của chúng em nói chuyện này mà hắn lại còn nói cứ như vậy đi, không cần bàn lại nữa, chúng em cung cấp xưởng cơ hồ không có khả năng trúng thầu, hắn liền bỏ qua như vậy, kia ngày hôm qua lại còn cùng Tô quản lý tranh giành cái gì nhiệt tình ah!”

Ôn Hi Thừa ngoéo ... một cái khóe miệng, nhìn về phía cô, “Hắn cùng Tô quản lý đều là nòng cốt của công ty đại lực nhiều năm, hai người phối hợp nhiều năm như vậy, hết lần này tới lần khác tại lúc anh cùng Alken tham gia lúc liên sinh ra ý khác nhau, em nói hắn tranh giành nhiệt tình cái gì?”

Cô sững sờ ngơ ngác một chút, có chút không dám tin tưởng nhìn anh, “Anh ý là nói bọn hắn cố ý khác khẩu, để các người xem hay sao?”

Ôn Hi Thừa nhún nhún vai, từ chối cho ý kiến.

Cô nhẹ nhàng cản bờ môi, sửa sang lại suy nghĩ, nói: “Kỳ thật bọn hấn vốn chính là muốn tuyển định dùng nhân hiệu Thượng Hải chi nhánh công ty, mà cố ý cho anh cùng Alken làm ra lựa chọn, hai người luôn luôn đứng ở phía Tô quản lý, đến lúc đó lão đại của chúng em trực tiếp đào ngũ, sau đó giống như bọn hấn mong muốn rồi.”

Sau khi nói xong cô cũng cảm giác được trên người từng đợt ra bên ngoài bốc lên hàn ý, đây là cô lần đầu tiên cảm thấy Phùng Tô Xuyên hóa ra đúng là nhân vật lợi hại như thế, có lẽ lúc trước bốn năm hấn đều là thao tác hạng mục như vậy, chỉ có điều cô chưa từng có để ý qua mà thôi.

“Hạ Thiên.” Bên cạnh kêu cô một tiếng, nhẹ nhàng cầm hai tay của cô, “Đừng đi nghĩ nhiều như vậy, bọn hấn muốn thế nào là chuyện của bọn hấn, không liên hệ gì tới em, cũng không liên quan gì tới anh, em chỉ cần giống như trước đơn giản trong công việc là tốt rồi, hiểu không?”

Lòng bàn tay của anh hơi lạnh, lại làm cho cô hoảng loạn trong lòng dần dần an định lại, cô giương mắt nhìn anh một chút, nhẹ nhàng gật đầu, trầm mặc chút, thấp giọng nói: “Vậy anh dự định làm sao bây giờ? Bọn họ hấn không phải là nhằm vào anh, chỉ là bất mãn tổng bộ bên Mỹ đối với chi nhánh công ty ở đại lục quá phạm can thiệp mà thôi.”

Ôn Hi Thừa mỉm môi cười cười, nhìn về phía ánh mắt của cô một mảnh chân thành, “Cứ dựa theo em kết quả em thắc mắc, nhà ai phù hợp thì dùng.”

Cô cản cản bờ môi, “Nhưng anh đã nhìn ra bọn họ diễn xiếc rồi.”

Ôn Hi Thừa nắm ngón tay của cô nhéo nhéo, bình tĩnh nói: “Cha Amy muốn tiếp quản công ty đại lục anh không đồng ý, không có đạo lý người ta tâm tâm khổ khổ dốc sức làm ra thành quả hấn lại ngồi mát ăn bát vàng, bất kể là Phùng Tô Xuyên hay là Tô quản lý đều so với anh có tư cách tới quản lý hợp đồng, anh nghĩ vô luận tuyển định xưởng nào, cũng có thể bảo đảm hạng mục thuận lợi tiến hành, như vậy là đủ rồi, về phần giữa bọn họ mấy cái kia quyền thế đấu tranh, anh cho tới bây giờ đều không có hứng thú, anh nghĩ muốn cái gì em hấn là tình huống!”

Trái tim của cô co rút lại một chút, Ôn Hi Thừa đã muốn trước một bước buông ra tay của cô, không để cho cô cơ hội mở miệng, anh vuốt vuốt tóc của cô, cười nói: “Lên đi, sớm một chút nghỉ ngơi, ngày mai ngủ nướng, giữa trưa anh tới đón em đi bệnh viện.”

Cô trong lòng thở dài, đem khuyên bảo nuốt xuống, gật gật đầu xuống xe.

Trở lại căn hộ, thay đổi giày, ở phòng khách đứng trong chốc lát mới đi ra ban công.

Dưới lầu, Ôn Hi Thừa tựa ở thân xe ngựa đầu nhìn phương hướng của cô, dưới ánh trăng thân thể của anh hình thon dài mà đơn bạc, giữa ngón tay lúc sáng lúc tối lóe ra một chút lửa.

Cô hướng anh vẫy tay, thế nhưng anh lại không giống như ngày thường rời đi, chỉ là tại lúc tàn thuốc bị gãy rơi trên tay, một lần nữa chọn một cây khác.

Trong ấn tượng tên thiếu niên sạch sẽ kia chưa bao giờ hút thuốc lá, anh nghiện thuốc lá hấn là tại lúc ở nước Mỹ dính phải đi, bốn năm có thể thay đổi rất nhiều, Ôn Hi Thừa từ một cậu bé miễn cưỡng ót biến thành một người đàn ông thành thực chắc chắn, đã từng làm nũng chơi xấu không cho cô trở lại ký túc xá, hôm nay có thể đốt một điếu thuốc đưa mắt nhìn cô lần lượt quay người rời đi.

Nếu như cô còn thương anh, quả quyết không đành lòng hấn có chuyển biến như vậy, cô sẽ vẫn thương anh, đau anh, không cho anh bị một chút thương tổn!

Thứ hai, Ôn Hi Thừa tự mình cùng quản lý kinh doanh hai xưởng tiêu thụ hiệp đàm, giá cả lại giảm 5 điểm, tổ chức tiểu tổ hội nghị cuối cùng xác định Thượng Hải chi nhánh công ty đề cử nhân hiệu trúng thầu, tuyên bố kết quả, ánh mắt của cô nhìn chăm chăm vào Phùng Tô Xuyên, trên mặt của hấn không có bất kỳ biểu lộ, ngay cả mi tâm nếp gấp đều không có một tia biến hóa, nội tâm của hấn đến cùng mạnh cỡ bao nhiêu, cô đã không dám tưởng tượng rồi, cô suy nghĩ lúc trước chính mình những tự cho là đúng kia an ủi, hấn sẽ sẽ không cảm thấy rất ngây thơ chứ?

Ngày 2 tháng tư, ngày sau cá tháng tư, một cuộc sống rất bình thường, sau khi tan việc cô cùng Ôn Hi Thừa theo thường lệ đi bệnh viện, hai tuần trị liệu, Tiểu Ny dốc lòng chiều cổ, Hạ Tử Phi khôi phục rất

tốt, nâng tựa đã có thể xuống giường đi đi lại lại rồi.

Trước cơm tối, hân la hét muốn uống rượu, đạt được Lưu Ny Úc đồng ý, Ôn Hi Thừa cầm áo khoác rời đi.

Cửa phòng mới vừa khép lại, Hạ Tử Phi đã đi xuống giường, thúc giục nói: “Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút!”

Lưu Ny Úc cười tròng hân, trên tay cũng không dừng lại, từ trong tủ lạnh nhỏ lấy ra một cái bánh sinh nhật, cô hít sâu một hơi, đem bàn trà chỉnh đốn sạch sẽ, bắt đầu bày đặt bàn ăn.

Hôm nay là sinh nhật Ôn Hi Thừa, anh nói từ sáu tuổi đã không có qua sinh nhật rồi, bọn cô cũng biết nguyên nhân, cho nên cũng không nhắc tới.

Nhưng là giữa trưa nhận được điện thoại của Hạ Tử Phi, hân nói: “Hạ Thiên, năm nay anh muốn giúp Hi Thừa tổ chức sinh nhật.”

Cô cảm thấy được hốc mắt chua xót, nhẹ nói: “Em tới mua bánh ngọt.”

Ôn Hi Thừa lúc trở lại, bọn cô đóng tất cả đèn, tựa như trên TV diễn, anh đẩy cửa đi vào rõ ràng sững sờ, hồi thần, Hạ Tử Phi đốt sáng ngọn nến.

Ba người cô trên mặt đều là nhẹ nhàng ý cười, mà Ôn Hi Thừa trực tiếp bị giật mình không có phản ứng, nhìn chăm chăm ngọn nến ngầy người một hồi lâu, mới mạnh mẽ cúi đầu xuống.

Hốc mắt cô đỏ, Tiểu Ny nghiêng đầu đem mặt chôn ở vai Hạ Tử Phi.

Hạ Tử Phi nhẹ vỗ về phía sau lưng của nó, ngón tay cầm điều thuốc có chút run lên một cái, nhẹ nhàng mở miệng: “Huynh đệ, sinh nhật vui vẻ!”

Ôn Hi Thừa cúi đầu đứng không nhúc nhích, thân hình anh căng cứng có thể thấy được nội tâm của anh không có nhiều bình tĩnh, một lúc lâu sau, Tiểu Ny tránh khỏi ôm của Hạ Tử Phi, lôi kéo Ôn Hi Thừa đi đến bàn trà trước mặt, “Thổi cây nến, nhanh lên một chút, chúng tôi có quà cho anh.”

Ôn Hi Thừa ngẩng đầu, hốc mắt hồng hồng nhìn họ một cái, hít sâu một hơi thổi tắt ngọn nến.

Trong phòng một lần nữa lâm vào bóng tối, chỉ có theo bức màn trong có khe xuyên qua tới vài đạo ánh trăng hẹp dài chiếu đến.

“Quà đâu?”

Ôn Hi Thừa giọng mũi đậm, để cho họ đều mím môi cười khẽ.

Hạ Tử Phi dựa vào Lưu Ny Úc nâng người chậm rãi chuyển qua bên cạnh anh, ho khan hai tiếng, nhẹ nhàng ôm anh.

Dưới ánh trăng Ôn Hi Thừa trong mắt hiện lên một tia cảm động, nhưng là mấp máy môi, nghiêng đầu nhìn hân, “Là việc này?”

Hạ Tử Phi nhưng cười không nói, đối với Lưu Ny Úc nháy mắt.

Lưu Ny Úc cúi đầu bả vai run rẩy, đi qua đồng dạng cho anh một cái ôm nhẹ nhàng, nhẹ nói: “Hi Thừa, sinh nhật vui vẻ!”

Nó sau khi nói xong, còn lại ba người đồng loạt nhìn về phía cô.

Cô tròn tròn tròn mắt, có chút bối rối nhìn Hạ Tử Phi cùng Lưu Ny Úc, ban đầu chưa nói có khâu này này, vốn là đã nói rồi đây là thổi xong ngọn nến, Hạ Tử Phi cùng hân ôm sau đó bắt đầu ăn cơm chiều đấy!

Nhìn sáu con tràn đầy chờ mong sáng lóng lánh, cô có cảm giác bị bán đi, mím môi đi qua, chậm rãi vươn tay học Lưu Ny Úc nhẹ nhàng mà ôm lấy eo Ôn Hi Thừa, chỉ là lúc rời đi lại bị đôi cánh tay gắt gao ôm.

Mặt của cô áp vào trước ngực Ôn Hi Thừa, có thể rất rõ ràng nghe được tim anh dồn dập mà hỗn loạn, anh đem cô cả người đều áp trong ngực, cái cằm chống đỡ tại trán của cô, không khí chung quanh ở trong dần dần tràn âm áp cô quen thuộc.

Trong phòng thần kỳ an tĩnh, bên tai của cô chỉ có tiếng đập lồng ngực phát ra, nhiều loạn thính giác của cô, cũng quấy trầm tĩnh trong trái tim.

Cô cảm thấy được nếu như cô có một chút chí khí mà nói..., nên lập tức đẩy anh, rời đi lồng ngực có ma lực loại đầu độc lòng người này, có thể sự thật chứng minh, cô không có, cô không chỉ không đẩy anh, hoàn toàn trên lưng anh tay còn tại đẳng saucái lưng gầy gò nhẹ vỗ về, giống như là cực kỳ lâu lúc trước đã làm trăm ngàn lần giống nhau, như vậy tự nhiên, như vậy thư thái!

Cô không biết hai người như vậy đứng bao lâu, thẳng đến Lưu Ny Úc cười nhạo : “Tôi nói này thọ tinh đại nhân*, cho dù là chấm mút cũng nên có một mức độ a, rau cải đều nguội, tôi có thể hay không ăn cơm trước ah!”

*ý nói là ôn hi thừa

Trong phòng không khí kiều diễm lập tức biến mất hầu như không còn, cô có chút bối rối tránh thoát ngực của anh, nhưng là nghe được một thanh âm vô cùng ôn nhu có chút khàn khàn: “Tôi hôm nay rất vui vẻ, cảm ơn quà sinh nhật của mọi người!”

Lời anh vừa nói ra, vòng quanh cánh tay của cô cũng chậm chậm rũ xuống.

Cô ngửa đầu, người con trai ở trước mắt, trên mặt là cô lại lần nữa quen thuộc đáng tuổi cười vuốt ve an ủi, nhưng là cô lại thấy được che dấu ở phía sau ưu thương cùng bất đắc dĩ.

Tâm, giống như lại bắt đầu đau đớn!

48. Chương 48: Tình Cảm Luân Hồi

Giữa tháng tư, công ty tổ chức du lịch, 5 ngày bốn đêm du lịch Hải Nam, tất cả các ngành cùng đi, cô và Phùng Tô Xuyên không thể đồng thời cùng đi, hẳn là nhóm đầu tiên, cô là nhóm thứ hai, nhưng hẳn dùng công việc bận quá không đi, lẽ ra cô cũng ý định không đi, mà khi danh sách công bố đúng lúc Ôn Hi Thừa lại nhắn tin MSN với cô: “Chúng ta cùng một nhóm.”

Xuyên qua màn hình máy vi tính lạnh như băng, cô tựa hồ có thể chứng kiến bộ dạng anh cõi lòng đầy chờ mong, cắn môi nghĩ nghĩ, nói: “ đúng vậy a!”

Sau khi nhắn xong, cô lại áo não cảm giác mình thật là không có tiền đồ!

Sáng thứ sáu trời còn chưa sáng, xe buýt du lịch liền từ công ty xuất phát đi sân bay, kiểm an đăng ký, ngồi hai giờ trên máy bay, đến hải khẩu đã giữa trưa hơn một giờ, hướng dẫn du lịch tiếp mọi người.lăn đi lăn lại cuối cùng sau khoảng nửa giờ mới đến được khách sạn.

Cô cùng Tống Dĩnh một phòng, Ôn Hi Thừa một mình ở một phòng.

Dàn xếp tốt vẫn chưa tới thời gian ăn cơm, rất nhiều người đi bơi lội, Tống Dĩnh cầm áo tắm hào hứng rời khỏi phòng, cô tắm rửa qua, thay đổi quần áo đứng ở trên ban công hứng gió.

Phòng bọn cô ở là hướng ra ngoài cảnh biển, đứng ở trên ban công có thể rất rõ ràng thấy cách đó không xa biển rộng, rộng lớn bao la bát ngát, không có một tí ô nhiễm, rất sạch sẽ, rất đẹp, bầu trời chính là một màu xanh đậm, mặt trên nổi lơ lửng những đám mây màu trắng hình dạng khác nhau, khung cảnh thuần khiết như là có thể làm sạch tâm hồn, làm cho người ta vui vẻ thoải mái.

Thời điểm tiếng đập cửa vang lên, cô trong lòng thở dài một hơi, mở cửa đi ra bên ngoài nhìn thấy một chàng trai 1 thân màu trắng, tác phong nhanh nhẹn, cười cười ” Em đoán là anh.”

Ôn Hi Thừa rũ mắt cười cười, “Anh có thể nói đây là thần giao cách cảm không?”

Cô trừng mắt liếc anh một cái, ” Sao anh không đi bơi?”

” không muốn đi.” anh đi đến sân thượng, ghé trên lan can nhìn vào phương xa, dừng lại vài giây đồng hồ, quay đầu nhìn cô, ” có muốn đi dạo bờ biển một chút không?”

Cô kinh ngạc ” Bây giờ? nhưng cũng sắp tới giờ ăn cơm rồi.”

Ôn Hi Thừa chuyển người, miễn cưỡng tựa ở trên lan can, mặt trời lặn dư âm nắng chiều hắt chiếu lại đây, vây quanh thân anh là 1 vầng sáng mờ mờ lung, cùng nét mặt ôn hòa trên khuôn mặt anh hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh, hoàn mỹ đến không nói ra được.

Anh thản nhiên cười, “Dưới trời chiều biển rộng rất đẹp, thời gian cũng rất ngắn ngủi, cách cơm tối còn có 40 , vậy là đủ rồi.”

Cô có chút thất thần gật đầu, lúc xoay người, nhẹ nhàng che che chỗ ngực, bên trong cái vật nhỏ kia nhảy lên có chút dị thường .

Anh nói không sai, dưới trời chiều biển rộng đích xác rất đẹp, đường chân trời một mảnh màu vỏ quýt đem biển cùng trời như hợp lại, hoành tráng mỹ lệ!

Cô và anh đi đến bờ biển, tìm một chỗ bãi cát sóng vai ngồi.

Cô xoay người ôm chân nhìn về phía phương xa, mà Ôn Hi Thừa đưa hai tay về phía sau tại trên bờ cát lắng lặng yên nhìn dưng ở cô.

Cho dù như vậy an bình biển rộng, cũng dần che phủ đi tâm càng ngày càng mãnh liệt xao động, cô bị ánh mắt nóng rực sau lưng kia nhìn chăm chăm gò má một hồi nóng lên.

Nhẹ nhàng ho khan một tiếng, để che dấu tâm tình rối loạn cô tính mở miệng: ” Trở về thôi.”

Quay đầu đồng thời, chàng trai bên cạnh thông xuống mí mắt, lời nói ra đến miệng liền bị chặn ở cổ họng, anh không nói chuyện, vài giây sau, cánh tay kê lót dưới đầu, chậm rãi nằm xuống, sau đó mới nhìn hướng cô, trong ánh mắt đã bình tĩnh không có sóng, ẩn chứa ý cười, “Em đi về trước đi, anh ở lại chốc lát.”

Khẽ gật đầu một cái, cô đứng dậy rời đi, đi ra một khoảng cách phía sau, quay đầu lại, một tia ánh chiều tà cuối cùng vừa vụt biến mất, trên bờ cát lập tức lâm vào một mảnh u ám, Ôn Hi Thừa như cũ hai chân co lên ngửa mặt nằm, cô nhìn không thấy thái độ anh, nhưng lại có thể cảm giác được bao phủ tại chung quanh anh nhân nhật ưu thương.

Lòng, lại đau, hơn nữa càng thêm rõ ràng.

Bữa tối không gặp Ôn Hi Thừa, sau khi ăn xong, cô cùng Tống Dĩnh đi bờ biển.

Ban đêm gió biển có chút lớn, một luồng vẩn sóng nước nhộn nhạo, dưới ánh trăng làm nổi bật màu xanh đậm sâu kín của khu rừng, hít sâu một hơi, trong phổi tràn đầy đều là mằn mặn vị nước biển.

” lão đại của bọn chị!” Tống Dĩnh bắt lấy cánh tay của cô, có chút kích động thấp giọng hô.

Cách đó không xa một bóng dáng màu trắng ngồi ở trên bờ cát, phía sau lưng có chút cong lên ôm hai chân, thời điểm trời nổi gió đem quần áo của anh có chút phiêu phiêu, quanh thân hình có vẻ có chút đơn bạc.

Cô không nói chuyện, dừng bước lắng lặng chăm chú nhìn anh, cô không rõ đã bao lâu như vậy không kiêng nể gì cả mà nhìn anh, mặc dù chỉ là một cái bóng lưng.

Lần nữa gặp lại, bàng hoàng do dự, cả 2 cuối cùng vẫn bỏ lỡ, mà cô quyết định từ bỏ, dùng lãnh đạm hồ hững hờ ngăn tất cả ôn nhu cùng tấm lòng của anh, chỉ là không muốn lại lần nữa bị thương tổn, cũng không dám đi suy nghĩ sâu xa anh bị thương sâu đậm thế nào.

Trong mắt của anh ẩn nhẫn vào trong nội tâm của cô va chạm vào bộ phận mềm mại nhất, thỉnh thoảng sẽ đau, cách anh càng gần đau càng lợi hại.

Những kí ức đã muốn chôn giấu, bây giờ đau lòng đến tột cùng là vì sao?

Có lẽ là anh miễn cưỡng cười vui ở dưới bóng cô đơn cùng ưu thương, cũng có lẽ là anh sẵn sàng bị cô lần lượt cự tuyệt vì bất đắc dĩ, cô tìm không thấy đáp án.

Đang suy nghĩ bỗng bị thanh âm bất mãn của Tống Dĩnh cắt ngang, "đó là Lưu Lâm đúng không? rất cục cựa hội cũng đến với cô ấy, Hạ Thiên, đi, chúng ta cũng đi qua."

Hiện ra trước mắt cô là một người mặc quần siêu ngắn, chiếc áo bó sát người làm nổi lên bóng dáng nhỏ nhắn, cô mím môi cười cười, nín lại cánh tay Tống Dĩnh, "tuần nam mỹ nữ, dưới ánh trăng mập mờ, chị đi qua mắt đảo loạn cái gì?"

Tống Dĩnh quệt mồ hôi, lưu luyến nhìn lại mấy lần, đi theo cô quay người.

Dọc theo bờ biển đi ra một khoảng cách phía sau, cô quay đầu nhìn thoáng qua, Ôn Hi Thừa đã muốn đứng dậy, cùng Lưu Lâm song song đứng nhìn về phía phương xa, không biết vì cái gì, cô cảm thấy được mặc kệ người nào cùng anh đứng chung một chỗ đều rất hài hòa, ngoại trừ chính cô.

"Hạ Thiên, hỏi em một vấn đề." Tống Dĩnh nhìn chằm chằm cô như có điều suy nghĩ nói.

Cô thu hồi ánh mắt, chuyển hướng cô nàng, "Sao?"

"em cùng lão đại bọn chị rốt cuộc là quan hệ như thế nào?"

"bạn học thời đại học." cô cười nhẹ trả lời.

"lừa gạt quỷ! hai người nhìn nhau ánh mắt đều không đúng nha, rất mờ ám."

Có lẽ là chung quanh không khí ướt át quá mức mê người, cô thậm chí có thể thổ lộ hết dự vọng, lôi kéo cô ấy ngồi trên bờ cát, nghiêng đầu nở nụ cười, "Sao có cái gì không đúng à?"

Tống Dĩnh hí mắt nghĩ nghĩ, nói: "mỗi lần chỉ cần em xuất hiện ở văn phòng bọn chị, ánh mắt của hân sẽ sáng ngời, khóe miệng lại còn sẽ theo đó mà giơ lên, trên mặt vẻ vui mừng đều không thể che hết, giống như là thăm mền em, nhìn thấy đối tượng trong lòng mà mình ngưỡng mộ, cả bộ mặt biểu lộ đều trở nên nhu hòa."

Cô PHỤT liền nở nụ cười, "chị có quan sát rất cẩn thận"

Tống Dĩnh hừ lạnh một tiếng, "em ah, đặc biệt cần ăn đòn, như là có người nợ em 1 trăm vạn vậy, ánh mắt lạnh có thể đem người đông chết, nhìn lão đại bọn chị đẹp trai trên mặt ôn nhu bị em dùng loại biểu lộ lạnh băng đánh tan, thật muốn bóp chết em!"

Nụ cười của cô chậm rãi trở nên cứng ngắc, cô sớm đã không hề tận lực đối với anh lạnh lùng, nhưng mà, ngực trang đã thành thói quen.

Hít sâu một hơi, cô thấp giọng nói: "còn nhớ rõ hân vừa tới công ty, em đã nói với chị, hân thật ra là mối tình đầu của em đấy thôi"

Tống Dĩnh sững sờ ngơ ngác một chút, sau đó liền há to miệng a, "chẳng lẽ lời em nói là sự thật?"

Cô quay đầu vuốt cằm thừa nhận, "em đã từng rất thích hân, hận không thể yêu anh ấy đến bầu trời, không thể để trong mắt của anh ấy có một chút ưu thương, chỉ cần hân có một chút nhíu mày, lòng của em sẽ đau đến muốn chết, khi đó trong mắt em chỉ có hân, danh cho anh tất cả biểu lộ, vui sướng, thống khổ, giận người, thỏa mãn, toàn bộ thỏa đáng để ở trong lòng, muốn cất kỹ cả đời."

Tống Dĩnh đã muốn không biết nên làm ra phản ứng gì, chỉ có thể ngơ ngác nhìn cô, "về sau thì sao?"

Cô ngửa đầu nhìn vào sao trời, không muốn làm cho trong mắt chưa xốt tràn lan, "về sau anh ấy xuất ngoại, một năm sau nói với em rằng cùng người khác đính hôn, hiện tại anh có một vị hôn phu ở Mĩ xinh đẹp, bọn em cũng chỉ là quan hệ đồng học."

Nước mắt vẫn là không ngừng chậm rãi chảy xuống, may mắn là bóng đêm rất mờ, người bên cạnh cũng không có phát hiện.

Tống Dĩnh ôm cánh tay của cô không ngừng an ủi, mà bên tai của cô cũng chỉ có có chút tin tức, rất nhẹ, rất dễ nghe.

Nhiều năm như vậy gút mắc, nói ra cũng chỉ có mấy câu ngắn ngủi này, mà làm cho người ở trong đó hăm sâu không thể tự kèm chế.

Tống Dĩnh sau khi rời đi, cô lưu lại ngồi trong chốc lát, cảm giác được nhẹ nhẹ cái lạnh mới đứng lên, lúc xoay người bị nghiêng, phía sau có một bóng người lại càng hoảng sợ.

Ôn Hi Thừa không biết sao đứng ở nơi đó, lúc này hai tay của anh dút vào túi quần chứng kiến bộ dạng cô vỗ ngực, mím môi nở nụ cười, nụ cười của anh mông lung dưới ánh trăng, nhẹ nhẹ, ánh mắt mềm mại lâu dài, làm cho cô có chút không thể chống đỡ được.

Xoa xoa đôi bàn tay, hướng anh đi tới, " anh đứng ở chỗ này bao lâu rồi? cũng không nói một tiếng, ăn mặc một thân trắng toát định dọa ma sao!"

Nụ cười trên mặt Ôn HI Thừa tối dần, đi song song với cô hướng khách sạn " Tống Dĩnh vừa rời đi thì anh tới, em nghĩ gì thế? nhập thần như vậy."

Cô bấu môi, tránh đi vấn đề của anh, " Lưu Lâm thì sao?"

Người bên cạnh rõ ràng sững sờ, " ai là Lưu Lâm?"

cô hậm hừ, liếc mắt, " chẳng lẽ vừa làm mỹ nữ tức giận."

" không biết."

Ôn Hi Thừa hiển nhiên đối với đề tài này không có hứng thú, quay đầu nhìn cô nhú mày phía sau nói: " đối không?"

Cô cũng từ bỏ tính toán trên chốc anh lần nữa, rất thành thật gật đầu.

Khuôn mặt nam nhân nặng nề giờ mới xuất hiện vẻ tươi cười, nắm ở bờ vai của cô nói: " đi ăn đồ nướng?" cô xoay tay gạt mình, xem anh không có ý tứ buông tay, lặng yên trong chốc lát, nhẹ nhàng gật đầu.

Ngước mắt nhìn gò má của anh, có cảm giác trở lại thời đại học khi tất cả vẫn là huynh đệ, lúc đó, ngẫu nhiên anh cũng sẽ giống như vậy đưa cánh tay khoác lên trên vai của cô, khi đó trong lòng của cô cũng như hiện tại đều có chút không được tự nhiên, nhưng không biết làm như thế nào cự tuyệt, giống như mọi chuyện đều đi qua 1 vòng luân hồi rồi lại chuyển về vạch xuất phát, trải qua đối với anh yêu, hận, coi thường, lại nhớ tới cảm tình sâu đậm, cô cúi đầu chậm rãi nhận thức tâm lý này là cảm giác chua chua ngọt ngọt ít nhiều không thể nói rõ, cảm giác, cảm thấy hình như có cái gì đó không giống ban đầu.

Một hồi gió biển thổi vào, người bên cạnh đem cô hướng trong ngực ôm, phát giác được thân thể cô cứng ngắc, rồi lập tức đẩy cô ra giữ vững khoảng cách nhất định, trên bờ vai cánh tay cũng thuận thế rơi xuống.

Cô mấp máy môi, điều chỉnh bước chân lộn xộn, thời điểm vùi đầu đi về phía trước, nghĩ đến, cảm giác không giống đó chính là cảm giác động tâm đã phai nhạt!

*****< phía dưới mới tăng nội dung >*****

Kế tiếp ba ngày mọi người đi vịnh Á Long, khu cảnh núi ở phía nam, phía tây đảo là địa phương, tất cả mọi người đều rất tận hứng, người cuối cùng bước đến đảo Hải Nam cũng đã tới, tất cả ở Sanya, cơm tối không để hướng dẫn du lịch an bài, do công ty cung cấp tiền ăn hải sản.

30 mấy người người chia làm ba bàn, cô cùng Ôn hi Thừa không ngồi cùng bàn.

Mở tiệc, đồng sự nam bắt đầu uống rượu, Ôn Hi Thừa đương nhiên là bị một đám lãnh đạo cao cấp nhắm làm đối tượng, cô nhìn anh vài lần, cảm thấy lo lắng cũng vô dụng, anh hôm nay nhất định là bị vây chặt, liền vùi đầu dùng bữa.

10 giờ hơn, tất cả mọi người đều uống đến ngã trái ngã phải, ngày thường quan hệ của cô cùng mấy đồng nghiệp ồn ào tương đối khá nên muốn cô cùng họ hợp lại ép Ôn Hi Thừa uống rượu, cô đương nhiên không theo, quay đầu hung dữ trừng mắt một đám mới trở về.

Bọn họ rõ ràng uống quá nhiều, cầm bình rượu lôi kéo Ôn Hi Thừa hướng cô đi tới.

" Hạ Thiên, cô xem, lão đại của chúng ta đã tự mình tới, cô sẽ không nề mặt như vậy chứ?"

Cô lộ ra biểu tình xem thường thật lớn trên mặt, đứng lên, có chút lo lắng nhìn về phía Ôn Hi Thừa, mà anh một tay nắm phần tựa lưng của cái ghế cô ngồi đến nỗi cả gân xanh, một tay nắm lấy ly rượu, khuôn

mặt trở nên trắng nhưng vẫn là vẻ tươi cười nhẹ nhàng, trong mắt là thứ tình cảm ấm áp nhẹ nhàng, không có mở miệng, hướng cô ra hiệu, ngửa đầu đem nửa ly rượu uống vào.

Nhìn anh có chút nhú mày, cô cảm thấy được tâm như bị một bàn tay vô hình véo nhẹ, có chút đau, có chút tê dại!

Cô bắt đầu dĩ thử dài, vừa muốn bưng ly rượu lên, Ôn Hi Thừa duỗi tay đè chặt miệng chén, cúi đầu khoe miệng cong cong, vô nhẹ nhẹ mở tay của cô, cầm lên ly rượu uống một hơi cạn sạch.

Theo một hồi tiếng huyết sáo, mọi người bắt đầu trêu chọc, cô túm quần mắt đỏ rần, mà Ôn Hi Thừa chỉ là hai tay chống tại trên ghế dựa cúi đầu cười, một lát sau, nhìn về phía mọi người, thanh âm mang theo chút ít lười biếng mà gọi cảm, nói: " thương hương tiếc ngọc là trách nhiệm của đàn ông."

Mọi người cười vang, có đồng sự nữ khác cũng muốn cùng anh uống, bưng ly rượu liền lao đến, Ôn Hi Thừa hiển nhiên đã uống quá nhiều, có chút lùi về phía sau trốn, đối với Lưu Lâm đang đi tới cười nói: " nghỉ ngơi giữa hiệp có thể chứ? tôi đi nôn đã."

Khuôn mặt anh tuấn, ngữ điệu mềm mại, mặc cho ai đều không thể cự tuyệt, Lưu Lâm lập tức hai gò má đỏ ửng, xấu hổ một chút gật đầu.

Ôn Hi Thừa thân thể lập tức đứng thẳng, nói câu: " cảm ơn." ánh mắt mê ly liếc nhìn cô một cái, quay người đi ra ghế.

Cô ngồi trong chốc lát, thừa dịp mọi người không để ý cũng đi ra ngoài.

Buồng vệ sinh rất đơn sơ, thời điểm cô đi qua, còn có thể nghe được bên trong ào ào tiếng nước, đợi một hồi lâu, Ôn Hi Thừa mới đi ra, trên mặt trên tóc đều là bọt nước, hốc mắt đỏ lên, biểu lộ có chút thống khổ.

Cô chạy nhanh qua đỡ lấy anh, trong giọng nói có chút bất mãn, " anh rốt cuộc uống bao nhiêu?"

Bên cạnh nam nhân nghiêng đầu nhìn cô trong chốc lát, tựa hồ rất nghiêm túc tự hỏi, vài giây đồng hồ sau, mím môi lắc đầu, " không biết, rất nhiều rất nhiều!" khi nói chuyện đồng thời anh nhẹ nhàng cầm tay của cô.

Cảm giác được anh rõ ràng say mèm, cô không có giấy.

Anh nói không muốn trở lại, cô liền cho anh ngồi ở bên lề đường, không khí ban đêm đem nhiệt khí ban ngày thổi tan không ít, thổi nhẹ nhẹ trên mặt nhu nhu rất thoải mái.

Ôn Hi Thừa vui đầu ghé vào trên đùi, lôi kéo tay của cô đặt ở dạ dày xoa, cô nhìn tóc anh theo gió thổi mà rối, tâm mềm mại có chút không phòng bị, một lát sau, đem bàn tay còn lại đặt ở phía sau lưng của anh nhẹ nhàng vỗ về.

Người bên cạnh có chút cứng đờ, chậm rãi triệt để buông lỏng xuống, Ôn Hi Thừa không ngẩng đầu, ngón tay tại mu bàn tay của cô trên bụng vuốt ve, vẽ một cái gì đó như là viết chữ.

Gió đêm khẽ, màn đêm yên tĩnh, trong không khí tràn đầy hỗn hợp có mùi rượu kiều diễm, lòng rối rắm, không biết người ở chỗ nào, chẳng qua là cảm thấy lúc này không khí vô cùng mỹ vị.

Ôn Hi Thừa tại mu bàn tay cô một lần nữa viết ba chữ, cô nhẹ khẽ cắn chặt bờ môi, rất không tiền đồ khuôn mặt hồng tím đập lịm lại.

Nghe được sau lưng có tiếng huyền não truyền đến, xem chừng hẳn là tan cuộc, cô vội vàng rút tay ra đứng lên, Ôn Hi Thừa bị cô lôi kéo thân thể lung lay hai cái, ổn định thân hình, ngẩng đầu nhìn hướng cô, một đôi mắt sáng ngời thanh tịnh nhu hòa, cô che che khuôn mặt, hai gò má nóng lên, tránh đi ánh mắt nóng bỏng của anh, cúi đầu hướng tiệm cơm đi đến.

Thời điểm bước lên bậc thang, trong đầu của cô trống rỗng, cảm thấy bên tai từng đợt nóng lên, chỉ muốn mau sớm thoát đi tầm mắt của anh.

"Cẩn thận!"

Nương theo tiếng kinh hô có chút bối rối sau lưng, bên tai truyền đến " bành" một tiếng, trán của cô không ngại xa cách tiếp xúc thân mật với cái của kính trước mặt!

Nghे được một hồi tiếng bước chân, cô vừa định quay đầu lại cũng cảm giác một cổ nóng nóng chất lỏng theo trán chảy xuống mi tâm, trước mắt lập tức chỉ còn lại có một mảnh màu đỏ như máu, cô theo bản năng che mắt ngồi chồm hổm, đồng thời cảm giác được có người đem cô vững vàng đỡ lấy, cô đã hoàn toàn rơi vào trạng thái ngưng hoạt động, phát giác được giữa ngón tay liên tục không ngừng tuôn ra chất lỏng ắp ắp, trong đầu phản ứng đầu tiên là, xong rồi, chảy nhiều máu như vậy, mắt của cô khẳng định là mù!

” ah! Hạ Thiên chảy máu!”

Thời điểm bị người chặn ngang ôm lấy, nghe được tiếng thét chói tai của Tống Dĩnh, cô hai tay gắt gao che mắt, bên tai là một thanh âm phát run không ngừng mà kêu tên của cô, một tiếng tràn đầy kinh hoảng, cô nghĩ muốn trả lời, lại cảm thấy đầu óc bắt đầu trở nên hỗn độn, cô đem mặt vùi vào lồng ngực quen thuộc, ý thức dần dần rơi vào một mảnh màu đen!

49. Chương 49: Làm Bạn Gái Của Anh . . .

Không biết qua bao lâu, cô nghe có người gọi tên của cô, ý thức khôi phục, trước không mở mắt, mà là giật giật ngón tay, cơ hồ đồng thời cũng cảm giác được bàn tay bị người cầm thật chặt.

“Hạ Thiên! Em đã tỉnh?” Ôn Hi Thừa thanh âm có chút kích động, có chút phát run.

Cô gật gật đầu.

“Cô gái, thử mở to mắt nhìn xem.” Một cái rất giọng ôn hòa truyền đến.

Cô dừng lại một chút, chậm rãi mở mắt ra, trước mắt vốn là mơ hồ một mảnh, chậm rãi mới khôi phục rõ ràng, đối diện chính là một người mặc áo khoác trắng là bác sĩ cùng khuôn mặt Ôn Hi Thừa lo lắng đến tái nhợt.

“Có thể nhìn rõ ràng không?” Bác sĩ hỏi cô.

Cô nhẹ gật đầu.

“Không có thương tổn đến mắt, chỉ là mi tâm thấy một đường vết rách, làm tiểu phẫu khâu lại một chút, yên tâm đi, không có chuyện gì.” Bác sĩ tra nhìn một chút ánh mắt của cô rồi nhẹ nói.

Ôn Hi Thừa thở phào nhẹ nhõm, cô đối với anh cười cười, anh mím môi nắm chặt tay của cô, nhìn về phía ánh mắt của cô tràn đầy đau lòng.

Tại nơi xương mày gãy tề, bác sĩ thuần thực bắt đầu khâu lại, trong lòng của cô có chút sợ hãi, nắm thật chặt tay Ôn Hi Thừa, về sau lại thêm hai châm, cảm giác một hồi toàn đau đớn, cô tuyệt vọng nắm chặt bàn tay của anh.

“Làm sao vậy? Có phải rất đau không?” Ôn Hi Thừa thanh âm tràn ngập lo lắng.

Cô còn không nói chuyện, bác sĩ lưu loát cắt đứt đầu sợi, băng bó kỹ, rồi có chút áy náy nói: “Hai mũi gãy tề cuối chưa ngấm hết, có thể có chút đau, đã khâu xong rồi, nghỉ ngơi một chút đi tiêm uốn ván có thể rời đi, ba ngày sau cắt chỉ.”

Cô ngồi dậy, nhìn người đàn ông mặt đen bên cạnh, kéo cánh tay của anh, ý bảo anh không nên gây chuyện.

Bác sĩ sau khi rời đi, ngoài cửa tiến mấy đồng nghiệp tiến vào, đều là vẻ mặt lo lắng, cô buông nắm tay Ôn Hi Thừa, cảm thấy có chút xấu hổ ngượng ngùng, đáng lẽ đều là vô cùng cao hứng đi ra ngoài du lịch, bị cô như thế, mọi người phỏng chừng đều bị sợ hãi, bất quá cũng may xế chiều ngày mai trở về đi.

Cô cười theo chân bọn họ nói đã không sao, kiên trì để bọn họ về trước khách sạn, chờ tất cả mọi người sau khi rời đi, Ôn Hi Thừa đi tới, thở dài một hơi nhẹ nhàng đem cô kéo vào trong ngực, sờ lên tóc của cô, thấp giọng nói: “Có đau không?”

Cô lắc đầu, hốc mắt lại bắt đầu phấp phồng, ngực căng cứng như là nháy mắt tan rã, tâm yếu ớt rồi tỉnh rồi mê, nghĩ đến mới vừa chảy nhiều máu như vậy, cô vẫn như cũ là lòng còn sợ hãi, không muốn đi so đo lúc này động tác họ có nhiều thân mật, chỉ là muốn muốn một ít an ủi cùng ôn hòa.

Tiêm xong, từ bệnh viện ra trở lại khách sạn đã một giờ.

Ôn Hi Thừa vẫn nhẹ nhàng ôm cô, tiến vào thang máy, anh nói: “Đã trễ thế như vậy, Tống Dĩnh phỏng chừng đã ngủ, buổi tối đi phòng anh nhé.”

Cô cúi đầu, không nói gì.

“Hơn nữa, vạn nhất sốt lên hoặc là quá đau đớn , anh cũng lo lắng.”

Cô ngẩng đầu nhìn anh một cái, nhỏ giọng nói: “Không đau.”

“Nghe lời!” Anh cau mày, thanh âm thoáng nghiêm khắc một ít, trực tiếp nhấn tầng phòng của anh.

Tới phòng, rửa mặt xong, cô nằm ở trên giường, Ôn Hi Thừa tắm rửa xong đi ra, nhìn cô liếc mắt một cái, xoay người đi lấy hộp da mỡ ra, sau đó cầm một chiếc áo sơ mi rộng đi tới.

“Thay đồ đi, toàn là vết máu.”

Cô hai tay cầm lấy chăn, nghĩ nghĩ gạt đầu, xuống giường bị anh đè hai vai xuống.

“Anh đi sân thượng, em ngay tại trên giường đổi lại.”

Cô cắn môi cúi đầu, anh đi ra được vài bước, còn nói: “Quần jean cũng cởi ra, mặc ngủ không thoải mái.”

Cô cúi đầu, cảm thấy quần bách muốn chết, đừng nói thẳng thắn như vậy chứ!

Thay xong quần áo, cô liền cho tiến vào trong chăn, Ôn Hi Thừa một lát sau mới tiến vào, rót một chén nước ấm đặt ở tủ đầu giường, sau đó an vị tại giường bên cạnh nhìn cô.

“Anh không ngủ được?” Cô bị anh thấy lại bắt đầu xấu hổ, nhỏ giọng lẩm bẩm.

Một thân hình cao lớn thở dài, người con trai đi tới trực tiếp ngồi ở cạnh giường của cô, tay sờ trên trán cô , thanh âm có chút khàn khàn nói: “Sao không để bớt lo lắng như vậy, anh không chậm nửa bước, liên chuyện lớn như vậy xảy ra mà, Hạ Thiên, em thật sự đem anh hù chết, lúc ấy mặt em toàn là máu ở trong ngực anh ngắt đi, anh thật sự cảm thấy trời như muốn sụp!”

Cô đem mặt chôn ở trong gối nằm, buồn bực thanh âm nói: “Em lại không phải cố ý, bản thân cũng bị sợ hãi.”

“Đừng đè nặng miệng vết thương, nằm ngang ngủ!” Ôn Hi Thừa hai tay nắm chặt lấy đầu của cô, tay xoay về sau, cười nói.

Cô hướng mắt nhìn anh xem thường, rồi nhắm mắt lại.

Một lát sau, mi tâm truyền đến vuốt ve êm ái, ngón tay của anh hơi lạnh, tại miệng vết thương chung quanh nhẹ nhàng vuốt ve, rất thoải mái.

Cô trợn mắt nhìn về phía anh, “Anh mau đi ngủ đi, lộn xộn cả đêm, khẳng định mệt chết đi được.”

Anh một lần nữa trên đầu của cô, tiếp tục tại miệng vết thương bốn phía nhẹ vỗ về, cười cười nói: “Anh không mệt, em ngoan ngủ đi.”

Cô mím môi lặng yên trong chốc lát, khép mắt, cũng không biết là thật sự quá mệt mỏi, hay là anh vẫn vỗ rất thoải mái, mí mắt cô càng ngày càng chìm, thẳng đến ngủ say, chỗ mi tâm như cũ có thể cảm nhận được nhẹ nhàng mát lạnh, miệng vết thương này đau đớn tựa hồ thật sự hòa mất trong chăn.

Đêm nay cô ngủ được tốt thần kỳ, một đêm không mộng.

Buổi sáng mở mắt, hơi lạnh ngón tay như cũ đặt ở miệng vết thương của cô, mà Ôn Hi Thừa trực tiếp ngồi ở trên mặt thảm, ghé vào giường của cô bên cạnh ngủ say , mặt trời xuyên thấu qua bức màn khe hở trượt ra vài đạo ánh sáng, chiếu đến trên mặt trắng nõn của anh, từng tầng một nhàn nhạt vàng sáng, khuôn mặt anh tuần đẹp không gì sánh kịp.

Cô rõ ràng nghe được, tâm phòng tuyến bắt đầu “Oanh” một tiếng, lập tức sụp xuống!

Từ Hải Nam sau khi trở về, cô cùng Phùng Tô Xuyên được hai ngày nghỉ, ngủ dậy đến bệnh viện, Lưu Ny Úc mỗi ngày nấu canh cho Hạ Tử Phi vô cùng phong phú, đem tiểu tử này dưỡng trắng trắng mập mập, sắc mặt so với không nằm viện trước còn tốt hơn.

Buổi tối Ôn Hi Thừa tới gói không ít rau cải, lúc ăn cơm, Lưu Ny Úc hỏi cô làm sao bị thương, cô không nói, Ôn Hi Thừa rũ mắt thật bình tĩnh nói: “Đụng cửa thủy tinh.”

Lưu Ny Úc cùng Hạ Tử Phi hơi sững sờ, sau rất không đạo đức cất tiếng cười to.

Cô trừng Ôn Hi Thừa liếc mắt một cái, cắn răng nói: “Anh cần thiếu đạo đức như vậy không ah, em tại sao phải đụng cửa thủy tinh?”

Ôn Hi Thừa cúi đầu mím môi, khoe miệng rõ ràng giơ lên, giúp cô thêm một chén canh xương, cũng không giải thích.

Lưu Ny Úc đem đầu tiến đến trước mắt cô, cười hì hì nói: “Vì sao thế?”

Cô cắn cắn bờ môi, đẩy ra cái ót nó, cúi đầu mãnh liệt ăn cơm, bên tai có chút nóng lên.

“Ah nha, Hạ Thiên, mày xấu hổ cái gì à? Không nói tao cũng biết rõ, nhất định là tại lúc đi vào còi thần tiên không phát hiện.” Lưu Ny Úc cười đến vẻ mặt muốn ăn đòn, nhìn về phía Ôn Hi Thừa, nói: “Hi thừa, tôi đã nói với anh, loại sự tình này đã không còn là lần đầu tiên, mùa đông năm ba, vào một cái buổi sáng, chúng tôi đều đang tự học, tôi đang học thuộc từ đơn tiếng Anh, nghe được bịch một tiếng, quay đầu thấy cả khung cửa sổ đều đang lắc lư, mà phòng học bên ngoài, Hạ Thiên của chúng ta chính đang vẽ mặt hoang mang xoa trán, còn giống như tại lúc buồn bực tại sao có thể có khung cửa sổ, tất cả mọi người lo lắng nó là không phải là bị đụng choáng váng chứ, chỉ thấy nó vẽ mặt bình tĩnh đi vào phòng học, ngồi ở bên cạnh tôi, mở sách bắt đầu tự học, tôi lúc ấy quả thực bội phục nó, thầm nghĩ nha đầu kia tám phần là luyện qua Thiết đầu công, 10 phút sau không biết thế nào, tay nó ôm lấy một cái bao sưng đỏ lớn, xoạch xoạch bắt đầu rơi nước mắt, tôi mới biết được nó không phải không đau, mà là phản xạ tự nhiên quá chậm!”

Nó một hơi nói xong, trung gian cũng không dừng lại, trong phòng bệnh hai người đàn ông cười đến ngửa tới ngửa lui, cô quay đầu hung dữ trừng mắt nó, “Lưu Ny Úc, đây là đang lấy tao trêu đùa đúng không? Mày cho rằng mày sẽ không có tai nạn xấu hổ sao? Muốn nói một chút Tiểu Đào ca ca mày thăm mền ba năm hay không? Hừm?”

Cô vừa dứt lời, Lưu Ny Úc một bả bưng kín miệng của cô, dốc sức liều mạng nháy mắt.

Cô ngậm miệng lại, nhưng là cười đến cực kỳ vui vẻ.

Hạ Tử Phi hai con mắt híp lại, nghiêng đầu nhìn Lưu Ny Úc, u ám nói: “Tiểu Đào ca ca? Chính là hai ngày trước với em QQ nói chuyện phiếm đến nửa đêm kia?”

Cô sững sờ, vội vàng thoát ly ma chướng của nó, Ôn Hi Thừa cũng là tại một khắc liền để đùa xuống, đứng lên đem cô kéo ra phía sau, chặn Lưu Ny Úc hỏi tưởng bóp chết hai tay của cô.

Cô dắt lấy Ôn Hi Thừa góc áo, nghiêng đầu qua, cười híp mắt nói: “Cái kia, đã muộn, chúng tôi đi trước, các người chậm rãi giải thích, ha ha!”

Hạ Tử Phi “Ừm” một tiếng, đứng lên, né tránh Lưu Ny Úc nâng, kéo chân tổn thương từng bước một chuyển hướng bên giường, Lưu Ny Úc cho cô một cái nhìn thật to, vội vàng theo đi qua, Ôn Hi Thừa nghiêng đầu, nhéo nhéo cái mũi của cô, cười nắm ở bờ vai của cô, nhẹ nói: “Gây họa xong? Rút lui thôi!”

Cô mãnh liệt gạt đầu, nhẹ chân nhẹ tay theo anh rời phòng bệnh.

Từ bệnh viện đi ra, cô chưa ăn no, muốn hỏi một chút có muốn ăn khuya không, bởi vì cô bị Ôn Hi Thừa kéo, cho nên giữa đầu không cần thận dụng phải cái cằm của anh, va chạm nhẹ nhàng phát ra một tiếng, đâm vào trong lòng của cô, bắn ngược lên vài vòng gợn sóng, thấy trên mặt anh nhẹ nhàng ý cười, tim đập thành thịch.

Cầm giác từ lâu, cũng chỉ đối với anh mới có cảm giác!

Thu thập xong tâm tình, cô mở miệng: “Chúng ta đi ăn đồ nướng đi?”

Ôn Hi Thừa nắm vững vai cô một chút, tay bóp nhẹ chóp mũi cô, “Không được, phải ăn kiêng, húp cháo thôi.”

Cô vận lông mày, “Cháo hoa không có hương vị, cháo Bát Bảo không ngon.”

“Đi siêu thị mua nguyên liệu nấu, anh trở về hầm cho em.” Người bên cạnh vuốt cằm, sủng nịch cho đã mắt là không hề che dấu.

Cô cúi đầu xuống nhu nhu lên tiếng, cảm giác cảnh tượng như vậy như thế quen thuộc, chỉ có điều bị dung túng chính là cái kia đổi thành cô, mà nh sấm vai nhân vật ban đầu của cô.

Từ siêu thị trở về, tới căn hộ đã hơn tám giờ, cô vào nhà thay quần áo, Ôn Hi Thừa mang theo mấy cái túi trực tiếp đi phòng bếp, từ phòng ngủ đi ra, cô một bên chải tóc, một bên liếc về phía phòng bếp, trong lúc này lộ ra vầng sáng chiếu rọi ra một bóng dáng thon dài, mỏng lung hơi nước lượn lơ bay lên, trong phòng tràn ngập nhàn nhật mùi gạo, cô đi xuống trong lòng rung động, đi tới.

Ôn Hi Thừa đưa lưng về phía cửa ra vào tay phải nhẹ nhàng quấy trong nồi cháo, nghe được động tĩnh, quay đầu nhìn lại, thần sắc nhu hòa thỏa mãn mà thư thái tươi cười, anh vươn tay cánh tay đem cô kéo đến trước mặt, đưa tay sờ lên thái dương cô có băng gạc, trong mắt có nhàn nhật thương yêu, “Còn đau không?”

Hơi thở của anh ấm áp, hỗn hợp có bạc hà mùi thơm ngát, cô né một chút, tựa ở bên cạnh, lắc đầu, “Không đau, không có cảm giác gì rồi.”

Đối với tránh né của cô, Ôn Hi Thừa nét mặt thần sắc không có bất kỳ biến hóa nào, chỉ là mím môi cười cười, quay người đem lửa chỉnh nhỏ nhất, để nguội canh xuống, xoa xoa tay, rồi nói: “20 sau là được rồi, đi trước nhìn tivi.”

Thân thể của anh sát cánh tay của cô từ từ mà qua, cô ngẩng đầu chỉ còn lại có một bóng lưng màu trắng anh tuần rất phong nhã, quay đầu liếc qua trong nồi ục ục rung cháo sôi, trong lúc đó có cảm giác cuộc sống sáng sủa lên.

Cô lúc đi ra đã qua năm phút đồng hồ, trên ghế sa lon người đàn ông trong tay kẹp lấy một điều thuốc, thấy cô bật người dập tắt, cười hướng cô ngoắc, “Tại sao lâu như thế mới đi ra, sang đây nhìn Mc Dull* yêu thích của em.”

*Mc Dull là nhân vật hoạt hình con heo con, học lớp mẫu giáo, rất mộng mơ, thích ăn thịt và có một bà mẹ yêu thương con rất ngàn chăm, phim này rất đáng yêu

Cô nhàn tình sáng lên, đi qua ngồi xuống, một cánh tay duỗi tới thuận thể khoác lên trên vai của cô, cô gương mặt nhìn một chút anh vẻ mặt thản nhiên, không có cự tuyệt.

Hiện tại, anh có cùng Phùng Tô Xuyên bản lãnh giống nhau, chính là bất kể làm cái gì đều có thể bảo trì một bộ thuần lương, để cho cô đoán không ra trong lòng của anh rốt cuộc là suy nghĩ như thế nào vậy.

Đối mặt Phùng Tô Xuyên cô có thể bảo trì nội tâm bình tĩnh, còn đối với thể nhưng anh lại căn bản không cách nào làm được, cô chỉ có thể một bên đè nén tâm xao động, một bên tâm thần bất định nhìn tivi, tại lúc cô lần thứ ba không tự chủ nhìn tư thế thân mật, người bên cạnh rốt cục buông cánh tay xuống, theo một hồi trầm thấp cười khẽ, đỉnh đầu nơi một cái giọng ôn hòa truyền đến: “Anh đi nhìn cháo xong chưa.”

Cô thở dài một hơi, đưa mắt nhìn anh nhàn nhã xoay người rời đi, thầm nghĩ: vì sao cô cảm thấy áp lực thế!

Trên bàn cơm, họ đều rất an tĩnh, cô nhìn đối diện chậm rãi chấp nâng lên cái thìa ưu nhã húp cháo, cảm giác, cảm thấy hôm nay không khí có chút quái dị, có thể rốt cuộc là lạ ở chỗ nào lại nói không nên lời.

Sau khi ăn xong, cô rửa chén đi ra, nhìn đồng hồ nói: “Không còn sớm, ngày mai anh còn phải đi làm, sớm một chút đi về nghỉ ngơi đi.”

Ôn Hi Thừa tựa ở khung cửa bên cạnh ban công, hai tay giao nhau ôm ở trước ngực, sau lưng ánh trăng đem trên mặt anh lười biếng cùng thích ý chiếu lên hết sức rõ ràng, anh thản nhiên buông thông đôi mắt, cũng không có ý rời đi.

Cô đi qua, thấy anh nét mặt uể oải, kéo cánh tay của anh, “Ngày hôm qua trở về đều đã rạng sáng rồi, cũng không có nghỉ ngơi tốt.”

Người đàn ông phía trước gương mặt, mặt mày tràn đầy ý cười, anh rất nhanh, đứng thẳng phía sau liền trở tay bắt được tay của cô, không cho phép cô giãy dụa, anh nắm chặt, mỉm cười, chậm rãi mở miệng: “Hạ Thiên, làm bạn gái của anh đi!”

Cô ngây ngẩn cả người, mở to hai mắt nhìn nhìn về phía anh, căn bản không biết trả lời như thế nào.

Ôn Hi Thừa chậm rãi cúi đầu, duỗi ra hai tay ôm bờ vai của cô, cái cằm trên trán của cô nhẹ nhàng cọ, cảm xúc êm ái rất nhỏ, làm lòng cô thành thích đập loạn.

Một lát sau, anh còn nói: “Coi như vẫn chưa nói những lời này những lời này.”

Cô không dám ngẩng đầu, cắn môi nhấm nháp trong lòng chua chua ngọt ngọt, không biết là hạnh phúc hay là cảm giác ủy khuất.

Tầm lòng dần dần lắng xuống, cô ngửa đầu nhìn anh, do dự một chút, nhẹ nói: “Hi Thừa, em. . .”

Miệng của cô bị bàn tay của anh nhẹ nhàng che, câu nói kế tiếp cũng bị ngăn trở về.

Ôn Hi Thừa trên mặt hiện lên một tia bị thương, anh cúi đầu nhìn cô, trong mắt mang theo nhàn nhạt khẩn cầu, “Em không cần áp lực, anh chỉ nói là ra ý nghĩ của mình, em có thể nghĩ kỹ về sau trả lời, mặc kệ bao lâu anh cũng chờ.”

Cô biết rõ anh hiểu lầm, kỳ thật cô mới vừa cũng không muốn cự tuyệt, là muốn nói có lẽ họ trước tiên có thể thử xem, bất quá lời nói này của anh cũng đúng cho cô thời gian suy nghĩ thật kỹ, tuy rằng cô thừa nhận lần nữa đối với anh động tâm, nhưng cũng không có chuẩn bị tốt cùng anh một lần nữa bắt đầu.

Hôm sau, Ôn Hi Thừa xin nửa ngày nghỉ mang cô đi bệnh viện, cắt chỉ lại chảy một ít máu, giữa trưa ăn cơm xong đem cô đưa về căn hộ, anh liền chạy tới công ty.

Cô đứng ở trên ban công, nhìn tên kia thân hình cao to trong ánh mặt trời, lòng cảm động theo ánh dương sau giữa trưa ôn hòa ấm áp một chút chảy ra.

50. Chương 50: Amy Đã Trở Lại

Cô đã hẹn ra thời gian trả lời anh nhưng có thể tưởng tượng được anh chính là muốn sớm hơn, lại không nghĩ rằng sẽ là hoàn vô kỳ hạn, bởi vì ngày hôm sau đi làm, nghe được 1 tin làm cho cô uể oải tới cực điểm: ba ngày sau Amy sẽ về nước tiếp nhận chức vụ, đảm nhiệm chức tổng thanh tra tài vụ!

Cô nhìn trong email nghị định bổ nhiệm phòng nhân sự, trong lòng không nói ra được sự bất mãn cùng khó chịu, vì sao cô ta luôn xuất hiện kịp thời như vậy, hai lần đều là đúng thời điểm cô quyết định rút cuộc cùng Ôn Hi Thừa hợp lại, đem những ảo tưởng của cô kéo về sự thật, cho cô 1 đòn cảnh cáo, nói cho cô biết, người xứng nhất đứng bên cạnh vương tử mới là cô ta- công chúa, mà cô bất kể cố gắng thế nào cũng chỉ là cô bé lọ lem cùng chiếc xe ngựa bí đỏ thoáng qua 12h liền mất đi tất cả quang sáng, nghĩ đến Ôn Hi Thừa nhìn về phía cô ta bằng ánh mắt ôn nhu mà sững sực, lòng của cô co lại đau rất đau.

Lòng của cô một lần nữa lại vì anh mà mở nhưng lại giống như đang từ từ khép lại!

Amy trở về cùng ngày, cả ngày công ty đều đang họp, trước khi tan việc Phùng Tô Xuyên mới về đến văn phòng, sắc mặt hơi có vẻ tối tăm phiền muộn, biểu lộ ngưng trọng.

Vài tiểu cô nương đều đang phỏng đoán chủ đề hội nghị, cô quay đầu, bên trong nam chính đang đem cửa chớp chậm rãi khép lại, cúi đầu không có nhìn cô.

Cân nhắc một chút, cô quyết định không đi không vấp phải trắc trở, từ sau hạng mục ở Thượng Hải, anh cùng Tô quản lý đã quyết định thiết bị xưởng, trong lòng cô đối với anh liền có một loại cảm giác nói không ra lời, có chút đứng xa mà trông, có chút cấm kỵ, tuy nhiên lại không cách nào hoàn toàn đi tiếp thu.

Cô nghĩ, ở sâu trong nội tâm đối với hắn vẫn còn có chút nản lòng a, giống như là phát hiện vẫn ngưỡng mộ tôn kính thần tượng, hóa ra cũng chỉ là không cách nào thoát ly khỏi tâm niệm phạm nhân thể tục.

Bởi vì chuyện Amy về nước nhậm chức, tâm tình của cô rất sa sút, mấy ngày nay đều đang vô tình, cố ý che dấu Ôn hi Thừa, mà anh đoán chừng là cảm thấy cô đang suy nghĩ muốn làm bạn gái anh hay không, cũng không đến tìm cô, vừa mới chuẩn bị rời đi, cửa phòng làm việc liền xuất hiện hai bóng dáng.

Cô nhìn đôi nam thanh nữ tú cười nhẹ nhàng đi tới, mân chặt bờ môi, cố gắng nặn ra một tia cười nhạt, ” 2 người vẫn chưa về sao?”

Ôn Hi Thừa vắt áo tay trong khuỷu tay, thân hình cân xứng hiển thị rõ ưu nhã, anh khẽ vuốt cằm cười nhìn về phía cô, ” chờ em cùng về.”

” Hạ Thiên, buổi tối Hi Thừa làm ông chủ mời khách từ phương xa đến dùng cơm, cùng đi nha?” Amy đứng bên cạnh Ôn hi Thừa, nhẹ nhàng kéo cánh tay của anh, bộ dáng nhu thuận đáng yêu, nụ cười trên mặt chân thành mà đơn thuần.

Cô cảm thấy được trái tim khó chịu gay gắt, nụ cười trên mặt dần dần không cách nào duy trì, giật giật khóe miệng, có chút áy náy nói: ” Thật ngại quá, buổi tối đặc biệt bận, mình các người đi thôi.”

Ôn Hi Thừa có chút nhíu mày, ”Không phải nói buổi tối không tặng ca đấy sao?”

Trước khi tan việc anh nhắn tin hỏi cô buổi tối muốn tặng ca sao, cô tiện tay gõ một câu không tặng.

Cô lần nữa ngồi xuống thản nhiên nói: ”Tạm thời nhận được dự án mới, rất gấp.”

Có lẽ do gương mặt cô biến sắc quá rõ nên anh đã nhận ra có điều không đúng, trầm mặc một lát, anh nhẹ nhàng rút cánh tay đang bị Amy kéo ra, vỗ vỗ bờ vai của cô ta, cười nói: ”Đi trước trên xe chờ anh.”

Amy gật đầu, lúc quay người rời đi, nhìn cô liếc mắt một cái rất có thâm ý, cô nhìn không hiểu hàm nghĩa bên trong.

Văn phòng chỉ còn lại có hai người, Ôn Hi Thừa chuyển ghế dựa ngồi ở bên cạnh cô, nhẹ giọng hỏi: ” Sao không vui ?”

Cô mân chặt miệng, mở bừa một cái dự án, không để ý tới anh.

Nhưng cô quên Ôn Hi Thừa bây giờ sớm đã không phải là thanh niên năm đó có thể dùng thái độ lạnh nhạt để xử lý, có thể đuổi rồi. Anh không những không bị áp chế lại còn cười khẽ hai tiếng, đem mặt áp sát lại, tại bên tai cô ôn nhu nói: ”Là vì Amy?”

Cô đưa mặt anh đẩy ra, tiếp tục không nói lời nào.

Cũng không biết có phải bộ dáng của cô rất buồn cười hay không, người bên cạnh cười đến càng ngày càng vui vẻ, anh vuốt vuốt tóc của cô, thanh âm càng thêm ôn nhu, ” cô ấy ngày đầu tiên trở về, anh cũng phải vui vẻ một chút, em nếu thật sự không muốn đi, coi như xong, chốc lát sớm một chút đi bệnh viện, anh sẽ mang bữa ăn khuya mang qua.”

Cô liếc nhìn báo giá đã làm tốt, mặt không thay đổi nói: ” không cần, tôi ăn ở bên ngoài, anh buổi tối nếu ở cùng cô ấy không cần đi, tôi hướng Tử Phi nói một tiếng.”

Chàng trai bên cạnh không có nói tiếp, lẳng lặng ngồi yên thêm vài phút đồng hồ, đứng lên, lúc xoay người, kêu cô một tiếng, ” Hạ Thiên.”

Cô ngẩng đầu nhìn sang, không có trả lời.

Ôn Hi Thừa mím môi, chống lại tầm mắt của cô, trong mắt dần dần tràn đầy nhu tình, ” em mà bày ra cái dạng này anh sẽ tưởng lầm là đang ghen.” nói xong cũng không đợi phản ứng của cô, cười quay người rời đi.

Cô nhìn anh ra ngoài bả vai run lên một cái, hận nghiêng răng nghiêng lợi, đúng là cái đồ nam nhân da mặt đã dày lại còn vô sỉ!!

Kỳ thật căn bản không có dự án mới gì cần phải tăng ca, lẽ mà trong chốc lát cô mới tắt máy vi tính, lúc rời đi Phùng Tô Xuyên còn chưa đi, cửa chớp như cũ gắt gao kéo kín, cô tắt đèn nhỏ giọng rời đi.

Ra khỏi công ty, thời điểm lên xe taxi, ngửa đầu nhìn lên, rất nhiều văn phòng như cũ đèn sáng, đương nhiên cũng kể cả Phùng Tô Xuyên , nhìn ô cửa sổ quen thuộc phát ra ánh sáng, cô suy nghĩ, dùng năng lực của hần nhất định là có thể vượt qua lần cửa ải khó khăn này, cũng vững tin cuối cùng hần cũng tìm được hết thấy điều chính mình mong muốn, danh lợi song thu, cũng không biết khi đó chính mình có thể hay không như cũ làm thư kí của hần, cùng đứng ở bên cạnh hần, cũng không biết khi đó chính hần còn nhớ hay không có một tiểu thư kí ngốc nghếch hề hề đã từng cùng hần vượt qua gian khổ.

Cô ở tại bệnh viện đợi hơn tám giờ mới thấy Ôn Hi Thừa đến, cửa phòng bệnh đẩy ra lập tức, ánh mắt cô nhìn thẳng đến đôi chân thon dài, nụ cười trên mặt còn chưa kịp hiện lên, đã bị thanh âm thanh thúy phía sau anh một phát bóp chết trong trứng nước .

Ôn Hi Thừa trong tay mang theo mấy hộp cà-mê-n, chỉ mặc một bộ quần áo trong, Amy theo sát ở phía sau, trên người khoác một kiện quần áo tây của nam nhân, cô ta đem tay áo vắn lên rất cao, lộ ra một đoạn cánh tay trắng nõn, khoác tại bên trong khuỷu tay Ôn Hi Thừa, bộ dạng như là chim non nép vào người, yêu kiều mà xinh đẹp vô cùng.

Thời điểm cô ta hướng phía Hạ Tử Phi chào hỏi, Ôn Hi Thừa hướng cô tiến tới hai bước, không để lại dấu vết rút tay ra khỏi cánh tay, hướng cô đi tới.

Không ở công ty, cô không cần ngại trang, đối với bọn họ thản nhiên cười cười ngồi xuống đầu giường bên kia.

Lưu Nỵ Ưc lễ phép cùng Amy lên tiếng chào hỏi, đôi mắt trắng dã trợn ngược liếc xéo Ôn Hi Thừa một cái, vịn Hạ Tử Phi ngồi xuống, liền vòng lại đứng ở bên cạnh cô ôm bờ vai của cô.

Hạ tử Phi nhìn cả hai bất đắc dĩ lắc đầu, gọi Amy.

Ôn Hi Thừa ngậm miệng, ánh mắt vẫn luôn dừng ở trên người của cô, bình tĩnh không có sóng, nhìn không ra tâm tình gì.

Amy cùng Hạ Tử Phi trò chuyện, cô thỉnh thoảng quan sát đến thần sắc của cô ta, trong đầu cân nhắc nhưng là trước khi tan việc ánh mắt của cô ta có thâm ý khác.

Đối với người không biết, cô gần đây rất loạn, bỏ qua một bên cô ta là vị hôn thê của Ôn Hi Thừa vẫn cùng anh quan hệ mập mờ, lúc trước cô cảm thấy được cô ta đích xác là đang trêu chọc người, nhưng cẩn thận ngẫm lại, cô đã biết rõ quan hệ của cô cùng Ôn Hi Thừa, còn có thể như vậy tự nhiên ở trước mặt cô ân ái ái, đây chính là tham lam trong truyền thuyết a, tuyên thệ quyền sở hữu là của cô ta, cô bảo trì bình tĩnh, cũng không phải bởi vì cô khờ, chỉ là không có muốn tranh thủ dục vọng, nếu như cô ta kiên trì không ngừng, nếu như Ôn hi Thừa vẫn không cự tuyệt, cô đây sẽ vui vẻ mà thành toàn cho bọn họ, sẽ chúc phúc, không quan tâm việc chúc phúc này có hay không trái lương tâm, cô cho tới bây giờ chân chừ không muốn có tình yêu mới là điều không có gì lạ, chẳng qua cô đối với người nam nhân kia nhớ mãi không quên,có lẽ là rất thích anh!

Hơn 9h, Ôn Hi thừa cáo từ, nhìn về phía cô nói: ” cùng đi đi, anh sẽ đưa Amy về trước.”

Anh nói rất có kỹ xảo, trong lòng của cô hơi chút thoải mái, còn chưa mở miệng, nhìn đến Amy quay người ôm lấy cánh tay của anh, giọng điệu mềm mang theo chút ít giọng điệu làm nũng nói: ” Hi, em không muốn ở khách sạn, buổi tối ngủ một mình sẽ rất sợ, trước mắt chưa tìm được căn hộ, có thể ở lại nhà anh không?”

Có lẽ là do tâm lý ứ đọng đã đến cực hạn, nhìn cô ta diễm đam đáng yêu biểu lộ thuần lương, cô cảm giác được trong lồng ngực co thắt, quay người ôm hai tay, trên mặt đổi lại vẻ tươi cười nhẹ nhàng, nhìn sang.

Ôn Hi Thừa hiển nhiên không ngờ tới cô ta sẽ dẫn ra yêu cầu như vậy, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, nhú mi tâm, quay đầu mặt hướng cô.

Không có bối rối hoặc là khó có thể lựa chọn mà cô chờ mong, anh chỉ là cùng cô nhìn nhau vài giây đồng hồ, khẽ gật đầu một cái, thanh âm trước sau như một ôn hòa, "được." sau đó vừa nhìn về phía cô, "muốn cùng đi không?"

Trước khi cô lên tiếng, Lưu Ny Ưc hừ lạnh hai tiếng, lạnh lạnh nói: "Hạ Thiên, trèo cao không dậy nổi, đi thông thả, không tiễn!"

Hạ Tử Phi thật sâu thở dài một hơi, có chút mệt mỏi hướng bọn họ khoát khoát tay, "tí nữa tiểu Ny sẽ cùng Hạ Thiên trở về, cậu không cần quan tâm, quản tốt tiểu mỹ nữ nhà cậu là được rồi."

Ôn Hi Thừa nét mặt không có bất kì dấu diếm tâm tình nào, mím môi cười cười, bình tĩnh xoay người theo Amy rời đi, nụ cười trên mặt cô thẳng đến khi cửa phòng khép lại mới tắt.

Uể oải, thất vọng, bất lực, thương tâm dần dần chạy lên não, cái mũi trực tiếp chua chua, cự tuyệt việc Lưu Ny Ưc cùng đi, trước khi để nước mắt kịp chảy xuống cô vội vã rời khỏi bệnh viện.

Trái tim một lần nữa mở ra, liền trở nên dị thường yếu ớt, lần trước thời điểm đối với bọn họ thân mật, cô còn có thể khống chế tâm tình của mình, lần này lại như thế nào đều ngẫu trang không nổi, chỉ muốn tìm một chỗ không người thống thống khoái khoái khóc một hồi, khi đó bởi vì có hận, bởi vì hết hy vọng, cho nên cũng không biết là nhiều khổ sở, mà bây giờ có thể cảm nhận được cũng chỉ có ủy khuất, vì anh trong khoảng thời gian này cẩn thận bảo vệ cô mà bây giờ lập tức liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, cũng vì lập trường của mình không kiên định, lần nữa đối với anh động tâm để rồi lại một lần bị thương tổn.

Đều nói ngã một lần khôn hơn một chút, cô thế mà cả 2 lần đều là một người gây thương tích, rốt cuộc là chính mình quá ngu ngốc hay là anh quá xảo hoạt, thẳng đến khi trở lại căn hộ, khóc sưng cả mắt, chảy khô nước mắt, vẫn còn cảm thấy một màn kia như là một giấc mộng, mấy tháng này anh ôn nhu săn sóc cũng có vẻ không chân thực như vậy, cô thậm chí cũng hoài nghi anh rốt cuộc có hay không có yêu cô, nếu có, như thế nào nhẫn tâm lần lượt để cho cô khổ sở!

10 giờ hơn, cô ôm máy tính ngồi trên giường chơi game, đem tâm lý phần hận đều phát tiết lên trên sinh mạng quái vật nhưng không giảm, có thể trong lòng vẫn là cảm thấy khó chịu.

Không hận nổi, như một oán phụ, đáng thương mà thật đáng buồn!

Tiếng chuông cửa đột ngột vang lên, tại lúc ban đêm yên tĩnh hết sức rõ ràng, cô sững sốt một hồi lâu, mới xoa xoa mắt xuống giường.

Nghĩ đến có thể là Lưu Ny Ưc lo lắng cho cô nên đã trở về, cho nên khi mở cửa, nhìn bên ngoài là người 1 thân an nhàn, cô tức thì ngậy đại.

Ôn Hi Thừa một tay chọc vào túi đứng vững, phối hợp trên mặt anh là ý cười ôn hòa, chính là cái người làm cô một mình hao tổn tinh thần suốt buổi tối, xuất hiện ở trước mặt, cô đã không biết phải hình dung như thế nào tâm tình phức tạp của chính mình.

Kinh ngạc, khó hiểu lại còn mang theo một chút vui mừng lẫn sợ hãi.

Lấy lại tinh thần lúc, anh đã đứng trước mặt cô, duỗi ra ngón tay tại mắt cô vuốt vuốt, có chút đau lòng nói: "tại sao khóc?"

Biết rõ còn cố hỏi, cô hung hăng trừng mắt liếc anh một cái, chặn cửa, cũng không có tính toán ý tứ mời anh vào nhà, lạnh lùng nói "anh tới đây làm gì?"

Ôn Hi Thừa mím môi cười cười, trong mắt tràn đầy sủng nịch, cái cảm của anh hướng rương hành lý bên cạnh, đi vòng qua cô thành 1 vòng cung xinh đẹp, thanh âm oa oa nói: "không nhà để về, có thể thu nhận và giúp đỡ anh vài ngày hay không?"

51. Chương 51: Anh Chỉ Tin Tưởng Em . . .

10 phút sau, Ôn Hi Thừa đã đem hành lý bỏ vào phòng ngủ của Hạ Tử Phi, đang ở buồng vệ sinh không biết rồi ren cái gì.

Cô ngồi ở trên xô pha, một bên liếc về phía bên cạnh, một bên ai thán mình không tiền đồ, khi anh thanh âm mềm nhũn kêu gọi, ngay cả một điểm cự tuyệt phản kháng – ý thức đều không có, cứ như vậy để anh tiến đã đến.

Liếc về anh đi ra, cô vội vàng quay đầu làm bộ đang nhìn TV.

Ôn Hi Thừa trực tiếp đi đến trước mặt cô ngồi xuống, vỗ vỗ bờ vai của cô, chờ cô quay đầu, tay nâng ót cô, đem khăn lông ướt hơi lạnh nhẹ nhàng thoa trên mắt của cô.

Nhẹ nhẹ man mát một chút truyền đến, giảm bớt sưng nóng ở mắt, cô muốn lấy khăn mặt, nghe được nhu nhu thanh âm của anh, “Đừng lộn xộn, cẩn thận đụng phải miệng vết thương.”

Cũng không biết có phải là buổi tối bị kích thích lợi hại hay không, nghe ra trong ngữ điệu của anh thương tiếc, lòng cảm giác rất ủy khuất, cô thu tay lại cánh tay chậm rãi cúi đầu, còn đang vì buổi tối anh rời đi khổ sở.

Ôn Hi Thừa như cũ nhẹ nhàng vịn đầu của cô, cách khăn mặt giúp cô xoa hai mắt, phát giác được tâm tình cô biến hóa, anh nhẹ nói: “Thật sự là bởi vì anh mà khóc sao?”

Cô mân chặt bờ môi, không lên tiếng đáp lại.

Anh thở dài một tiếng, “Mới vừa tới, anh gọi cho Tử Phi, bị hai người bọn họ đổ ập xuống máng nửa ngày, nói em lúc rời đi cũng sắp khóc, anh còn chưa tin, không nghĩ tới là thật, thật xin lỗi, anh ngay từ đầu liền định đem cô ấy đưa về căn hộ sau đó mình chuyển ra, suy nghĩ một chút biết rõ em không thích anh ở cùng cô ấy, làm sao có thể cùng cô ấy ở trong một phòng? Đừng buồn nữa được không?”

Thanh âm của anh nhẹ mà không vội vàng, ngữ điệu ôn nhu mang theo chân thành xin lỗi, khúc mắc trong lòng tích tụ dần dần tiêu tán không còn, cô không nói gì, nhẹ gật đầu.

Chườm lạnh hơn nửa giờ, cô cảm giác mắt thoải mái hơn, giục anh đi tắm rửa liền trở về phòng, nằm ở trên giường, nghe bên ngoài tiếng động rất nhỏ, nhìn từ khe cửa xuyên qua tới vàng sáng, nhưng lại cảm thấy thư thái cùng an tâm, loại cảm giác này cho dù là bốn năm trước thời điểm họ quan hệ tốt nhất điểm đều chưa từng có, lúc kia, anh còn là một cậu thiếu niên yếu ớt làm đau lòng người, mà họ cùng một chỗ, nhiều khi đều là cô chiếu cố anh, bây giờ, lại cảm nhận được một phần dựa dẫm, lạ lẫm mà tốt đẹp.

Mí mắt càng ngày càng nặng nề, không đợi được đèn của phòng khách tắt, cô liền ngủ say.

Trừ buổi tối lúc ở Hải Nam bị thương, bốn năm nay lần thứ hai một đêm không mộng, một giấc đến hừng đông.

Sáng sớm rửa mặt, ra khỏi phòng ngủ, bên cạnh cửa phòng như cũ đóng chặt lại, Ôn Hi Thừa vẫn chưa rời giường, cô cười cười chuyển hướng phòng bếp bắt đầu chuẩn bị bữa sáng.

Nấu cháo bỏ thêm chút gạo, hai quả trứng gà, ăn sáng hai phần, bát dưa đương nhiên cũng là hai bộ.

Có đôi có cặp, trong đầu không tự chủ nghĩ tới cái từ này, ấm áp mà ngọt ngào.

Ăn điểm tâm, Ôn Hi Thừa khước miệng vẫn luôn giương lên một độ cong nho nhỏ, biểu lộ thỏa mãn mà sung sướng, đem một ngụm cháo cuối ăn hết, rồi anh ngẩng đầu nhìn lại, mím môi, nhẹ nói: “Cảm ơn!”

Hai chữ trầm trọng mà bao hàm thâm tình như vậy, cô không biết nên đáp lại như thế nào, chỉ có thể có chút không rồi bồng bong đứng lên dọn bàn ăn, trong tay bát đĩa bị lấy mất, người đàn ông bên cạnh vuốt vuốt tóc của cô, quay người đi về hướng phòng bếp.

Cô giương mắt, ánh mắt đuổi theo bóng dáng của anh, mím môi nở nụ cười, nếu như có thể vẫn như vậy, coi như là một loại hạnh phúc không phải sao?

Buổi sáng sau khi kết thúc buổi họp thường kỳ , Phùng Tô Xuyên rời đi, trước khi đi nói với cô không có chuyện trọng yếu không cần gọi điện thoại cho hắn, cô cảm thấy được có chút kỳ quái, trong ấn tượng bốn năm nay, hắn chưa bao giờ như thế, bất quá cô cũng không có hỏi nhiều, việc riêng của lão đại không phải tùy tiện có thể tìm hiểu .

Trước khi tan việc, nhận được tin nhắn của Ôn Hi Thừa: khuya về nhà ăn cái gì?

Nhìn một câu nói như vậy, mặt của cô chậm rãi đỏ, U-a..aaa, rất có nghĩa khác nha!

Thời điểm trả lời, nghe được có người gọi cô một tiếng, ngẩng đầu, thấy người đi tới, cô đóng khung nói chuyện, mím môi đứng lên, “Amy.”

Amy như cũ là cười yếu ớt dịu dàng, cô nhìn hướng phòng làm việc Phùng Tô Xuyên, “Lão đại của cô không ở đây?”

“Ra ngoài rồi, ngài tìm hắn có chuyện gì sao?”

“Không có, tôi tìm cô, có được không? Đi phòng làm việc của tôi nói chuyện đi.”

Cô nghi ngờ nhìn về phía cô ấy, không có đáp lại.

Cô ấy khẽ cười một cái, “Công việc.”

Cô gật đầu đáp ứng, đi theo cô ấy ra ngoài.

Phòng làm việc của cô ấy rất lớn, cửa sổ thông gió sát đất có thể đem cảnh đẹp trời chiều thu hết vào mắt.

Giúp cô rót một chén trà, sau khi ngồi xuống, cô ấy chậm rãi thu hồi dáng tươi cười, trong mắt thoáng hiện tinh quang tinh anh mới có.

“Cô theo Phùng Tô Xuyên bốn năm đúng không?” Amy ngữ điệu rất bình thường, cô đoán không thấu ý nghĩ của cô ấy.

Cô gật đầu đáp lời, “Đúng.”

“Hắn là hạng người gì?”

Cô nhíu mày, cân nhắc một chút, nói: “Công việc nghiêm cẩn chuyên chú, người ngoài chân thành, ôn hòa.”

Amy cười khẽ một tiếng, “Trả lời thực được việc, tôi liền không vòng vo nữa, tôi biết rõ năng lực công việc của hắn rất mạnh, nhưng là cũng biết quy tắc ngầm làm việc trong nước, ngồi vào vị trí này của hắn, không có khả năng không thích ứng, một ít không ảnh hưởng toàn cục , tổng bộ là có thể mở một con mắt nhắm một con mắt , nhưng thái quá sẽ không tốt, tôi lần này về nước không chỉ là gánh vác tổng thanh tra tài vụ, còn muốn tra rõ ràng một việc.”

Cô ấy dừng lại một chút, tựa hồ đang chờ câu hỏi của Hạ Thiên, thấy cô không có phản ứng, cười cười, lại tiếp tục mở miệng: “Cô hẳn là cũng nghe nói hắn thu một xưởng thiết bị 300 vạn tiền boa, chỗ này của tôi đã nắm giữ một ít chứng cứ, nếu như cô biết những gì, hy vọng cô có thể chi tiết nói cho tôi biết, công ty nhất định sẽ giữ bí mật .”

Cô cảm thấy lưng một hồi rét run, cô gái nhỏ ở trước mắt này ở đâu còn có nửa điểm hồn nhiên, nếu không phải ở trong xã hội dục sức nhiều năm làm sao có thể có bình tĩnh tỉnh táo như thế, cũng may Phùng Tô Xuyên cho cô lên được một khóa chính là gặp nguy không loạn!

Cô cười nói: “Chuyện này tôi cho tới bây giờ cũng không biết, trong mắt của tôi đơn giản là một chút lời đồn không hài hòa, nếu như cô thật sự nắm giữ chứng cứ, chắc hẳn kêu đến nói chuyện cũng không phải vì tôi là phụ tá nhỏ, thật có lỗi, tôi không giúp được cô, không chuyện gì, tôi đi ra ngoài.”

“Hạ Thiên, cô như vậy bảo vệ cho hắn, không sợ Hi Thừa ghen sao?”

Cô đứng người lên, nhìn thẳng vào mắt cô ấy mỉm cười, dần dần cảm thấy lồng ngực có chút hô hấp không thông, cô cho tới bây giờ đều không giỏi nguy trang, Phùng Tô Xuyên nói theo trên mặt của cô có thể rất dễ dàng nhìn ra hỉ nộ ái ố, không thành được trí lớn.

“Phùng Tô Xuyên là lão đại tôi tôn kính, Hi Thừa là bằng hữu của tôi, tôi không rõ cô có ý tứ gì?”

Amy nụ cười trên mặt chậm rãi sâu sắc, ngón tay của cô ấy vuốt ve mặt cổ, ngẩng đầu nhìn hướng cô, “Cô chỉ cho anh ấy là bằng hữu sao? Trách không được nghị định bổ nhiệm ban bố, cô không chút do dự đứng ở bên Phùng Tô Xuyên, kỳ thật, cô đã sớm yêu mến quản lý kinh doanh của bọn cô đi nha?”

Cô nụ cười trên mặt chậm rãi không cách nào duy trì, mím môi nhìn Amy một cái, không định tranh cãi nữa biện, thần nhiên nói: “Tôi phải tan làm, cô cũng về sớm một chút đi.”

Amy vượt qua cái bàn đi đến bên cạnh cô, quơ quơ văn kiện trong tay, cười nói: “Tôi thật sự nắm giữ chứng cứ, nếu như đưa đến pháp viện, hẳn ta cả đời này liền xong đời, cô hẳn tâm nhìn hẳn đến lúc đó thân bại danh liệt sao? Không bằng chúng ta làm giao dịch đi!”

Cô lạnh lùng nhìn cô ấy, tâm lý không thể nói cảm giác gì, vì Ôn Hi Thừa, cô không muốn ghét cô ấy, nhưng là cách cô ấy nói chuyện, thật sự rất làm cho người khác sinh ghét, cô nhìn một chút tài liệu trước mắt, bình tĩnh nói: “Giao dịch gì?”

Có lẽ là xem cô có chỗ dao động, ánh mắt của cô ấy lập tức phát sáng lên, “Cô giúp tôi thuyết phục Hi Thừa trở lại Mĩ, tôi không điều tra Phùng Tô Xuyên thu hồi khẩu trừ.”

Có đôi khi mọi người luôn tự nhận là bắt được ngược điểm người khác để uy hiếp, để mà áp chế đối phương làm các loại giao dịch kỳ quái, mà thường thường chỉ là quá kiêu ngạo dự đoán rảnh tay trong pháp mã (*đòn bí mật thêm sức nặng cho đàm phán).

Dù sao vẫn là trẻ tuổi, vừa khôn khéo cũng vừa còn chưa hết ngây thơ, nếu như là cô mà nói..., tuyệt đối sẽ không vội vã như vậy biểu lộ mục đích của mình.

Cô vẽ mặt bình tĩnh nói: “Nếu như anh ấy thật sự làm chuyện phi pháp, hẳn là đã bị trừng phạt .”

Amy hiển nhiên không ngờ tới cô sẽ nói ra một câu nói như vậy, sợ sệt chỉ chốc lát, vừa muốn mở miệng, bên ngoài phòng làm việc truyền đến vài tiếng đập cửa, tiếp theo đã bị người đẩy ra, bởi vì cô đưa lưng về phía cửa, chưa kịp quay đầu lại, chỉ là chứng kiến người trước mắt thần thái đã đến chuyển biến 180°, mới vừa người gây sự đã hoàn toàn không thấy, ánh mắt một mảnh trong vắt, đáng tươi cười thanh tịnh đơn thuần.

“Hi, anh tìm em?” Buông xuống văn kiện trong tay, Amy sượt qua cánh tay của cô ngênh đón.

Cô hành động không tốt như Amy, cũng không còn tâm tình ngụy trang, quay người phía sau trên mặt như cũ là mang theo khinh thường cùng lạnh nhạt.

“Đang nói chuyện gì?” Ôn Hi Thừa hỏi chính Amy, ánh mắt lại nhìn về phía cô.

Cô không nói chuyện, đưa tay bỏ vào trong túi áo, mân mê.

“Hạ Thiên biết rõ em đang tra án tiền boia án của tên kia, giúp quản lý kinh doanh nói đỡ, Hi, tình cảm của bọn họ thật tốt!”

Nét mặt của Amy là chân thành nói không nên lời, làm cho cô hoài nghi người kia cùng cô nói chuyện giao dịch có phải tiểu cô nương ngây thơ, khờ khạo trước mắt hay không, cô nhìn cô ấy một cái, giật khóe miệng nhìn về phía Ôn Hi Thừa.

Anh không có phát biểu ý kiến, nhưng là vẽ mặt dần dần tối tăm phiền muộn nói cho cô biết, anh tin Amy.

Cô vô tình không có bất kỳ giải thích nào, chỉ cảm thấy vớ vẩn, muốn rời đi, lại chứng kiến Amy một lần nữa cầm lên tài liệu đưa cho Ôn Hi Thừa.

“Hi, không bằng chuyện này liền giao cho anh xử lý đi, Hạ Thiên đã đến tìm, em lại không tiện cự tuyệt, anh giúp em quyết định được không nào?”

Như thế là ăn hiếp người quá đáng, cô hờ hững nhận được, tại lúc trước khi Ôn Hi Thừa phản ứng, cô tiếp nhận tài liệu trong tay cô ấy, cười nói: “Đã như vậy không bằng trực tiếp cho tôi đi, dù sao cô cho anh ấy, anh ấy cũng sẽ giao cho tôi, cảm ơn! Các người chậm rãi trò chuyện, tôi đi ra ngoài trước.”

Amy hoàn toàn ngây ngẩn cả người, cô vừa về phía trước bước một bước, cổ tay đã bị người nhẹ nhàng chế trụ.

Ôn Hi Thừa đem cô kéo đến bên cạnh anh, cực kỳ tự nhiên ôm bờ vai của cô, quay đầu nhìn về phía Amy, mang theo giận dữ không dễ dàng phát giác nói: “Chuyện giữa các người không cần phải đem Hạ Thiên liên lụy vào, cô ấy cái gì cũng không biết.”

Amy trên mặt hiện lên bối rối, nhưng rất nhanh trong mắt liền hiện đầy nước mắt, vô hạn ủy khuất nhìn Ôn Hi Thừa, không nói gì.

Mà cô tức thì chậm rãi cúi đầu, cắn môi dưới, lòng có chua xót.

Ôn Hi Thừa từ trong tay của cô rút ra phần tài liệu kia, nhẹ nhàng ném trên bàn làm việc, không có dừng lại nắm bờ vai của cô đi ra ngoài.

Thăng đến vào thang máy, cô mới ngẩng đầu nhìn hướng bên cạnh, người đàn ông cũng đang cúi đầu dừng ở cô, ánh mắt ôn nhu ẩn hàm lo lắng.

“Cô ấy tìm em?”

Cô gật gật đầu, “Làm sao anh đi qua?”

“Anh thấy em không trả lời, mới đi tới văn phòng em, những người khác nói cô ấy gọi em đi.”

Cô mím môi không muốn nói thêm, cô cũng không nguyện cùng bất luận kẻ nào là thù địch, chỉ muốn công việc đơn giản, cô không biết Amy tìm cô rốt cuộc là vì vận ngã Phùng Tô Xuyên hay là đến vì Ôn Hi Thừa, mặc kệ người ta thế nào cô đều không muốn trở thành quân cờ để bị lợi dụng.

Đối với Phùng Tô Xuyên, cũng không phải cô hết lòng tin hẳn không cầm tiền boa, mà là biết rõ cho dù hẳn cầm, cũng tuyệt đối sẽ không lưu lại chứng cứ gì, nếu không, hẳn ở trong xã hội này tám chín năm liền uống công bưng bít.

Mà Ôn Hi Thừa, nếu như anh nguyện ý lưu lại, cô sẽ thử cùng anh một lần nữa bắt đầu, nếu như anh muốn trở lại Mĩ, cô cũng chỉ biết cười chúc anh thuận buồm xuôi gió, quyết không cưỡng cầu!

Trở lại văn phòng lấy túi, đến ga ra tầng ngầm ngồi trên xe, cô quay đầu nhìn về phía bên cạnh, nhẹ giọng hỏi: “Anh tin tưởng Amy nói sao?”

Ôn Hi Thừa mím môi nghĩ nghĩ rồi lắc đầu.

“Vì sao?”

Anh nở nụ cười, nhìn về phía cô, “Anh chỉ tin tưởng em, có thể thấy trong mắt em quật cường bướng bỉnh truyền tới tin tức.”

“Tin tức gì?”

Anh tràn đầy thương tiếc vuốt vuốt tóc của cô, “Cô gốc của anh bị người khi dễ.”

Mắt của cô đỏ một chút, nghiêng đầu nhìn anh, “Anh không phải nói Amy rất thiện lương, rất đơn thuần đấy sao? Nói không chừng vẫn là em khi dễ cô ấy chứ!”

Ôn Hi Thừa cười cầm tay của cô, khởi động xe, anh nói: “Chỉ cần em không bị khi dễ là được, về phần em khi dễ người nào, tùy em!”

Giờ khắc này, cảm động đến mức chân thật!

52. Chương 52: Quyết Định

Liên tục vài ngày, Phùng Tô Xuyên đến xế chiều mới rời đi, nhắc tới người kia đối với Amy, cô vẫn chưa cùng anh nói, không biết nên nói như thế nào, cô cảm giác, nếu như đi nhắc nhở hoặc là chất vấn, đều dễ cho bọn họ xấu hổ lẫn nhau.

Thứ sáu bộ thương vụ bộ có 1 dự án khẩn cấp, Ôn Hi Thừa cùng Amy đi tìm căn hộ, cô lưu lại tăng ca.

Hơn tám giờ, bên ngoài phòng làm việc truyền đến một hồi tiếng bước chân, cô tưởng rằng Ôn Hi Thừa, ngẩng đầu, nhưng chứng kiến Phùng Tô Xuyên đi đến, quần áo tây bị hằn vết trên cánh tay, cà- vạt cũng kéo lỏng sang một bên, tay áo vén lên hai vòng, sắc mặt trắng bệch, hốc mắt hồng hồng, rõ ràng uống nhiều rượu.

Trông thấy cô, hần cũng không có bao nhiêu kinh ngạc, đi tới thấp giọng nói: " lại tăng ca?"

Cô gật đầu " anh làm sao không trở về nhà mà lại đến?"

Hần vuốt vuốt mi tâm, " lão Trương gọi điện thoại nói hợp đồng hạng mục Ma Rốc có chút vấn đề, anh có chút cháng váng đầu, em cũng cùng đi giúp anh một chút."

" ah." giữ giấy tờ, cô theo hần vào văn phòng.

Chuyển ghế ngồi ở bên cạnh hần, 2 người bắt đầu trực tiếp thẩm tra đối chiếu điều khoản.

Một phút đồng hồ sau, Phùng Tô Xuyên bắt đầu có chút dồn dập thở dốc, sau đó liền hướng phía sau tựa lưng vào ghế ngồi nhắm mắt lại.

Cô có chút bận tâm nói: " có phải tim không thoải mái hay không?"

" ừm." hần lên tiếng, chỉ chỉ chén nước bên cạnh.

Cô vội vàng đứng dậy tiếp một ly nước ấm, đặt ở trong tay hần, hần cầm, một lát sau mới bưng lên uống đến hai phần, chậm rãi điều chỉnh hô hấp, biểu lộ không thấy thống khổ chút nào, nhưng là trên trán lại có tầng một mỏng mồ hôi.

" rất khó chịu sao? muốn nằm xuống ghế sa lon nhắm mắt một chút hay không?" cô xoay người nhẹ giọng hỏi.

Phùng Tô Xuyên không mở mắt, thanh âm có chút vô lực nói: " không cần, nghỉ ngơi một chút là tốt rồi, em trước đi làm việc của em đi, chốc lát chúng ta lại lần nữa thẩm tra đối chiếu."

Cô suy nghĩ một chút, " tốt, có việc gọi em."

Thời điểm quay người đi ra đóng cửa, cô nhìn thấy Phùng Tô Xuyên đã mở mắt ra nhìn trần nhà, cũng không biết có phải cảm giác của cô sai lầm hay không, không ngờ theo trên gương mặt của hần thấy được vẻ cô đơn, do dự một chút, cô vẫn đóng cửa lại.

Thời điểm ngồi ở trên ghế, tâm tình của cô trở nên có chút âm trầm, kỳ thật nhìn hần như vậy cô vẫn còn có chút lòng chua xót, cô thừa nhận hần chịu đựng áp lực lớn không cách nào tưởng tượng, nhưng cô đã không biết phải an ủi như thế nào, nhìn gương mặt trống rỗng mà tái nhợt lờ lờ của hần cô không biết phải nói gì có ý nghĩa, hần đang cần một người có thể bày mưu tính kế quân sự cho hần hoặc là một cơ hội để thay đổi, hai thứ này cô đều cấp không nổi, cô thậm chí không biết hần rốt cuộc là khổ não cái gì, cô cho tới bây giờ cũng chưa từng hiểu qua hần, cũng chưa bao giờ đi vào lòng của hần, cô nghĩ hiện tại cô chỉ có khả năng giúp hần chia sẻ chuyện công tác, trước sau như một tín nhiệm hần!

Nửa giờ sau, hần gọi cô vào, ngoại trừ sắc mặt bên ngoài vẫn còn có chút xanh trắng, trạng thái đã điều chỉnh được gần như bình thường, hợp đồng chỉnh đốn và cải cách cũng đã xong, cùng Trương tổng phía sau, bọn họ cùng nhau rời khỏi văn phòng.

Thời điểm đứng trong thang máy, cô nhìn điện thoại một chút, không có điện thoại cũng không có tin nhắn, đã 10 giờ hơn, Ôn Hi Thừa bọn họ còn chưa tìm được căn hộ vừa ý sao?

Tâm lý có chút suy sụp.

Ngồi trên xe, Phùng Tô Xuyên quay đầu hỏi cô: " theo giúp anh đi ăn khuya chứ?"

Cô sửa sang lại tốt tâm tình, cười gật đầu.

Trên mặt của hần xuất hiện nụ cười lần đầu tiên trong đêm nay, tuy rằng như cũ uể oải, nhưng hoàn toàn chính xác thật sự nở nụ cười.

Bọn họ đi tới một quán nướng, hắt gọi hai chai bia, cô cùng hắt từ từ uống.

hai chén vừa giải quyết xong, hắt ngẩng đầu nhìn hướng cô, cười nói: ” trong khoảng thời gian này có khỏe không?”

Cô nghiêng đầu nghĩ nghĩ, nghiêm túc nói: ” vẫn có thể theo kịp tiến độ, anh thì sao?”

Phùng Tô Xuyên nghiêng mặt sang một bên khẽ nở nụ cười, hai đầu lông mày nhú lại dần ra không ít, ” cũng có thể, nghe nói các người ở chung ?”

Cô sưng sờ, mím môi, ” làm sao anh biết? em ngay cả Tống Dĩnh cũng chưa từng nói.”

Hắt tránh đi vấn đề của cô, cười nói: ” thế nào, đã làm hòa rồi sao?”

Cô lắc đầu phủ nhận, “ căn hộ của anh ấy bị Amy chiếm, trước tiên ở nơi của em mấy đêm, sau hôm nay có thể sẽ dọn đi rồi.”

Phùng Tô Xuyên theo cô đựng ly một cái, liếc mắt dò xét cô, ” cũng đã như vậy, lại còn lừa mình dối người? em thực không phải gốc bình thường!”

Cô yên lặng uống bia, cúi đầu, Phùng Tô Xuyên luôn có thể nói trúng tim đen vạch rõ vẻ ngây thơ mà cô tạo ra.

” vậy anh nói làm sao bây giờ? chẳng lẽ cứ như vậy cùng anh ấy một lần nữa bắt đầu lại sao? tại lúc em đối với anh ấy mất đi tin tưởng, tại lúc bên cạnh anh ấy vẫn luôn lại có cái vị hôn thê không rõ thật hay giả kia, em đã muốn mở một con mắt nhắm một con mắt, dần dần, u mê một lần nữa tiếp nhận anh ấy sao?” cô nhu nhu hỏi , trong giọng nói tràn đầy uể oải.

Hắt giúp cô rót đầy ly rượu, cười đến thông dong, ” vì sao không thể, chỉ cần em có thể xác định chính mình vẫn còn thương hắt.”

Cô uống một hớp bia lớn, nhìn hắt nói: ” yêu được tạo thành từ rất nhiều nhân tố, một trong số đó là cảm giác an toàn, mà trên người anh ấy em tìm không thấy loại cảm giác này, hiện tại, mỗi ngày cùng anh ấy ở cùng một chỗ, em rất vui vẻ, nhưng là tâm lại luôn đang nhắc nhở chính mình, như vậy như vậy đủ rồi, không thể có quá nhiều hy vọng xa vời, nói không chừng lúc 1 lúc nào đó anh ấy lại rời đi, hoặc là trong lúc đó lại lòi đầu ra vị hôn thê, không dám lại lần nữa bỏ ra toàn tâm toàn ý, trở nên ích kỷ mà nhát gan, anh nói đây là yêu sao?”

Người đàn ông trước mặt trầm mặc vài giây đồng hồ, lần nữa nở nụ cười, ” cũng khó cho em. Cái đầu đơn thuần như vậy mà còn có thể tự hỏi vấn đề sâu như vậy, không muốn, thuận theo tự nhiên đi, chỉ cần vui vẻ là được rồi!”

Cô cũng cười, gạt đầu tỏ vẻ đồng ý, ” anh cũng vậy, tuy rằng em không thể gánh hộ anh cái gì, nhưng em tin tưởng anh nhất định sẽ thành công!”

” Cảm ơn!” thời điểm Phùng Tô Xuyên ngửa đầu cũng không có nhìn ánh mắt của cô, tựa hồ như đang giấu đi tâm tình, mà cô sợ là vĩnh viễn đều đoán không ra.

Trở lại căn hộ đã tới gần nửa đêm, Ôn Hi Thừa cũng chưa trở về, cô do dự chờ thật lâu vẫn là gọi điện cho anh, lại là tắt máy, lòng của cô cũng chậm rãi lạnh xuống.

Anh cũng không phải là gì của cô, anh ở lại đây cũng chỉ là ở tạm thời, đương nhiên không có nghĩa vụ hướng cô thông báo hành tung.

Ngoài cửa sổ bóng đêm lộ ra 1 màn đen dày đặc, giống như là muốn đem tất cả hy vọng của người ta cắn nuốt sạch mới cam tâm.

Nằm ở trên giường, nghe thanh âm đồng hồ báo thức tích tắc, hoàn toàn không có ý đi ngủ, trong đầu hỗn loạn một mảnh, hiện lên từng đoạn ngắn vụn vặt mà lộn xộn, một chút cũng không có buồn ngủ, nhất định lại là một đêm không ngủ.

Trên điện thoại di động biểu thị thời gian trời vừa rạng sáng, cô nghe được âm thanh chìa khóa mở cửa, đi theo là một nữ nhân đang nức nở nghẹn ngào cùng một người đàn ông lời nói ôn nhu.

” đừng khóc, đi tắm, anh ở bên ngoài đợi em.”

Mấy phút đồng hồ sau, cô nghe được thanh âm đóng cửa buồng vệ sinh, trong phòng khách khôi phục sự yên lặng.

Nam là Ôn Hi Thừa, nữ kia không cần đoán nhất định là Amy, cô ôm hai chân ngồi ở đầu giường, tâm bị đè nén cơ hồ muốn phá tường xông ra, rốt cuộc bọn họ muốn thế nào, vì sao không đi tới căn hộ của anh, khuya khoắt mang theo vị hôn thê xuất hiện ở ta căn hộ, hẳn là cảm thấy cô căn bản không cần, lại còn là căn bản không cần cô!

Hít sâu một hơi, cô xuống giường đi ra ngoài, vừa mở cửa ra cũng cảm giác được một bóng đen chụp đến, Ôn Hi Thừa hai tay chống tại khung cửa đứng ở ngoài cửa phòng, nhìn thấy cô, rõ ràng sững sờ, trong ánh mắt hiện lên một tia kinh ngạc, cuống họng như nghẹn lại nói: ” còn chưa ngủ?”

Ánh mắt lạnh như băng của cô đang nhìn đến trên mặt anh, máu ứ đọng cùng khóe miệng đang chảy máu, dần dần chuyển biến thành khiếp sợ, ” mặt của anh làm sao vậy?”

” không có việc gì, em trở về lúc nào? cơm tối ăn thế nào?” anh đưa tay đặt ở trên vai của cô, nhẹ giọng hỏi, có vẻ oải cùng xin lỗi.

Đối với việc anh tránh nặng tìm nhẹ giấu diếm, cô cảm thấy được một cổ nóng vọt lên, né tránh cánh tay của anh, đi về hướng sofa ngồi xuống, lạnh lùng nói: ” đều như vậy, còn nói không có việc gì, Ôn Hi Thừa, anh thật coi chỗ này của tôi là khách sạn sao? muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, chủ nhà gọi cũng không thêm bất máy.”

Ôn Hi Thừa mím môi, bước chân có chút nặng nề đi tới, ngồi ở bên cạnh cô, thở dốc hai cái, nói: ” buổi tối gặp vài tên lưu manh đùa giỡn Amy, đánh một trận, về sau có người báo cảnh sát, vừa mới xử lý xong, điện thoại hết pin, định không nói cho em, sợ em lo lắng, đừng tức giận, được không?”

Cô nhìn anh hữu khí vô lực, hiển nhiên rất khó chịu, khắc chế khắc khẩu xúc động, mân chặt bờ môi đứng lên.

Ôn Hi Thừa một khắc đó liền giữ cổ tay của cô, ngửa đầu nhìn cô, trong ánh mắt có nhàn nhạt yếu ớt, ” định đi đâu vậy?”

Cô tránh thoát tay của anh, đi về hướng thư phòng, ” tìm hòm thuốc.”

Thời điểm giúp anh bôi thuốc mỡ lên vết thương, anh cũng không có nhắm mắt lại, chỉ là ngẩng mặt, trên mặt dần dần có ý cười, trong lòng của cô lại âm thầm chửi, anh cũng đừng cảm quá rồi, định làm anh hùng cứu mỹ nhân sao, cuối cùng lại còn đem mỹ nhân dẫn theo trở về, cô liền như một lão mục tử thu lại tàn cuộc, thật sự là bị kịch!

Nghe tiếng buồng cửa phòng vệ sinh truyền đến, bọn cô đồng thời nhìn sang, Amy từ bên trong đi ra, cô ta đang mặc trên người một chiếc áo nam, phía dưới lộ ra một đôi chân trắng nõn thon dài nhỏ nhắn, như một bức tranh mỹ nữ đi tắm, cô cảm thấy vô cùng xấu hổ, mà Ôn Hi Thừa cũng là trước tiên xoay người qua.

Cô buông xuống thuốc mỡ, đứng lên, thản nhiên nói: ” tôi trở về phòng , sớm một chút nghỉ ngơi, ngủ ngon.”

Amy chạy tới bên sofa, cô ta không cố kỵ chút nào ngồi ở bên người Ôn Hi Thừa, trực tiếp ôm cánh tay của anh, đem đầu gối trên bờ vai của anh, hướng cô cười suy: “Chị Hạ Thiên, ngủ ngon.” (ấn – -|||)

Cô quay đầu nhìn về phía Ôn Hi Thừa, thân thể của anh có chút căng thẳng, có chút tránh, Amy lại ôm càng chặt hơn, trong ánh mắt chợt bắt đầu xuất hiện lệ quang.

Ôn Hi Thừa trầm mặc ngửa đầu dùng một loại ánh mắt rất thâm trầm nhìn vào cô, cô như là dự đoán được anh sẽ giải thích cùng mong cô tín nhiệm.

nhưng, hai thứ này đối với cô mà nói quá khó khăn, cô cười quay người, thời điểm đi tới cửa, nghĩ nghĩ nói: ” Lưu Ny Úc mỗi ngày hơn tám giờ sáng sẽ trở về tắm rửa thay quần áo, nếu như anh cần gian phòng của cô ấy, tốt nhất có thể tranh thủ thu thập .”

“Amy ngủ gian phòng của anh, anh ngủ trên sofa.” thanh âm nghe không ra tâm tình gì, cô lên tiếng khép cửa phòng lại.

Trong phòng khách đèn rất nhanh tắt, cô nằm lại trên giường, thời điểm xoay người, thanh âm báo tin nhắn “tích tích” vang lên hai tiếng, cô mở ra.

Người gửi: Ôn Hi Thừa.

” Thật xin lỗi.”

Do ba chữ kia, nước mắt của cô rớt cuộc khổng chế không nổi, hóa ra anh biết rõ cô sẽ khổ sở, vậy tại sao luôn để cô không cách nào tiếp nhận sự tình.

Cô nghĩ vấn đề kia cô đã quyết định!

Sáng ngày thứ hai lúc thức dậy, Amy đã rời đi, Ôn Hi Thừa làm điểm tâm chờ cô, anh hiển nhiên một đêm không ngủ, sắc mặt rất kém.

Sau khi ăn xong, thời điểm thu dọn bát đĩa, cô hỏi anh: ” căn hộ tìm xong rồi sao?”

” ừm, đã tìm xong.”

Cô gạt đầu, nhìn về phía anh, ” vậy tối nay anh liền chuyển trở về đi.”

Có lẽ anh đã dự liệu được cô sẽ nói như vậy, cũng không có nhiều kiên trì, cúi đầu trầm mặc một lát sau, lên tiếng.

Thời điểm bưng bát, cô nhẹ nói: ” còn về vấn đề kia nữa, tôi đã suy nghĩ kỹ, thật xin lỗi, tôi nghĩ tôi không muốn làm bạn gái của anh!”

Người trước mắt, sắc mặt bỗng trở nên trắng bệch, anh cắn môi đến bật cả máu, ánh mắt là trầm thống cùng cô đơn không nói ra được.

Anh không nói gì, quay người lúc rời đi, bóng lưng cô đơn mà tịch liêu.

Cô nói rồi trong tình yêu cô sẽ không chấp nhận coi trọng bất luận kẻ nào, kể cả Ôn Hi Thừa!

Khi giữa chúng ta có quá nhiều cách trở, tình cảm đã biến chất, cô nguyện ý tự mình 1 con đường sống!

53. Chương 53: Phùng Tô Xuyên Nằm Viện . . .

Ôn Hi Thừa vào lúc ban đêm liền dọn đi, mà bởi vì Hạ Tử Phi bệnh tình đã không có trở ngại, cô cũng không cần mỗi ngày buổi tối đều đến bệnh viện, ngoại trừ ở công ty, hai người không hề chạm mặt.

Quan hệ hạ xuống lạnh hơn băng, mà nửa đêm tỉnh mộng, bóng dáng của anh như là thường thường xuất hiện ở trong mơ, lần này không còn là trong sân trường có thiếu niên ngây thơ, mà là người đàn ông u buồn trong công việc.

Tình yêu trở nên như thế phức tạp cùng gian nan, cuối cùng sẽ làm cho người chán ghét đi, cô hoặc là Ôn Hi Thừa chính là một dạng.

Nhận được điện thoại của Phùng Tô Xuyên, cô cầm một ly cà phê nhìn ra ngoài cửa sổ trời xanh mây trắng ngăn người.

“Lão đại, anh bây giờ buổi sáng mà đã bắt đầu trốn việc ah, lão Trương tìm anh hai lần rồi.” Cô cười hì hì nhạo báng.

Đầu bên kia điện thoại có vài giây trầm mặc, sau đó cô nghe thấy hắn nói: “Anh đang ở bệnh viện.”

Cô sững sờ, “Ai ngã bệnh?”

Phùng Tô Xuyên cười khẽ hai cái, “Anh.”

Cầm cốc nước tay run lên hai cái, cô lo lắng hỏi: “Anh làm sao vậy?”

“Không có việc gì to tát, hai ngày nay anh không có cách nào tới công ty được, có cái gì cần ký tên em mang đến bệnh viện cho anh.”

Cái này cô biết, thanh âm của hắn rõ ràng hữu khí vô lực, nghĩ đến mấy ngày hôm trước hắn uống rượu khó chịu, cô từng li từng tí nói: “Là tim có vấn đề sao? Nghiêm trọng không?”

“Không nghiêm trọng, theo thông lệ nằm viện kiểm tra mà thôi, em làm việc đi, có việc gọi điện thoại cho anh.”

Nói cho cô địa chỉ bệnh viện, hắn liền cúp điện thoại, cô trở lại văn phòng, lòng thấp thỏm lo ngại, Phùng Tô Xuyên gần đây đều là người bí ẩn, nếu như không phải rất nghiêm trọng, làm sao có thể đi nằm viện.

Nhìn đồng hồ đã nhanh đến giữa trưa, công ty cũng không còn vấn đề quan trọng, bỏ ra hai đến ba giờ cũng không có vấn đề, cùng bọn Tiểu Tranh nói một tiếng, cô đi bệnh viện.

Bà nội cô có bệnh tim tương đối nghiêm trọng, có mấy lần nhập viện tình huống đều gấp vô cùng gấp, trên cơ bản mặt nạ bảo hộ hô hấp cũng không rời miệng, tại lúc đẩy ra cửa phòng bệnh, cô nghĩ Phùng Tô Xuyên mang theo mặt nạ bảo hộ nằm ở trên giường một chút cũng không có vẻ tức giận, cái mũi cũng bắt đầu cay cay, cho nên gõ cửa đi vào, thấy ngồi ở trên giường người đàn ông mở máy tính làm việc, đầu của cô có vài giây đồng hồ dừng lại, thở ra một hơi mới cười đi tới.

Phùng Tô Xuyên ăn mặc quần áo bệnh nhân, sắc mặt khó coi, lộ ra xám trắng, nhưng cũng không dọa người, như là ngờ được cô sẽ tới, ánh mắt mỉm cười nhìn về phía cô, “Giờ làm việc chạy đến, xem như bỏ bê công việc.”

Cô bấu môi ngồi ở ghế bên cạnh giường, nhìn từng chút một, vẻ mặt lo lắng, “Làm sao nghiêm trọng phải nằm viện như vậy?”

Hắn đem máy tính khép lại để ở một bên, thẳng người dậy, nhẹ nói: “Gần đây cảm giác không phải quá thoải mái, cứ tới đây kiểm tra một chút, cuối cùng bị cưỡng chế yêu cầu nằm viện, nghĩ đến vừa vặn nghỉ ngơi một chút, liền ở.”

Cô liền nở nụ cười, đang muốn mở miệng, sau lưng truyền đến hừ lạnh một tiếng, “Không quá thoải mái? ! Hạ Thiên, tôi nói với cô, nếu tôi buổi sáng vừa vặn không đi qua tìm hắn, hiện tại lão đại cô phỏng chừng đã ở tại nhà tang lễ rồi!”

Phùng Tô Xuyên bắt đầu lắc đầu, cô quay đầu, thấy người tới, cười chào hỏi: “Lục tổng!”

Người đàn ông đi vào tên Lục Hưởng Đông, là bạn đại học của Phùng Tô Xuyên, cũng là quản lý công ty hợp tác lâu dài với công ty cô, cô cùng Phùng Tô Xuyên còn quan hệ nam nữ kia hai tháng, thường xuyên cùng hắn ăn cơm, cho nên, tất cả mọi người rất quen thuộc.

Hắn đi tới đem một cái bình nước đặt ở trên mặt bàn, cô lấy cốc nước ấm đưa cho Phùng Tô Xuyên, nhìn về phía Lục Hưởng Đông, “Anh rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Lục Hưởng Đông trừng Phùng Tô Xuyên liếc mắt một cái, có chút thản nhiên nói: “Tôi buổi sáng đi qua, 10 nhân chuông cửa không có người trả lời, gọi điện thoại cũng không còn người tiếp, tôi nghe được điện thoại di động của hắn trong phòng, cuối cùng gọi bảo an phá cửa, thấy người này trực tiếp té xỉu ở phòng khách nằm trên sàn nhà, sắc mặt xanh lét tím tái, xe cứu thương chạy tới nói là chậm thêm trong chốc lát, liền đi dời nhà ma rồi, người họ Phùng nào đó, tôi đây xem như cứu cậu một mạng đi, về sau đối với tôi khách khí một chút !”

Cô cảm thấy được một trận hoảng sợ, có chút kinh hoảng chuyển hướng Phùng Tô Xuyên, thế nhưng hắn lại là vẻ mặt ý cười, dùng tay không có ghim kim vuốt vuốt tóc của cô, cười nói: “Đừng nghe hắn nói nhảm, chính là buổi sáng có vài giây lên cơn sốc, dừng lại chút đã bị hắn dắt đến bệnh viện, đã kiểm tra xong cũng chỉ là nói gần đây quá mệt mỏi, tinh đường một thời gian ngắn là tốt rồi.”

Lục Hướng Đông cũng không có phản bác nữa, từ trên ghế salon đứng lên nói: “Được rồi được rồi, coi tôi như nói bậy đi, công trường còn có chuyện, tôi đi trước, Hạ Thiên em buổi chiều không đi làm sao?”

Hắn vừa dứt lời, Phùng Tô Xuyên nói: “Tôi không sao, cậu đi đi, thuận tiện đưa Hạ Thiên về công ty.”

Cô mấp máy môi nói: “Nếu không em gọi điện thoại cho bộ nhân sự, xin nửa ngày nghỉ cùng anh nhé?”

“Không cần, buổi chiều anh muốn ngủ một giấc, em ở đây cũng vô dụng, có việc anh sẽ gọi y tá .”

Ngữ khí của hắn kiên định, không phản kháng, cô chỉ có thể gật đầu.

Trên đường trở về công ty, Lục Hướng Đông quay đầu nhìn cô vài lần, như là nói ra suy nghĩ của mình.

“Anh cứ nhìn tôi làm gì?” Bởi vì tương đối quen thuộc, cô cũng không vòng vo, trực tiếp hỏi hắn.

Hắn cười, “Tôi xem cô vẫn là thật lo lắng hắn nha, nghe nói hắn nằm viện, lập tức chạy tới, làm như thế nào lại chia tay? Liền như vậy bỏ được tình đầu?”

Cô mắt trắng không còn chút máu, “Làm sao anh bát quái thế ah, Phùng Tô Xuyên miệng rộng, cái gì đều nói lung tung!”

Hắn liếc cô một cái, nói: “Hắn cũng là người, dù sao cũng phải lấy người thổ lộ hết một chút đi, nếu không cô làm hắn sống nhịn chết sao? Tôi nói cô biết, bệnh tim của hắn đều là bị cô làm bộc phát, trước kia lên đại học, Bắc Kinh rượu xái đều là một ly một ly cũng không thấy hắn không thoải mái, Hạ Thiên, không phải tôi hù dọa cô, hôm nay buổi sáng tôi không tới, hắn cứ như vậy ợ ra rầm ròi, cô tính là nửa hung thủ!”

Hắn ngữ điệu lỗ mắng, rõ ràng cho thấy trêu chọc, nhưng là cô nghe lại sinh lòng áy náy, bất kể thế nào nói, ban đầu là cô đưa ra lời chia tay , tuy rằng hắn chưa bao giờ biểu hiện ra ngoài qua, nhưng là cô biết rõ, hắn khẳng định bị thương tổn, cho nên sau khi ở cùng hắn, đối với hắn, ngoại trừ lúc trước có cảm kích cùng kính ngưỡng lại nhiều thêm một phần xin lỗi.

Cho nên Lục Hướng Đông nói như vậy, trong lòng của cô quả thực không dễ chịu, không có phản bác, gật đầu đem cái tội danh chưa hình thành này nhận lấy.

Có lẽ không ngờ tới tâm tình của cô sẽ thoáng cái trở nên sa sút, Lục Hướng Đông bật người xin lỗi: “Ai! Tôi hay nói giỡn , sẽ không như vậy không quen được đùa đi?”

Cô cười cười, “Không có, tôi chỉ là có chút lo lắng hắn, bệnh tim cũng không phải là đùa giỡn , việc này nghiêm trọng rất kinh khủng!”

Bên thở dài, “Hắn có cái bệnh này tuyệt đối là bị công việc mệt mỏi làm ra, việc này cô so với tôi rõ hơn, cần quan tâm nhiều việc, tính toán người khác, đề phòng người tính toán, sẽ không thoải mái, nhịn không được đưa ra kháng nghị, thừa dịp lúc này nghỉ ngơi thật tốt cũng chưa hẳn không phải chuyện tốt,việc nằm viện, hắn chắc chắn sẽ không nói cho người trong nhà, mấy ngày nay sau khi tan việc cô nếu không có việc gì đi chăm sóc một chút, cơm tối không cần cô quan tâm, tôi để vợ tôi đưa qua, cô cứ cùng hắn nói chuyện phiếm, có thể không?”

Cô mãnh liệt gật đầu, “Thành giao, sau khi tan việc tôi chính là chăm sóc miễn phí của hắn!”

Lục Hướng Đông rất hào sảng nở nụ cười, “Cái nha đầu này có đôi khi thật sự cố gắng trưng nghĩa, cô nói lão Phùng làm sao lại không đem cô nắm bắt đây, khi các người kết hôn, tôi nhất định dâng một phần đại lễ!”

Cô cảm thấy được có chút xấu hổ, môi môi không có nói tiếp.

Trước khi tan việc, Ôn Hi Thừa trên MSN hỏi cô có đi không gặp Tử Phi không, cô nghĩ nói: lão đại của bọn em nhập viện rồi, mấy ngày nay em muốn đi chăm sóc một chút, giúp em hỏi thăm bọn Tử Phi một tiếng.

Qua một lúc lâu, anh mới hồi âm cô một câu: nghiêm trọng sao?

bệnh tim, thật phiền toái , nhưng không quá nghiêm trọng.

hôm nay anh muốn tăng ca, ngày mai anh với em cùng đi gặp hắn nhé.

Trước khi đầu óc cô kịp phản ứng, ngón tay đã muốn gõ một câu ra ngoài: không cần, hẳn cần nghỉ ngơi.

Ôn Hi Thừa không có lại lần nữa hồi đáp cô, mà khi đóng cửa nói chuyện với nhau, cô cảm thấy được tâm trống trơn, khó chịu khó nói ra, cô không cách nào giải thích tại sao phải nói một câu nói như vậy, giống như tại lúc gặp vấn đề Phùng Tô Xuyên, cô đều là không hề nguyên tắc lựa chọn đứng ở bên hẳn, căn bản không thêm nghĩ làm như vậy sẽ tổn thương đến người cô yêu hay không.

Nghĩ đến chữ “yêu” này, cô cười khổ một cái, thật sự là chữ độc thần thánh!

Sau khi tan việc, ăn xong cơm tối đi tới bệnh viện, ngoài ý muốn, trong phòng bệnh ngoại trừ Lục Hướng Đông còn có một người phụ nữ, theo trí nhớ cô không tốt lắm, cô ấy nhìn về phía Phùng Tô Xuyên với lo lắng ánh mắt, cô trong đầu bỗng nghĩ đến là mối tình đầu của hẳn, Trương Lâm Na.

Cô hỏi thăm nhìn về phía Lục Hướng Đông, hẳn cho cô một cái ánh mắt khẳng định.

Phùng Tô Xuyên thấy cô tiến đến, nói với người bên giường, “Na Na, tôi không sao, thật sự đấy, để Hướng Đông đưa cô về đi.” Thanh âm của hẳn trầm thấp thông thả, không có bất kỳ độ ảm.

Trương Lâm Na không nói thêm gì, lên tiếng chào hỏi với cô, chậm rãi quay người, sát bên người cô mà qua, ngẩng đầu ánh mắt phức tạp nhìn cô một cái, hồng hồng trong hốc mắt có tình cảm cô không hiểu.

Cửa phòng đóng lại, cô đi tới, nhìn hẳn mặt lộ vẻ mệt mỏi, nhẹ nói: “Mệt lắm không? Muốn nằm thử xem không?”

Phùng Tô Xuyên lắc đầu, “Ăn xong cơm tối rồi sao?”

Cô gật đầu, “Ừm, anh thì sao? Lục tổng nói bà lớn hẳn làm cơm tối cho anh, em cũng không mua cho anh nữa.”

Hẳn chỉ chỉ bên cạnh có cơm hộp, “Cũng ăn rồi, hôm nay công ty có chuyện gì hay không?”

Cô móc ra vài phần văn bản đưa cho hẳn, “Có mấy người trả tiền cần người ký tên, bộ thương vụ nói là cuối tuần có một hạng mục lớn, ngày mai đi lĩnh tiêu sách.”

Hẳn một bên ký tên, vừa nói: “Ở đâu? Lớn thế nào?”

“Ngay tại khu đang quy hoạch, bệnh viện tư nhân hồng kông, nghe nói hơn hai tỷ.”

Phùng Tô Xuyên tay nắm bút có chút dừng lại, gật gật đầu, lên tiếng đem ký tốt văn bản đưa trả lại cho cô, “Ngồi đi, muốn ăn cái gì chính mình cảm, anh nghỉ ngơi một chút.”

Vịn hẳn nằm thẳng, cô đem ngọn đèn chính tối một ít, thấy hẳn nhẹ nhàng nhắm mắt lại, cô nhỏ giọng nói: “Nếu không anh ngủ sớm một chút đi?”

Hẳn không trợn mắt vươn tay tại lúc mu bàn tay cô thượng vỗ vỗ, “Anh không sao, chỉ là có chút mệt mỏi, em xem tivi một lát, chờ Hướng Đông quay lại đưa em về.”

Cô không biết hẳn là muốn cô ở cùng hẳn, hay là thật là muốn để Lục Hướng Đông đưa cho cô về nhà, đoán không ra đơn giản liền không cần tự hỏi, lên tiếng liền ngồi ở trên ghế xem tivi.

Mấy phút sau, hẳn đột nhiên mở miệng: “Người lúc này chính là Trương Lâm Na.”

Cô sửng sốt một chút, quay đầu, trên giường bệnh người đàn ông không biết lúc nào sau đã mở mắt ra, chính là đang chăm chú nhìn cô, giống như là muốn từ trên mặt cô đọc lên điều gì.

“Em đã đoán ra rồi, các người vẫn luôn liên lạc sao? Em nghĩ bọn anh phải không lui tới mới đúng, cho tới bây giờ không có nghe anh đề cập qua.”

“Tháng trước cô ấy từ chức tới thành phố này.”

Cô nghĩ muốn, đoán đo mở miệng: “Vì anh?”

Phùng Tô Xuyên dời mắt chuyển hướng ngoài cửa sổ, trầm mặc một lát mới gật gật đầu, “Cô ấy nói muốn cùng anh một lần nữa bắt đầu.”

“Vậy anh đồng ý sao?”

“Em thử nói xem?”

Cô mân ngừng miệng , không có nói tiếp, cô làm sao có thể đoán được ý nghĩ của hắn!

Phùng Tô Xuyên quay đầu nhìn về phía cô, cười khê một tiếng, “Toàn bộ thế giới cũng chỉ có em người ngu ngốc này sẽ tin tưởng loại gương vỡ lại lành vô nghĩa này!”

Cô từ từ cúi đầu, thâm nghĩ kỳ thật cô cũng không tin.

“Hạ Thiên.”

“Hả?”

Hắn gọi cô một tiếng, rồi lại không có nói gì, cô ngẩng đầu, chỉ thấy khóe miệng của hắn giữ ánh mắt cười nhu hòa nhìn cô, trong ánh mắt tựa hồ đang truyền ý gì đó, nhưng là cô cẩn thận phân biệt nửa ngày như cũ nhìn không ra.

Âm thanh tin nhắn vang lên, phá vỡ mập mờ trong phòng bệnh, cô lấy điện thoại cầm trên tay ra, Phùng Tô Xuyên cũng nhẹ nhàng khép mắt.

Tin nhắn là Ôn Hi Thừa gửi tới, hỏi cô: “Về nhà chưa?”

Cô nghĩ, trả lời: “Về rồi.”

Thật lâu sau anh trả lời cô: “Sớm một chút nghỉ ngơi, ngủ ngon!”

Lục Hưởng Đông sau khi trở về, cô liền rời bệnh viện, không để hắn đưa về, chính mình thuê xe trở về căn hộ, từ xe taxi, thoáng nhìn đầu hành lang có người đàn ông đứng cùng dưới chân hắn đầy đất tàn thuốc, cô nhẹ nhàng cẩn bờ môi.

Anh ăn mặc đồ màu đen, tựa ở trên vách tường, một tay đút trong túi, có chút khom người, ánh trắng chiếu quanh thân anh, tràn đầy cô đơn.

Đã lập hạ, gió đêm rất nhu hòa, nhìn trên người anh quần áo bị gió thổi lên, trong lúc đó cô phát hiện anh so với thời điểm vừa về nước gầy rất nhiều.

Ôn Hi Thừa thấy cô, bắn rớt đầu mẩu thuốc lá, cúi đầu từng bước một đi tới, đứng ở trước người cô, dừng lại một chút duỗi ra hai tay nhẹ nhàng ôm lấy cô, đem cái cằm đặt tại trên vai của cô, có chút thương cảm âm thanh có chút đau lòng vang lên: “Hạ Thiên, anh sắp chống đỡ không nổi nữa.”

Cô không có giẫy cũng không có đáp lại, một lát sau, nhẹ nói: “Chống đỡ không được liền buông tha đi, Hi Thừa, kỳ thật em cũng cảm thấy rất mệt mỏi!”

54. Chương 54: Tình Yêu Là Cái Gì?

Sau khi trở về, bệnh viện tư nhân thuộc cấp thương vụ nhận chính sách cắt giảm, liền thành lập tổ nhỏ, bởi vì Phùng Tô Xuyên nằm viện, Ôn Hi gánh chịu đảm nhiệm chức tổ trưởng, họp xong, bộ phận xếp đặt thiết kế bắt tay vào việc gia tăng thiết kế, bọn cô thuộc ngành nghiên cứu thương vụ, sau khi tan việc cô gọi cho Phùng Tô Xuyên, cô chuẩn bị đi bệnh viện xem Hạ Tử Phi.

Thời điểm đi ra, bộ phận thiết kế toàn thể còn đang tăng ca, Ôn Hi Thừa đang cùng nhà thiết kế xem xét bản vẽ, cô không có quấy rầy anh.

Tại lúc bệnh viện theo chân bọn họ cùng nhau ăn cơm tối, Lưu Ny Ưc lôi kéo cô đi mua đồ uống lạnh.

Cô biết rõ cô ấy có chuyện muốn hỏi cô, ra phòng bệnh, cô liền thành thật khai báo: ” hai ngày trước Hi Thừa hỏi tao có nguyện ý hay không cùng anh một lần nữa bắt đầu hay không, tao cự tuyệt.”

Tiểu Ny có vẻ rất khiếp sợ, ” vì sao? tao nghĩ đến 2 người đã làm lành rồi, đoạn thời gian trước không phải rất tốt sao? sao lại tự dừng thành như vậy?”

Cô mím môi, “Amy đã trở lại, tất cả các ý tưởng không thực tế cũng sẽ không có.”

” mà sẽ không cho là Hi Thừa thích Amy đi?! Hạ Thiên, thực sự chuyện này rất không thực tế, mà nói heo mẹ biết leo cây tao tin, nói Hi Thừa yêu mà ở bên ngoài có những người con gái khác, đây là điều vô nghĩa, tuyệt đối không thể xảy ra!”

Cô nhướn mi, ” tại sao là vô nghĩa, hẳn ta là một người đàn ông bình thường, gặp được 1 người ôn nhu, xinh đẹp, thiện lương, thật thâm sâu yêu hẳn, tại thời điểm hẳn thống khổ nhất lại ở cùng hẳn, hẳn hoàn toàn hẳn là yêu đi !”

Lưu Ny Ưc trợn mắt nhìn cô một cái, ” mà thật sự cảm thấy Amy là cái loại kia sao? thật sự tin tưởng Hi Thừa sẽ yêu mến cô ta! liên tiếp mấy tháng này biểu hiện mà nói, tao cảm thấy được Hi Thừa thật sự rất đạt đến một trình độ nào đó, không phải tao nói mà, cũng không phải không thương, không khác là được rồi, cần phải làm cho tao cùng Tử Phi như vậy mới thỏa mãn sao? cũng không phải là mỗi lần đều may mắn như vậy !”

Cô trừng mắt, ” vậy có thể giống nhau sao? Tử Phi bị mà vứt bỏ bốn năm nhưng có cùng những người con gái khác đi đính hôn sao? có tại trước mặt hơn trăm người kể cả mà trình diễn tiết mục buồn nôn sao? có tại lúc mà lần nữa mở rộng lòng mình, lần lượt ày cảm giác mình chính là đồ ngốc sao? mà gặp được Tử Phi là phúc khí từ thời tổ tiên mà tu thành, tao đừng phải Ôn Hi Thừa đó chính là đời này ông trời muốn tao thừa nhận đau khổ!”

Lưu Ny Ưc bị cô nói đến sững sờ, nửa ngày không tìm ra lý do phản bác, cuối cùng thở dài một hơi, nói: ” thế bây giờ mà muốn hẳn phải làm như thế nào?”

Cô buông tay, ” không biết, dù sao chứng kiến Amy cùng hẳn ở cùng một chỗ, tao rất khó chịu, phi thường khó chịu!”

” tao cũng khó chịu, nhất là đã gặp cô ta một bộ giả vờ nhu nhược như muốn bị đánh, đã nghĩ nên cho cô ta cái tát, nhưng chúng ta phải đứng ở góc độ Hi Thừa suy nghĩ một chút, bốn năm kia dù sao cũng là Amy chăm sóc hẳn, nhất là lúc ông nội của hẳn sau khi qua đời hai năm, chúng ta cũng không biết trong lúc đó đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, nhưng hẳn có thể khỏe mạnh trở về, kỳ thật hẳn là điều may mắn không phải sao? tao nghĩ trong chuyện này Amy không thể bỏ qua công lao, hiện tại mà cũng không thể làm hẳn đoạn tuyệt quan hệ, hơn nữa, mà suy nghĩ một chút mà đối với Phùng Tô Xuyên có tình cảm sao, đem Amy tưởng tượng thành Phùng Tô Xuyên, kỳ thật cũng thật đáng thương không phải sao? cô ta chỉ là đã yêu Hi Thừa, mà Hi Thừa lại không yêu cô ta, cũng không phải là cái loại người xấu gì, hiện tại Hi Thừa nếu để ày cùng Phùng Tô Xuyên đoạn tuyệt quan hệ, mà có thể tiếp nhận sao?”

Cô ngừng mân môi, một lát sau nhỏ giọng phản bác: “Amy đâu có đủ tư cách cùng Phùng Tô Xuyên so sánh!”

” nếu là mà sẽ cảm thấy hẳn rất tốt, mà theo tao việc này người ngoài cuộc nhìn vào, hai người bọn họ đều giống nhau, tao đối với cả hai chưa từng có hảo cảm, tại lúc đối đãi Phùng Tô Xuyên, Hi Thừa thành thực mà khoan dung nhiều lắm, hẳn biết rõ bốn năm nay Phùng Tô Xuyên chăm sóc ày rất tốt, cho nên cho dù lòng không muốn, lại chưa từng có can thiệp qua tình cảm của 2 người, hẳn cùng Amy đã từng có qua hôn ước, giống như mà chẳng phải cũng đã từng làm bạn gái của Phùng Tô Xuyên đấy thôi? phải công bằng, cuộc đời con người khổ ngắn, có mấy người phí phạm 4 năm .”

Nói một đồng, trong lòng của cô lại không có bao nhiêu rung động, vẫn cảm thấy nó đem Amy cùng Phùng Tô Xuyên so sánh vẫn là không công bằng.

” dù sao tao hiện tại cũng không muốn nói tốt cho hẳn, hẳn ưa thích làm đại ca ca ôn nhu, ưa thích làm anh hùng cứu mỹ nhân, tao đều không can thiệp!”

Lưu Ny Ưc một tay vỗ vào trán cô, nghiêng răng nghiêng lợi nói: ” làm sao mà bướng bỉnh như vậy, mà làm bằng sắt à, ngày nào đó Hi Thừa thực sự không còn nhớ mà, tao xem mà tìm ai để khóc!”

” không cần cũng không bao giờ có, tao sẽ không khổ sở!” nhìn cô nàng thở phì phì hướng phía trước đi, cô đuổi theo, ” ai! mà đi đâu vậy?”

Nó quay đầu lại hung dữ trừng mắt nhìn cô liếc mắt một cái, " cách tao xa một chút, tao nói không được mày!"

Lúc bọn cô trở lại phòng bệnh, Ôn Hi Thừa đã đến, đang cùng Hạ Tử Phi hút thuốc, tại lúc Lưu Ny Úc dùng ánh mắt có thể nói hung ác, hai người mới dập tắt đầu mẩu thuốc lá, Ôn Hi Thừa sắc mặt nhìn không tốt, Lưu Ny Úc nhìn cô liếc mắt một cái, nhẹ giọng hỏi: " lại không ăn cơm chiều a? còn có chút rau cải, để trong lò vi sóng tôi vào coi thử?"

Ôn Hi Thừa lắc đầu, đứng lên, " đừng phiền toái, tôi không có khẩu vị."

Chứng kiến Lưu Ny Úc cùng Hạ Tử Phi càng không ngừng hường cô nháy mắt, cô thấp giọng nói: " tôi cùng anh đi ra ngoài ăn một chút gì, không ăn cơm chiều, đối với dạ dày không tốt."

Lưu Ny Úc mãnh liệt gật đầu, " hần mấy ngày nay đều nhịn ăn, mày trông nom cho cẩn thận, người còn hình như có chút nóng lên, đúng không, Tử Phi?"

Hạ Tử Phi sững sờ, " làm sao em biết? Gần tối anh mới phát hiện ra."

Lưu Ny Úc ho hai tiếng, trốn mắt nhìn thẳng, Hạ Tử Phi biết ý đi qua, cười sờ lên cái mũi, nhìn về phía cô, " anh nhớ lộn, là đêm qua mới nóng rần lên."

Cô nhìn đôi mắt hần đầy tơ máu của anh hần, không nói gì, hướng bọn họ khoát khoát tay đi theo Ôn Hi Thừa ra khỏi phòng bệnh.

Thời điểm trong thang máy, cô quay đầu, " thật sự sốt sao?"

" không có."

Cô gật gật đầu, ra thang máy.

Sau khi lên xe, không khí xấu hổ trầm mặc được anh làm dịu đi, " quản lý kinh doanh bọn em có đỡ hơn chút nào không?"

" tinh thần còn chưa phải quá tốt, luôn dễ dàng mệt mỏi."

" vậy nghỉ ngơi thật tốt, công ty để cho anh ra mặt nói chuyện một chút, em xem lúc nào thì được?"

Ngữ khí bình tĩnh không có sóng, cô lại nhẹ khẽ cắn chặt bờ môi, ngày đó câu nói kia vẫn là kích thích đến anh, nghĩ đến một chút lời của Lưu Ny Úc, cô len lén dò xét thần sắc của anh, thật là nhìn không ra khổ sở hoặc là khó chịu, nhưng là bên trong trái tim đó thật sự như nét mặt bình tĩnh như vậy sao?

Xem ra, thật sự là anh so với cô thành thực khoan dung nhiều lắm! cũng hoặc là, yêu tương đối sâu a!

Cô giọng điệu mềm đi một tí, không đầu không đuôi giải thích: " anh ta ở bên cạnh không có thân nhân, tôi sau khi tan việc cầm văn bản tài liệu để anh ta phê duyệt, thuận tiện cùng anh ta nói chuyện."

Ôn Hi Thừa trên mặt đã ôn hòa đi không ít, xuất hiện tia vui mừng, anh nhẹ nhàng lên tiếng, ồ khởi động xe.

Anh kiên trì không đi ăn cơm, trực tiếp đưa cô về căn hộ, cô bắt đắ dĩ quay đầu, chứng kiến phản thái dương của anh đã xuất hiện 1 tầng một mờ hôi, mới hiểu được Hạ Tử Phi nói là sự thật.

" không thoải mái?"

" không có gì, nhanh lên đi, sớm một chút nghỉ ngơi."

Cô nhìn anh một cái, xoay người xoa trán của anh, một mảnh nóng rực truyền vào tay.

Mở cửa xe đồng thời, cô nhẹ nói: " đi lên ngồi một chút a."

Cô đi vào hành lang không bao lâu, Ôn Hi Thừa cũng tiến đến, hai tay của anh đặt ở trong túi quần cúi thấp đầu, nhìn không ra cảm xúc trên mặt.

Trở lại căn hộ, cô trực tiếp chuyển hướng phòng bếp, nấu nồi cháo, lại bắt đầu luộc canh gừng, cô biết rõ cô không nên cảm thấy tâm lý không thoải mái, là chính cô cự tuyệt, nhưng khi nhìn anh khó chịu ngay cả cô cũng phát hoảng.

Bưng canh gừng từ phòng bếp đi ra, đúng lúc Ôn Hi Thừa đang rút ra một tờ giấy lau, hẳn là muốn lau mồ hôi, nhìn thấy cô, anh chuyển thành xoa xoa lòng bàn tay, đem vụn giấy ném vào thùng rác phía sau, đứng lên, tiếp nhận chén canh, nói câu: " cảm ơn!"

" có chút nóng, uống chậm một chút."

Ôn Hi Thừa gật đầu, từ từ uống canh gừng, cô đứng ở bên cạnh anh, nhìn sắc mặt của anh, vẻ nhợt nhạt mới đỡ hơn phần nào.

Chờ anh uống xong, cô xoay người hướng buồng vệ sinh cầm một cái khăn lông ướt, thời điểm đưa cho anh, đụng phải đầu ngón tay trước sau như một lạnh như băng không chút ấm áp, vẫn truyền tới trong lòng của cô đau đớn lan tràn.

Ôn Hi nhận lấy khăn mặt nhẹ nhàng lau sạch trán, hô hấp hơi có chút trầm trọng.

" tiểu Ný nói anh mấy ngày nay đều không có muốn ăn, chuyện gì xảy ra? đau dạ dày sao?"

Anh không cần nghĩ ngợi phun ra hai chữ: " không có." sau khi nói xong, rũ mí mắt, bổ sung: " không có đau dạ dày, chỉ là có chút nóng lên."

" vậy là tốt rồi, tôi nấu ít cháo, anh ăn một chút."

Cô đứng dậy, đồng thời người bên cạnh cũng đứng lên, tại thời điểm không có bất kỳ dấu hiệu, từ phía sau ôm lấy eo của cô.

Cô lập tức liền cầm cánh tay của anh, nhưng vẫn là không có lực đẩy ra, căn bản bất động, cảm nhận được ở cổ tiếp xúc với khí nóng, cô cảm thấy bất đắc dĩ, " không nên như vậy!"

" anh thu hồi lời nói lúc trước." mặt của anh chôn ở phần gáy của cô, nhẹ nói .

" nói cái gì?"

" muốn em làm bạn gái cũng không thể sao, chẳng phải thời điểm tại đảo Hải Nam thời chúng ta còn tốt như vậy sao? anh sẽ không hỏi, không bao giờ ... hỏi nữa, cứ như vậy ở chung được không?"

Cô thở dài, đặt ở trên cánh tay của anh kháng cự, im lặng trong chốc lát, cô thấp giọng nói: " Hi Thừa, anh cảm thấy tôi còn yêu anh sao?"

Thân hình dán chặt lấy phần lưng của cô lộ vẻ cứng lại, anh không nói chuyện, chỉ là cấp bách ôm cô.

Cô tiếp tục mở miệng: " Lưu Ný Ưc nói tôi quá làm kiêu, hãy làm lành với anh, Phùng Tô Xuyên cũng nói chỉ cần yêu nhau, có thể một lần nữa bắt đầu, nhưng tôi cũng không thể xác minh xác lòng mình để trả lời bọn họ rốt cuộc là yêu hay đã không còn, tôi có thể cảm nhận được tôi đã động tâm với anh một lần nữa, nhưng là lòng dạ lại trở nên hẹp hòi, sẽ bởi vì một chút gió thổi cỏ lay liền trở nên dao động, không thể một lần nữa, tôi đã không còn hiểu được anh, thông cảm anh, như vậy, vẫn là tình yêu sao?"

Người đứng phía sau trầm mặc một hồi, cô từ từ cúi đầu, đưa tay đặt ở mu bàn tay anh nhẹ nhàng vuốt ve, kỳ thật cô biết rõ anh căn bản không cách nào trả lời vấn đề này, cũng biết nói ra ý nghĩ trong lòng như vậy, đối với anh có nhiều tàn nhẫn.

Bao nhiêu năm như vậy, động lực duy nhất khiến anh kiên trì chống đỡ được đến giờ chính là phải vững tin cô vẫn như cũ yêu anh, mà tại thời điểm này cô lại như vậy thẳng thắn nói ra nội tâm rối rắm của mình, nếu như để anh phát hiện động lực này ngay từ đầu chính là ảo ảnh sẽ có ngày tan thành bọt biển, có lẽ thật có thể giải thoát rồi!

Về sau Ôn Hi Thừa không có ăn chút cháo nào mà rời đi, đối với vấn đề kia, anh cho cô câu trả lời là: " anh không cần!"

Lúc anh nói những lời này thanh âm đều đang phát run, cô đứng ở trên ban công nhìn theo bóng dáng anh đi không có một tí dừng lại rồi lái xe rời đi, trong lòng như khoét một lỗ sâu, đau đớn chạy khắp toàn thân không ngừng.

Anh làm sao có thể không cần, nếu như là Phùng Tô Xuyên nói ra những lời này, cô tin tưởng, chỉ có nội tâm vô cùng mạnh mẽ mới có thể làm được.

Mà Ôn Hi Thừa, bất luận hiện tại trở nên kiên cường như thế nào, nội tâm của anh cuối cùng vẫn là yếu ớt, anh so với bất luận kẻ nào đều khát vọng yêu thương, khát vọng được yêu.

Hiện tại, cô rất cục cựa thể giải thích, lúc anh nói ra cái câu chất vấn kia: ” đã như vậy, ban đầu tại sao phải đối với anh tốt như vậy!”

Nếu như biết rõ sẽ là kết quả như bây giờ, cô nghĩ cô sẽ không đối với anh tốt như vậy, sẽ không để cho anh bị vây trong ảo tưởng thoát ra không được.

Tình yêu, rốt cuộc là cái gì?

55. Chương 55: Diễn Trò Hôn Nồng Nhiệt . .

Thứ bảy, cô ngủ đến tự nhiên tỉnh cho đến khi Phùng Tô Xuyên gọi điện thoại, hần nói: “Em lại đây đi, anh chờ em.”

Không có biện pháp, cô đành thu thập gì đó trước khi đi bệnh viện.

Chạy tới, trong phòng bệnh chỉ có một mình hần, như cũ là mở máy tính bề bộn công việc, cô đem mở bao cháo đậu đổ ra, đưa cho hần, “Anh không thể nghỉ ngơi một chút à, bác sĩ nói, bệnh tim cần tĩnh dưỡng, như anh vậy lúc nào mới có thể ra viện à?”

Trên giường, người đàn ông rồi rầm, mi tâm chậm rãi giãn ra, rất nghe lời tắt máy vi tính, nhận chén sứ nhỏ, tựa ở đầu giường chậm rãi uống vào, ánh mặt trời lúc trên mặt của hần lộ ra nhàn nhạt thích ý.

Hần giống như rất hưởng thụ hiện tại, chẳng lẽ người nọ là hành hạ thể chất không đủ? Ở cái viện cũng vui vẻ như vậy?

Hàn huyền một ít chuyện công việc, hần quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đứng dậy xuống giường, “Khí trời tốt, giúp anh xuống dưới lầu đi một chút.” Giọng nói kia như cô thật sự chính là chăm sóc tư nhân của hần.

Ánh nắng tươi sáng sau giữa trưa, ấm hờ hết chiếu vào trên thân người, cô cùng Phùng Tô Xuyên đóng vai ngồi ở trên ghế dài trong hoa viên, toàn thân thoải mái.

“Anh bao lâu không có hưởng thụ thanh nhàn như thế sau buổi trưa rồi?” Cô nghiêng đầu híp mắt dò xét hần.

“Chưa bao giờ!” Hần ngửa đầu làm cho cả bộ mặt đều hướng phía mặt trời, nhắm mắt lại nhẹ nói, ngữ điệu lười biếng.

Việc trả lời đã nằm trong dự liệu, lại cảm thấy có chút khó tin, cô không biết trên đời lại còn có người như hần vậy dốc sức liều mạng, đem sự nghiệp coi như toàn bộ cuộc sống.

Nhìn bộ mặt hần buông lỏng biểu lộ, cô trong lúc đó lá gan lớn lên.

“Sai sót này thật không tốt, anh có tại lúc nào đó đêm dài vắng người sẽ cảm thấy có một tia hối hận cùng cô độc hay không?”

Phùng Tô Xuyên giữ lấy khóe miệng nở nụ cười, thật giống như cô hỏi vấn đề ngây thơ

Thời gian dài đợi không được câu trả lời của hần, cô có chút uể oải, vừa định thay đổi cái, nghe được hần nhẹ nhàng mà chậm rãi: “Không có biện pháp hối hận, có khi sẽ cảm thấy cô độc.” Dừng lại một chút, hần còn nói: “Nhất là cùng em tách ra.”

Hần như cũ là nhắm mắt lại, cũng không có nhìn cô, nhưng là cô lại mân mê miệng, chậm rãi cúi đầu, đây coi như là hần lần đầu tiên hướng cô thẳng thắn nội tâm, đối với hần nhưng lại ngay cả lập trường an ủi đều không có.

Giờ phút này người đàn ông trên mặt không có một tia lệ khí cùng cường thế, bởi vì tái nhợt màu da, làm hắn thoát nhìn mang theo điểm suy yếu, thói quen bá đạo của hắn cùng lạnh nhạt, giống như hoàn toàn buông lỏng không có một tia nguy trang, thậm chí còn mang theo nhàn nhạt yếu ớt, làm cho cô có chút không biết làm sao.

Không nghe thấy cô tiếp tục đặt câu hỏi, hắn chậm rãi mở mắt, trong mắt ôn nhu đang nhìn đến điểm đằng sau cô cách đó không xa, dần dần trở thành nhạt, cuối cùng chỉ còn lại có một cái mỉm cười nhẹ nhàng.

Phát giác được hắn tâm tình biến hóa, cô vừa muốn quay đầu lại, thế nhưng hắn lại cúi người lại đây ôm bờ vai của cô, có chút dừng lại, tay nhẹ nhàng giữ ở cằm của cô, tại lúc cô kinh ngạc cùng ánh mắt không hiểu, hắn lệch đầu thử nhìn, đem bờ môi gần sát bên mặt cô, trầm thấp gần như nỉ non nói: “Trương Lâm Na ở phía sau, giúp anh đừng phản kháng, vài giây đồng hồ là tốt rồi!”

Cô nhìn không thấy tình hình phía sau, chỉ có thể cảm nhận được hơi nóng của hắn tràn ngập trong tai, cô hai tay nắm thật chặt cùng một chỗ, nội tâm kịch liệt giãy dụa, kỳ thật hắn chính là nhẹ nhàng ôm cô, bờ môi cũng không có hôn trên mặt của cô, nhưng là cô biết rõ từ phía sau xem bộ dáng của cô giống như là đang hôn nồng nhiệt.

Cuối cùng cô vẫn cảm thấy làm như vậy không đúng, đang muốn đẩy hắn, lại cảm giác được mặt bên cạnh ấm áp biến mất, bao phủ tại trên thân thể cảm giác áp bách cũng thoáng qua tức thì.

Phùng Tô Xuyên thả cô ra, cười vuốt vuốt tóc của cô, nhẹ nói: “Cảm ơn!”

Cô cúi đầu không nói chuyện, một lát sau quay đầu, chỉ thấy bóng lưng Trương Lâm Na có chút thất hồn lạc phách, tâm cảm thấy ê ẩm, cảm giác thật không tốt.

Đang muốn thu hồi ánh mắt, nhưng là thoáng nhìn một bóng dáng quen thuộc gầy gò, khi thấy rõ ngũ quan người đàn ông lẳng lặng yên đứng ở cách đó không xa, mặt của cô nhìn liền trắng, lòng “Đông” một tiếng thẳng tắp tiến vào đáy hồ, toàn thân tỏa hàn ý.

Ôn Hi Thừa là lúc nào đứng ở nơi đó? Đối với mới vừa diễn trò hôn môi, hắn nhìn qua thành cái dạng gì? Lại thấy được bao nhiêu? !

Phùng Tô Xuyên cũng phát hiện cô khác thường, có chút bận tâm mở miệng: “Không thoải mái sao? Như thế nào sắc mặt trở nên kém như vậy?”

Nơi xa người đàn ông chậm rãi quay người rời đi, cô vẽ mặt mờ mịt địa quay đầu, “Anh ấy là lúc nào tới?”

Phùng Tô Xuyên không hiểu nhìn về phía phương xa, “Người nào?”

“Ôn Hi Thừa, anh ấy đứng cách Trương Lâm Na không xa, anh mới vừa rồi thấy anh ấy không?” Cô cảm giác mình ngữ điệu cũng thay đổi, thanh âm phát run lợi hại.

Phùng Tô Xuyên có chút nhú mày, lại hướng xa xa nhìn một cái, nhẹ nhàng lắc đầu, “Không có, anh không thấy được.”

Cô nhìn ánh mắt của hắn, trong lúc này bình tĩnh mà thâm thúy, một mực chân thành, có chút thở dài một hơi.

Phùng Tô Xuyên chắc là không biết gạt cô, có thể Ôn Hi Thừa là vừa vặn mới lại đây, cũng không nhìn tới bên kia.

Nhưng là vừa rồi trên mặt của anh rõ ràng tràn đầy đau xót, bóng lưng thẳng tắp là cô đơn không nói ra được.

Cho dù không đồng ý cùng hòa hảo, cô cũng không muốn như vậy tổn thương anh, anh bị thương, cô buồn lây!

Cùng Phùng Tô Xuyên trở lại phòng bệnh, cô rời đi, lẽ ra bị hắn lấy ra kích thích Trương Lâm Na cô đã có chút mất hứng, hiện tại cũng có thể xúc phạm tới Ôn Hi Thừa, lúc đi ra sắc mặt của cô thật không tốt, ngay cả Lục Hướng Đông bắt chuyện, đều không có trả lời.

Tại lúc ven đường chờ xe cô gọi cho Ôn Hi Thừa, không người trả lời.

Tâm tình xém nữa tới cực điểm.

Đi phòng bệnh Hạ Tử Phi, hần đang ngủ trưa, Lưu Ny Ưc lên mạng, nhìn Hạ Thiên khuôn mặt u sầu, nhẹ chân nhẹ tay lôi kéo cô tới rồi lôi đi nhỏ.

“Làm sao vậy?”

“Hi Thừa có không?”

“Buổi sáng đến trong chốc lát, nói là đi bệnh viện xem Phùng Tô Xuyên, các người không gặp được à.”

Cô mân chặt bờ môi.

“Mày biểu lộ sao thế, đã xảy ra chuyện gì?”

Cô không dám nhìn ánh mắt của nó, cúi đầu đem buổi chiều kia một màn giảng cho nó nghe.

Tại lúc cô cho rằng nó sẽ tức giận đến nổi trận lôi đình, mà nó chỉ là trầm mặc nhìn vào cô, ánh mắt kia tựa như nhìn một người xa lạ.

“Tại sao như vậy nhìn tao?”

Nó nghĩ nghĩ rồi nói: “Hạ Thiên, mày đối với Phùng Tô Xuyên rốt cuộc là loại tình cảm gì? Như vậy tín nhiệm cùng nhân nhượng, thực sự chỉ là cảm kích sao?”

“Không chỉ là cảm kích, còn có tôn kính, sùng bái, xin lỗi.”

Nó trầm mặc vài giây, nhẹ nói: “Mày xác định không phải yêu?”

Cô sững sờ ngơ ngác một chút, kiên định lắc đầu, “Đương nhiên không phải, tao chưa bao giờ có yêu hần!”

Nó thở dài một tiếng, sờ lên tóc của cô, “Vậy mày yêu ai? Hi Thừa sao? Lúc trước tao không chút nghi ngờ mày đối với hần ta là yêu, nhưng là, hiện tại tao không biết, có lẽ, tựa như mày nói, tình yêu đã sớm biến mất.”

Tuy rằng cô vẫn luôn cường điệu mình đã không thương Ôn Hi Thừa nữa, nhưng khi những lời này theo người khác trong miệng nói ra, trong lòng của cô khó chịu không nói ra được, bản năng phản bác, “Không phải, cùng anh ấy cùng một chỗ, tao có thể cảm giác được trống ngực xấu hổ.”

“Khi thương tổn hần ta thì sao? Mày sẽ cảm thấy rất là thỏa mãn?”

Cô cảm thấy rất ủy khuất, hốc mắt đều đỏ, “Mày tại sao nói như thế, tao sẽ đau lòng, sẽ rất khổ sở.”

Lưu Ny Ưc vỗ vỗ đầu của cô, đứng dậy, “Tao đây xem không hiểu tình yêu của mày nữa rồi!”

Cô bắt lấy cánh tay của nó, giữa đầu, “Mày nói tao nên làm cái gì bây giờ?”

Nó nhìn nhìn cô, “Mày hỏi tao?”

Cô nhẹ nhàng gạt đầu.

“Từ chức đi, rời khỏi Phùng Tô Xuyên, dứt bỏ những sùng bái cùng kính ngưỡng mày nói, nhìn rõ hần rốt cuộc là cái hạng người gì, cũng nhìn rõ ràng chính bản thân mày!”

Cô buông nó ra, đóng cửa phòng bệnh, bắt đầu nghiêm túc tự hỏi đề nghị này của nó.

Hai ngày cuối tuần cô lại không nhìn thấy Ôn Hi Thừa, thứ hai hội nghị thường kỳ anh cũng không tham gia, Tổng Dĩnh nói anh xin nửa ngày nghỉ bệnh, lòng của cô thót lên tới cổ họng, gọi điện thoại qua như cũ không người tiếp nghe.

Cô nghĩ hần có thể về sau cũng sẽ không để ý cô.

Trong nội tâm vắng vẻ thấy đau, cảm thấy rất bất lực!

Bệnh viện tư nhân trả giá rất gấp bách, hơn nữa thiết kế trên có rất nhiều chỗ không thích hợp, bộ thiết kế lại bắt đầu mỗi đêm tăng ca, Ôn Hi Thừa đã muốn hợp với hai buổi tối không đi bệnh viện, Tổng Dĩnh nói mỗi ngày đều muốn tăng ca đến trời vừa rạng sáng, mà anh như cũ chưa có đi.

Từ lúc hai lần không có tiếp nghe điện thoại, cô đây nhu nhược ngay cả tin nhắn ân cần thăm hỏi cũng không dám gửi, đối mặt Lưu Ny Úc cùng Hạ Tử Phi than thở, cô chỉ có thể giả bộ!

Phùng Tô Xuyên bên kia, cô đương nhiên cũng không có lại đến, có cần ký tên, cô đều đuổi Tiểu Tranh chạy đi, cô trở về về mặt mê trai nói: “Lão đại mặc quần áo bệnh nhân, bộ dáng nhu nhược thật đẹp!”

Khóe miệng cô bắt đầu run rẩy, nhu nhược cộng lòng ah nhu nhược, nói sói đội lột cừu chính là hần!

Theo lẽ thường thì trả giá buổi chiều hôm trước danh sách cấp cho cô, trước đây, Ôn Hi Thừa gửi xong, đều tới tìm cô thương lượng một chút, có đôi khi anh không có việc gì cũng sẽ cùng ở bên cạnh cô, lần này anh đem điều cần chú ý toàn bộ đều ghi trong mail, giải quyết việc chung.

Cô lặng yên trong chốc lát ngây người, bắt đầu công việc.

Toàn bộ sau khi hoàn thành, đã hơn chín giờ, bởi vì không được ăn cơm chiều, trong dạ dày cảm thấy trống rỗng, sữa sang lại tốt thương vụ tiêu, cô thu thập mấy tính chuẩn bị đi bệnh viện tìm Phùng Tô Xuyên.

Đi ngang qua bộ thiết kế, cô nhìn thấy bên trong có ánh sáng lộ ra, phòng Ôn Hi Thừa vẫn sáng đèn, cô nghĩ không muốn đi vào, quay người rời đi.

Cửa thang máy lên tiếng mà mở ra, theo một hồi mùi thơm nhàn nhạt, cô nhìn thấy Amy đứng ở bên trong, trên mặt của cô ta là lo lắng không che dấu được.

Thấy cô, cô ta nhanh chóng thay thành dáng ngọt ngào tươi cười, “Vừa tan tầm?”

Cô gật đầu, “Đi tìm Hi Thừa?”

Cô ta cười nhẹ giương lên túi trên tay, đáp: “Đem cho anh ấy bữa ăn khuya.”

Cô mím môi cười cười cùng cô ta sải thân mà qua, thẳng đến hai cánh cửa khép lại, mới cảm giác uể oải một chút cũng không sức, có lẽ hần là nghe theo Lưu Ny Úc đề nghị lựa chọn từ chức, cũng không cần như vậy để cô chạm mặt hít thở không thông.

Tới phòng bệnh, Lục Hướng Đông còn đang ở đấy, thấy cô tùy tiện cười chào hỏi, cô cũng bất hảo không phóng khoáng, cùng hần mở vài câu vui đùa, chờ hần sau khi rời đi, nụ cười trên mặt cũng đã biến mất.

Cũng đã ở bệnh viện hai tuần, Phùng Tô Xuyên sắc mặt cũng chẳng hề tốt so với vừa mới đến tốt bao nhiêu, nhìn hần bên gối một đồng tài liệu cùng trong cái gạt tàn thuốc tràn đầy đầu mẩu thuốc lá, cô cái gì đều lười phải nói rồi.

Bật máy tính lên, hần thấp giọng nói: “Em xem TV nghỉ ngơi một chút, có nghi vấn anh sẽ hỏi em.”

Cô lên tiếng ngồi ở bên cạnh cùng ngồi trên giường xem tivi.

Trung gian về thiết bị cùng tài liệu giá cả tiến hành rồi đơn giản điều chỉnh, hơn 11 giờ Phùng Tô Xuyên theo cô cùng nhau rời đi bệnh viện, thuê xe đến công ty.

Thoáng nhìn phòng Ôn Hi Thừa như cũ đèn sáng, cô nhú mày.

“Anh đi trước vào văn phòng đóng dấu.” Phùng Tô Xuyên thản nhiên nói một câu, tiếp tục đi thẳng về phía trước.

Cô hít sâu một hơi quẹo vào bộ thiết kế, nhẹ nhàng gõ cửa, nghe được đáp ứng, đẩy cửa đi vào.

Ôn Hi Thừa ngồi ở trên sofa, mặt ngó về phía cô, trong tay kẹp lấy một điếu thuốc, lưng khom rất thấp, trên bàn trà bày đặt mấy cái túi không mở ra, không phải Amy mang qua.

Thấy cô, anh ấn diệt tàn thuốc, thanh âm có chút khàn giọng nói: “Vừa đến?”

“Ừ, anh tại sao còn chưa đi?”

“Đợi em.” Người trước mắt về mặt uể oải, cả người thoát nhìn có chút hư thoát vô lực.

“Đợi em làm gì?”

Anh chống sô pha đứng lên, từ trong túi lấy ra mấy hộp cơm, “Không ăn cơm tối đi, anh đi hâm lại, em cứ đi trước, trong chốc lát anh đi qua tìm em.”

Cô nhìn anh đứng đều đứng không thẳng, đau lòng tội đỉnh, hít mũi một cái đỡ cánh tay của anh, nhẹ nói: “Anh đã trẻ như vậy chính là lo lắng em không có ăn cơm?”

Nghe ra cô thanh âm ghen ngào, người đàn ông chậm rãi thở ra một hơi, quay người nhẹ nhàng ôm cô, cái cằm đặt tại trên vai của cô, nhẹ nói: “Lúc tan làm, khó chịu lợi hại, nghỉ một lúc, em đã rời công ty, gọi điện thoại cho em tắt máy, nghĩ đến em khẳng định phải trở về sửa sang lại tiêu sách, liền đợi đến giờ.”

Hốc mắt cô đã muốn đỏ, trong lúc đó cảm nhận được một câu: bắt ly bắt khí*!

*bắt ly bắt khí: không nữa rồi xa

...

56. Chương 56: Đứng Ở Chỗ Nào

Không có đi ăn nhanh, cùng Phùng Tô Xuyên nói một tiếng, cô vịn Ôn Hi Thừa trực tiếp rời đi, mà anh lần nữa nhìn theo Phùng Tô Xuyên phía sau nhưng không nói câu nào, lên xe dựa vào thành ghế nhắm mắt lại, mồ hôi lạnh theo gương mặt từng giọt rơi xuống, trên mặt ngoại trừ trắng bệch không có một tí đau đớn, nhưng là ẩn hàm tức giận!

Đêm đã rất muộn, trên đường cơ hồ không có xe, cô nhìn anh sắc mặt càng ngày càng khó coi, rất nhanh, chỉ dùng một nửa thời gian so với ngày thường đã đến căn hộ, xe dừng hẳn, cô vừa muốn mở miệng, đã thấy anh trực tiếp mở cửa xe đi xuống.

Cô vội vàng theo xuống, nhìn anh đi lại coi như vững vàng mới hơi yên lòng một chút.

Tiến vào thang máy, anh nghiêng người dựa vào ở một bên, cúi đầu, mí mắt buông lỏng, một bộ thần sắc lạnh lùng, đem quan tâm của cô ngăn ở bên miệng.

Thời điểm mở cửa, cô cầm chìa khóa mở cửa, Ôn Hi Thừa đứng ở phía sau cô, cách cô quá gần, bộ ngực của anh cơ hồ áp vào phần lưng của cô, cô tựa hồ cũng có thể cảm nhận được tiếng tim đập bừa bộn mà trầm trọng của anh.

Theo tiếng mở cửa, cô đẩy cửa phòng ra đồng thời cảm giác được phía sau lưng truyền đến một cỗ lực khổng lồ áp tới, bước chân lão đảo vài cái, đứng vững lúc, người phía sau đã đem cô ôm chặt lấy, anh một tay ôm lấy eo của cô, một tay vịn cánh cửa, tại lúc cô hiện lên ánh mắt khiếp sợ, khe khẽ đẩy thử, cửa phòng thuận thể đóng lại, mà tay của anh cũng trượt đến phía sau đầu cô, không có dừng lại, thân thể của anh trực tiếp hướng cô áp sát.

Phần gáy bị anh nhẹ nhàng nâng, mà cô cả người bị một lồng ngực gắt gao giam cầm, không có một tí khoảng cách, hoàn toàn không biện pháp nhúc nhích!

Ôn Hi Thừa cúi đầu nhìn cô, trong mắt mang theo một chút bi thương cùng tức giận, mà cô thì là trừng lớn hai mắt tràn đầy hoảng sợ, thậm chí ngay cả cự tuyệt đều nói không nên lời, chỉ còn lại có luống cuống!

Không khí chung quanh như dừng lại, cô ngay cả hô hấp đều cảm thấy không thông thuận, có thể hết lần này tới lần khác ngăn chặn thân thể cứng ngắc căng thẳng của cô, căn bản không để cho cô có một chút phản kháng, tay của cô vừa bắt đầu cử động, người trước mắt liền cúi người xuống, không chút ôn nhu bắt được môi của cô bắt đầu cắn xé, có chút dùng sức lại rõ ràng đang cực lực khắc chế, cô thậm chí cũng có thể cảm giác được hàm răng anh run rẩy, giống như là muốn hung hăng cắn cô một ngụm, lại tràn ngập thương tiếc cùng không muốn.

Cô nghĩ cô có thể nhận thức trong lòng của anh là đau xót cùng không đành lòng!

Hốc mắt liền đỏ, khi đầu lưỡi của anh rút cục xông vào miệng của cô, nước mắt cũng chậm rãi chảy xuống, có vài giọt tan ra vào trong miệng của cô, cô nếm hương vị mặn chát.

Cơ hồ ngay lập tức, cái lưỡi dây dưa trong miệng cô cùng lực đạo đang đè lên thân biến mất, Ôn Hi Thừa như là vừa vặn lấy lại tinh thần, vẻ mặt kinh hoảng nhìn cô, buông lỏng cánh tay đang ôm eo cô, giơ tay lên, giúp cô lau nước mắt, trong miệng không ngừng lẩm bẩm: " không khóc, Hạ Thiên, không khóc, anh sai rồi, nghe lời, đừng khóc!"

Cô dốc sức liều mạng lắc đầu, nước mắt chảy xuống càng hung hăng, đã muốn không biết là vì anh hay vẫn là vì chính mình.

Thấy cô không có ý định dừng lại, Ôn Hi Thừa mới đem cô kéo vào trong ngực, hôn hít lấy mắt của cô, đem những giọt nước mắt kia chưa kịp tràn ra ngậm vào trong miệng, lần này động tác êm ái mà ẩn hàm xin lỗi.

Anh lôi kéo tay của cô ôm ngang hông của anh, nhẹ nói: " ôm một cái, Hạ Thiên, ôm anh một cái."

Cô như cũ nghẹn ngào, ôm anh cánh tay đứt sau lưng nhẹ nhàng vuốt ve.

Trong phòng một mảnh đen kịt, ngay cả ánh trăng cơ hồ không thấy, anh và cô cứ như vậy ôm nhau mà đứng, không biết qua bao lâu, cô dần dần không còn khóc, sau đó bên tai vang lên thanh âm nhẹ nhàng chậm chạp mà thương cảm.

" Tử Phi nói anh nhất định phải kiên trì đến cùng, hẳn chính là ví dụ tốt nhất, Tiểu Ny nói để cho em có thời gian thấy được tấm lòng của anh, em nói em không biết có còn yêu anh hay không, những thứ này đều không quan hệ, anh có thể đợi, mặc kệ bao lâu, nhưng làm sao lại dẫn đến kết quả như vậy, thời điểm anh ta ôm lấy em hôn em, tại sao em có thể không đẩy ra? anh mỗi giờ mỗi khắc đều nghĩ cách bồi đắp tình cảm của 2 chúng ta, đem suy nghĩ của em đặt trong lòng, không nỡ để em phật ý, mỗi ngày chỉ nhìn em thôi cũng cảm thấy mãn nguyện, em lại cho anh trở mặt nhìn em bị người đàn ông khác khinh nhờn, Hạ Thiên, em bảo anh làm sao tiếp nhận?"

Nói xong anh kéo tay của cô đặt nhẹ nhàng ở chỗ ngực, " cho anh một chút lòng tin được không? chỉ một chút!"

Anh mang theo thanh âm rung động nói nhỏ, cực kỳ giống một con thú đang nức nở nghẹn ngào, làm cho tình thương của một người mẹ trong cô lập tức mở rộng.

Giằng co một lúc, cô nói: " Bằng cách nào cho anh tin tưởng?"

Một giờ sau.

Cô mặc đồ ngủ nằm ở trên giường, chàng trai có sắc mặt trắng bệch đang nhắm mắt lại.

Bọn họ đang đắp chung một cái chăn, anh gối đầu lên cái gối của cô, mà cô lại gối đầu lên trên cánh tay của anh, tư thế thân mật khăng khít, những thứ này đều không có gì.

Thật sự, so với việc anh đưa tay đặt ở trên 2 trái đào mềm mại của cô nắn bóp cách 1 lớp áo ngủ thật sự không có gì so đo !

Rốt cuộc là như thế nào lại phát triển đến bước này , cô đã nhớ không rõ , đang hỏi hết vấn đề kia, linh hồn cô như lìa khỏi xác, đại não hoàn toàn không thể khống chế, anh để cho cô đi tắm rửa, cô liền đi tắm rửa, anh để cho cô nằm ở trên giường, cô liền nằm xuống, thẳng đến bàn tay anh lạnh như băng không chút ấm áp tiến đến, cô mới thanh tỉnh lại, mà lúc này, bên cạnh đã bày ra một loại bộ dạng cực kỳ vô hại thuần lương như đứa con ngoan .

Ngón tay của anh đặt ở chỗ nào đó (>.<), già=" rồi=" mà=" còn=" mất=" nét=" thỉnh=" thoảng=" văn=" về=" thử=" nắn=" thử=" cô=" ngừng=" thở=" cơ=" hồ=" hít=" thở=" không=" thông=" có=" thể=" là=" bộ=" dạng=" của=" anh=" hoàn=" toàn=" không=" có=" khả=" năng=" thực=" hiện=" được=" âm=" mưu=" nên=" cô=" có=" chút=" mừng=" thăm=" trên=" mặt=" như=" cũ=" tái=" nhợt=" không=" chút=" huyết=" sắc=" ngoại=" trừ=" tiêu=" tụy=" chính=" là=" đau=" đớn=" đôi=" mắt=" đã=" nhắm=" nhưng=" thỉnh=" thoảng=" run=" nhẹ=" lên=" ,=" trên=" trán=" vẫn=" đang=" chảy=" mồ=" hôi=" lạnh=" hơi=" thở=" gấp=" gấp=" khó=">

Hình dung thế nào nhỉ, tựa như một đứa trẻ nhỏ yếu ớt tìm kiếm sự ấm áp trấn an từ mẫu thân, cô biết so sánh anh như vậy có phần không thích hợp, nhưng trong lòng lại thật sự cảm nhận được anh ỷ lại cùng yếu ớt.

Cô xoa xoa cái trán đầy mồ hôi của anh, lại nghe thấy tiếng rên rỉ nhỏ, anh đưa tay càng ôm chặt lấy thân thể cô, đem mặt chôn ở vai của cô nhẹ nhàng cọ, thẳng đến khi tay của cô khẽ vuốt lưng anh, mới chậm rãi an tĩnh lại.

Trong phòng cực kỳ yên tĩnh, thuốc bắt đầu phát huy tác dụng, người bên cạnh hô hấp dần dần vững vàng, cô như cũ nhẹ vỗ lưng của anh, nhìn anh thỏa mãn mà an ổn ngủ, trong lòng cảm thán: Vì sao tất cả mọi người đều cảm thấy cô đối với Phùng Tô Xuyên quá phận? Đối với Ôn Hi Thừa dung túng, vậy cái đó thì tính là cái gì?.

Rốt cuộc là yêu hay không phải yêu đây?

Nếu như thế này cũng không tính là yêu, cô đây xem ra cũng không hiểu tình yêu!

Vừa rạng sáng ngày thứ 2 cô liền bò dậy, thời điểm đứng lên, Ôn Hi Thừa bắt mãi ôm sát cánh tay, cô vùng vẫy một hồi lâu mới leo ra ổ chăn, sau khi từ phòng vệ sinh đi ra, anh đã ngồi ở trên ghế sa lon, ánh mắt nhìn về phía cô tràn đầy hoang mang.

Cô không nói chuyện, mím môi, gò má có chút đỏ lên liền chuyển hướng phòng bếp.

Không khí khi ăn rất an tĩnh, anh thỉnh thoảng giương mắt liếc về phía cô, như là đang quan sát tâm tình của cô, vẻ mặt bất định, trong lòng của cô hơi có chút khó chịu, đây là diễn hình được tiện nghi còn ra vẻ, đêm qua anh sinh bệnh cũng không phải là do uống rượu say, như thế nào bộ dạng giống như hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì!

Thời điểm lái xe đến công ty, anh cẩn thận mở miệng: “Đêm qua anh đau về sau có chút choáng váng, em đừng giận anh nữa được không?”

Hóa ra anh thật sự không có nhớ, trách không được bây giờ biểu lộ vô tội như vậy, cô đối với anh cười cười, lắc đầu: “không có việc gì.”

Anh mím môi thu hồi ánh mắt, lúc ánh mắt đi qua ngưỡng cô liền dừng lại nhìn, khóe miệng ức chế không nổi mà cong lên, mặt của cô thoáng chốc liền đỏ, 2 tay ôm lấy bả vai, đem mặt xoay ra hướng cửa sổ!

Anh rốt cuộc là đã nhớ ra hay chưa nhớ thế, như thế nào cười đến tà ác như vậy!

Đến công ty, sửa sang lại tốt mọi thứ, tất cả mọi người đều phải đi ra nơi đấu thầu.

Lần này dùng nặc danh internet định cỡ, dự án đấu thầu cung cấp khu vực vững chắc, đối phương trả giá đều không gặp gỡ lẫn nhau, hết thấy vấn đề cùng nghi vấn đều được giải đáp thông qua internet mà tiến hành, người có đủ tư cách mới có thể tiến vào thương vụ, từng công ty nhiều nhất có thể có 3 đại biểu dự họp, bởi vì Phùng Tô Xuyên nằm viện, cho nên cô liền thay thế hẳn cùng Ôn Hi Thừa, quản lý Đỗ đi tham dự đấu thầu.

Tiến vào hội trường, bọn họ trước đem đĩa CD về dự án giao cho nhân viên kỹ thuật kiểm tra, do bọn họ phải nhập vào hệ thống để tiến hành xem xét.

Quá trình này cần 10 phút, cô liền xem lại dự án.

Ước chừng 1 phút đồng hồ sau, nhân viên kỹ thuật mới đem kết quả ra, nói như vậy một bước này chính là chạy theo hình thức, cơ bản không có vấn đề, nhưng khi nhìn lên trên màn hình máy tính đưa ra lỗi sai, 3 người bọn họ lập tức ngây dại.

Trên đó viết rành rành địa chỉ công ty của họ kỹ thuật không phù hợp với yêu cầu, coi như bị loại, trực tiếp bị hủy bỏ tư cách tham dự, trong đó có hạng mục không phù hợp với yêu cầu, trong văn bản tài liệu đấu thầu xác minh quy định tất cả các ống thoát nước phải được làm bằng chất liệu inox mỏng, mà bọn họ chọn dùng chính là chất plastic cứng.

Cô cùng quản lý Đỗ phản ứng đầu tiên chính là nhìn về phía Ôn Hi Thừa, bởi hạng mục này do bộ phận thiết kế phụ trách.

Người đang ông bên cạnh khuôn mặt đã có chút trắng bệch, nhanh chóng ngậm miệng, cô mở máy tính trong tay ra, thuận thực lật lại từng điều khoản, trên đó hoàn toàn chính xác viết: ống thoát nước chất liệu gỗ và có chất plastic cứng bên ngoài!

Sau đó anh lại mở điều khoản, danh sách bên trong nhưng là viết sử dụng inox mỏng, nói cách khác, quy định của bộ thương vụ là chính xác, mà anh phụ trách kỹ thuật lại xuất hiện sai lầm nghiêm trọng!

Từ khu đấu thầu đi ra, quản lý Đỗ trước tiên hướng Trương tổng hỏi báo tình huống, Ôn Hi Thừa vẻ mặt ngưng trọng dị thường, cô đứng ở bên cạnh anh không biết nên nói cái gì.

Trên đường trở về công ty, Ôn Hi Thừa nhận được điện thoại của Trương tổng, Trương tổng phi thường tức giận.

Đến công ty, quản lý Đỗ trực tiếp đi tìm Trương tổng, cô đi theo Ôn Hi Thừa vào phòng làm việc của anh.

Anh mở máy tính, mở ra phát cho cô bưu kiện, mở ra, tìm kiếm, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên màn hình thật lâu không có phản ứng.

Cô lo lắng nhìn anh, " làm sao vậy?"

Anh nhìn cô liếc mắt một cái, đem máy tính quay 180° đẩy tới.

Cô nhìn sang, sau đó thân thể liền cứng lại.

Trên đó viết: ống thoát nước chất liệu gỗ và có lớp inox mỏng!

Qua một hồi lâu, cô mới nói: " tại sao có thể như vậy?"

Ôn Hi Thừa ngược mắt nhìn cô, ánh mắt phức tạp, mặt mày không hiểu, một lúc lâu sau, anh chậm rãi khép lại máy tính, tựa lưng vào ghế ngồi, nhẹ nói: " qua tay của anh khi đưa ra ngoài là chính xác, nhưng giao cho chủ xí nghiệp lại là sai lầm, trong lúc này gian lận chỉ có thể có hai người, anh cùng Phùng Tô Xuyên! Hạ Thiên, lần này, em sẽ đứng ở bên nào?"

57. Chương 57: Quyết Định Như Thế . . .

Từ bộ thiết kế đi ra, sắc mặt của cô khó coi tới cực điểm, Tống Dĩnh ân cần theo sát cô đi tới phòng giải khát, lôi kéo cô nhỏ giọng nói: "Hạ Thiên, làm sao phát sinh sự tình này? Thật là lão đại của bọn chị sai lầm sao?"

Cô nắm thật chặt cốc nước, trong đầu trống rỗng, tâm lạnh như băng, đối mặt Tống Dĩnh, cô vẻ mặt mờ mịt quay đầu, "Chị cảm thấy thế nào?"

"Chị không biết, chị chỉ phụ trách tính lượng công trình, tất cả chi tiết cùng tập hợp đều là hấn phụ trách, tài liệu sửa chữa lại là ngày cuối cùng mới nhận được thông báo, không cẩn thận tính sai cũng không phải là không thể được."

Cô sửng sốt một chút, "Các người đều không xem qua bản thảo sửa kỹ thuật cuối cùng sao?"

Tống Dĩnh lắc đầu, "Mỗi ngày đều nhin đến nửa đêm, cung cấp danh sách xé chiều hôm nay thì quản lý kinh doanh cho chúng ta nghĩ, tất cả thẩm tra đối chiếu cùng tập hợp đều là chính bản thân hấn làm ra."

Cô nhẹ nhàng cắn bờ môi, một lát sau, đứng lên trực tiếp đi về hướng bộ thiết kế.

Ôn Hi Thừa đang muốn đi tìm Trương tổng, cô lôi kéo anh một lần nữa trở lại văn phòng, đóng cửa phòng, nhẹ nói: "Chuyện này trước không cần phải cùng Trương tổng đã nói sao?"

Như là ngờ tới phản ứng của cô, anh tựa ở một bên, ngón tay nhẹ nhàng thủ sẵn mặt bàn, cúi đầu trầm mặc.

“Van anh, trước hết để cho em biết rõ ràng hẳn tại sao phải làm như vậy, thủ đoạn vụng về không phải là phong cách của hẳn.” Thanh âm của cô đã có nhàn nhạt cầu khẩn.

Tại lúc ánh nắng chiếu đến người đàn ông anh tuấn trên mặt không có một tia độ ẩm, anh như cũ cúi đầu, nhưng là giương lên mí mắt, trong lúc này thâm trầm như biển, cô trông không đến đáy.

Vài giây về sau, anh chậm rãi dời mắt, thanh âm có chút mơ hồ nói: “Hạ Thiên, hẳn nghĩ muốn cái gì, anh và em đều rất rõ ràng, lần này, hy vọng em làm ra quyết định trước có thể bận tâm tới cảm thụ của anh.”

Sau khi nói xong, liền trực tiếp mở cửa rời đi, chỉ còn lại cô cảm thụ được anh lưu lại thâm lương cùng cô đơn.

Phùng Tô Xuyên nghĩ muốn cái gì? Nếu như chỉ là để cho công ty không cách nào trúng thầu, hẳn căn bản không cần làm như vậy, chỉ cần lúc giá cả hơi cao chút làm thử điều chỉnh, liền hoàn toàn có thể làm được, tuy rằng đến lúc đó Trương tổng vẫn sẽ quai lạng đến bộ hợp đồng, nhưng chưa trúng thầu chỉ có thể coi là công việc không thích hợp, tuyệt đối sẽ không liên lụy đến cá nhân thất trách.

Hẳn như vậy hiển nhiên sửa chữa giá thầu, trực tiếp hãm hại Ôn Hi Thừa, mà làm vừa lại không inh, chỉ có hai loại khả năng, một, hẳn đã quyết định rời công ty, trước khi đi cùng công ty đến cá chết lưới rách, về ngành sản xuất xây dựng kiến trúc nhiều thêm một địch nhân mạnh mẽ; hai, bức ép Ôn Hi Thừa đi!

Đáp án rõ ràng, sáng suốt như hẳn tuyệt sẽ không là loại khả năng thứ nhất.

Hẳn biết rõ bọn cô trước tiên phát hiện là hẳn động tay động chân, cũng biết cô nhất định sẽ không để cho Ôn Hi Thừa đi vạch trần hẳn, hiện tại thấy lựa chọn của cô, nếu như cô lựa chọn duy trì chính nghĩa, như vậy hẳn không chỉ sẽ cùng công ty quyết liệt, về sau ngành sản xuất xây dựng kiến trúc cũng sẽ rõ ràng danh xấu, không tiếp tục thời gian xoay sở.

Ngồi ở trên ghế, cô cười chua xót, cô sẽ tuyệt đối không làm như vậy, nhưng là cũng không như hẳn mong muốn bức ép Ôn Hi Thừa, chuyện này nhất định phải có người đến gánh chịu, mà nói..., người kia chỉ có cô thôi.

Sau khi tan làm, đem đơn từ chức viết xong bỏ vào trong ngăn kéo, cô thuê xe đi bệnh viện.

Trước khi đẩy ra cửa phòng bệnh, cô nghĩ đã đến rất nhiều kiểu ánh mắt Phùng Tô Xuyên thấy cô, ẩn hàm áy náy, tránh né, hoặc là trước sau như một lạnh lùng lạnh nhạt, cũng không nghĩ tới là ôn nhu cùng thân nhiên như thế.

Không có mặc quần áo bệnh nhân, người đàn ông ngồi ở trên sofa, trước mặt bàn trà đặt mấy hộp giữ ấm, hiển nhiên là đang đợi cô.

Cô bị tình cảnh trước mắt giật mình nhất thời không có phản ứng, chỉ là ngơ ngác nhìn hẳn, suy nghĩ một mảnh hỗn loạn.

“Còn chưa ăn cơm chiều đi, Hướng Đông mới vừa đưa đồ ăn, có canh cá em thích uống” Thanh âm bình tĩnh không có sóng nghe không ra bất cứ gì tâm tình.

Cô cấp bách ngậm miệng đi qua, thẳng nhìn vào hẳn, thanh âm có chút không yên nói: “Tại sao phải làm như vậy?”

“Ăn cơm trước.”

Cô đứng không nhúc nhích, trong lồng ngực nín nghẹn một hơi, đau nhức đau nhức.

Phùng Tô Xuyên chậm rãi mở cà-mên, bày bát đĩa, “Nghe lời, sau khi ăn xong anh sẽ cho em cái công đạo.”

Ngữ khí của hẳn kiên định ở trong lộ ra uy nghiêm không cho phép kháng cự, giằng co thêm vài phút, cô ngồi xuống cầm đĩa lên.

Cô cúi đầu ăn cơm, không có liếc hẳn một cái, đối với hẳn gấp đến rau cải trong chén cũng đều ngoan ngoãn bỏ vào trong miệng, không muốn cùng hẳn vòng vo, thâm nghĩ vội vàng ăn xong, nghe một chút giải thích của hẳn!

Một phút đồng hồ sau, cô buông xuống chén, lau khóe miệng, nhìn về phía hẳn: “Hiện tại có thể nói sao?”

Phùng Tô Xuyên trước mặt cơ hồ không có giảm bớt, hắn đem hộp giữ ẩm cất kỹ bỏ vào trong túi, đứng lên đi đến bên cửa sổ.

Ánh trăng sâu kín, người đàn ông thân hình thon dài trong treo nhưng lạnh lùng vô cùng.

Cô đứng lên đi qua, hít sâu một hơi, “Cho em một lý do!”

“Dùng sự thông minh của em nhất định đã đoán được.”

“Vì sao? Anh đã nói cho dù không có anh ấy, tổng bộ cũng sẽ phái người khác tới.”

“Thế là vì em thì sao?”

Cô ngậy ngẩng cả người, nhất thời không biết nên nói cái gì.

“Nếu như hắn ta không trở lại, chúng ta sẽ rất hạnh phúc cùng một chỗ.”

Cô theo dõi hắn thể hiện sự sắc sảo rõ ràng, tâm lẫn lộn suy nghĩ ngàn vạn, cảm thấy trước mắt người đàn ông này cực kỳ lạ lẫm, như thế nào đều không thể tin được lời tuyệt hảo như vậy của lại là từ trong miệng của hắn nói ra.

“Em nghĩ rằng anh sớm đã tiêu tan.”

“Tiêu tan chính là em, bất kỳ một người đàn ông nào đều không cách nào tiếp nhận người phụ nữ mình yêu để người khác ôm ấp.”

Ngữ khí của hắn lộ ra tang thương, nói ra một câu so sánh với một câu sắc bén, làm cô không thể chống đỡ được.

“Anh đã nói không thương em .”

“Anh nói chính là lúc ấy không có yêu mến em, cũng chẳng hề đại biểu về sau không có, Hạ Thiên, bởi vì em không thương anh cho nên nhìn không tới tình yêu của anh, em vẫn nói vĩnh viễn đều không thể đi vào nội tâm của anh, đoán không ra ý nghĩ của anh, kỳ thật không phải, em đã từng đã tới, chỉ có điều sau khi hắn trở về, cũng không...chút nào lưu luyến rồi đi mà thôi.”

Cô không phản bác được rồi, đồng thời cúi đầu xuống thật thấp, trong lòng áy náy cùng xin lỗi đạt đến độ trước nay chưa có, cô thậm chí cảm thấy được bởi vì mình , mới khiến cho hắn mất đi sự quý trọng của công ty, luân lạc tới tình trạng này.

Đối mặt Phùng Tô Xuyên như vậy, cô còn có thể nói cái gì đây? Lại còn có tư cách gì trách cứ hắn đây?

Hết thấy tất cả đều là lỗi của cô!

Cô quay người, đưa lưng về phía hắn đứng, “Em thật sự vô cùng xin lỗi anh mang đến nhiều phức tạp như vậy, chuyện lần này em sẽ gánh vác, hướng công ty đưa ra yêu cầu từ chức.”

Phía sau không nói gì, mà cô như vậy trong trầm mặc từng bước một đi ra phòng bệnh, đóng cửa phòng , chứng kiến người kia im lặng đứng nghiêm phía trước cửa sổ thẳng tắp bóng lưng, lần đầu tiên cảm thấy quá khứ bốn năm cô thật sự chính là chưa bao giờ hiểu rõ qua người đàn ông này!

Ngày hôm sau, Phùng Tô Xuyên trả phép đi làm, cả ngày công ty cao tầng đều đang họp, chủ đề đương nhiên là quay chung quanh thầu bệnh viện tư nhân ở trong xuất hiện trầm trọng sai lầm, thẳng đến trước khi tan việc, mới về đến văn phòng, có lẽ thân thể còn không có hoàn toàn khôi phục, sắc mặt của hắn lộ ra chút ít xám trắng, thoạt nhìn rất là uể oải.

Xem cửa chớp khép lại, cô vào phòng làm việc của hắn, đem thư từ chúc đặt ở trên mặt bàn , nhẹ nói: “Mau chóng cùng người bộ thương lượng một lần nữa tuyển gọi một chủ quản đi, trước khi em đi còn có thể dẫn dắt.”

Phùng Tô Xuyên không có nói tiếp, chỉ là nhìn cô liếc mắt một cái, liền móc ra một điều thuốc đốt, chậm rãi hút lấy.

Một lát sau, hắn nói: “Tạm rời cương vị công tác sau có tính toán gì không?”

Bình thần giọng điệu, cô nhất thời phản ứng không kịp, sững sốt hai giây mới trầm thấp nói: “Về nhà!”

Nhẹ nhàng lên tiếng, hẩn đem thư từ chức cầm đi qua, cô không dừng lại quay người rời đi.

Đi ra phía sau hít sâu một hơi, đi bộ thiết kế.

Cảm nhận được trong văn phòng bao phủ áp suất thấp cùng trên mặt mỗi người vẻ mặt nghiêm túc, tâm tình của cô cũng nặng trĩu thường, nếu như chuyện này thật sự để cho Ôn Hi Thừa gánh chịu, như vậy cả bộ thiết kế đều đã bị liên quan đến, nghĩ đến ba người bọn cô người ở giữa gút mắc liên lụy đến nhiều người như vậy, trong lòng của cô thật không dễ chịu.

Cô đi vào, Ôn Hi Thừa đang nhìn máy tính đến gần người, ánh mắt là cô chưa bao giờ thấy qua, bên trong ảm đạm đang nhìn đến cô phía sau cũng không có tiêu tán, mà là chậm rãi tụ thành một cái điểm ảnh ngược cô hỗn độn mà tái nhợt.

“Hỏi ra nguyên nhân chưa?”

Cô gật đầu, ngồi đối diện với anh, cân nhắc một chút nói: “Chuyện này để em gánh chịu, hy vọng anh có thể giúp em giấu diếm.”

“Em chuẩn bị gánh chịu thế nào?”

“Nói là em một mình sửa đổi danh sách thầu.”

“Lý do gì?”

“Thu tiền boia thầu công ty khác.”

Cô vừa dứt lời, Ôn Hi Thừa liền hướng phía sau nặng nề mà dựa vào ghế trên lưng, anh đưa cánh tay khoác lên trên trán, tròng lên mắt, tái mở miệng, thanh âm khàn khàn trầm thống vô cùng, “Em rốt cuộc biết không biết mình đang làm cái gì không?”

Cô cúi đầu nhẹ nói: “Biết rõ.”

Đối diện người đàn ông cười lạnh, buông cánh tay xuống, thẳng nhìn vào cô, “Tốt! Tốt! Tốt! Em vì hẩn ta có thể vác cái oan ức lớn như vậy, có thể trước khi thôi việc, khiêm nhường đến khẩn cầu anh giấu diếm chân tướng, Hạ Thiên, em thật là làm ra một quyết định làm anh không có lời nào để nói!”

Thanh âm anh bi thương cùng tuyệt vọng, trong lòng cô chưa xốt một chút xông tới biến thành hơi nước trong mắt, nhưng không chịu rơi xuống, cô đương nhiên không hy vọng xa vời cùng anh giải thích, cũng không cách nào làm anh không hận cô, cô chỉ hy vọng chuyện này có thể để cô gánh chịu, không cần phải người vô tội liên lụy đến, năng lực của cô có hạn, có thể nghĩ đến biện pháp tốt nhất cũng chỉ có như vậy, cô không cách nào trở mặt nhìn Phùng Tô Xuyên hử ở trong tay của cô, cũng không nguyện Ôn Hi Thừa trên lưng công việc thất trách đắc tội, ở trong mắt anh xem ra, quyết định của cô toàn bộ đều là vì giữ gìn Phùng Tô Xuyên, có thể chỉ có trong lòng mình tinh tường, cô không nguyện ý nhất là thương tổn người nào, tâm để ý nhất là ai, đáng tiếc, anh đã hoàn toàn nhận thức không tới.

Cô đứng lên, chuẩn bị rời đi, nghe được anh trong bình tĩnh mang theo một tia thanh âm thê lương: “Hạ Thiên, anh rất cực tin tưởng em không hề yêu anh nữa rồi, lần này, anh thật sự buông tay!”

Cùng nước mắt chảy xuống, cô cắn chặt môi không lộ một tia yếu ớt mở cửa rời đi.

Cô dùng loại phương thức tự tay chấm dứt bức tranh mối tình đầu khắc cốt ghi tâm!

58. Chương 58: Người Thẳng Cuối Cùng

Sau hai tuần.

Sau giờ ngo tất cả đều yên lặng, ngoài cửa sổ là một mảnh màu xanh um tươi tốt, cô nắm lấy chén cà phê đứng ở phòng giải khát nhìn xuống dưới đất qua lớp kính thủy tinh, tâm lý trống rỗng mà chết lặng, trong đầu trống rỗng.

” Hạ Thiên, chị đoán em sẽ ở đây mà, quản lý kinh doanh bọn chị tìm em nhiều lần.” Tống Dĩnh chen đến bên cạnh cô, nói xong cười hì hì.

Cô cười cười, nhẹ nhàng gõ đầu quay người đi ra ngoài, phía sau là dề dề tiếng thở dài: ” cử chỉ của em đã điên rồi vài ngày, lúc nào mới có thể khôi phục bình thường ah?”

Trong lòng của cô không có bất kỳ chấn động, dị thường bình tĩnh.

Trở lại văn phòng lấy một phần văn bản tài liệu, thời điểm đứng dậy ánh mắt chạm phải cái nhìn nhàn nhạt của người đang ông qua tấm thủy tinh, cô sắc mặt không thay đổi, quay người rời đi.

Cửa phòng đã được mở, cô trực tiếp đi vào, trên mặt được thay bằng dáng vẻ tươi cười 1 cách công thức hoá, đưa trong tay tài liệu đưa tới, ” Lý quản lý, đây là tham số thiết bị, ngài xem lại còn thiếu cái gì?”

Người đàn ông đối diện, thân thể có chút nghiêng về phía trước, cười đến ôn hòa mà vừa vặn, ” Cảm ơn, mấy ngày nay đã làm phiền đến em, sau này vẫn còn cần mọi người phải thường xuyên phối hợp, trong thời gian này tôi sẽ mời tất cả các chị em ăn cơm.”

Cô cười cười, chối từ nói: ” đây đều là việc chúng tôi phải làm, ngài khách khí, ăn cơm liền miễn đi, nếu có thể có trà chiều, tôi nghĩ các nàng sẽ thật cao hứng .”

nam nhân cười mở cười cười, ” không có vấn đề! trà chiều như thế này sẽ đưa đến!”

” Cảm ơn! ngài bề bọn, tôi đi ra ngoài trước.”

Từ văn phòng đi ra, thời điểm rời khỏi bộ phận thiết kế, cô quay đầu lại nhìn thoáng qua, ánh mặt trời như cũ là ôn hòa cùng ấm áp, như cũ xuyên qua tấm thủy tinh ngăn cách trong vất, lại không tìm thấy bóng dáng thon dài kia cùng ánh mắt nhìn chăm chú mà tràn ngập thâm tình.

Tâm chưa xốt lại dâng lên, đè nén không được, cô vội vàng chuyển hướng buông vệ sinh, ngồi ở trên nắp bồn cầu, tùy ý cho nước mắt chảy xuống, có thể cảm nhận được ngoại trừ đau lòng vẫn là đau lòng.

Hạng mục bên bệnh viện tư nhân xuất hiện sai lầm nghiêm trọng đã bị vỡ lở ngay sau ngày đầu thầu, Ôn Hi Thừa chủ động thừa nhận là anh trên công tác thất trách đã tạo thành hậu quả như vậy, cũng đưa ra đơn xin từ chức.

Ba ngày sau, phòng nhân sự đã làm xong, Ôn Hi Thừa bị thu hồi chức phó tổng cùng quản lý bộ phận thiết kế, tổng bộ cấp cao bên Mĩ triệu hồi trở về chờ xử lý.

Trong lúc này, anh không có đi bệnh viện lần nào nữa, cô đã gọi cho anh 3 cuộc điện thoại, anh đều không có nghe, cô cũng từng đứng dưới căn hộ của anh để chờ, lại chứng kiến anh cùng Amy từ hành lang đi xuống, liền núp sau một cây đại thụ, căn bản không có dũng khí tiến lên.

Một tuần sau, anh không có cùng bất luận ai chào tạm biệt chỉ nhắn cho Hạ Tử Phi 1 tin nhắn thông báo, cùng Amy trở về Mĩ.

Mà từ ngày đó về sau, lòng của cô giống như là bị triệt để lấy hết, đối với bất cứ chuyện gì đều không có nổi một chút hứng thú, tất cả hi vọng ái ố như là lập tức biến mất, cảm thấy ngay cả hô hấp đều có vẻ dư thừa.

Đưa cho Phùng Tô Xuyên thư từ chức, hần chậm chạp không có trình bộ phận nhân sự, đối với quyết định rời đi, ngoại trừ công sự, cô cơ hồ chưa cùng hần nói câu nào.

Hiện tại hết thảy cũng như hần mong muốn, Ôn Hi Thừa điều đi, Amy rời đi, Trương tổng cũng ý thức được tầm quan trọng của hần, đem hiệp ước một lần nữa vạch ra, đồng thời hần tiếp nhận quản lý bộ phận thiết kế cùng bộ công trình, hiện tại hần lại thành một tên dưới một người trên vạn người, là tâm phúc của công ty, muốn gió được gió muốn mưa được mưa, hào quang vô hạn!

Cô không trách hấn, bởi vì không có cô, đây hết thầy đầu do 1 tay hấn làm, lại không có biện pháp sẽ cùng hấn kẻ vai chiến đấu, cô luôn cho rằng chính mình không có khả năng vĩnh viễn làm thư kí của hấn, lại không nghĩ rằng sẽ được nhanh như vậy, như vậy làm cho người ta uể oải.

Buổi tối, cô đi bệnh viện, đẩy cửa phòng bệnh liền cảm giác được bên trong không chút hào khí, thả đồ trắng miệng trong tay xuống, cô nghi ngờ nhìn ổ trên giường, 2 người xài chung một máy tính, " làm sao vậy?"

Lưu Ny Úc trước xuống giường, Hạ Tử Phi nhìn cô liếc mắt một cái, sau đó đối với ông nghe trên tai nhẹ nói: " Hạ Thiên đến, các người tâm sự." nói xong nhờ Lưu Ny Úc nâng người cũng đứng trên mặt đất.

Trong tay của cô nắm chặt túi xách, ngực có chút thít chặt, hô hấp khó khăn.

Hai người bọn họ đi tới, Hạ Tử Phi vuốt vuốt tóc của cô, thanh âm rất nhẹ nói: " là Hi Thừa, đi qua nói với hấn một lát, bọn anh ra ngoài tản bộ."

Cửa phòng đóng lại, cô lại ngơ ngác đứng im trong chốc lát mới đi về hướng giường, đeo tai nghe, chậm rãi giương mắt nhìn về phía màn hình máy vi tính.

Trong clip xuất hiện chàng trai, mặc quần áo ở nhà, sợi tóc mềm mại tùy ý rơi trên trán, hơi dài, che ở một nửa mi tâm, sắc mặt lộ ra chút ít tái nhợt, giữa lông mày mang theo uể oải.

Mắt cô cứ thế nhìn anh không chớp.Cả 2 nhất thời yên lặng.

" có khỏe không?" anh hỏi cô.

Cô nhẹ nhàng gõ đầu, tận lực khắc chế thanh âm run rẩy, " anh thì sao?"

" làm sao vậy, không khỏe sao?"

Cô nghiêng đầu thở phào một hơi, cười nói: " không có, có thể là do internet đường truyền không tốt."

Anh trầm mặc hai giây, nói tiếp: " không phải, thật sự gây, cầm lại nhộn hơn."

Trong tai nghe truyền ra thanh âm, đứt quãng, cô rành mạch nghe được trong lúc này chỉ còn lại đau lòng, hốc mắt cứ như vậy biến đổi, may mắn đối phương nhìn không ra.

Cô bắt đầu chuyển đề, " công ty xử phạt anh cái gì?"

Anh nói: " Anh cách mở công ty ."

Cô kinh ngạc nhìn, lời nói chưa thông qua đại não liền thốt ra: " vậy anh muốn trở về chưa?"

Sau khi nói xong đã cảm thấy dị thường xấu hổ, cô không biết anh sẽ trả lời thế nào, chỉ là siết thật chặt nắm đấm, móng tay cơ hồ bấm vào trong thịt.

Trong tai nghe truyền đến thanh âm Híz-khà zz Híz-zzz , một lát sau cô nghe thấy anh nói: " em mới vừa nói cái gì? anh bên này tín hiệu hơi nhiễu, không nghe rõ ràng."

Tâm tình của cô chìm vào đáy cốc, có chút may mắn nhưng hơn nữa là thất vọng, mím môi cười khổ một cái, " không có gì, bọn anh nơi ấy bây giờ là mấy giờ ah?"

Ôn Hi Thừa đưa tay nhìn đồng hồ, nhẹ nói: " hơn sáu giờ."

" buổi chiều sao?"

Trong clip chàng trai khẽ cười một chút, truyền vào lỗ tai cô thanh âm rõ ràng dễ dàng rất nhiều, " ngốc, là buổi sáng."

Cô sờ lên cái mũi nói: " anh thức dậy thực sớm."

" chưa ngủ."

Nương theo thanh âm mỉm cười của anh, cô nghe được một giọng nữ khác quen thuộc: " Hi, làm sao anh vẫn còn lên mạng?"

Trong tai nghe bây giờ cũng chỉ còn lại có thanh âm sần sật, Ôn Hi Thừa quay đầu lại như là đang nói gì đó, không đầy một lát trong clip cũng chỉ còn lại có một mảnh màu đen, anh hẳn là đem cameras úp xuống.

Cô không có đợi anh, đóng màn hình, gỡ xuống tai nghe.

Cuối tháng năm khí trời se lạnh, cô nhìn ngoài cửa sổ 1 màn đêm đen rừng mình một cái, lạnh đầu chỉ là thân thể.

Trước khi Hạ Tử Phi cùng Lưu Nỵ Ưc trở về, cô rời đi.

Không có quyền cảm thấy khổ sở, cũng không có tư cách đi trách cứ bất kỳ ai, cô chẳng qua là cảm thấy mệt mỏi, mệt mỏi đến tâm đau nhức đều không cảm giác được.

Đi bộ đi trở về cư xá, xa xa nhìn thấy chiếc xe con quen thuộc, phản ứng đầu tiên của cô đúng là bực bội, trong vòng 1 đêm cô vừa cô độc vừa thương tâm, cô thực không có khí lực đi đến ứng phó với Phùng Tô Xuyên.

Người đàn ông tựa người vào đầu xe hút thuốc, hướng cô đi tới, theo một hồi gió đêm, cô ngửi thấy được nhàn nhạt mùi rượu.

” anh tìm tôi?”

Cô vừa hỏi đồng thời ngẩng đầu, chống lại một đôi mắt đen, giật mình.

Không phải ánh mắt cô từng quen thuộc, trong lúc này run rẩy không ngừng, có mờ mịt cùng đau đớn, tựa hồ lúc hướng cô nói gì đó, ngay cả đám quan môi mỏng khi nhếch lên đều có chút khê mở, một một hơi thở cất giấu thiên ngôn vạn ngữ.

Cô tránh đi ánh mắt của hắn, thanh âm mềm một ít, ” uống rất nhiều rượu?”

” không nhiều lắm.” vài giây, người trước mắt đã khôi phục thái độ bình thường, thu lại biểu lộ phức tạp, hắn thở phào một hơi, ” đi bệnh viện ?”

Cô gật đầu đáp lời, hướng bên cạnh dời đi, cách hắn xa một tí, ” không còn sớm, không có chuyện gì về sớm một chút đi.”

” em đang trốn tránh anh?” hắn hỏi được thật bình tĩnh.

” không có.” Cô trả lời bình tĩnh.

” anh biết rõ em trách anh bức ép hắn đi, nếu quả thật không nở như vậy, ban đầu như thế nào không vấn đề? Hạ Thiên, kỳ thật em sớm đã không thương hắn.”

Nghe hắn hết lời hắn nói, trong lòng của cô lại lần nữa không dậy nổi, nhẹ khê cười một cái, hất cánh tay của hắn đi thẳng về phía trước, ” mỗi người các người đều như vậy nói, cứ coi như tôi không còn thương đi, ngủ ngon!”

Lúc đi vào hành lang, cô nghe một giọng ả hàm áy náy: ” thật xin lỗi.”

Cô ảm đạm cười cười, phát phát tay đi vào, ba chữ kia hiện tại đối với cô đã không có bất kỳ ý nghĩa nào.

Hắn có cái gì phải xin lỗi đây? là vì Ôn Hi Thừa, cuối cùng ngọn nguồn vẫn từ cô, hắn chỉ là làm điều mình nên làm, mà cô cũng chỉ là lại một lần nữa thất tình mà thôi.

Một tháng sau, cô bắt đầu sửa sang lại tư liệu, tuy rằng Phùng Tô Xuyên vẫn giữ đơn xin từ chức của cô, cũng không có thông báo tuyển nhân viên, nhưng cô đã chuẩn bị tốt để rời đi.

Tin nhắn điên cuồng hiện lên, một lát sau mới thấy bóng dáng Tống Dĩnh xuất hiện, nét mặt vừa ý nói ra nội dung, cô ngây dại.

” lão đại của em hướng Trương tổng đưa ra từ chức!!!!”

” làm sao chị biết biết?”

” quản lý kinh doanh bọn chị nói, mới vừa gọi hắn đi lên nói chuyện, mọi người đang bàn tán khắp nơi , em không nghe hắn nói sao?”

” không có.”

Hai chữ này gõ sau khi rời khỏi đây, cô nhìn thấy Phùng Tô Xuyên đi đến, chống lại tầm mắt của cô, hắt mấp máy môi vào văn phòng.

Cô nghĩ một lát mà, đứng dậy đi theo hắn.

Cô định mở miệng trước, hắn khoát tay cắt ngang cô, ” đóng cửa.”

Đứng dậy đem cửa chớp khép lại, hắn tựa ở bên cạnh bàn nhìn về phía cô, ” em đã biết ?”

Cô gật đầu, ” vì sao?”

Hắn giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ, ” đi làm , buổi tối cùng nhau ăn cơm đi.”

Cô nhìn chằm chằm ánh mắt của hắn, tâm lý dần dần xuất hiện cảm giác xấu, lặng yên trong chốc lát, nhẹ nhàng gõ đầu, ” tốt.”

Theo hắn từ văn phòng đi ra, cô trong lúc đó cảm thấy tâm lý từng đợt rét run, giống như là sẽ có chuyện kinh khủng không cách nào thừa nhận sắp phát sinh.

Quán trà, gần cửa sổ bên cạnh hàng ghế dài rất an tĩnh, thích hợp nói chuyện.

Chọn món, gọi một bình trà xanh, Phùng Tô Xuyên buông thông mí mắt ngồi lẳng lẳng, mà cô cũng không thúc dục hắn, nhìn chằm chằm ngọn lửa trong lò đến ngẩn người.

Thật lâu, hắn nói: ” tự mình tổ kiến công ty, đã bắt đầu đưa vào hoạt động.”

Đối với trả lời kiểu này, cô không có một tí kinh ngạc, gật gật đầu, nhẹ nói: ” sự tình này như thế nào?”

” hai tháng trước.”

” vậy anh vì cái gì nhất định phải bức ép Ôn Hi Thừa đi?”

” ở bệnh viện anh đã cho em đáp án.”

Cô thản nhiên cười một chút, ” em không tin.”

Người đàn ông đối diện thái độ có chút chần động, đem mặt chuyển hướng ngoài cửa sổ, trầm giọng nói: ” vì sao?”

Cô hít sâu một hơi, ” đừng quên, tôi theo anh bốn năm, ban đầu anh có thể vì sự nghiệp từ bỏ mối tình đầu, hiện tại làm sao có thể vì tôi xử trí theo cảm tính, Phùng Tô Xuyên, kỳ thật tôi cũng chẳng con nít, chỉ là chưa bao giờ đối với anh bố trí phòng vệ mà thôi.”

Trên mặt hắn cuối cùng một tia bình tĩnh cũng đã biến mất, lại nhìn hướng cô, ánh mắt lại càng phát ra thâm thúy, không có mỉm cười, cương nghị trên mặt hiện lên một tia phản kháng, mỗi chữ mỗi câu thấp giọng nói: ” anh lấy hạng mục đầu tiên là khu đang quy hoạch bệnh viện tư nhân.”

cô nhất thời không kịp phản ứng, lẳng lẳng nhìn hắn, một lát sau, khi hiểu rõ ý tứ hắn nói, tròng lớn hai mắt, tràn đầy hoảng sợ, trong đầu trống rỗng, trong đầu từng kí ức gần chập rây hiện lên.

Phùng Tô Xuyên cúi đầu không có nhìn cô, tiếp tục mở miệng: ” đối thủ cạnh tranh lớn nhất của bọn anh là công ty, mà bọn anh phương án thiết kế rõ ràng không bằng công ty, anh không dám mạo hiểm như vậy, cho nên ngay tại lúc kiểm tra động tay động chân, khiến cho công ty trực tiếp hủy bỏ.”

Thanh âm của hắn rất nhẹ rất thấp, như là rất khó khăn nói ra miệng, về sau liền trầm mặc.

Mà trong thời gian dài lặng im này, khi dần dần hiểu rõ cô đã không biết nên dùng ánh mắt gì nhìn hắn, bưng lên nước trà đã nguội lạnh, uống một hớp lớn, cô cảm thấy được toàn thân đều đang bốc lên hàn khí.

Cô yên lặng nhìn hắn, ” anh nghĩ tôi sẽ không nỡ vạch trần anh, chọn chính mình ra tay, cũng biết Ôn Hi Thừa sẽ đối với lựa chọn của tôi triệt để thất vọng, nhất định sẽ rời đi, cho nên đó là một kế hoạch không có bất kỳ trở ngại, mà chuyện này cũng chỉ có anh ấy đến gánh chịu mới không để cho công ty hoài nghi đến anh, đúng không?”

Phùng Tô Xuyên thần sắc cấp bách căng thẳng, không có đáp lại.

” anh là từ lúc nào tìm cách? nằm viện sao? anh cố ý trả giá trước hai tuần nhập viện, như vậy liền có đầy đủ thời gian đến vì công ty của mình sửa sang lại dự án, ngày cuối cùng anh không để cho tôi với anh cùng nhau thẩm tra đối chiếu, cũng là thuận tiện điều chỉnh báo giá của công ti mình, Phùng Tô Xuyên, anh tính toán tôi thành đối thủ như vậy, anh sẽ không cảm thấy đặc biệt không có cảm giác thành tựu chứ!”

Cô nhìn thẳng hắn, nói năng sắc bén tràn đầy hèn mọn, đồng thời nương theo hơi thở hỗn hển kịch liệt, lại như thế nào đều ép không được tâm lý run rẩy cùng phần nộ!

Phùng Tô Xuyên vẫn luôn trầm mặc, thẳng đến thanh âm của cô ức chế không nổi mà nghẹn ngào, mới chậm rãi ngừng đầu, đáy mắt trầm tĩnh bị một chút đánh vỡ, nhưng như cũ không có nói câu nào.

Hắn căn bản không biết nói cái gì a, cô thậm chí cảm thấy được hắn nhìn về phía ánh mắt của cô là đồng tình cùng thương xót, nhất thời hiện lên suy nghĩ trên thế giới tại sao có thể ngu xuẩn cùng ngu ngốc như vậy, vậy mà thật sự tin tưởng trong thương trường có chân tình thực lòng, lại có chân chính tín nhiệm!

Cô hé miệng, hô hấp khó khăn, trước mắt đã muốn mơ hồ thành một mảnh, nhưng không có nước mắt chảy xuống, cô cũng không cho phép chảy xuống!

Bởi vì quá mức kích động, cô cảm thấy được có chút thiếu dưỡng, trước mắt cũng bắt đầu biến thành màu đen, chậm rãi nhắm mắt lại, cô cảm giác được chỗ cổ tay truyền đến thứ gì đó đụng vào ấm áp, như là bị độc rắn cắn, cô dùng sức gạt bỏ, cố gắng mở mắt ra nhìn về phía đối diện, người đàn ông trên mặt đau xót cùng trong mắt đau lòng, để cho cô cảm thấy từng đợt buồn nôn!

Chậm rãi đưa tay chống bàn đứng lên, cô cảm thấy được thể xác và tinh thần mệt mỏi, mấp máy bờ môi khô khốc, cô như là bị rút đi tất cả khí lực, ánh mắt ngây ngốc nhìn về phía hắn, ” có thể thành thật trả lời tôi một chuyện không?”

Phùng Tô Xuyên cũng đứng dậy, khẽ gạt đầu một cái, vươn tay cánh tay, như là chuẩn bị tùy thời tiếp nhận thân thể run rẩy không thôi của cô.

” xé chiều hôm ở bệnh viện, anh làm bộ theo tôi thân mật, rốt cuộc là làm cho ai xem ?”

Phùng Tô Xuyên trên mặt hiện lên một tia đau đớn, nghiêng đầu mân ở đôi môi.

Cô vô hạn cười chua xót, ” căn bản cũng không cần đoán, anh là làm cho Ôn Hi Thừa xem không đúng sao? làm anh ấy cảm thấy tôi kỳ thật sớm đã yêu anh, để anh ấy triệt để rời bỏ tôi, Phùng Tô Xuyên, cảm ơn anh đã dạy cho tôi bài học cuối cùng, nói cho tôi biết trong thương trường tuyệt đối không có tín nhiệm!”

Cô chuẩn bị rời đi liền bị một thân hình cứng ngắc ngăn trở, Phùng Tô Xuyên hai tay chế trụ bờ vai của cô, thanh âm khàn giọng mang theo sự bất lực chưa bao giờ có, ” hận anh sao?”

Cô không lưu tình chút nào đẩy cánh tay của hắn, nhìn hắn trực tiếp đụng lưng trên mặt bàn, lạnh lùng cười: ” tôi không hận anh! chẳng qua là cảm thấy chán ghét, tôi hy vọng cả đời này chúng ta cũng đừng bao giờ gặp lại!”

Thất hồn lạc phách rời khỏi nhà hàng, cô ôm hai tay ngồi xổm ven đường nghẹn ngào khóc rống.

Phùng Tô Xuyên, có lẽ chưa bao giờ nghĩ tới, hắn cứ như vậy lợi dụng cùng phản bội để phá hủy tất cả tín niệm mà cô dành cho, phá vỡ cả giá trị quan(giá trị quan niệm) về cuộc đời của cô, để cho cô không thể tin tưởng bất luận kẻ nào!

200 triệu, bán đứt cảm kích cùng áy của cô đối với Phùng Tô Xuyên, đồng thời cũng làm cho Ôn Hi Thừa trả sạch một khoản nợ còn thiếu cô, đến tận đây, ba người bọn họ rốt cục cũng có thể không ai nợ ai!

mà cô, tam như tro tàn!

59. Chương 59: Dũng Khí Cùng Kiên Trì . . .

Nửa năm sau.

Tới gần lễ Giáng Sinh, các cửa hàng nhỏ cũng bắt đầu trang trí, cô đương nhiên cũng không còn nhàn rỗi, từ Giang Nam trở về, cô liền ở nhà sách nhỏ này, 150 mét vuông, trên dưới hai tầng, khu vực cũng không tệ lắm, là cửa hàng một người bạn Hạ Lỗi, tiền thuê đặc biệt tiện nghi, một năm mới 5 vạn, cô ký 5 năm, thời điểm ký hợp đồng, cha đứa bé hần khỏe miệng cũng bắt đầu co quắp, Hạ Lỗi mắng cô đi ra ngoài lặn lội vài năm đều không hiệu, không nhìn ra đứa bé kia là thật tâm giúp cô, cô còn như vậy lừa người nhà, cô cũng cảm giác mình có phần một chút không phúc hậu, liền cho bọn cha con họ cả đời miễn phí đọc, cuối cùng ngay cả Hạ Lỗi khỏe miệng cũng bắt đầu run rẩy.

Sáng sớm Hạ Lỗi đã kêu bạn thân đến hỗ trợ, đều là đệ tử nhà giàu, bây giờ lưu hành lời nói không phải phú nhị đại chính là quan nhị đại, cũng không biết Hạ Lỗi có mị lực gì, mấy hài tử này đối với hần đều là dễ bảo, thấy cô cũng đều cung kính kêu một tiếng “Chị”.

Cô bọc lấy dây áo lông chỉ huy, mấy tiểu tử làm được khí thế ngất trời, sức mạnh 10 phần, trước giữa trưa cây thông Nô-en, ông già Nô-en, màu phun cũng đã bố trí thỏa đáng, cô nói mời bọn hần đi nhà hàng cho ăn một trận, trừ Hạ Lỗi mọi người đều nói thắc có việc rồi đi.

Hạ Lỗi là người một nhà, cô đương nhiên không cùng hần khách khí, nấu hai chén mì sợi, mua dưa muối coi như cơm trưa.

Lúc ăn cơm, Hạ Lỗi nói: “Chị, người bên ngoài dựa vào cửa sổ phía đông là người nào? Cũng đã đến ba ngày rồi.”

Cô hướng bên ngoài nhìn thoáng qua, nhặt âm thanh nói: “Phùng Tô Xuyên.”

Cô vừa dứt lời, Hạ Lỗi buông xuống bát đũa, vụt định liền đứng lên, cô vội vàng níu lại cánh tay của hần, “Em làm gì thế?”

“Đánh hần!”

Cô PHỤT liền nở nụ cười, lôi kéo hần một lần nữa ngồi xong, “Muốn đánh cũng phải buổi tối, chuẩn bị một chút đạo cụ và vân vân, ban ngày, ai lại làm thế!”

Hạ Lỗi tay nâng cằm lên, rất chân thành mà nghĩ muốn, kịp thời lấy điện thoại ra, “Được, em gọi điện thoại an bài một chút.”

Cô một phen đoạt được điện thoại, gõ ót cửa hần, “Đều sớm mở công ty, như thế nào lại còn như lưu manh, ăn cơm!”

Hạ Lỗi ngoan ngoãn cầm lấy đũa, không ngừng mà dùng ánh mắt nhìn cô, “Chị, chị hận hần không?”

“Không hận.”

“Vì sao?”

“Hần một người không liên quan, chị hận hần làm gì!”

“Nhưng em hận hần!”

Cô ngẩng đầu nhìn sang, hơi khó hiểu.

“Hần cũng làm cho chị không biết cười nữa.”

“Ai nói, chị mỗi ngày cười vui vẻ lắm.”

“Cái rắm. . . .” Thấy cô trừng hần, hần sờ lên cái mũi nhỏ giọng lẩm bẩm: “Chị kia đều là vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, em nhìn đều thấy sợ!”

Cô thu lại dáng tươi cười, trầm tư một lát, chuyển hướng chủ đề: “Kế hoạch mở công ty thế nào?”

“Không còn vấn đề gì, chị, đến lúc đó chị tới giúp em đi?”

“Không đi, thật vất vả mới rảnh rồi một chút, chị mới không muốn nhọc lòng.”

Hạ Lỗi giương mắt nhìn cô, xem ra sớm đã rút đi ngây thơ trên mặt đã có thành thực ý nhị của đàn ông, hẳn so với cô nhỏ hơn 4 tuổi, lại từ nhỏ liền lão thành, có đôi khi cùng cô đi ra ngoài, người ta đều phân rõ lớn, mà từ hai năm trước bạn gái cùng một lão bản Quảng Đông bỏ đi, hẳn tựa hồ thoáng cái liền trở nên làm cho người ta cân nhắc không thấu, lúc này hẳn lẳng lặng nhìn cô, tuy rằng cái gì cũng chưa nói, nhưng dạng sắc bén mục quang này lại như là có thể trực tiếp xem thấu nội tâm của cô, làm cho cô không dám ngهنh nhìn.

Một lúc lâu sau, cô đứng lên dọn bát đĩa.

“Chị, Chị có tâm sự gì có thể nói cho em một chút, tựa như khi còn bé.” Nói một câu nói như vậy, hẳn liền đứng dậy đốt một điếu thuốc tựa ở trên khung cửa.

Cô cùng Hạ Lỗi cảm tình vô cùng tốt, khi còn bé, cô nghe lời, hiểu chuyện, Hạ Lỗi rất bướng, cho nên trong nhà ba mẹ đều càng thương cô, nhưng là cô cũng rất đau Hạ Lỗi, mỗi lần hẳn gây họa, cô đều thay hẳn chịu trách nhiệm, hẳn có lời gì cũng đều nói với cô, lên trung học hẳn thích một cô bé, vẫn là cô giúp hẳn viết thư tình, cho nên so sánh với ba mẹ, hẳn càng ý lại cô, cũng càng hiểu rõ cô.

Cô thở dài một hơi, sâu kín nói: “Chị giống như thật sự không có chuyện gì, mỗi ngày cùng người nhà ăn điểm tâm, sau đó đến tiệm, nghênh đón luồng ánh mặt trời đầu tiên, tâm tình bình thản, thư thái, cảm thấy đây chính là nơi cuộc sống hạnh phúc chị hướng tới.”

“Người kia đâu? Chị mỗi lần ngăn người, chẳng lẽ không phải nhớ anh ta?”

Hạ Lỗi thẳng nhìn vào cô, theo cô có vài phần ngũ quan tương tự chính là ngũ quan cực kỳ tuần lã, ánh mắt kiên định, không cho phép cô trốn tránh.

Cô nhẹ nói, “Muốn, mỗi thời mỗi khác đều muốn.”

Quay người lúc đi ra, cô nghe đến hẳn có chút khó khăn nói: “Nếu là hẳn có thể chứng minh không thương tổn chị, em tha thứ anh ta!”

Cô cười lắc đầu, thâm nghĩ, cũng không biết anh ở nơi nào, sợ rằng đã muốn cùng người khác kết hôn đi!

Hạ Lỗi lúc rời đi, nhìn chằm chằm Phùng Tô Xuyên nhìn thật lâu, cô cũng hoài nghi hẳn sẽ không thật sự muốn buổi tối phải có hành động gì đi!

Phùng Tô Xuyên là một tuần trước tới, lúc ấy cô đang sửa sang lại giấy tờ tháng này, nghe được trong tiệm vài cô bé nói nhỏ, cô ngẩng đầu, hẳn đang lẳng lặng đứng ở cửa, ngoại hình xuất chúng, khí chất bất phàm, lập tức hấp dẫn mọi ánh mắt trong tiệm.

Cô cùng với hẳn nhìn nhau vài giây, rồi chậm rãi dời đi ánh mắt, mà hẳn cũng không có đi tới, quay người đi về hướng vị trí bên cửa sổ.

Lần ngồi xuống này chính là đến trưa, hẳn tổng cộng uống ba ly cà phê, thay đổi hai quyển sách, thời điểm ra đi lại còn làm năm cái kẹo.

Về sau mỗi ngày hẳn đều lại đây, có đôi khi là buổi sáng, có đôi khi là buổi chiều, mà cho tới bây giờ bọn cô không có nói câu nào.

Kỳ thật, nửa năm này, bên người nhà,tiệm sách vội vàng ảm áp, tâm của cô đã yên lành rất nhiều, đối với Phùng Tô Xuyên sớm đã không có hận, có lẽ ngay từ đầu cũng không phải hận đi, hơn nữa là thất vọng, về sau chậm rãi cũng đã nghĩ thông suốt, hẳn vốn chính là một người như vậy, sống tính toán cùng bị tính kế, mà cô chỉ bắt quá vừa vặn trở thành đối tượng hẳn tính toán mà thôi.

Tuy rằng Ôn Hi Thừa rời đi cùng hẳn có quan hệ rất lớn, nhưng, nói cho cùng là tình cảm của bọn cô không chắc chắn, nếu như là bốn năm trước, làm sao có thể mặc cho người khác thủ đoạn nhỏ liền trời nam đất bắc.

Vốn là ban ngày thì khí trời sau buổi trưa đột nhiên âm trầm xuống, không đầy một lát lại bắt đầu rơi tuyết

Bắt đầu trận tuyết đầu tiên mùa đông tới nay.

Cô đem lô bánh trứng bưng ra, phân phó vài cô bé miễn phí đưa cho khách, mà chính mình thì mang theo ấm trà, đổ trong cốc không chứa đầy trà sữa, mỗi một bàn khách đều sẽ hưởng cô cười, nói tiếng: “Cảm ơn.”

Cô rất trân trọng nụ cười như vậy, mỗi lần nghe hai chữ đơn giản như thế đều xấu hổ một chút, tình cảm ấm áp một chút lan ra trong lòng, gặp qua quá nhiều đối trá cùng làm ra vẻ, tình cảm tinh khiết như thế làm cho cô cảm thấy đầy bàn chân trân quý. Tuy rằng chỉ là người xa lạ.

Cuối cùng cô đứng trước mặt Phùng Tô Xuyên, hắn đang xem một quyển tâm lý học, rất chuyên chú, cô tới trước mặt cũng không phát hiện, hắn trong cốc không phải trà sữa miễn phí, mà là cà phê đen nồng đậm, sớm đã không còn hơi nóng.

Cô gọi tới một nhân viên phục vụ, lấy cốc trà sữa, giúp hắn thêm đầy, quay người lúc rời đi, mới nghe được hắn gọi cô: “Hạ Thiên.”

Thanh âm thực trầm khô khốc.

Cô giương mắt nhìn sang, nụ cười trên mặt không biến, “Hả?”

“Ngồi một lát được không?” Hắn ngửa đầu xem cô, không có bình tĩnh cùng cường thế cô quen, lại mang theo một chút khẩn cầu, phối hợp với sắc mặt hơi có vẻ tái nhợt, bộ dáng của hắn thoạt nhìn có chút tiêu tụy.

Cô biến mất cả đậm mạc trên mặt, đem ấm trà giao cho người khác, ngồi ở đối diện.

Cuối cùng hắn không phải một người ý chí sắt đá, đối với cô có lẽ vẫn có thấy có lỗi, dù sao cô đã từng tin cậy hắn như vậy.

Phùng Tô Xuyên nhẹ nhàng nắm cốc trà sữa, ngẩng đầu nhìn cô, “Có khỏe không?”

“Rất tốt, anh thì sao?”

“Còn ổn. Tiệm nhỏ này rất ấm áp, làm cho người ta cảm giác thật thoải mái.”

Cô gạt đầu, cái tiệm này trang tu sửa, chính là lúc tâm tình cô thấp nhất rơi xuống cực điểm, cho nên nghĩ hết biện pháp bố trí ôn hòa một ít, bỏ ra rất nhiều tâm huyết.

“Là tới nơi này đi công tác sao?” Cô hỏi hắn.

Hắn nhìn cô, thấp giọng nói: “Công ty của anh đăng kí ở chỗ này.”

Cô kinh ngạc một chút, sau đó cười cười, “Ừ, về sau sẽ ở bên này phát triển?”

Hắn gạt gạt đầu, “Công ty đã chính thức dời đến bên này.”

“Khởi bước có thể vất vả hơn, chúc anh may mắn!”

Nhìn hắn muốn nói lại thôi, cô từ từ đứng dậy, không dừng lại quay người rời đi.

Cô không thể giải thích hắn tại sao phải từ bỏ quan hệ Giang Nam tân tân khổ khổ tích góp từng tí một, lựa chọn nơi này không tính phát đạt, chưa quen cuộc sống nơi đây thành thị phương bắc gây dựng sự nghiệp.

Nếu có liên quan tới cô, cô đây chỉ có thể tỏ vẻ tiếc nuối.

Tình yêu sẽ không bởi vì phản bội mà biến mất.

Nhưng mà, tín nhiệm, sẽ!

Năm mới sau đó, thời tiết dần dần trở nên càng phát ra lạnh và khô, bên ngoài cơ hồ là gió lạnh rét thấu xương, cũng may máy sưởi đã phổ biến, trong phòng vẫn rất ấm áp.

Phùng Tô Xuyên như cũ mỗi ngày đều đến, ngẫu nhiên sẽ cùng cô tâm sự, cũng đều là nói chuyện thời tiết cùng các loại nói nhảm, có lần chứng kiến hắn móc ra một cái lok thuốc uống hai viên, lại lần nữa về sau cô

liền cho dặn dò nhân viên phục vụ, đem cà phê của hắn đổi thành trà sữa, đồ uống kích thích không thích hợp người bệnh dùng, nhân viên phục vụ cùng hắn giải thích, hắn cách rất xa nhìn về phía cô đây bên cạnh, tựa hồ nở nụ cười, cô không thấy rõ.

Thời gian rảnh, cô liền chọn một quyển đọc, các đề tài đều xem, tuy rằng rất nhiều đều là đọc nhanh như gió, rất nhanh đổi một lần, nhưng là có tinh tế thưởng thức .

Tựa như Thư Nghi « Từng có một người yêu tôi như sinh mệnh »* , cuốn này sách cô xem ba ngày, đến phần cuối lúc sau đã khóc đến hai mắt sưng đỏ, tâm ngoại trừ khổ sở bên ngoài, còn có chút sợ hãi ngay cả mình đều không rõ.

*Từng có một người yêu tôi như sinh mệnh là quyển rất rất hay, SE, đáng đọc, thương tâm nhất là anh nam chính, chưa gặp qua anh nào số nhọ như anh này L, nên đọc, nhưng khuyên cáo là anh ý bệnh chết. TT^TT

“Nếu như ban đầu em dũng cảm, kết cục có phải sẽ không như thế, nếu như lúc ấy em kiên trì, nhớ lại có thể không như vậy hay không.”*

* mình không nhớ lắm câu này ở khúc nào nhưng chắc chắn là nữ chính nói, hình như là sau khi nam chính chết, nữ chính nhận được quyển sách của anh ấy rồi nhớ lại tình trạng của anh ấy và hối hận lúc ấy phải kiên trì xem kết quả xét nghiệm sức khỏe

Cô bị những lời này rung động, phục hồi tinh thần lại làm một chuyện là đăng nhập vào cựu sinh viên, lúc đưa vào tên người sử dụng, cô cũng có thể cảm giác được tay của mình đang run rẩy, vào lớp khi thấy hết thấy như cũ , tâm lại thở phào một hơi, lại ngay sau đó bị một loại bi thương thật sâu bao phủ.

Cô cùng Ôn Hi Thừa đã suốt nửa năm không có liên hệ rồi, thật là một chút liên lạc đều không có, mấy lần gọi cho Hạ Tử Phi, muốn thám thính một ít tin tức, thế nhưng hắn lại cái gì đều chưa từng nói qua, giống như cái tên này chưa bao giờ xuất hiện ở cuộc sống của họ , mà cô lại càng nhu nhược không dám đi hỏi, sợ hãi tin tức tới lúc làm ỉn sụp đổ.

Từng ngày tưởng niệm, cô cuối cùng là nhiều lần khuyên bảo chính mình: anh khẳng định đã cùng Amy kết hôn!

Đang cùng Hạ Lỗi nói chuyện phiếm, cô nói ra ý nghĩ này, hắn mắng cô là điển hình chủ nghĩa bi quan.

Nhưng mà giờ khắc này, đầu của cô như là bị người đánh đòn cảnh cáo.

Nếu như, anh không có cùng Amy kết hôn, nếu như, anh giải quyết không tốt.

Ý nghĩ như vậy vẫn quanh quẩn trong đầu của cô, đi không được, càng ngày càng mãnh liệt, đợi cho 26 tháng 12, tiệm sách đóng cửa xong, cô rút cục cố lấy dũng khí gọi điện thoại cho Hạ Tử Phi.

Cô nói: “Tử Phi, anh có phương thức liên lạc với Hi Thừa ở Mĩ không?”

Hạ Tử Phi hiển nhiên ngây ngẩn cả người, hắn trầm mặc, mà lòng của cô lại bắt đầu trở nên bất an, “Tử Phi, anh nói chuyện đi!”

Không biết qua bao lâu, hắn nói: “Hi Thừa ba tháng trước trở về nước.”

Nghe thanh âm hắn trong tiêu điều, trong nội tâm của cô là bất an dần dần mở rộng, “Anh đang ở đâu?”

Một lúc sau, hắn nhẹ nói: “Bệnh viện.”

60. Chương 60: Phòng Bệnh Gặp Lại

Vào lúc ban đêm cô đã đến thành phố X—nơi cô từng học đại học.

Lúc chạy tới bệnh viện, xa xa nhìn thấy Hạ Tử Phi trong tay kẹp lấy một điều thuốc tựa ở trên cây cột phía bên ngoài đại sảnh bệnh viện, cúi đầu như lâm vào trầm tư.

Cô thanh toán tiền xe trực tiếp chạy tới, dừng lại phía sau không chút tiếng động, bất ngờ nói: " em đã tới "

Hạ Tử Phi ngẩng đầu, râu ria xồm xàm vẽ mặt uể oải, đã hơn nửa năm không gặp, hắn có chút sững sốt một chút, sau đó vuốt vuốt tóc của cô, nhưng là ôm cô quay người, " đi, trước đi ăn cơm."

Cô quay đầu, vẻ mặt lo lắng, " Hi Thừa thế nào?"

Hắn bắn rót đầu mẩu thuốc lá, nắm thật chặt áo lông, ngửa đầu nhìn nhìn bầu trời đêm mới mở miệng: " nhặt về nửa cái mạng, không có việc gì."

Cô đứng lại, càng không chịu đi về phía trước.

Hắn thở dài, " đi thôi, hắn phân phó anh trước mang em ăn cơm, hơn nữa anh cũng đói bụng, cũng đã tách ra nửa năm, cũng không phải ở đây nhất thời."

Cô phát giác được trong lời nói của hắn tiêu điều, cúi đầu cùng hắn tới 1 tiệm cơm nhỏ.

Hắn chọn lẩu dê, một bình rượu vàng làm ấm người, từ từ uống.

Trong nội tâm của cô vẫn thắc mắc Ôn Hi Thừa, chỉ muốn nhanh lên một chút ăn xong trở lại bệnh viện, thức ăn vào trong miệng căn bản không biết vị gì.

" chậm một chút mà ăn, cẩn thận nóng."

Cô nhìn hắn một cái, " anh nói anh ấy vừa làm phẫu thuật xong, là chuyện gì xảy ra?"

" dạ dày chảy máu, ngăn không được, chỉ có thể phẫu thuật."

" tại sao có thể như vậy?"

" Bác Sĩ nói thời gian dài không ăn uống tăng thêm say rượu quá độ, tự làm khổ đấy chứ." Hạ Tử Phi đốt một điếu thuốc ngậm lên miệng, tựa lưng vào ghế ngồi, nhìn cô chậm rì rì nói.

Cô để đũa xuống, mím môi, nhìn về phía hắn, " anh ấy ba tháng trước về nước, mấy người như thế nào không nói cho em?"

" em muốn biết tự nhiên sẽ hỏi, Tiểu Ny nói em không có nghĩa vụ đối với Hi Thừa phụ trách, em hắn là có cuộc sống của mình."

Cô bưng ly rượu lên uống một hớp lớn rượu vàng, cay đến hốc mắt đều đỏ, " mọi người đang trách em sao?"

Hạ Tử Phi thở ra làn khói thuốc, rũ mắt trầm mặc một hồi, nói: " cũng không phải trách em, chính là nhìn hắn như vậy, cảm thấy thật đáng thương, cũng không cố gắng tiền đồ, một người ở chỗ này, nếu không đi quét dọn, không phát hiện hắn té xỉu ở phòng ngủ, phỏng chừng đến khi chết...rồi em cũng không biết."

Cô nghe hắn đem chữ " chết" nói ra bình thản như thế, lòng hung hăng như bị treo lơ lửng, nửa ngày không có buông ra.

Hạ Tử Phi dập tắt đầu mẩu thuốc lá, lại chọn một cây, chậm rãi rút ra, chờ thật lâu đều không dám mở miệng.

Cô nhìn kia từng vòng khói không ngừng bay lên rồi dần dần tản ra không khói ngay người, trong đầu tưởng tượng thấy cảnh Ôn Hi Thừa té xỉu, một lần lại một lần.

Không biết qua bao lâu, Hạ Tử Phi mới lên tiếng: " nghĩ kỹ?"

Cô nhìn hắn khẽ gật đầu một cái.

" lần này anh có thể yên tâm mà đem hắn giao cho em sao?"

" có thể!"

" được, đi thôi!"

Hắn giả tiền, mặc lên áo lông ôm cô đi ra tiệm cơm thẳng đến bệnh viện, bước chân bước rất lớn, cô phải chạy chậm mới có thể đi ngang bằng, tới khi đứng bên ngoài phòng bệnh, cả 2 đều có chút thở dốc.

Hắn vỗ vỗ bờ vai của cô, nói: “ ngày hôm qua tỉnh lại hắn liền nói một câu, chính là biết rõ em muốn đến, để anh trước mang em ăn cơm, tâm tình bình tĩnh dọa người, em đừng bị dọa.”

Cô nói: ” em không sợ!”

Hạ Tử Phi lộ ra nụ cười đầu tiên sau khi gặp lại, nhẹ nói: ” vào đi thôi, anh ở bên ngoài, có việc gọi anh.”

Cô đẩy cửa ra, rón ra rón rén đi vào, ngẩng đầu nhìn hướng giường bệnh, vội vàng không kịp chuẩn bị, ánh mắt thẳng tắp đụng vào một đôi mắt đen nhánh, đôi mắt kia như là không chớp nhìn chăm chăm vào cửa ra vào, một khắc đều không có rời đi.

Nhưng bên trong lại là một mảnh trống rỗng cùng tĩnh mịch!

Cô ngơ ngác một chút, cảm giác được có chút luống cuống, người trên giường mặc quần áo bệnh nhân có đường vân màu xanh da trời, sắc mặt tái nhợt, dị thường gầy gò, thần thái của anh có chút ngốc trệ, nhìn thấy cô, thần sắc không có bất kỳ chấn động, chỉ là ngồi lẳng lặng, nhếch bờ môi.

Đề xuống không yên, cô đi tới.

Cô nhẹ giọng mở miệng: ” em tới .”

Ôn Hi Thừa ánh mắt vẫn đuổi theo cô, nghe được lời của cô, thông xuống mí mắt, dừng lại một chút, chậm rãi nghiêng người nằm vật xuống, chỉ chừa cho cô một cái lưng cứng ngắc.

Anh nói: ” một lát thôi, em ngồi đợi một chút.”

Cổ họng của anh khàn lợi hại, trong nội tâm của cô co lại co lại rất đau, cô nhẹ nhàng lên tiếng ngồi trên ghế ở bên cạnh, nhìn chiếc chăn màu trắng mỏng, bọc lấy thân hình đơn độc, mũi của cô đau xót thắm nghĩ khóc.

Anh nhìn thấy cô không có bất kỳ vui mừng lẫn sợ hãi, trong mắt cũng không có vẻ ôn nhu cùng quyến luyến mà cô quen, thanh âm lãnh đạm không mang một tia cảm tình.

Anh thậm chí đều không có kéo tay của cô.

Ngơ ngác ngồi trong chốc lát, nghe được tiếng mở cửa, Hạ Tử Phi đi đến, cô đối với hắn làm động tác dừng lên tiếng, hắn gật đầu đối với cô ngoắc ngón tay.

Cô vừa đứng lên, chàng trai vừa rồi không thềm nhìn cô đột nhiên xoay người, vẻ mặt trắng bệch nhìn về phía cô, đáy mắt khẽ run hai cái, anh nói: ” em phải đi?”

Ba chữ kia làm cho không người nào có thể bỏ qua khủng hoảng, lòng của cô như là bị đao cắt đau nhức đau nhức, cô đứng không nhúc nhích, nghiêng đầu kìm nén nước mắt.

Hạ Tử Phi nhìn anh không ngủ, đi tới, thấp giọng nói: ” Hạ Thiên đến, mình về nhà 1 chuyến rồi trở lại.”

Ôn Hi Thừa nhẹ nhàng lên tiếng nặng nề nằm xuống tiếp tục đưa lưng về phía cô, không biết có phải hay không mới vừa rồi động tác quá mạnh, một lát sau, trên trán liền chảy mồ hôi, tại dưới ánh đèn làm cho người ta nhìn đặc biệt khó chịu.

Hạ Tử Phi sau khi rời đi, cô vẫn ngồi ở bên giường, thẳng đến khi y tá lại đây rút kim tiêm, Ôn Hi Thừa đều không có nói thêm câu nào.

Cứ như vậy, trong trầm mặc cô nhìn chăm chăm bóng lưng của anh, cẩn thận phỏng đoán tâm tư của anh, nửa năm trước anh cho là cô đã yêu Phùng Tô Xuyên, mang theo tuyệt vọng rời đi , mà sáu tháng qua cô đến 1 lần cũng chưa từng liên lạc với anh, anh hẳn là như vậy trong khi chờ đợi chậm rãi triệt để hết hy vọng, nếu không ánh mắt của anh sẽ không như vậy trống rỗng làm cho lòng người đau xót, phảng phất đối với cái thế giới này lại lần nữa không có cái gì lưu luyến.

Nghĩ đến nguyên nhân khiến dạ dày chảy máu mà Hạ Tử Phi nói, cô không dám tưởng tượng ba tháng này anh là như thế nào sống.

Lúc Ôn Hi Thừa vừa rời đi, tiểu Ny nói: ” vì sao bọn tao đều tin tưởng Hi Thừa không phải mày không thể, mày lại không tin?”

Hiện tại, cô rất cực tin, cô may mắn không tính là quá muộn.

Đem ngọn đèn điều chỉnh, cô vừa đứng người lên, nghe được người trên giường có chút âm thanh suy yếu: " anh muốn uống nước."

Cô mím môi cười cười, đổ nước ấm, lấy ống hút, đi vòng qua ngồi xổm bên giường, nhìn thấy anh chính là đang trợn tròn mắt .

Anh buông thông mắt từ từ uống, bờ môi mất máu không sắc khô nứt.

Sau khi uống hết nửa chén nước ấm, anh mới buông ra ống hút, sau đó liền nhắm mắt lại.

Cô đem chén nước để ở một bên, tiếp tục ngồi xổm bên giường, nhìn anh trong chốc lát, liền xoa nhẹ thái dương của anh, nơi ấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, huyết thái dương thành thịch chảy rất lợi hại.

Ôn Hi Thừa tại lúc tay của cô chạm phải liền căng thẳng thân thể, thật lâu đều không có buông ra, lông mi chút chút lay động.

Phẫu thuật lớn như vậy, còn chưa cắt chỉ, vết dao khăng định vô cùng đau đớn, anh tuy rằng cực lực khắc chế, nhưng trên mặt vẫn có đau đớn, cô không dám lại lần nữa để cho tâm tình của anh chấn động, nhẹ nhàng giúp anh theo xoa huyết thái dương trong chốc lát, đã nghĩ muốn thu tay lại, chỉ là ngón tay mới vừa giơ lên, nhìn cặp mắt kia vốn là nhắm liền mở ra, thẳng tắp nhìn chăm chăm ngón tay của cô, tràn đầy quyến luyến.

Lòng của cô lập tức mềm thành một mảnh, thật là một hài tử bướng bỉnh lại quật cường.

Cô đứng lên, trực tiếp ngồi ở bên giường, giúp anh dịch dịch góc chăn, anh cấp bách nắm chặt nắm tay thành quả đấm, cô nhẹ nhàng tách bàn tay của anh ra, cùng ngón tay của anh đan xen, vẫn như cũ là lạnh như băng cùng ẩm ướt, cảm giác được anh chậm rãi cầm tay của cô, cô cười cười nói: " tay vẫn là lạnh như vậy."

Ôn Hi Thừa ngửa đầu nhìn cô, ánh mắt như cũ không có gì chấn động, cũng không có trả lời.

Cô tiếp tục cười, " về sau em giúp anh sưởi ấm, chậm rãi thì tốt rồi, đừng sợ."

Thời điểm anh cúi đầu xuống, nhẹ nhàng buông bàn tay của cô ra bỏ vào trong chăn, chậm rãi dùng lực đứng lên.

Vẫn còn có chút kháng cự, cô trong lòng thở dài một hơi, điều chỉnh thử xem tư thế nhẹ nhàng ôm anh, để tay tại lưng của anh lúc sờ đến chính là chỉ thấy xương sống, làm sao sẽ gây nhiều như vậy!

Cảm giác được thân thể của anh run rẩy, cô lo lắng hỏi: " miệng vết thương đau đúng không? cho em xem xem."

Tay của cô hướng trong chăn dò xét , lại bị anh một lần nữa nắm chặt, dừng lại một chút liền đặt ở trên mặt của mình, tay của anh đặt trên mu bàn tay của cô nhẹ nhàng vuốt ve, từng li từng tí, động tác rất nhẹ nhàng, cô có thể cảm giác được sự quý trọng trong đó.

Cảm giác được anh thỏa hiệp, cô nhẹ nói: " đừng giận em nữa, được không?"

Ôn Hi Thừa không nói chuyện, một lát sau, kéo cánh tay của cô, buồn buồn nói: " nằm xuống."

Cô thuận theo nằm xuống, sau đó đã bị anh kéo vào trong ngực ôm, anh đem mặt chôn ở cổ cô cọ cọ, cảm giác rất bất lực.

Cô đưa tay đặt ở eo của anh, nơi ấy quần lấy một vòng dày băng gạc, do dự một chút, chậm rãi vén áo của anh lên, theo thắt lưng một chút chuyển qua bụng, cảm giác được anh co người lại về phía sau một chút, cô cầm cánh tay anh, sau đó lại nhẹ nhàng đi lên vuốt ve, thân thể của anh vốn là cấp bách căng thẳng, một lát sau, có chút buông lỏng xuống.

Phát giác được anh ôm cô, bàn tay đang ở sau lưng từ từ trượt xuống dưới, thân thể của cô không tự chủ được run lên một cái.

Anh ngừng động tác, sau đó bắt đầu hôn vành tai của cô, cô đẩy anh một cái phía sau, nhỏ giọng nói: " anh 1 thân đầy mồ hôi, em thay áo ngủ khác cho anh, thuận tiện cũng rửa mặt chút."

Ôm cánh tay của cô qua vài giây đồng hồ mới chủ động buông ra, cô nghe đến anh oa oa nói: " nhanh lên một chút."

Trước giúp anh đơn giản lau mặt, thay đổi áo ngủ, thu thập xong đi tới, nhìn trên giường bệnh núp ở trong chăn là một đôi mắt – trông mong nhìn vào cô, cô xấu hổ mím môi lên giường.

Ôn Hi Thừa mới thận trọng đem cô kéo vào trong ngực, trước lôi kéo tay của cô đặt ở eo, sau đó cũng có chút không thể chờ đợi được nắn bóp nơi mềm mại của cô, nhéo nhéo phía sau, cọ trán của cô, nói: " như thế nào lại nhỏ đi rồi?"

Cô cảm thấy được dị thường quăn bách, tách ra nửa năm, chuyện gì cũng chưa nói rõ, như thế nào vừa lên liền thảo luận việc này.

Tại lúc cô dần dần thích ứng được sự thân mật, anh có chút giật mình, thân thể trượt xuống dưới, sau đó đem mặt chôn ở nơi tư mật của cô, tay cô như cũ đặt ở bụng nơi vừa phẫu thuật của anh, cũng không dám lộn xộn, chỉ có thể thẳng bằng thân thể kháng cự.

Ở nơi nào đó cọ trong chốc lát, anh ngửa đầu nhìn cô, trong mắt lạnh lùng sớm đã tiêu tán, ánh mắt sáng quắc, tràn đầy nóng bỏng cùng khát vọng, cô mím môi, buông lỏng thân thể, như là 1 sự đồng ý, trên mặt của anh lộ ra nhẹ nhàng ý cười, cúi đầu cởi 2 nút áo ngủ, làm lộ ra núm vú nhú nhú màu hồng, đem mặt vùi vào giữa mà hôn mà cắn mót.

Cô không ngừng hít sâu, nhìn cái đầu không an phận của anh, nhìn trần nhà cảm thán, sự tình phát triển thật sự cô không thể khống chế !

61. Chương 61: Đêm 30 Về Nhà . . .

30 tết sáng sớm , Ôn Hi Thừa liền ngồi ở trên giường khuôn mặt trắng cùng cô đối mặt.

Mấy ngày nay cô dốc lòng chiếu cố, anh tuy rằng lời nói rất ít, nhưng đối với cô đã không còn có kháng cự, ghim kim liền nắm tay của cô im lặng ngủ, miệng vết thương hoặc là dạ dày đau, sẽ ôm cô dùng không phải quá phương thức đơn thuần tiêu trừ đau đớn, ngoại trừ lúc ăn cơm sẽ vận lỏng mày, trên cơ bản cố gắng nghe lời , giống như vậy buồn bực là từ đêm qua bắt đầu.

Nguyên nhân gây ra là con mẹ nó một chiếc điện thoại của cô, lúc ấy anh đang gõ từng chút một, tay của cô bị hấn nắm, không tốt rồi đi, ngay tại bên cạnh giường bệnh nhận điện thoại, mẹ cô trong điện thoại hỏi cô lúc nào trở về, cô nói không thể trở về sang năm mới rồi, mẹ cô đương nhiên rất thất vọng, thở dài một tiếng tự ống nghe truyền tới, Ôn Hi Thừa liền mở mắt ra, cúp điện thoại, anh liền cố ý muốn hôm nay xuất viện, theo giúp cô về nhà lễ mừng năm mới, cô đương nhiên không đồng ý, đừng nói miệng vết thương còn không có cắt chỉ, chỉ cần thân thể của anh, liền chống không được căn bản chịu không được đường dài xóc nảy.

Tối hôm qua cơm bắt đầu sẽ không để ý cô, a di đưa tới cháo một ngụm cũng không chịu uống, thuốc cũng không uống, cô lời hứa ích nói một cái sọt, việc này con thỏ chết tiệt kia bướng bỉnh giống như đầu con lừa, ngoại trừ hướng cô mắt trợn trắng, một câu cũng không nói, cả đêm đều cho cô một cái quyền cứng ngắc phía sau lưng, vẫn không nhúc nhích.

Cô nằm ở cùng trên giường, nhìn chằm chằm sau ót của anh hít cả đêm.

Buổi sáng hôm nay, anh như cũ cự tuyệt ăn điểm tâm, cũng không chịu ghim kim, chính mình hành hạ thay quần áo bệnh nhân liền ôm thân thể ngồi ở trên giường trừng cô.

Dù cho là người thân cũng có thời điểm kiên nhẫn hao hết, sắc mặt của cô cũng một chút chìm xuống .

Làm ẩm khăn, muốn giúp anh lau lau mồ hôi lạnh trên trán, vừa đi sang ngồi, cổ của anh uốn éo, cho cô cái ột.

Vào đông nắng sớm trong vắt đánh vào bên mặt anh tái nhợt lên, buộc vòng quanh độ cong hoàn mỹ mà gầy gò, mặt trên mồ hôi lạnh rõ ràng có thể thấy được, lóe sáng sáng quang, lòng của cô như thể nào đều cứng rắn không đứng dậy.

Cô rất không tiền đồ vây quanh bên giường bệnh kia, quay đầu anh trước, đem khăn mặt đi lên, thuận tay vuốt tóc của anh, ôn nhu nói: “Đợi anh sau khi xuất viện, chúng ta trở về đi được không?”

Anh không có giấy, tùy ý cô lau sạch nhẹ nhẹ cái trán cùng gò má, không nói lời nào nhưng là mân chặt đôi môi, u ám cơ hồ không có một tia huyết sắc.

Một lát sau, anh giật xuống khăn mặt lôi kéo cô ngồi ở bên giường, gối lên trên vai của cô, buồn buồn nói: “Anh không muốn trong bệnh viện lễ mừng năm mới.”

Nghe anh có chút thương cảm, lòng của cô đều nhanh vỡ nát, cầm tay của anh xoa xoa, “Nghe lời, chờ cắt chỉ chúng ta ra viện.”

“Sáu tuổi giao thừa năm đó anh chính là qua ở bệnh viên, đèn phẫu thuật đỏ, ga giường trắng, trừ độc nước gay mũi , rất khủng bố.”

Thanh âm của anh rất thấp rất nhẹ, như là theo chỗ rất xa bay vào lỗ tai của cô, mang theo nồng đậm bi thương cùng bất lực, để cho cô tấm lòng lập tức đau đến không cách nào hô hấp.

Cô ôm bờ vai của anh, không ngừng mà mút lấy cái mũi, một lúc lâu sau, thỏa hiệp, “Được rồi, chúng ta trở về lễ mừng năm mới.”

Một giờ về sau, kéo đi hành lý bọn cô ngồi ở sảnh sân bay , cô gọi cho nhà điện thoại nói cho bọn họ biết thời gian máy bay hạ cánh, đầu bên kia điện thoại mẹ sung sướng cùng người đàn ông bên người trên mặt cười ôn hòa, làm cho cô cảm thấy quyết định này có lẽ là chính xác.

Đăng ký xong, Ôn Hi Thừa gối lên đầu vai của cô liền nhắm mắt lại, sắc mặt tái nhợt đến làm cho lòng người kinh hãi, mồ hôi lạnh trên trán không đầy một lát liền theo gương mặt chảy xuống.

Cô đem gò má áp vào trên trán của anh, đau lòng quả muốn khóc, “Muốn uống thuốc giảm đau không?”

Ôn Hi Thừa không nói chuyện, nghiêng chút đầu, đem bờ môi áp vào tai của cô, chậm rãi hôn lấy, an ủi lo lắng trong nội tâm của cô.

Máy bay bắt đầu đáp anh đi buồng vệ sinh nôn ra lần thứ nhất, cuối cùng vẫn là uống một viên thuốc giảm đau mạnh, lấy hành lý , eo đã muốn trực tiếp không đứng dậy nữa rồi.

Hạ Lỗi chờ ở lối đi ra hướng cô phát tay, Ôn Hi Thừa dưới chân bước chân ngừng một chút, lại lần nữa đi về phía trước, thân thể đã thẳng tắp, trên mặt cũng có nhẹ nhàng ý cười, cô hít sâu một hơi, nắm lại tay anh.

“Chị.” Hạ Lỗi tiếp nhận hành lý kêu cô một tiếng, nhìn Ôn Hi Thừa liếc mắt một cái, không có đánh bắt chuyện, dẫn đầu quay người đi ra ngoài.

Cô quay đầu, bên cạnh người đàn ông đã chậm rãi cúi đầu, nét mặt giấu diếm biểu lộ, chỉ là sắc mặt vừa kém một ít.

Theo đại sảnh đi ra, cả mắt đều là trắng bóng một mảnh, bông tuyết đầy trời làm ánh mắt của cô bị đâm một chút, cảm giác được bàn tay bị cầm thật chặt, lòng của cô lại bắt đầu đau.

Năm nay đêm trừ tịch – đêm 30 sợ là tuyết lớn bay tán loạn rồi, cảnh sắc vậy rất đẹp, nhưng là người trong lòng bên người đau đớn khắc sâu nhất. Cô không dám nhìn tới Ôn Hi Thừa, chỉ là cúi đầu bước nhanh hơn.

Lên xe về sau, cô cùng Ôn Hi Thừa ngồi ở chỗ ngồi phía sau, Hạ Lỗi quay người nhìn Ôn Hi Thừa liếc mắt một cái, lần lượt một cái giữ cốc ấm cho cô, “Nóng, uống chút.”

Cô mím môi cười cười, vịn mở cái nắp đưa cho Ôn Hi Thừa, “Uống một chút, hai giờ có thể về đến nhà.”

Ôn Hi Thừa liền uống vào hai phần, ngẩng đầu đối với Hạ Lỗi nói câu: “Đừng vội, chạy xe chậm một chút.”
Hạ Lỗi lên tiếng đã khởi động xe.

Trên đường đi, không có nói chuyện với nhau.

Hạ Lỗi chuyên tâm lái xe, tốc độ bảo trì tại lúc 60 km/h, trong lòng của cô có chút tâm thần bất định, không biết ba mẹ đối với Ôn Hi Thừa sẽ là thái độ gì, mà người đàn ông bên cạnh tựa ở trên người cô vẫn luôn cúi đầu, ngoại trừ ngẫu nhiên tại bề vai cô cọ một cọ mồ hôi lạnh trên trán, lại không có động tác khác.

Tiến vào cư xá, Hạ Lỗi đem xe trực tiếp lái vào ga ra tầng ngầm, lấy hành lý, Ôn Hi Thừa đi đến lối đi ra vịn góc tường nôn ọe, cô giữ chặt Hạ Lỗi nhỏ giọng hỏi: “Ba mẹ tâm tình như thế nào?”

Hắn thở dài một hơi, khép lại nắp phía sau, vỗ vỗ tay, giảm thấp xuống thanh âm nói: “Mẹ mềm lòng, nghe nói hẳn làm giải phẫu, hóc mắt đều đỏ, ba không có bất kỳ phản ứng, em đoán còn phải một thời gian ngắn, chị bảo hẳn chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

“Vậy còn em?”

“Em có thể nói cái gì, chị cao hứng là tốt rồi chứ sao.”

Cô mân môi, ngẩng đầu nhìn hắn.

“Được rồi được rồi, em biết rõ mới vừa thái độ bất hảo, không thể cho em một chút thời gian thích ứng ah!”

Cô cảm thấy được có chút áy náy, “Chị cũng không bắt em lập tức đã tiếp thu anh ấy, nhưng mấy ngày nay nhẹ chút, anh ấy phẫu thuật còn chưa cắt chỉ, có cái gì oán khí chờ thân thể tốt hơn được không?”

Hạ Lỗi vỗ vỗ đầu của cô, “Rồi, đều trở về nhà, làm gì không được, đúng rồi, chị cảm thấy trong nhà ở không được tự nhiên, liền dọn đi căn hộ của em, em về nhà ở, miễn cho ba cho hắn sắc mặt, ảnh hưởng tâm tình.”

Cô gật đầu đáp lời, “Chị cũng nghĩ như vậy, ngày mai xem ý của bọn họ nữa.”

Xem Ôn Hi Thừa đi tới, bọn cô ngưng hẳn nói chuyện.

Hạ Lỗi lười kéo hành lý đi ở phía trước, cô cùng Ôn Hi Thừa ở phía sau, bàn tay anh độ ẩm lạnh như băng, che một đường đều không có ẩm.

Vào cửa cô cảm giác thân thể của anh càng ngày càng gấp, mình cũng đi theo khẩn trương lên.

“Đến nơi rồi, mau vào, bên ngoài lạnh không?”

Trước sau như một yêu thương giọng ôn hòa, cô lòng buông xuống một nửa.

Ôn Hi Thừa buông ra tay của cô, cung kính kêu một tiếng “Dì”.

Mẹ cô lên tiếng, nhìn anh, không đầy một lát trong mắt thì có đau lòng, thở dài một hơi, nói với cô: “Mau dẫn nó đi nằm trên giường đi, dọc theo đường này nhiều khó chịu đi.”

Cô thoáng nhìn Ôn Hi Thừa chậm rãi cắn bờ môi, gật gật đầu hỏi: “Ba đâu ạ?”

Mẹ cô gương mặt nhìn một chút phòng ngủ chính, không nói chuyện.

Cô mím môi vịn Ôn Hi Thừa đi phòng ngủ của cô.

Có lẽ thật là đến cực hạn, vào phòng ngủ, cũng không kịp cởi áo khoác, Ôn Hi Thừa liền trực tiếp ghé vào trên giường, cô giúp anh đem áo lông cừu, kéo qua chân, mền đắp kín về sau, ngồi ở một bên nhẹ vỗ về phía sau lưng của anh, nhìn anh chờ thật lâu mới thở ra một hơi, lo lắng, “Để em xem xem miệng vết thương được không?”

Nằm lỳ ở trên giường người không có bất kỳ phản ứng, thử cố gắng điều chỉnh hô hấp.

Do dự một chút, cô từ từ vén chăn lên, đưa tay dò xét đi vào, theo cánh tay của anh sờ đến bụng, vung lên áo lông, va chạm vào một mảnh cứng ngắc, hóc mắt cô lập tức đỏ.

Cô vỗ nhẹ phía sau lưng của anh, ôn nhu nói: “Miệng vết thương có thể vỡ ra chảy máu rồi, có thể đứng nổi lên không? Chúng ta đi bệnh viện được không?”

Ôn Hi Thừa như cũ không nói chuyện, nhẹ khê lắc đầu, cô phồng chùng anh là không có một tia khí lực lại lần nữa lần lộn tới lui đến bệnh viện.

Giúp hẩn đắp kín mền, cô đi phòng Hạ Lỗi , hẩn chính đang tựa ở phiêu bên cửa sổ hút thuốc, thấy cô, bộp tắt đầu mẫu thuốc lá, “Hẩn như thế nào?”

“Vết dao nứt ra rồi, em quen bác sĩ ngoại khoa không?”

Hạ Lỗi gật đầu, lấy ra áo lông mặc trên người liền hướng bên ngoài đi, “Là mẹ Tiểu Ngũ , em đi tiếp cô ấy lại đây, chị giúp hẩn đổi lại kiện quần áo nhẹ nhàng.”

Cô gật đầu, nín lại cánh tay của hẩn, “Đừng kinh động ba mẹ.”

Hạ Lỗi có phần bất đắc dĩ nói: “Em biết rõ, chị cũng rửa cái mặt nghỉ một lát, đi ra ngoài vài ngày đều tiêu tụy, trong chốc lát ba nhìn thấy lại đáng đối với tiểu tử kia có ý kiến .”

Chờ đợi Hạ Lỗi, cô đơn giản rửa mặt, giúp Ôn Hi Thừa thay đổi quần áo, trên đường mẹ cô lại đây một lần, sờ lên trán của anh nói là nóng rần lên, cũng không dám cho anh dùng hạ sốt , cô liền cho vắt khăn lông tại cái trán cùng gò má lau sạch lấy.

Ôn Hi Thừa trên cơ bản đã ở vào nửa trạng thái hôn mê, chỉ là tại lúc mẹ cô lúc nói chuyện, mở mắt nhìn một chút, bờ môi giật giật nói câu: “Dì, cháu không sao.” Làm hại mẹ cô hốc mắt đều đỏ.

Một giờ về sau, Hạ Lỗi cùng bác sĩ đã trở lại, tiếp theo lại còn đi theo cái một đầu nhanh nhẹn lưu loát, lớn lên có chút trung tính biến đổi thành tiểu cô nương thanh tú, chứng kiến cô, cô nàng nhếch miệng cười mở cười, lộ ra một hàm răng trắng nõn.

“Chị, em tới đi thăm anh rồi!”

Vừa dứt lời, Hạ Lỗi một chương ở trên ót cô bé, hướng cô bé trừng mắt, ” Bắt đầu ồn ào cái gì, ra ngoài đợi.”

Tiểu cô nương giơ tay lên vươn ra móng vuốt, một chút cũng không sợ lạnh một tiếng, “Mò mẫm ồn ào cái gì, rầy tai đều bị anh làm rung, tránh ra!”

Hạ Lỗi trực tiếp bị cô ấy thôi đẩy được về phía sau lão đảo vào bước, quơ nắm tay quả đấm cắn răng, “Đợi xong xuôi chính sự, xem anh như thế nào chỉnh đốn em!”

Cô xoa trán, không đếm xỉa đối với oan gia đi theo bác sĩ vào phòng ngủ.

Miệng vết thương hoàn toàn chính xác xuất huyết rồi, bất quá cũng may không có vỡ ra, bôi được một lần nữa băng bó, bác sĩ cho Ôn Hi Thừa đâm kim, treo hai chai nước, một lọ giảm nhiệt , một lọ hạ sốt , lại còn lưu lại một ít viên thuốc chống viêm.

Lúc ra cửa, Hạ Lỗi ôm đồm qua Tiểu Ngũ kéo ở sau người, tại lúc cô bé cắn tức ở bên trong, cười đến vẻ mặt côn đồ mà, “Em cùng chị trò chuyện một lát, anh trước đem dì trở về.”

Tiểu Ngũ mắt lé ngắc hẩn, vỗ vỗ góc áo, theo trong lỗ mũi hừ ra một chữ “Ừm.”

Hạ Lỗi đổi giày, lại bỏ thêm một câu, “Không cho phép loạn đụng gì đó!”

Tiểu Ngũ nghiêng qua hẩn liếc mắt một cái, “Anh những thứ đồ kia hư mà, em cũng không thèm xem!”

Hạ Lỗi cười nhạo một tiếng, nói câu: “Có đức hạnh!” Đi theo mẹ Tiểu Ngũ ra cửa.

Tiểu Ngũ tên là Ngũ Nguyệt, là anh em kết nghĩa của Hạ Lỗi, sở dĩ gọi huynh đệ, Hạ Lỗi là giải thích cho cô : “Ngoại trừ cơ ngực phát dục dị thường, phía dưới thiếu thứ gì, cô ấy liền là một thằng con trai!”

Hạ Lỗi lúc nói lời này, Tiểu Ngũ ngay tại bên cạnh hẩn, nó sớm thành thói quen người khác không đem nó là con gái, nhưng là cô cũng tại cặp kia gần đây đam mại thanh tịnh trong đôi mắt thấy được âm ấm, sau đó cô liền cho suy nghĩ, Tiểu Ngũ là thích Hạ Lỗi .

Khi đó, cô đại học vừa tốt nghiệp, Hạ Lỗi 19 tuổi, mà Tiểu Ngũ mới vừa lên trường cấp 3 chỉ có 16 tuổi, năm năm qua đi, Hạ Lỗi đã trải qua cảm tình biến cố, cô vẫn cho là hẩn sẽ từ từ phát hiện Tiểu Ngũ đối với tình cảm của hẩn, có thể đến bây giờ, hẩn ngoại trừ đối với Tiểu Ngũ không nắm chắc, không biết trước

tuyệt dung túng sủng nịch bên ngoài, nhìn về phía ánh mắt của cô bé như cũ là “Em là con trai” , mà cô tại trong mắt Tiểu Ngũ đã rất ít thấy chần động rồi.

Đi trở về phòng ngủ, nhìn người nằm ở trên giường đã ngủ say, cô cảm thấy được cô hẳn là cùng Hạ Lỗi nói chuyện tốt rồi.

Ai nói dung túng sủng nịch không phải tình yêu!

62. Chương 62: 2 Năm Chuyện Kia

15 tháng giêng sau đó vài ngày, cô liền cùng Ôn Hi Thừa chuyển ra ngoài, kỳ thật anh là cực lực phản đối, nhưng cha của cô thái độ vẫn luôn rất lạnh nhạt, mỗi lần lúc ăn cơm chứng kiến Ôn Hi Thừa bộ dạng không muốn ăn liền vụng lúng mảy, cô biết rõ anh thật sự ăn không vô, sau khi ăn xong, anh đều lấy lí do mua đồ để ra ngoài, cô đuổi theo mấy lần, đều chứng kiến anh vịn chân tường nôn rất là vất vả.

Phòng trọ Hạ Lỗi có 2 gian, một gian là phòng ngủ, một gian là thư phòng, cô cùng Ôn Hi Thừa tự nhiên mà ngủ cùng giường, buổi tối ngày đầu tiên anh ôm cô nằm ở trên giường, trong mắt là không che dấu được vui mừng, biểu lộ là không nói ra được thỏa mãn, để cho nội tâm của cô từng đợt cay cay.

Tháng Ba, xuân về hoa nở, những bộ quần áo mùa đông đã được cất đi, thay bằng quần áo nhẹ nhàng, cô phát hiện Ôn Hi Thừa rất gầy, do của hiệu sách chưa khai trương, cô cơ hồ đem tất cả tinh lực để chiếu cố anh, có thể là sắc mặt của anh như cũ tái nhợt làm cho đau lòng người, làm cô vui mừng chính là, sau giải phẫu bệnh đau dạ dày đã khá nhiều, thuốc giảm đau cơ hồ không còn uống nữa, chỉ là ăn càng ngày càng ít, nhiều khi anh cũng là vì để cho cô an tâm mới miễn cưỡng ăn một ít điểm tâm, không được bao lâu sẽ lại nôn ra hết.

Mỗi lần đứng ngoài phòng vệ sinh nghe anh đè ép tiếng nôn mửa, cô đều có cảm giác vô lực.

Vào ngày khai trương hiệu sách, cô sáng sớm liền rời khỏi nhà, bề bộn đã hơn nửa ngày, tối gần giữa trưa mới mua rau cải trở lại căn hộ, phòng khách không có người, cô cho rằng Ôn Hi Thừa đang ngủ, đem rau cải bỏ vào phòng bếp muốn đi phòng ngủ nhìn xem, nghe được trong thư phòng truyền đến vài câu nói nhỏ, cô nhẹ chân nhẹ tay đi tới.

Cửa thư phòng nửa mở, Ôn Hi Thừa phải tay nắm lấy điện thoại đứng ở bên cửa sổ, trong tay trái có kẹp điều thuốc, tàn thuốc rơi rất nhiều, hiển nhiên đã đứng yên thật lâu.

Anh đưa lưng về phía cô, cô nhìn không thấy nét mặt của anh, nhưng từ lưng anh cứng ngắc, cô cảm nhận được tâm tình của anh rất trầm trọng.

Đang lúc cô nghĩ muốn đẩy cửa, nghe được thanh âm anh: “Peter, tôi không ăn được gì.”

“.....”

” có mấy tháng gần đây càng nghiêm trọng, tôi hoài nghi tái phát.”

“.....”

” còn có, thuốc giảm đau hình như đối với tôi không hề có tác dụng.”

“.....”

” tôi không đi Mỹ, tôi tìm bên này chuyên gia xem thử.”

“.....”

“.....”

Về sau bọn họ nói những thứ gì cô đều nghe không vào, đem tay run rẩy cấp bách nắm thành quyền che ngoài miệng cô lặng lẽ quay người rời đi, tâm bị đè nặng, ta chạy trốn chết, thẳng đến khi đem xe chạy ra khỏi khu trọ đứng ở ven đường, mới phát giác được toàn thân run run lợi hại.

Không có một tí khí lực xụi lơ trên ghế ngồi, nước mắt cũng không chế nổi, rơi xuống.

Hóa ra anh ăn không được là tại lúc ở Mỹ lúc đã sinh bệnh, hóa ra anh không hề uống thuốc giảm đau không phải không đau nhức, mà là thuốc giảm đau đã không còn có tác dụng, rốt cuộc anh là làm như thế nào ở trước mặt cô không sợ hãi che dấu đau đớn này, cô không ngờ lần thứ nhất đều không có phát hiện!

Không để ý tới người qua đường ánh mắt tò mò, cô nghẹn ngào khóc rống, tâm lý bi thương một chút cũng không có vui đi, trực tiếp đến khi chuông điện thoại di động vang lên.

Tận lực không chế tâm tình, cô nhấn nút trả lời.

” Hi Thừa.”

” em đang ở đâu? anh nhìn thấy trong phòng bếp thức ăn em mua về.”

” ah, túi xách em để quên trên xe , em lập tức trở về.”

” anh sẽ nấu cơm, hôm nay hình như có chút thêm ăn .”

Cô mân chặt bờ môi, nhẹ nhàng lên tiếng rồi vội vàng cúp thoại.

Khởi động xe, cô nhấn cho Tống Dĩnh:”chị lần trước nói với em Amy bây giờ là phó tổng công ty, cô ấy đang ở trong nước sao?

Rất nhanh nhận được tin nhắn trả lời:”ừ”

” chị cho em số di động của cô ấy”

Từ trên xe bước xuống, lúc tiến vào thang máy, trên mặt của cô đã che giấu tất cả bi thương, cho tới nay cô cũng không dám đi hỏi Ôn Hi Thừa sau khi ông nội anh qua đời hai năm kia rốt cuộc xảy ra chuyện gì, để cho anh không có kịp thời về nước, cô lại cho rằng Amy sẽ chiều cố anh, giúp anh chữa lành vết thương, có thể hiện tại xem ra không phải đơn giản như vậy, cô nghĩ bây giờ cô đã có đầy đủ dũng khí đi đối mặt hai năm kia rồi.

Cô nói với Ôn Hi Thừa đi Giang Nam, giúp Lưu Ný Úc chọn lựa áo cưới, anh không có một tia hoài nghi, cười đáp ứng.

Đến thành phố S, cô trực tiếp đi đến quán cà phê đã hẹn với Amy.

Hơn nửa năm không gặp, người trước mắt một thân trang phục công sở màu vàng nhạt, cầm trong tay cái thìa tùy ý quấy, trên mặt không hề có vẻ tươi cười, cái loại thông dong cùng bình tĩnh này thật giống Phùng Tô Xuyên.

Chuẩn bị xong tâm lý, cô cười mở miệng: ” chúc mừng cô vinh dự trở thành phó tổng công ty.”

” Cảm ơn.” cô ta giương mắt nhìn cô, ” cô cùng Hi Thừa ở cùng một chỗ?”

Cô gật đầu.

” cô là đi vì anh ấy?”

” ừm.”

” anh ấy khỏe không?”

” không tốt lắm, vừa làm giải phẫu, ăn rất kém, tôi muốn biết sau khi ông nội anh ấy qua đời hai năm kia đã xảy ra chuyện gì?”

Amy mím môi cười, nhìn về phía ánh mắt của cô mang theo chút ít trêu chọc, ” cô rốt cục cũng nghĩ đến, cô nhất định phải nghe sao?”

Ánh mắt cô ấy mỉm cười, cô vậy mà nhìn ra vài phần chân thành, lần đầu tiên phát hiện, nguyên lai cô ta cũng không phải chán ghét như cô nghĩ.

Hấp một hơi cà phê, cô buông lỏng thân thể, cười nói: " nói cho tôi một chút, tôi muốn biết."

Cô ấy ngữ điệu cũng mềm đi rất nhiều, " toàn bộ sao?"

Cô gật gật đầu.

Sau buổi trưa ánh mặt trời rất rõ, trên mặt nữ nhân đối diện bình tĩnh lại không có bất kỳ nguy trang, lời cô ấy nói rất chậm, thanh âm trầm êm ái.

" cha của tôi đã từng là trợ thủ đắc lực của ông nội Hi Thừa, chính mình thành lập công ty cũng nhận được sự đỡ của ông nội anh ấy, tôi lúc còn rất nhỏ, ông nội liền nhận tôi làm cháu gái, ông nói với tôi Hi Thừa không thể lúc nào cũng chăm sóc, vẫn luôn giúp tôi tiếp nhận việc buôn bán của anh, cho nên buộc Hi Thừa phải theo tôi đính hôn, chúng tôi đều không nghĩ tới Hi Thừa sẽ liều chết không theo, thẳng đến khi ông nội nằm viện, mới kiểm chế được anh, nhưng đối với chuyện theo tôi kết hôn, anh lại chưa bao giờ đồng ý, cuối cùng ông nội làm một chuyện để cho tôi không tài nào giải thích nổi."

Cô lẳng lặng nghe, tâm lý dần dần cảm thấy có chút bi ai, Ôn Hi Thừa đã nói tất cả, bởi vì tự ti cùng nhất gan mà thậm chí chưa bao giờ hỏi qua ông nội của anh.

Hít sâu một hơi, cô nói: " chuyện gì?"

Amy trên mặt có nhân nhật ưu thương, cô ấy cúi đầu quấy cà phê, nhẹ nói: " ông nội cuối cùng cũng không phải chết vì bệnh , mà là tự mình rút ống dưỡng khí tự sát."

Trong lòng của cô run lên bần bật, ngẩng đầu nhìn sang, " vì sao?"

" vì để cho Hi Thừa trong lòng mang áy náy, nghe theo di chúc an bài."

Cô hít 2 ngụm lớn không khí, cảm thấy trong phổi tất cả đều là chua xót, nơi tim đau đớn là rõ ràng như vậy.

Amy mím môi, gọi tới phục vụ viên giúp cô rót một chén nước ấm, " muốn tiếp tục nói sao?"

Cô hai tay nắm thật chặt chén nước, nhẹ nhàng gật đầu.

" trong di chúc, tất cả tài sản cùng cổ phần của công ty toàn bộ lưu cho Hi Thừa, nhưng điều kiện tiên quyết là anh ấy phải cùng tôi kết hôn, nếu không ba năm sau, tất cả bất động sản cùng tiền mặt gửi ngân hàng đem toàn bộ quyền cho quỹ từ thiện, Hi Thừa chỉ có thể quản lý công ti con."

Cô thở phào một hơi, đối với điểm này không phải lo lắng, bởi vì cô biết rõ anh cho tới bây giờ cũng không nhìn nặng nề những thứ này, " về sau thì sao?"

Amy ngược mắt nhìn cô, thanh âm dần dần trở nên rất thấp, " ông nội sau khi qua đời, anh cả ngày không có tinh thần, cả người như là bị rút đi linh hồn, nhìn không ra có bất cứ hỉ nộ ái ố gì, cuối cùng chột bắt đầu hút thuốc phiện."

Cô ấy liếc mắt nhìn cô một cái, cô chỉ cảm thấy lồng ngực cứng lại, hô hấp tất cả đều là đau đớn.

" tôi đưa anh quay lại, cùng một người bạn thông đồng ở trước mặt anh diễn kịch, anh rốt cục có phản ứng, bắt đầu cai nghiện, đồng thời cũng đeo lên lưng một phần đối với tôi áy náy, cai nghiện sau khi thành công, anh mắc phải chứng kén ăn, trải qua hơn nửa năm trị liệu mới có chuyển biến tốt đẹp, lúc anh quyết định về nước, tôi nói với anh, trước tiên có thể kết hôn để hưởng di sản, rồi lại lần nữa ly hôn, anh không có đồng ý, có lẽ là tôi từ nhỏ tại Mỹ lớn lên, thật sự không cách nào giải thích cái gọi là trung thành của anh, anh chỉ là hứa hẹn nhất định sẽ đền bù tổn thất cho tôi, tôi biết rõ anh sẽ có được cổ phần của công ty, nhưng tôi không thể cam đoan anh ấy với cô có làm hòa được không, còn có thể đem cổ phần của công ty chuyển nhượng cho tôi, cho nên liền tiếp phá hư, càng về sau thật sự đem anh ấy chọc giận, nhưng là vì sự kiện kia, anh căn bản cũng không có thể không để ý tới tôi, cuối cùng lại lên theo tôi ký một phần hiệp nghị, hứa hẹn sẽ đem công ty cổ phần vô điều kiện chuyển nhượng cho tôi."

Nước mắt của cô cũng nhịn không được nữa, tiếp nhận tờ giấy lau cô ấy đưa tới, nói câu: " cảm ơn."

Có đôi khi chúng ta luôn nghĩ bị thương của mình là lớn nhất, lại không để mắt đến cảm thụ của đối phương, lúc cô cùng Ôn Hi Thừa đoạn cảm tình này, cô chỉ nghĩ đến chính mình bị thương hại, căn bản không có đứng ở lập trường của anh đi, cô biết rất rõ ràng anh yêu cô, sẽ không thể nào làm chuyện có lỗi với cô, lại chính là không chịu tha thứ cho anh, để cho anh vì cô mà bị thương, nhưng là ngay cả câu chỉ trích lời nói đều không có liền lựa chọn im lặng.

Nếu như nói Phùng Tô Xuyên làm cho cô không thể tin tưởng bất luận kẻ nào nữa, trở nên lạnh lùng chết lặng, vậy việc nam nhân yêu cô như sinh mạng này một lần nữa làm bùng cháy lên cuộc sống tình cảm trong cô.

Cô bình phục tâm tình, chân thành nói: " cảm ơn cô những năm kia ở bên cạnh anh ấy, tôi là lúc trước đối với cô có thái độ không thiện ý thật xin lỗi."

Amy trên mặt xẹt qua một tia kinh ngạc, nở nụ cười, " không trách tại lúc đầu tôi phá hư chuyện của 2 người"

cô lắc đầu, vẻ mặt thoải mái, " kỳ thật anh ấy thế nào tôi vẫn luôn rõ ràng, chỉ là không muốn đi thừa nhận mà thôi."

Amy tiếp tục cười, " hỏi cô một vấn đề?"

" cái gì?"

" Nếu như Hi Thừa vừa về nước cùng cô thăng thấn hết thấy, cô sẽ làm như thế nào?"

Cô nghĩ nghĩ, thành thật trả lời, " không biết, có lẽ sẽ lựa chọn thành toàn 2 người."

Amy cười càng lớn, " vấn đề này tôi cũng hỏi qua anh ấy, cô biết anh ấy là trả lời như thế nào không?"

Cô mân chặt bờ môi không có đáp lại.

" anh nói anh ấy hy vọng cô cả đời cũng không biết những chuyện này."

Amy nói: " Hạ Thiên, tôi thật cao hứng thay cho anh ấy cuối cùng cũng nhận được hồi báo rồi, chân thành chúc 2 người có thể hạnh phúc."

Cô cười gật đầu chân thành nói, " cảm ơn cô!"

Rời khỏi quán cà phê, cô đứng ở ven đường thuê xe, Amy đi về hướng đối diện, nhìn bóng dáng cô ấy dần dần đi xa, cô đem lời nói nuốt trở vào.

Lúc cô ấy vừa mới xoay người, cô rất muốn hỏi cô ấy một câu, " cô có yêu Hi Thừa không" , về sau lại nghĩ, nhất định là có yêu, nếu không sẽ không có khả năng vì giúp anh cai nghiện mà đóng một vở kịch. (tò mò bà chị này đóng loại kịch gì, không phải là xxx chứ, amen, tha thứ cho đầu óc trong tối của con)

Mà cuối cùng, Ôn Hi Thừa thực hiện lời hứa đem công ty cổ phần toàn bộ chuyển nhượng cho cô ấy, rũ bỏ tâm lý áy náy.

Tựa như Phùng Tô Xuyên dùng 200 triệu bán đứt tín nhiệm của cô với hắn.

Amy cùng Phùng Tô Xuyên đều nhận được điều mình muốn , mà cô cùng Ôn Hi Thừa như 2 đứa ngốc, một thân thoải mái một lần nữa đã lấy lại được tình yêu, trên thế giới còn có việc tốt đẹp hơn so với giải tỏa được khúc mắc sao?

63. Chương 63: Chúng Ta Kết Hôn Đi . . .

Từ Giang Nam trở về ngày đó, cô không liên lạc với Ôn Hi Thừa, xe taxi vào căn hộ cô mới gọi điện thoại cho anh.

Từ đằng sau tách ra hành lý, xe mới vừa lái đi, Ôn Hi Thừa liền từ trong cửa chạy ra, trên người chỉ mặc một bộ áo sơ mi trắng, phía trên một nút thắt đều không có buộc lại, tóc cũng có chút bừa bộn, hiển nhiên là theo trong lúc ngủ mơ bị bừng tỉnh.

Cô đứng không nhúc nhích, mỉm cười chờ anh tới gần.

Ôn Hi Thừa vài bước vượt đến cô trước mặt, mím môi, đem cô tiến vào trong ngực ôm.

Ánh mặt trời rất tốt đẹp, trên người anh vị bạc hà nhẹ nhàng khoan khoái rất dễ chịu, cô đem mặt chôn ở trong ngực của anh hít hà, trái tim bị một loại cảm giác hạnh phúc tràn đầy.

Dẫn theo túi du lịch vào thang máy, vội vã qua cửa nhà, cũng không kịp đổi giày, đem cửa phòng đá lên, Ôn Hi Thừa trực tiếp đem cô đặt tại trên vách tường, anh nửa rộng mở lồng ngực không có một tia khe hở dán hợp tại trước ngực của cô, nhu động.

Đã không phải là lần đầu tiên đối mặt như vậy không hề che dấu nhiệt tình, cô nhưng như cũ cảm thấy có chút thẹn thùng, hai tay ôm vào eo anh, lại cũng không dám nhìn thẳng ánh mắt của anh, chỉ là có chút ngẩng đầu, ánh mắt tại cái cằm anh nhọn ôn nhuận hoàn mỹ cùng thẩm trong nắng sớm mê người, đường cong bên mặt bơi qua bơi lại, thẳng đến một cái hôn ẩm ướt ấm áp môi che ở trên bờ môi của cô.

Không phải cần xé hoặc là mút vào cô quen thuộc, anh chỉ là nhẹ nhàng đặt trên môi dưới.

“Không phải nói buổi chiều mới có thể đến sao? Như thế nào không để anh đi đón em?”

Môi của cô bị anh bá chiếm, chỉ có thể rút ra trực bánh xe biến tốc dứt quãng trả lời: “Muốn cho anh ngủ nhiều một lát chứ sao.”

“Đối với em bên người, anh căn bản ngủ không được.”

Nghe anh ngữ điệu nhu nhu mà dẫn dắt làm nũng lười biếng, trong lòng của cô như là bị điện giật, một hồi tê dại, rút tay ra cánh tay, cố sức đưa anh thôi đẩy cách đi một tí về sau, cô giương lên đầu, nâng lên khuôn mặt của anh, nhẹ nói: “Bé ngoan, kỳ thật anh bây giờ là đang nằm mơ mà thôi, tỷ nữa mở mắt sẽ phát hiện mình lại còn nằm ở trên giường, mà em như cũ ở Giang Nam.”

Cô vừa dứt lời, ôm thân thể của cô lập tức dừng lại, Ôn Hi Thừa trong mắt đầu tiên hiện lên một vẻ bối rối, sau đó liền mở to hai mắt nhìn yên lặng nhìn cô, tựa hồ thật sự sợ hãi chớp thử xem mắt, cô liền cho đột nhiên biến mất.

Chứng kiến trên mặt anh luống cuống, cô cảm thấy được việc vui đùa này có chút quá rồi, vừa định muốn mở miệng, chỉ thấy anh giơ cánh tay lên, duỗi ra hai ngón tay, chậm rãi chuyển qua cạnh mặt cô, do dự một chút, nhẹ nhàng nắm gương mặt của cô chà xát.

Cô rút cuộc kéo căng không ngừng, cười lớn cầm ngón tay của anh đặt ở bên miệng hôn hít lấy, “Anh có lảm hay không ah, phán đoán có phải cảnh trong mơ hay không, muốn nắn mặt của mình đi, anh nắn em hữu dụng không?”

Người đàn ông trước mặt sững sờ ngơ ngác một chút, buộc chặt hai tay đem cô hung hăng áp hướng trong ngực, cái mũi của cô đang không có phòng bị dưới tình huống trực tiếp đâm vào lồng ngực anh mạnh, bật người đau xót được muốn rơi nước mắt.

“Cái mũi bị đánh gãy!”

Ôn Hi Thừa đem mặt chôn ở phần gáy cô có chút dùng sức mang theo hả giận hôn hít lấy, oán hận nói: “Dùng gãy đi, không cần, ai bảo em đùa giỡn anh!”

Cô trong ngực anh cọ xát, tay xoa phía sau lưng của anh vỗ nhẹ, “Ngaoan ah, không tức giận, mấy ngày nay có nhớ em hay không?”

“Nói nhảm.” Anh hôn môi ôn nhu rất nhiều, nhưng giọng điệu nhưng như cũ không thể nào tốt.

Cô buồn buồn nở nụ cười hai tiếng, “Có hay ngaoan ngaoan ăn cơm không?”

Đợi vài giây đồng hồ không có nghe được trả lời, nghĩ đến Amy nói lúc trước anh bệnh kén ăn, lòng của cô chìm xuống dưới vừa muốn mở miệng, nghe được anh oa oa , có chút khí tức không yên: “Anh muốn ăn em!”

Cô còn chưa kịp phản ứng, đã bị anh chặn ngang ôm lấy thẳng đến phòng ngủ.

“Giày, còn không có đổi lại dép lê đâu!”

“Không đổi nữa!”

“Nhưng là sẽ làm dơ thảm đấy!”

“Mua mới !”

“ . . . ”

Ôn Hi Thừa đem cô đặt ở trên giường, nhanh nhẹn giúp cô cởi giày, sau đó liền trực tiếp dè lên, khuỷu tay xanh tại hai bên cô, hai tay vòng cổ của cô, ánh mắt sáng quắc xem cô, trong mắt là tình cảm không hề che dấu mãnh liệt cùng dục vọng mong mỏi.

Cô trốn một cái, bị anh chế trụ cái ót, ngón tay của anh dọc theo cổ của cô xẹt qua tai bên cạnh cuối cùng dừng lại tại lúc gương mặt của cô nhẹ nhàng vuốt ve, bụng mềm mại bị đụng vào, làm cho cô tim đập nhanh không động đậy.

Cặp mắt kia đen bóng đã bắt đầu phóng hỏa, thân thể cũng chậm chậm trở nên cực nóng, nhưng thủ hạ chính là động tác lại êm ái mà thông thả, ánh mắt anh thẳng nhìn vào cô, nhẹ nói: “Anh rất nhớ em.”

Cô không dám nhìn ánh mắt của anh, ánh mắt xuống phía dưới dời đi, dừng ở xương quai xanh anh, theo thân thể phập phồng như ẩn như hiện, lộ ra mê người lộng lẫy, cô có cảm giác muốn cắn một cái xúc động, mà trên thực tế, tại lúc cô đại não làm ra phản ứng, hai tay của cô đã muốn trèo lên cổ của anh, đem loại xúc động này hành động !

Gắn vào trên thân thể rõ ràng cứng lại rồi, mà cô lần đầu tiên quên ngưng ngừng, hàm răng tại xương quai xanh ma sát, anh càng ngày càng kịch liệt thở dốc, cô cười khẽ một tiếng, hóa ra chủ động cũng không phải khó lắm!

Mà khi chủ động biến thành bị động, đàn ông tình cảm mãnh liệt đốt bạo phát một khắc này, cô mới biết được, đùa với lửa là phải trả giá thật lớn!

Tình cảm mãnh liệt sau đó, đầy đất bữa bộn, một phòng kiều diễm!

Cô không có một tia khí lực xụi lơ tại ngực Ôn Hi Thừa , liền hô hấp đều cảm thấy tổn sức mà.

Đàn ông ở phương diện này thể lực vĩnh viễn mạnh hơn phụ nữ, Ôn Hi Thừa nửa thân trần trên người tựa ở đầu giường, eo bụng cơ thể căng đầy gợi cảm, mặc dù có chút hơi gầy, lại cũng không quá đơn bạc, cô hít mắt dò xét trong chốc lát, đưa tay đặt nhẹ nhàng vết sẹo từng li từng tí vuốt ve.

Anh một tay khuấy động lấy tóc của cô, một tay ôm cô, trong mắt là một mảnh ôn nhu.

Cô kỳ thật có rất nhiều lời muốn hỏi anh, về kia hai năm, về bệnh kén ăn, về cai nghiện, cũng không biết vì cái gì, nhìn anh giờ phút này nụ cười thỏa mãn, cô cái gì cũng không muốn hỏi nữa.

Anh đã không muốn cho cô biết rõ, cô đây sẽ giả bộ không biết , dù sao những kia đã muốn trở thành quá khứ, mà bây giờ, bọn cô rất hạnh phúc, cũng đã đủ rồi không phải sao?

Anh muốn tình yêu một phần hoàn mỹ mà đơn thuần, cô liền cho anh một phần tình yêu như vậy!

Một tuần sau, Ôn Hi Thừa chủ động theo cô thẳng thẩn tại lúc ở Mi bệnh kén ăn , cầm bệnh án anh trước kia, cô cùng anh đi bệnh viện, chẩn đoán kết quả cũng không có tái phát, ăn không vô gì đó, là vì trường kỳ ăn uống không quy luật, dạ dày chức năng có chút hỗn loạn, chỉ cần dựa theo sách dinh dưỡng cung cấp dạy nấu ăn có thể chậm rãi điều trị

Có lẽ thật là tác dụng tâm lý , kể từ khi biết không phải bệnh kén ăn tái phát, Ôn Hi Thừa muốn ăn ngày từng ngày khá hơn, về nhà ăn được mấy lần sau khi ăn xong, cha của cô sắc mặt cũng có dấu hiệu, mà Ôn

Hi Thừa đã làm tốt chuẩn bị cho chiến đấu kéo dài, mặc kệ cha cô là thái độ gì, anh đều là rất khiêm tốn đáng vẻ cung kính, tin tưởng 10 phần.

Mỗi ngày bọn cô ăn điểm tâm, cùng đi nhà sách, cô xem phòng trọ, anh tìm nơi yên tĩnh mở máy tính bận rộn, cô hỏi anh đang bận cái gì, anh nói: “Mau chóng kiếm tiền lấy vợ!”

Cô cười anh không đứng đắn, mỗi lần anh đều là mím môi nhìn cô, trong mắt ôn nhu theo ngoài cửa sổ ánh mặt trời một chút chảy đến lòng của cô, cô nghĩ cô rõ ràng hiểu ý của anh.

Công ty Hạ Lỗi chính thức thành lập, là một công ty hứng khoán, mới vừa khởi bước, sự tình cũng không nhiều, không có việc liên thường xuyên đến tiệm, cùng Ôn Hi Thừa ngăn cách chậm rãi cũng giải trừ, hai người không sao liên cùng đi chơi bóng, mấy trận, Hạ Lỗi đã muốn đổi giọng trông nom Ôn Hi Thừa gọi “Anh rể” rồi.

Hạ Tử Phi ở Giang Nam công ty vẫn luôn không quá thuận lợi, tại lúc cô giựt giây, hấn và Lưu Ny Úc cũng liên tục chiến đấu ở các chiến trường phương bắc phát triển.

Người nhà của cô, bằng hữu, người yêu rất cực có thể một lần nữa tụ ở cùng một chỗ, cô cảm thấy được hết thấy đều mỹ hảo làm cho cô không thể tin được.

Nhàn nhã sau buổi trưa, cô đang xem hết một quyển tiểu thuyết nhàm chán, rồi ngẩng đầu chuyển hướng gần cửa sổ nơi yên tĩnh bên cạnh.

Đắm chìm vào người đàn ông trong ánh nắng chăm chỉ làm việc, hai mắt nhìn chăm chăm màn ảnh máy vi tính, một tay cầm bút, một tay nắm con chuột, biểu lộ nghiêm túc, mi tâm cau lại, đôi môi nhếch, bên mặt đường cong đường cong có chút lạnh, cảm ứng được ánh mắt của cô, anh giương mắt nhìn lại, cùng tầm mắt của cô giao hội lập tức, bộ mặt biểu lộ lập tức nhu hòa, mi tâm giãn ra đồng thời, khóe miệng giương lên một vẻ ôn nhu cười yếu ớt, tràn đầy sủng nịch.

Điểm nhẹ vài cái con chuột, Ôn Hi Thừa duỗi lưng một cái đứng lên, chậm rì rì hướng cô đi tới, bộ đồ tây đơn giản, lại đưa thân hình anh nổi bật lên vô cùng tốt, phối hợp khi giơ tay nhắc chân cái loại lơ đãng này bộc lộ ra ưu nhã, muốn không hấp dẫn ánh mắt cũng khó khăn.

Ánh mắt của cô vẫn đuổi theo anh, thẳng đến một cái hôn êm ái trên trán của cô.

“Bị ảnh hưởng?” Anh nhìn thoáng qua tiểu thuyết trong tay của cô, cười nói.

Cô lắc đầu, nhìn anh cười, “Anh xong rồi?”

“Không sai biệt lắm, nhàm chán à? Anh cùng em đi ra ngoài một chút?”

Cô nghiêng đầu nghĩ nghĩ, khép lại sách, qua quầy bar, khoác ở cánh tay của anh, “Tốt, chúng ta đi phơi nắng.”

Ôn Hi Thừa nắm lấy tay của cô cười gật đầu.

Cô nhìn anh ngón tay thon dài, mím môi nở nụ cười, đã từng rất nhiều lần cô bởi vì Amy kéo cánh tay của anh mà tâm tình phiền muộn, có lẽ không chú ý tới, mỗi lần anh tay kia đều là trong túi áo, chưa bao giờ như như bây giờ cầm tay của cô, mặc dù chỉ là một chi tiết nho nhỏ, đạo lý đơn giản như vậy ban đầu làm sao lại chết sống xem không rõ ràng đây!

Sông đào hai bên cây dương và cây liễu theo gió bay động lên, cô tựa vào vai Ôn Hi Thừa ngửa mặt nhắm mắt lại phơi nắng.

Cái cảm của anh trên trán của cô nhẹ nhàng ma sát, mang đến một tia xao động.

Một lát sau, cô mở mắt ra, nhìn về phía anh: “Nói cho anh chuyện này!”

“Cái gì?”

“Em có bạn học cấp 3 đồng học mở tiệm chụp ảnh, muốn em đi làm người mẫu ảnh.”

“Tốt, lúc nào, muốn anh cùng em đi không?”

Cô nghĩ rồi gật đầu, “Cô ấy còn muốn anh cùng chụp.”

Ôn Hi Thừa nhúm mày, cúi đầu nhìn cô: “Thế anh cũng phải đi sao?”

Cô rất kiên định gật đầu.

Anh thở dài, “Được rồi.”

Cô nín lại cánh tay của anh, có chút bất mãn nói: “Anh cũng không hỏi là chụp loại ảnh gì sao?”

Ôn Hi Thừa cười nhẹ, vuốt vuốt tóc của cô, “Chụp kiểu gì vậy?”

Cô không nháy mắt nhìn anh, qua rồi vài giây mới nói: “Ảnh cưới!”

Người đàn ông bên cạnh lập tức ngậy ngấn cả người, trong mắt dần dần tràn đầy kinh ngạc.

Cô quay người, ôm cổ của anh, mặt chôn ở cổ áo của anh cọ xát, có chút ủy khuất nói: “Anh rốt cuộc muốn tới khi nào mới hướng em cầu hôn?”

Một giây, hai giây, ba giây về sau, cô bị người gắt gao ôm, bên tai là một thanh âm phát run: “Hạ Thiên, lấy anh nhé?”

Cô không có một chút do dự gật đầu: “Em đồng ý!”

Câu hôn hoàn toàn không có không khí lãng mạn đáng nói, nhưng làm cho cô lập tức đỏ mặt.

Cô đã đợi không kịp, chờ không được muốn lấy Ôn Hi Thừa, chờ không được muốn hạnh phúc hơn nữa!

64. Chương 64: Chấm Dứt Cùng Bắt Đầu

Vào lúc ban đêm, cô cùng Ôn Hi Thừa về nhà lúc ăn cơm, nói ý định kết hôn của 2 người.

Hạ Lỗi cầm lấy chiếc đĩa trong tay không ngừng vung lên không trung, hướng cô giơ ngón tay cái lên, về mặt cười xấu xa dùng môi mấp máy nói: ” Có gan lớn!”

Cô trừng mắt liếc hắt một cái, quay đầu nhìn về phía đối diện, ” Cha, mẹ, hy vọng 2 người có thể đáp ứng.” đồng thời, Ôn Hi Thừa dưới bàn nhẹ nhàng cầm tay của cô, ” Chú, dì, cháu nhất định sẽ chiếu cố thật tốt Hạ Thiên .”

Mẹ cô nhìn cha của cô liếc mắt một cái, một bên thêm cơm vừa nói: ” Cả 2 cũng không còn nhỏ, cũng nên kết hôn, đúng không, lão Hạ?”

Cha của cô trầm mặc, mọi người đều ngừng thở, nửa ngày, mới nghe được thanh âm trầm thấp của ông: ” Làm cái gì đều nôn nôn nóng nóng như vậy, kết hôn là chuyện lớn, cũng không cần thương lượng một chút, việc này các người quyết định liền là được hả?”

” Lão Hạ!” mẹ cô kéo ống tay áo của ông, trên mặt có chút ít xấu hổ.

Cô vừa muốn mở miệng, cảm giác được Ôn Hi Thừa nắm chặt bàn tay.

” Chú, chú hiểu lầm, chúng cháu không phải tự mình quyết định, chỉ là đưa ra ý kiến, cuối cùng vẫn còn muốn chú quyết định.”

Cô nhìn nhìn Ôn Hi thừa, trên mặt của anh một mảnh chân thành.

Cha của cô không có nói, qua thêm vài phút đồng hồ, ông đột nhiên đứng lên đi về hướng thư phòng, trong miệng lầm bầm lầu bầu : ” Không được, tôi phải đi dò tra hoàng lịch, xem ngày nào có thể làm tiệc rượu, nên xem mời những người nào, con gái của tôi rốt cục cũng phải xuất giá rồi, nhìn xem về sau ai còn dám nói mình khó coi .”

Bọn họ hai mặt nhìn nhau, Ôn Hi Thừa cúi đầu xuống, bả vai run lên run lên nở nụ cười.

Xác định ngày kết hôn, tất cả mọi người trở nên bề bộn nhiều việc, Ôn Hi Thừa vợ vàng mua nhà, đặt tiệc rượu, cha của cô vợ vàng in ấn thiệp mời, mẹ cô vợ vàng chuẩn bị đồ cưới, Hạ Lỗi vợ vàng tìm xe hoa, hẳn nói nhất định phải xử lý một hôn lễ thật hoành tráng.

So sánh mà nói, cô là thoải mái nhất, liên liên lạc một chút bạn học của cô bàn chuyện kết hôn, ngẫu nhiên thảo luận chi tiết tham dự thử hôn lễ, nhưng trên cơ bản đều bị phủ quyết.

Bọn họ nói cô chỉ số thông minh không đủ, kỳ thật cô chính là ngại phiền toái.

Mỗi một ngày qua đi, bận rộn mà phong phú.

Thẳng đến khi Lục Hưởng Đông xuất hiện ở cửa ra vào của hiệu sách, mới nhớ tới, giống như từ năm sau, hẳn sẽ không có tới.

Cô ngẩng đầu nhìn hắn, cười cười, "Lục tổng".

Lục Hưởng Đông mím môi hướng cô đi tới, "Đã sớm biết em mở nhà sách, nhưng vẫn không dám lại đây, Hạ Thiên, thật lâu không gặp."

Nói xong, cho cô một cái ôm nhẹ nhàng, hốc mắt cô liền nóng một chút, ngực có chút buột chặt, cảm giác được có chút cảm động, kỳ thật cô cùng hắn cũng không quen thuộc cho lắm, nhưng thời điểm hắn làm như vậy, cô cũng không biết là đường đột, nhìn thấy hắn, khơi gợi lên rất nhiều kỷ niệm mơ hồ, về thiếu niên xinh đẹp thành Giang Nam đã lâu nhớ lại, cho dù là nhìn thấy Phùng Tô Xuyên cũng sẽ không có cảm giác.

Sau khi ngồi xuống, cô mở miệng: "Tìm tôi có việc?"

Lục Hưởng Đông khẽ cúi đầu, uống một ngụm trà sữa, hắn nói: "Anh nghĩ anh hẳn là nói trước câu thật xin lỗi."

Cô khuấy muỗng nhỏ, kinh ngạc nhìn, "Xin lỗi tôi?"

"Đúng, tại lúc mở thầu trong ngày hôm ấy, Tô Xuyên đem ý nghĩ của hắn nói cho anh để cùng bàn bạc, anh lúc ấy nên nói cho em."

"Có cái gì khác nhau sao?"

Lục Hưởng Đông nhìn cô, giống như là muốn hiểu rõ hàm nghĩa trong lời nói của cô.

"Có, ... ít nhất ... em cùng bạn trai em sẽ không tách ra."

Cô cười cười, "Chúng tôi sắp kết hôn."

Lục Hưởng Đông sững sốt một chút, trên mặt hiện lên một tia áy náy, nhìn đồng hồ, móc ra một tấm danh thiếp đưa cho cô, cười nói: "Chúc mừng em, đến lúc đó nhất định phải cho anh thiệp mời, buổi chiều còn có chút việc, anh đi trước."

Cô theo hắn đứng dậy, nghĩ nghĩ vẫn là mở miệng: "Phùng Tô Xuyên xảy ra chuyện gì sao?"

Hắn mân chặt bờ môi ngẩng đầu nhìn cô.

Cô nhún nhún vai, "Anh sẽ không vô duyên vô cớ tới, có lời gì anh cứ nói đi."

"Chuyện công ty bề bộn nhiều việc, nhưng Tô Xuyên lại không chịu tuyển trợ lý, năm trước ở nước ngoài bề bộn một hạng mục, sau khi trở về thân thể vẫn không tốt lắm, mấy ngày hôm trước bệnh tim tái phát phải vào bệnh viện, bác sĩ kiểm tra nói là cường độ nhịp tim thấp, hơn nữa có xu thế nặng hơn." dừng lại một chút, hắn nói tiếp: "Em có thể đi xem hắn một chút hay không?"

Hôm sau cô đi thăm Phùng Tô Xuyên, Ôn Hi Thừa đem cô đến cửa bệnh viện, không có ý tứ xuống xe.

Cô quay đầu nhìn anh, "Thật sự không đi theo cùng em?"

Anh lắc đầu, cười vuốt vuốt tóc của cô, "Gửi lời hỏi thăm sức khỏe của anh." lúc xuống xe, anh lại gọi cô lại, "Anh ở tại bãi đỗ xe chờ em."

Cô xoay người nhìn anh, "Bằng không thì anh theo em cùng nhau vào."

Ôn Hi Thừa đảo quanh tay lái, vẻ mặt có chút thẹn thùng, thấp giọng nói: " Anh chính là sợ em trong chốc lát bất hảo thuê xe (chỗ này mình không hiểu nên giữ nguyên), không ý tứ gì khác, nếu không anh về trước sách nhé, em xong việc thì gọi điện thoại cho anh."

Cô cười to, khoát tay quay người, " Không cần, em rất nhanh sẽ ra, tí còn phải đi định hình phong cách kết hôn."

Cô đứng bên ngoài phòng bệnh Phùng Tô Xuyên, tâm tình thật bình tĩnh, giống như là tới thăm một bằng hữu bình thường, gõ cửa đi vào, chứng kiến Lục Hướng Đông đã ở đó, không tự chủ thở dài một hơi.

Người đàn ông trên giường bệnh, giống như lần trước nằm viện, thần sắc tự nhiên dựa vào gối, trên đùi đặt một cái laptop, hiển nhiên là đang bận công việc.

Bất đồng hơn là, cả người gầy rất nhiều, trên mặt cơ hồ không có một tia huyết sắc.

Còn có, bên cạnh giường bệnh đặt một túi đường khí túi, mặt nạ hô hấp bảo hộ để bên cái gối.

Mà hần nhìn về phía ánh mắt của cô cũng không còn bình tĩnh thông dong, có chút trốn tránh lại lộ ra một ít vui sướng, đem vẻ trấn tĩnh trên mặt cô đánh vỡ.

Lục Hướng Đông đem máy tính trước mặt hần cất đi, đứng lên lên tiếng chào hỏi cô liền đi ra ngoài, trong phòng bệnh chỉ còn lại có hai người, Phùng Tô Xuyên mở miệng: " Em đã đến rồi, ngồi đi."

Cô đem giỏ hoa quả để ở một bên, ngồi ở trên ghế bên giường, " Thân thể khá hơn chút nào không?"

Hần cười cười, " Khá tốt, không có gì việc gì lớn, bán sách không bẽ bộn sao?"

" Rất thanh nhàn." cân nhắc một chút, cô nói: " Cha của tôi có một bạn học là chuyên gia về bệnh tim, ông mấy ngày nay không ở trong nước, chờ ông trở lại, em giúp anh đến xem thử."

Phùng Tô Xuyên không nói chuyện, mà là chậm rãi cúi đầu, hai tay nắm thật chặt, cô nhìn trên mái tóc đen của hần lộ ra vài sợi tóc bạc, trong khoảng thời gian ngắn, cảm thấy trong lồng ngực bị vị chua xót bao quanh.

Vành mắt đồng thời đỏ lên, tâm lạnh lòng đã tiêu tán không ít.

Một lúc lâu sau, hần ngẩng đầu nhìn cô, trong mắt là vẻ tươi cười rất chân thành, " Còn coi là anh là bằng hữu sao?"

Lúc này, cô không biết nên nói như thế nào, nói kỳ thật cô sớm đã tha thứ cho hần, hay là nói có tất cả chỉ là giúp hần trị bệnh, nhưng cô chỉ là khẽ gật đầu một cái, một chữ đều nói không nên lời.

Phùng Tô Xuyên khẽ cười cười, lộ ra chút ít cô đơn, " Cảm ơn."

Không cách nào cùng hần tiếp tục kể vai chiến đấu, cũng không thể lần nữa cho hần tín nhiệm một cách vô điều kiện, cô chỉ có thể nhận hần làm người bạn bình thường mà thôi.

Còn hơn nửa giờ, bọn họ kể chuyện của công ty, thời điểm cô nâng cổ tay nhìn đồng hồ, Phùng Tô Xuyên nói: " Chốc lát có việc?"

Nghĩ nghĩ, cô gật đầu.

" Anh tiễn em xuống dưới."

Nhìn hần muốn xuống giường, cô vội vàng đứng lên, kéo lấy cánh tay của hần, " Không cần, anh chớ lộn xộn."

Phùng Tô Xuyên cúi đầu ... khóe miệng nhếch lên, cười nói: " Anh còn chưa yếu ớt như vậy, nằm vài ngày, anh cũng nên đi lại một chút."

Phát giác được trong giọng nói của hần có chút tiêu điều vắng vẻ, cô buông tay ra, " Được rồi."

Cô cùng Phùng Tô Xuyên sống vai đi ra khu nội trú, hần lấy mu bàn tay che khuất mắt giữa đầu nhìn mặt trời trong chốc lát, quay người mặt hướng cô, " Muốn kết hôn?"

Không nghĩ tới hần lại đột nhiên nói việc này, cô sửng sốt một chút, gật đầu, " Ừ."

” Không có thiệp mời cho anh sao?” dưới ánh mặt trời, nụ cười của hắn rất ôn hòa.

Cô do dự một chút, từ trong túi móc ra một thiệp mời đưa tới, hắn tiếp nhận, nhẹ nhàng vuốt ve phần nhũ ở mặt trên, một lúc sau, cười nói: ” anh muốn hỏi, em có phải nếu anh không hỏi liền không định đưa cho anh hay không?”

“Em biết rõ anh nhất định sẽ hỏi .”

” Phải không? Đối với anh cũng bắt đầu tính toán, mưu trí, khôn ngoan .”

Hắn nói rất bình thản, cô nghe không hiểu ý hắn muốn nói, vừa định muốn mở miệng nói cáo từ, chỉ thấy hắn vươn ra cánh tay, không có bất kỳ dấu hiệu ôm cô.

Chưa kịp giãy dụa, bên tai chợt nghe đến thanh âm trầm thấp mà phát run: ” Chúc 2 người hạnh phúc!”

Thoát khỏi ngực của hắn, cô hít mũi một cái, nhẹ nói: ” Tuyền một trợ lý giúp đỡ anh đi.”

Hắn nói: ” Được.”

Sau khi cùng Phùng Tô Xuyên tạm biệt, cô từng bước một đi về hướng bãi đỗ xe, tâm lý tràn ngập chua xót nhìn đến cách đó không xa xuất hiện bóng dáng cao to, trong lòng liền bị ngọt ngào thay thế.

Ôn Hi Thừa nghiêng người dựa vào xe, khoanh tay trước ngực, có chút ngứa đầu nhắm mắt lại phơi nắng, trên mặt của anh lại không thấy lo lắng hay thiếu kiên nhẫn vì đợi lâu, thật bình tĩnh rất thư thái, phẳng phất mặc kệ bao lâu đều cứ như vậy chờ đợi.

Cô đi qua, Ôn Hi Thừa phát giác động tĩnh mở mắt ra, nhìn thấy cô, trên mặt xuất hiện nụ cười, anh cầm tay của cô, có chút dùng sức kéo một chút liền đem cô ôm vào trong ngực, gương mặt của cô áp vào ngực của anh, nghe tiếng tim đập trầm ổn của anh, ngửi thấy mùi bạc hà trên người anh làm cho cô an tâm, cảm giác hạnh phúc lại chân thật như thế.

Đi đến tiệm áo cưới, cô bán hàng cũng chính là bạn học trước đây của cô nhìn thấy Ôn Hi Thừa phía sau, miệng dần dần lớn lên, cô có thể tưởng tượng nước miếng của cô ấy có thể chảy ra bất cứ lúc nào trong thời gian ngắn nhất, lôi kéo cô ấy sang một bên.

” Có những mẫu áo cưới nào mang ra ình xem một chút.”

Cô ấy một bên cầm lấy cánh tay của cô lắc, một bên thì liếc trộm chàng trai ngồi ở trên sofa, ” Không cần chọn, mình giúp bạn chọn rồi, kiểu dáng làm theo phong cách cung đình, chồng bạn chính là một vương tử hoàn mỹ nhất!”

Cô mừng thầm, hỏi cô ấy: ” Kia mình chính là công chúa ?”

Cô ấy quay đầu nhìn cô một cái, sờ lên cằm nói: “ Tôi thấy có vẻ trang phục đó mình mặc còn thích hợp hơn bạn.”

Hơn 10 sau, cô cùng Ôn Hi Thừa thay xong trang phục đi ra, cô nhìn trong gương một vương tử mặc trang phục màu trắng, anh tuấn mê người, nhìn nhìn lại trang phục của mình, quay đầu về mặt phiên muộn nói: ” Vì sao em là nữ bộc?”

Ôn Hi Thừa kéo lại tay của cô, cười đến rất vui vẻ, tựa hồ đối với phối hợp như vậy rất là thoả mãn.

Bạn học đi tới, vò vò cái mũ nữ bộc trên đầu cô, cười to nói: ” Đồ ngốc, bây giờ lưu hành nhất là như vậy, vương tử cho tới bây giờ đều không thích công chúa, cô bé lọ lem và vân vân đều là vô nghĩa, chỉ có tiểu nữ bộc mới đúng là người mà hắn tha thiết ước mơ bầu bạn nhất, đúng không, vương tử điện hạ?”

Ôn Hi Thừa quay đầu nhìn cô cười, anh không nói chuyện, nhưng là từ trong mắt của anh hiện ra ý cười, cô biết rõ là anh chấp nhận lời nhận xét này.

Cô rút tay ra, giúp anh sửa sang lại nơ, thầm nghĩ: trách không được anh ỷ lại cô như vậy, mới không chịu ly khai cô như vậy, trách không được cô cuối cùng là dung túng sủng nịch anh, luôn không có biện pháp đối với anh nói không, hóa ra cô thật không phải là cô bé lọ lem gì, mà là anh muốn được tiểu nữ bộc hầu hạ!

Nhưng khi tiểu nữ bộc xoay người làm chủ nhân, vương tử chỉ sợ cũng không hề được hưởng đặc quyền!

Nghĩ đến cái này, cô cười đến miệng không thể ngậm được, Ôn Hi Thừa kinh ngạc nhìn cô, sau đó đem cô ôm vào trong ngực, nhìn trong gương gương mặt cười ngây ngô của hai người, cảm thấy cuộc sống hạnh phúc của cô sắp bắt đầu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-on-nhu-minh-em-ha-thien>